Marco Nese

LA PIOVRA

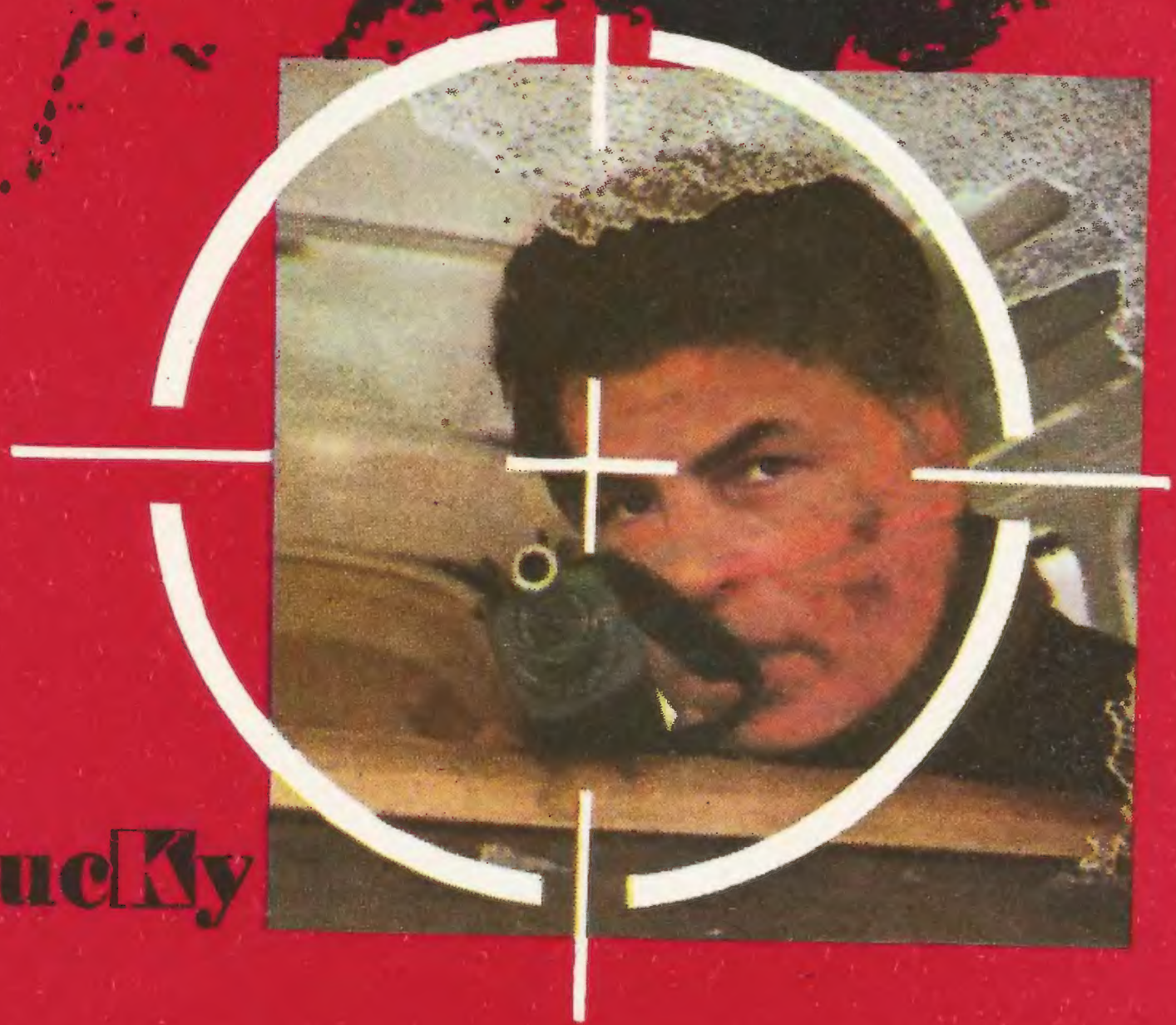

LucKy

CARACATIȚA 1-2

Evitînd să fie o simplă transcriere a celebrului serial, romanul LA PIOVRA - CARACATIȚA, în premieră editorială la noi, are marele și surprinzătorul merit de a fi la fel de pasionant, dacă nu chiar mai pasionant decît filmul. Iată de ce el trebuie citit nu numai de cei care n-au văzut serialul, dar și de cei care l-au urmărit săptămînă de săptămînă cu sufletul la gură. Nădăjduind...

Ion Cristoiu

ISBN: 973-95938-7-9
973-95938-8-7
973-95938-9-5

VOL I+II: 2850 lei

LA PIOVRA

CARACATIȚA
1 - 2

LA PIOVRA

© 1987 by ERI Edizioni RAI
Via Arsenale 41-10121 Torino

In copertina: Michele Placido (foto di Italo Tonni)

© 1993 Editura LUCKY
București CP 72-46
tel 6 39 94 69
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii LUCKY

ISBN: 973-95938-7-9
973-95938-8-7
973-95938-9-5

Copyright intermediat de Varia Holding s.r.l.

Marco Nese

LA PIOVRA

Traducere de **Claudia Dumitriu**

editura l u c k y

București
1993

CARACATIȚA 1-2

„CARACATIȚA”
SAU
SĂ ÎNVĂȚĂM MAFIA
PRIVIND LA TELEVIZOR

Unele neînțelegeri privind achitarea de către partea română a sumei pentru achiziționarea seriei a VI-a a *Caracatiței* au făcut ca difuzarea acesteia să întîrzie un pic. Deși anunțat cu mare tam-tam, primul episod era amînat de la o sîmbătă la alta. Atunci s-a petrecut un lucru semnificativ, extrem de semnificativ pentru receptarea de către telespectatorii români a acestui serial celebru. Ei nu s-au mulțumit să protesteze, cum ar fi făcut în cazul oricărui alt serial îndrăgit, pentru că-și vedeau așteptarea pusă la grea încercare. Au început să susțină, indignați, că amînarea difuzării nu este deloc întîmplătoare, că mafia corupției din România se străduie să împiedice difuzarea serialului pentru posibilele apropieri de situația din țara noastră!

În vreme ce primul episod întîrzia să apară pe micile ecrane, izbucnise la noi scandalul corupției la vîrf, cunoscut sub numele de *Scandalul Florică*. Destituit din funcție în chip arbitrar, fostul comisar șef al Gărzii Financiare se prezentase în fața Comisiilor de apărare, ordine și siguranță națională ale Parlamentului cu un raport prin care nume sonore ale puterii de azi erau acuzate de trafic de influență în

favoarea unor firme care-și bazau prestigiul și prosperitatea pe afaceri dubioase. Cele două comisii, reunite, caută să înăbușe scandalul. Se pare că principalele partide adversare, PD(FSN) și FDSN, erau pe cale să cadă la pace. PD(FSN) urma să facă uitată afacerea, dacă FDSN, la rîndu-i, înceta campania de denunțare a cazurilor de corupție din timpul guvernării Roman.

Din nefericire pentru anumiți politicieni, raportul ajunge în mîinile presei. El este publicat, număr de număr, într-o formulă publicistică agresivă, de *Evenimentul zilei*. Scandalul este imens. Din mai multe motive. Despre corupție se vorbise pînă atunci peste tot și în orice moment. Nu era ziar care să nu se fi angajat într-o campanie pe cît de răsunătoare, pe atît de ineficientă în această chestiune. Nu era politician care să nu fi înfierat flagelul corupției, angajîndu-se că va lupta aprig împotriva lui. Pentru prima dată însă, acuzațiile nu veneau din partea unui simplu jurnalist. De data asta, acuzațiile erau semnate de către un om a cărui responsabilitate nu putea fi pusă la îndoială: fostul comisar șef al Gărzii Financiare. Acuzații concrete, cu nume, cu numere. Acuzațiile unui om care știa multe. Dezvăluirile generalului Florică mai aveau însă și o altă semnificație, care explică, într-un fel, marile proporții ale scandalului. Domnia sa fusese un stîlp al puterii. După debarcare, începuse să facă dezvăluiri. El era astfel primul om al Puterii care, după decembrie 1989, rupea legea tăcerii. Pînă la el, toți cei plecați din funcții - de la N.S.Dumitru, pînă la Petre Roman - avuseseră grijă să respecte această *omerta*.

Generalul avansa astfel un precedent periculos. Dacă și alții i-ar fi urmat exemplul, exista riscul să aflăm, în sfîrșit, adevărul despre teroriști, despre mineriade, despre lovitura de stat din septembrie 1991...

Efectele acestor dezvăluiri sînt deja cunoscute. Presa internă și internațională a făcut explozie. Clasa politică era stupefiată. Înghesuit de amploarea scandalului, Parlamentul votează constituirea unei comisii de anchetă. Aceasta întocmește un raport preliminar care confirmă în mare parte șocantele dezvăluiri din presă. Raportul urma să se discute înaintea închiderii sesiunii parlamentare. Cum acesta este gata în doar după-amiaza ultimei zile a sesiunii, partidul de guvernămînt se dă peste cap ca el să nu poată fi luat în dezbatere. Opoziția încearcă să forțeze o sesiune extraordinară.

„Europeanul" Adrian Năstase o blochează cu brutalitate. Vine vacanța parlamentară! Scăpați ca prin urechile acului, demnitarii acuzați trec la contraatac. Dacă pînă atunci tăcuseră speriați, acum, că pericolul dezbaterii parlamentare dispăruse, ei găsesc de cuviință

să se explice. Convoacă conferințe de presă, dau interviuri peste interviuri. Presa legată de guvern prin interese subterane îi susține. Încurajați, acuzații declanșează *vendetta*. Fostul comisar adjunct, Radu Hortopan, este hărțuit de poliție. Fostul comisar șef, Gheorghe Florică, este amenințat cu trecerea în rezervă. Emilia Nicolaescu, redactor TV, care avusese îndrăzneala de a difuza pe post un interviu cu generalul, este chemată la poliția economică sub un pretext ridicol. „Serialul" mafiei autohtone merge mai departe. Pentru ca generalul și cei ce-l sprijiniseră să poată fi chemați în fața comisiei parlamentare, un ziar al SRI încropește o nouă listă a corupției. Strîns cu ușa de propriul partid, senatorul fedesenist Romulus Vonica se execută imediat.

Se înșelaseră oare telespectatorii punînd pe seama scandalului corupției amînarea la infinit a difuzării pe post a seriei VI-a? În esență, nu. Deși nu suficient de perfecționată încă, mafia aborigenă ar fi putut amîna sau interzice serialul. Cum ajunseseră telespectatorii la o astfel de supoziție? Răspunsul este foarte simplu și conține, indiscutabil și implicit, un uriaș elogiu adus serialului. Telespectatorii români învățaseră mafia urmărind *La piovra*. Toate cele cinci părți difuzate pînă atunci se constituiseră într-o extraordinară lecție asupra fenomenului de corupție nu numai în Italia, ci și oriunde altundeva în lume. Putem spune că serialul *Caracatița* ne-a dat posibilitatea să învățăm Mafia la televizor. În ce ar consta cele învățate?

Fără îndoială, *Caracatița* este un excelent film polițist. Are toate datele pentru o astfel de apreciere măgulitoare: ritm, tensiune dramatică, răsturnări de situații și de mașini, crime și împușcături. Cu toate acestea, *Caracatița* este un *alt fel* de film polițist. El constituie o excepție în cadrul genului. Un film polițist, chiar și unul din cele mai bune, ne oferă o sferă bine delimitată a Răului. Să luăm un exemplu teoretic de film polițist obișnuit. Are loc o crimă. Pornită în cercetare, poliția descoperă în cele din urmă criminalul și îl arestează. Cu aceasta, lucrurile s-au încheiat. S-a încheiat și filmul. Satisfăcut că Răul este descoperit și pedepsit fără cruțare, telespectatorul merge la culcare. El poate să își vadă liniștit de treburi. Răul este mic, localizat la un criminal sau la o bandă oarecare. Un film polițist obișnuit poate merge și mai departe. El poate arăta că, în spatele criminalului, se ascunde un complice din ierarhia poliției sau a administrației localității în care are loc crima. Cercul se închide. Răul, chiar dacă un pic mai mare, este bine delimitat. Descoperit, chiar și la aceste proporții, el este eliminat. În *Robocop 1*, banda de criminali are un complice în conducerea poliției. Acesta este descoperit de polițistul

robot și împușcat. Filmul polițist clasic nu poate concepe că Răul se întinde la infinit. Chiar și în *Dallas*, avem o clipă impresia că J.R. își va găsi un complice la Ministerul Justiției. Eroare! Americanii nu-și pot permite o asemenea ipoteză. Realizatorii serialului se grăbesc să ne dezvăluie că este vorba de o înscenare pentru a-l înfunda și mai rău pe J.R. Filmul polițist obișnuit are astfel două niveluri de confort. Ambele rezultante ale faptului că Răul, fiind privit ca strict limitat, este, mai întîi, ușor de identificat și, apoi, tot datorită acestei limitări, incapabil să afecteze credința în frumoasa poveste a victoriei finale a Binelui asupra Răului.

Caracatița, deci, este un alt fel de film polițist. El contrariază, sfidînd dorința de confort, mai ales moral. Să luăm, de exemplu, acțiunea primelor părți ale serialului. La Trapani are loc o crimă. Comisarul Marineo, șeful Brigăzii Mobile a Poliției Judiciare, este găsit mort. Într-un film polițist obișnuit, cercetările declanșate de comisarul Corrado Cattani, care îl înlocuiește în funcție pe cel dispărut, s-ar fi limitat la descoperirea criminalului și, eventual, a unui complice din poliție sau din lumea bună a orașului. Fiind un alt fel de film polițist, *Caracatița* ne propune o aventură de un tip special. În spatele criminalului, comisarul Cattani descoperă complicitatea unei întregi lumi. Pe orizontală și pe verticală. La acestă crimă sînt părtași oameni de vază ai orasului ca bancherul Ravanusa si avocatul Terrasini, ziariști ca Santamaria, patroni onorabili ca Olga Camastra. Practic, întreaga lume bună a orașului. Complicitățile urcă însă și pe verticală, spre vîrfurile Puterii. Părtași la crimă sînt și Cannito, șeful Departamentului Z din cadrul serviciilor secrete, Laudeo, o personalitate politică ușor identificabilă în realitatea politică a Italiei de acum nu mulți ani, ziariști de la marile cotidiene. Cercetarea polițistă pare a nu mai avea capăt. În spatele criminalului este un complice. În spatele acestuia, un alt complice. Și așa mai departe. Pe măsură ce ne îndepărtăm de ucigașul plătit, cel care acceptă să-și mînjească mîinile cu sînge, ajungem într-o lume care se vrea fără nici o legătură cu mizeria în care se complace acesta. Este lumea lui Cannito, a lui Laudeo, al lui Tano Carridi, a lui Espinosa, a lui Ribeira. E o lume „subțire", cu preocupări intelectuale. O lume ai cărei membrii nu pun mîna pe pistol pentru a trage. Această lume nu este însă mai puțin mizeră decît cea a ucigașului plătit. Prin legătura sa ombilicală cu aceasta din urmă, lumea lor este nu numai părtașă la crimă, dar și dependentă de ucigașul plătit.

Uriașa extindere a Răului, dincolo de hotarele stabilite de filmul polițist obișnuit, dă *Caracatiței* și o altă trăsătură aparte.

Oamenii Răului sînt peste tot. De aceea, atît justițiari gen Silvia Conti, Corrado Cattani, Davide Licatta, cît și telespectatorii nu știu în nici o clipă cine este prietenul și cine este dușmanul. Ambiguitatea tuturor personajelor face din *Caracatița* un film al suspiciunii generale. Prima lecție pe care o învață comisarul Cattani e aceea de a suspecta pe toată lumea. Privind-ul cercetător pe Altero, adjunctul său, el se întreabă: *Ce fel de om e acest Altero? Un coleg în care poți să ai încredere, sau unul de care trebuie să te păzești?* O astfel de întrebare și-o pune comisarul în legătură cu toți cei cu care vine în contact. Și în legătură cu procurorul Scardona. Și în legătură cu Ferretti, adjunctul bine intenționat al lui Cannito. Isteria jocului dublu atinge punctul maxim în cazul lui Cannito. Comisarul Cattani îl ține la curent cu ancheta bazîndu-se pe faptul că îl cunoscuse anterior în ipostaza sa de om cinstit. Între timp însă, Cannito trecuse de partea Răului pentru a putea promova. Telespectatorul află cu stupoare că, de fapt, Cannito îl trăda pe cel care-i acorda atîta încredere.

Această nouă ipostază a Răului într-un film polițist își are explicația în obiectul serialului: Mafia. Așa cum au confirmat evenimentele din ultimul timp din Italia, Mafia nu este o simplă organizație criminală. Este o cangrenă care a atins întreg corpul societății italiene. Această organizație își are complici în toate sferele vieții publice și la toate nivelurile. Oamenii Mafiei sînt peste tot: în Poliție, în Administrația închisorilor, în Procuratură, în Serviciile secrete, în Parlament, în Presă. De aceea, lupta împotriva ei este practic aproape imposibilă. Cei pe care trebuie să se sprijine polițistul sau judecătorul cinstit se pot dovedi în orice clipă complici ai Mafiei. De aceea, polițistul sau judecătorul cinstit nu știe niciodată cum și de către cine poate fi lovit. Reflectînd această realitate, serialul *Caracatița* impune telespectatorului o dublă povară. Una intelectuală și una morală. Cea intelectuală provine din faptul că, în nici un moment, telespectatorul nu știe pînă unde duc firele unei crime. Cum oricine poate fi omul Mafiei, orice personaj poate fi suspectat. Din acest motiv, vizionarea serialului se transformă într-o atîtătoare aventură intelectuală. Telespectatorul trebuie să stea mereu încordat pentru a putea ghici cine și cum îi va lovi pe neașteptate pe eroii săi îndrăgiți. Caracterul special al bătăliei împotriva Mafiei face ca în *Caracatița* nici un personaj să nu fie în siguranță. Oricare dintre eroii îndrăgiți de telespectator poate să cadă răpus în orice clipă.

Povara morală provine din faptul că telespectatorul știe că descoperirea unui criminal, chiar și descoperirea complicilor săi din sferele cele mai înalte, nu rezolvă nimic. În spatele celor descoperiți

și arestați sînt alți complici. În spatele acestora, alții. Înfrîngerea Răului într-un punct nu înseamnă nimic în raport cu Răul care se întinde peste tot pînă prin preajmă, pînă lîngă noi. Astfel se explică aerul sumbru, tragic al acestui serial. În finalul părții a IV-a, comisarul Cattani este împușcat ca un cîine. Judecătoarea Silvia Conti supraviețuiește episodului al VI-lea. Telespectatorul știe însă că și zilele ei sînt numărate. După ce vedea un film polițist clasic, se simțea liniștit. După ce a văzut *Caracatița*, se simte îngrijorat, posomorît. Răul din lume este atît de mare, încît pare că el nu va putea fi lichidat niciodată. Caracatița și-a întins atît de departe tentaculele, încît ea te pîndește de peste tot. N-are, oare, comisarul Cattani impresia că este urmărit în permanență de doi ochi misterioși: *Simți în ceafă privirea hipnotică a doi ochi mari. Știa că trebuie să fie pe undeva... Nu asta îl irita, ci faptul că i se păru că ochii se îngustează, ascunzînd un zîmbet ironic.*

În aceste condiții, este normal ca telespectatorul român să fi crezut Mafia locală în stare de orice. Inclusiv de amînarea sau interzicerea unui serial. Extraordinara lecție de introducere în Mafia, care a fost *Caracatița*, l-a învățat să fie suspicios. Ceea ce în lupta împotriva mafiilor de tot felul nu este chiar atît de rău. Am putea spune că lecția *Să învățăm Mafia privind la televizor* ne-a fost de folos. Chiar dacă ne-a făcut mai pesimiști.

Evitînd să fie o simplă transcriere a celebrului serial, romanul *LA PIOVRA - Caracatița*, în premieră editorială la noi, are marele și surprinzătorul merit de a fi la fel de pasionant, dacă nu chiar mai pasionant decît filmul. Iată de ce el trebuie citit nu numai de cei care n-au văzut serialul, dar și de cei care l-au urmărit săptămînă de săptămînă cu sufletul la gură. Nădăjduind...

August 1993

Ion Cristoiu

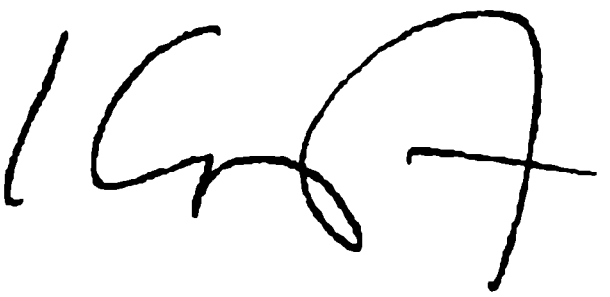

PARTEA ÎNTÎI

CINE L-A UCIS PE COMISAR?

Cele două Alfetta ale poliției goneau nebunește pe străduțele periferice din Trapani. O luară de-a lungul falezei cu sirenele urlînd. Frînară brusc într-un loc viran.

Umbra lungă a unui Fiat Regata, oprit de-a curmezișul drumului, apăru în bătaia farurilor.

Polițiștii înconjurară mașina, cu prudență. Aveau pistoalele-mitralieră gata pregătite și, în noaptea fierbinte de iulie, iarba uscată abia foșnea sub tălpile lor.

— Să nu-l atingă nimeni! răsună strident vocea unui bărbat înalt, masiv, singurul îmbrăcat în civil.

Din grup se desprinse un tip rotofei și transpirat. Era de la Criminalistică și ținea în mînă o servietă neagră. Îndreptă o lanternă spre interiorul mașinii și chipul i se crispă ca și cînd ar fi fost străbătut de un șoc electric.

— Sfinte Dumnezeule! șopti cu voce abia auzită. L-au omorît pe șeful Brigăzii mobile a Poliției judiciare!

Din mijlocul polițiștilor se ridică un mîrîit de voci nedesluşit, din care se distingeau înjurături furioase:

— Mama lor de porci! Ticăloşii!

Bărbatul în civil rămase inexpresiv. Se apropie de polițistul de la Criminalistică, îi spuse să-şi facă treaba cu grijă şi cît se poate mai repede, apoi se îndepărtă. Îşi aprinse o țigară şi începu să fumeze atît de absorbit, încît parcă nici măcar nu mai auzea murmurul nepăsător al mării.

Străluciră farurile altor maşini, din care săriră şi alți polițişti. Apăru chiar şi un car de televiziune pe care era înscris Sici-TV. Din el descinse un grup condus de un bărbat zvelt şi elegant, ziaristul Nanni Santamaria.

Operatorii se apropiară de Fiatul Regata şi începură să-l cerceteze cu de-amănuntul cu reflectoarele lor orbitoare. Zăboviră indecent asupra cadavrului comisarului Marineo, care se afla lîngă volan, cu capul dat pe spate, cu gura deschisă ca pentru un strigăt şi brațele atîrnînd inerte.

Bărbatul în civil se apropie şi el. Ziaristul îl recunoscu imediat şi îi bägă microfonul sub nas:

— Domnule Altero, dumneavoastră sînteți adjunctul Brigăzii mobile a Poliției judiciare. Credeți că, în prealabil, comisarul Marineo a primit amenințări, avertismente?

Altero îl privi pe ziarist cu mînie. Azvîrli mucul de țigară.

— Domnule Santamaria, mîrîi el, acum v-ați găsit momentul?!

Îl luă deoparte pe cel de la Criminalistică.

— S-a găsit ceva interesant?

— E ciudat, murmură polițistul scărpinîndu-se la ceafă. Nu sînt nici urme de gloanțe, nici cartușe.

Celălalt îl privi ca și cum n-ar fi înțeles bine.

— Da, continuă polițistul, e foarte ciudat! Nu e nici măcar sînge pe scaun. Probabil că ticăloșii ăștia au făcut treaba în altă parte...

— ...După care au transportat cadavrul aici, fabricînd acest scenariu, completă Altero plictisit parcă de aceste înscenări care se tot repetau.

— Da, e foarte probabil.

În jur, operatorii de la televiziune se agitau nesățioși. Sfîșiau bezna cu reflectoarele lor. Luminile îi învăluiau pe polițiști, îi transformau în siluete, cînd turtite, cînd gigantice, care dansau în noapte ca niște fantasme.

— Mama ei de viață! bolborosi cu năduf Altero. Într-o bună zi, o să mă găsiți și pe mine așa...

Specialistul de la Criminalistică păru confuz:

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Spun că atunci cînd trăiești printre umbre nu observi prăpastia. Cazi în ea fără s-o vezi. Iar treaba mea este să alerg după umbre. Pentru asta sînt plătit... ca să cad în prăpastie...

— Credeți că domnul Marineo a fost atras într-o capcană?

Altero își îndreptă privirea departe, în întuneric, și rămase tăcut.

Polițistul reluă tirul ipotezelor:

— Poate că un informator de care era foarte sigur l-a atras într-un loc izolat. Nu și-a dat seama că e o capcană.

Altero părea că nu-i aude vorbele.

— Bietul Marineo, oftă. Tocmai cînd se pregătea să plece din Trapani! Îl transferaseră la Salerno, orașul lui natal. Nevastă-sa și copiii erau, în sfîrșit, fericiți.

Fotograful poliției arunca lumini orbitoare. Cu fiecare flash, scotea din întuneric o mulțime din ce în ce mai mare de curioși.

— Terminați-vă verificările! spuse Altero și se urcă într-o mașină.

Noaptea era pe sfîrșite, iar acolo, departe, dincolo de pata neagră a dealurilor, răsăreau totuși zorile.

*

Zorile începeau să apară și deasupra nordului Italiei, cînd, într-un apartament din Milano, din apropierea Pieței Susa, sună telefonul.

Corrado Cattani se sculase ca întotdeauna devreme și tocmai stătea în fața oglinzii, cu barba săpunită. Simțea încă pe limbă gustul bun, dulce, al primei cești de cafea a zilei. Avea să mai bea cel puțin zece pînă diseară, pentru că munca sa de comisar în poliție îi cerea să aibă mereu mintea trează. Iar cafeaua îl scotea din momentele de oboseală, îl ținea în permanentă alertă.

Ridică receptorul și află nenorocirea. Comisarul Cattani era un bărbat cam de vreo patruzeci de ani, bine făcut, cu figura severă și ochii, negri ca smoala, într-o agitație continuă. Ascultă informațiile, cu toate detaliile asupra delictului, fără ca pe față să i se clintească un mușchi, și încheie discuția cu un sec și sumbru „Bine".

Trecînd prin fața oglinzii din hol, văzu că spuma de bărbierit i se uscase, formînd pe față un

fel de pînză albă și făinoasă. O mască grotescă. Continuînd să-și fixeze chipul, scotoci în pachetul de țigări și, cu mișcări mecanice, luă una.

Se sculase și nevastă-sa. O auzi deschizînd ușa de la dormitor și venind spre el. Într-o vreme o adora. Acum nici măcar nu se întoarse s-o privească. Și totuși, chiar și la acea oră a dimineții, era încîntătoare, cu pielea ei aurie, trupul fragil și mlădios. Își trecu degetele prin părul lung, blond și și-l aranjă cu delicatețe. Frumoasa Else era franțuzoaică. Își cunoscuse soțul în urmă cu cincisprezece ani, în timpul unei călătorii în Italia.

— Ce e? întrebă îngrijorată, vrînd parcă să preia o parte din grijile lui.

Detesta să dea explicații, mai ales în ceea ce privește munca lui. Dar, de data asta, întîmplarea o privea și pe nevastă-sa. Oricum, trebuia să-i împărtășească întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Și atunci mai bine s-o facă imediat și să n-o mai lungească.

— Tot programul cade, o anunță sec. Nu putem pleca, așa cum am aranjat, săptămîna viitoare! Trebuie să ajung la Trapani chiar astăzi pentru că șeful Poliției judiciare, căruia trebuia să-i iau locul, a fost omorît. Frumos fel de a-mi ura bun venit!

Femeia spuse înspăimîntată:

— E cumplit, Corrado! Ce mult mă bucurasem de noua ta numire în Sicilia! O vedeam ca pe o ocazie de a ne reface viața, de a aduce între noi căldura de odinioară.

I se aruncă în brațe și-l sărută.

— Amîndoi avem nevoie de o cafea bună, hotărî el desprinzîndu-se obosit.

Apoi, copleșit de un impuls de tandrețe, o mîngîie:

— Sigur c-o s-o reluăm ca altădată!

Ea i se uită drept în ochi cu o privire puțin emoționată, recunoscătoare:

— Îți pregătesc îndată valiza.

În clipa aceea apăru în ușă fetița lor de doisprezece ani, Paola. Era desculță și-și freca ochii.

— Vai, scumpo, te-am trezit! o întîmpină mama.

— V-am auzit vorbind și mi s-a făcut frică, spuse fetița puțin speriată.

— O, Doamne, de ce?

— Mă gîndeam că iar vă certați. O faceți tot timpul...

— Nu, se străduí mama să surîdă, nu avem nici o intenție să ne certăm, chiar dacă, e-adevărat, sîntem puțin cam temperamentali.

Îi explicară că tatăl trebuia să plece de urgență și că ea cu mama or să-l urmeze în zilele următoare, îndată ce vor fi gata toate bagajele.

Fetița părea însă nedumerită:

— Tăticule, n-ai să ne lași aici singure... pentru totdeauna?!

Tatăl o mîngîie pe păr:

— O să-ți placă mult Sicilia...

*

Adevărul e că prima dată cînd fusese în Sicilia, lui însuși nu-i plăcuse deloc. Prea multe chipuri întunecate, suspicioase. Și prea multe plecăciuni, prea mult respect mieros.

I se povestise sau citise, nu-și amintea bine, o întîmplare care, din punctul lui de vedere, spunea

multe despre raporturile sociale care dirijau stupul uman al insulei. Povestea se referea la o străveche familie de nobili palermitani, pe nume Palamitone. La fiecare început de an, țăranii lor se adunau în enormul parc al palatului ca să adreseze urările de *La mulți ani* stăpînilor. Bătrînul marchiz, acum decedat, deschidea balconul plictisit și, în timp ce din mulțime se înălța vuietul aclamațiilor, ca răspuns, el se descheia la pantaloni și urina în capul acelor amărîți.

Comisarul Cattani se indignase aflînd întîmplarea:

— Poate că erau chiar încîntați și satisfăcuți!

Nu putea să înțeleagă un lucru: Cum niște oameni, care, pentru o singură vorbă nelalocul ei, ucideau asumîndu-și nu numai riscul de a-și pierde libertatea, ci și „viața de Apoi", acceptau aceste umilințe inimaginabile în alte părți ale lumii civilizate?

Oricum, un lucru îl știa cu certitudine: mafia siciliană, ca și mișcările politice extremiste, era rezultatul unor disfuncții ale statului.

Acum, că se întorcea în Sicilia ca polițist, se străduia să-și scoată din minte orice prejudecată. Interesul lui devenise real și viu. Poate și pentru că fascinația nedefinită a insulei începuse să-l cucerească.

La aeroportul din Palermo găsi o mașină a poliției care-l aștepta. Șoferul era o veche cunoștință de-a sa, un polițist tînăr cu un aer dezghețat, pe nume Leo De Maria, care se oferise voluntar să-i conducă mașina.

Cattani îl revăzu cu mare plăcere. Și-l amintea ca pe unul dintre cei mai strălucițI elevi ai Școlii de poliție.

— Sînt onorat să lucrez cu dumneavoastră! spuse De Maria, în timp ce-i deschidea portiera mașinii.

O apucară pe drumul spre Trapani. Era ceasul amurgului și mașina se pierdea printre livezile nesfîrșite de portocali, de măslini și de lămîi, lăsînd în urmă măgărușI înhămațI la teleguțe. Comisarul respira adînc aerul îmbătător și parfumat. Se gîndea la destinul acestui ținut, al acestui paradis, a cărui faimă se răspîndise în întreaga lume, dar nu datorită minunățiilor naturii. Sicilia devenise notorie datorită acelei organizații criminale, sumbre și sîngeroase. O caracatiță care-și întinsese tentaculele pretutindeni: mafia!

Cattani îi oferi polițistului o țigară:

— Cum e viața pe-aici, amice?

— Se trăiește din muncă, domnule comisar. Noapte și zi! O luptă continuă.

Privirea lui Cattani se înăspri. Scuipă cu năduf pe fereastra deschisă:

— Ba chiar un război... De ce l-au omorît pe Marineo?

Polițistul ridică neputincios din umeri:

— E încă un mister. Eu eram în tura de noapte pe mașina portului. Noaptea trecută, către 11, s-a dezlănțuit o încăierare cumplită. Am încercat să iau legătura cu domnul Marineo. La birou nu era, acasă nici atît. Atunci l-am căutat pe adjunctul lui, Altero. Nimic! N-am reușit să-l găsesc nici pe el.

Cattani începuse deja cercetările! Mintea îi lucra cu rapiditate; prin întrebările sale precise ținea să stabilească principalele coordonate ale cazului:

— La ce oră a plecat Marineo de la birou?

— Eu nu l-am văzut, dar, de obicei, pleca în jur de 8,30. Altero rămăsese, în schimb, pînă tîrziu. La 10 era sigur în birou. Eu eram acolo. Nu plecasem încă în patrulare și am răspuns la un telefon care era pentru el. O femeie. I-am făcut legătura...

— Și el ce-a făcut?

— Cum a terminat de vorbit, a plecat...

— Bănuiești cine era femeia aceea? întrebă Cattani.

— Nu! Habar n-am...

— Îi înlesnești lui Altero legăturile amoroase? surîse comisarul.

— Eu?! Nici vorbă! Doar nu mă credeți codoș?! rîse De Maria.

Cattani rămase pentru o clipă cu privirea pierdută dincolo de siluetele întunecate ale copacilor care-i treceau pe dinaintea ochilor. Se simțea din ce în ce mai încordat. I se întîmpla de fiecare dată cînd se pregătea să înfrunte un caz complicat. Și nimic, dar absolut nimic, nu e simplu în Sicilia...

— Ia ascultă! se adresă el polițistului, fără să-și ia privirea de la peisaj. Te-a izbit ceva în vocea acelei femei?

— Cea care i-a telefonat lui Altero?... Gîndindu-mă acum, mi s-a părut neliniștită... aș spune aproape înfricoșată. Credeți că poate fi o legătură între cele două lucruri, vreau să spun între telefon și crimă?

Comisarul se întoarse brusc spre De Maria, ca și cum ar fi fost surprins de întrebare. Se hotărî totuși să nu insiste și îi ceru să continue să-i povestească ce s-a întîmplat după aceea, în timpul nopții.

De Maria își încreți fruntea încercînd să-și aducă aminte:

— La 1,30 m-am întors la birou. Voiam să controlez o fișă. La ora aceea, l-am găsit pe Altero la birou. Fuma cu un aer dezolat. Eu îi vorbeam și el, nimic. „Fir-ar să fie!" mi-am spus. „Aici e ceva ce nu merge." Pînă cînd, către 2, a sunat telefonul. O voce stearsă, un anonim, ne-a anunțat că înăuntrul unui Fiat Regata se găsește un cadavru. Am plecat în grabă. După cîteva minute, am descoperit că bărbatul asasinat era chiar șeful nostru...

— Mda! spuse Cattani dus pe gînduri. Și..., încercă el să afle mai multe, și ție cum ți se pare?

— Nu prea știu... O crimă ciudată, fără mobil sau, cel puțin, nu sîntem noi încă în stare să vedem unul plauzibil. Știm numai că nu l-au omorît pe comisar în mașină. Pentru că nu sînt urme de proiectile înfipte în caroserie sau în scaune.

— Dar tuburile goale?

Polițistul neagă din cap:

— Dispărute! Poate că s-au pierdut undeva, pe cîmp.

Cattani recapitulă cu un aer grav:

— Nu fu cartușe, nu fu proiectile. Și nici vreo urmă de sînge, îmi închipui!

— Întocmai! Nu era nici o singură picătură de sînge, nici pe jos și nici măcar pe scaun. Domnul

Altero a scris imediat un prim raport. Avansează ipoteza unui informator folosit ca momeală pentru atragerea lui Marineo într-un loc izolat.

— Un informator!... spuse Cattani cu sarcasm. Dar cum putem să luăm în considerare o idee atît de fără noimă?

De cealaltă parte a biroului, un bărbat în vîrstă, rotofei, cu ochi mici, spălăciți, se agită în fotoliu și păru că se înfoaie ca o pisică în fața unui cîine:

— Tinere! Mi-ați fost descris drept un tip obișnuit să conteze mai ales pe propriile forțe. Dar nu mă așteptam la o asemenea înfumurare! Scuzați-mă, dar abia sosit aici, dumneavoastră chiar credeți că știți deja ce e adevărat și ce nu?!

— Dar, domnule procuror Scardona, spuse cu convingere comisarul, să raționăm puțin. Dumneavoastră credeți că un om cu asemenea experiență ca domnul Marineo se putea lăsa înșelat de un informator? Nu credeți că-l desconsiderăm puțin, în felul ăsta?

Procurorul dădu deoparte un vraf de hîrțoage și-și desfăcu brațele:

— Ce vreți?! Și oamenii cu cap pot să greșească. Dacă nu există crimă perfectă, nu există nici polițist perfect...

— Sigur... Desigur, consimți Cattani, dar aici sîntem în afara oricărei logici, departe de orice comportament prudent. Dacă un polițist se duce la o întîlnire într-un loc izolat, își ia măsurile lui de precauție. Avertizează o persoană de încredere să stea la pîndă... Mă scuzați, dar e elementar...

Scardona îl privi pe comisar:

— Vorbe, dragă tinere, vorbe! Nouă ne trebuie fapte. Și faptele mi se par foarte limpezi: Marineo fusese deja amenințat, amenințărilor le-au urmat faptele și un funcționar de prima mînă a plătit cu viața pentru corectitudinea sa.

— Vă gîndiți la o crimă a mafiei?

— Mafia, mafia! Dumneavoastră de-abia ați venit din Nord și imediat vă și gîndiți la mafie! Aici sîntem la Palermo. Nu vă lăsați furat de idei preconcepute! Nu trageți concluzii pripite! Ocupați-vă numai să descoperiți criminalii și să-i predați în mîinile justiției.

— Mă voi strădui, îl asigură Cattani. Pot să vă întreb numai ce este mafia pentru dumneavoastră, domnule procuror?

Scardona își țuguie buzele disprețuitor:

— Dacă vă referiți la omorîrea lui Augusto Marineo, este vorba doar de un pistol, dragă tinere.

Din ușă, Cattani îi aruncă o ultimă privire procurorului și îl văzu trecîndu-și mîinile prin păr, de parcă ar fi vrut să mîngîie un copil speriat.

*

Întors la birou, comisarul începu să cerceteze arhiva. Scoase rapoartele scrise de Marineo. Furturi, contrabandă, încăierări, omorîrea și jefuirea unei bătrîne. Cattani deschidea dosarele, unul cîte unul, și le punea la loc în sertare. Pînă cînd atenția îi fu atrasă de un nume: Sante Cirinnà. Marineo îl descrisese pe bărbatul acesta de treizeci și opt de ani drept un traficant de droguri, o persoană periculoasă, violent din fire și fără scrupule. Descoperise că era proprietarul a trei magazine

de automobile, al unui bar în zona portului, iar averea sa se datora „serviciilor oferite unor personaje sus-puse pe scara socială". Într-adevăr interesant!

Cattani continuă să cerceteze cu atenție hîrtiile și descoperi o serie de acuzații la adresa lui Cirinnà. Complicitate la crimă și trafic de droguri. Acuzatul însă nu suportase nici măcar neplăcerea de a se prezenta în fața judecătorilor, la proces. Îl achitaseră încă din timpul cercetărilor: Lipsă de probe...

— Salut, comisare, nu credeam să vă găsesc și aici!

În încăperea arhivei intrase adjunctul Poliției judiciare, Altero. Avea în mînă cîteva fișe pe care intenționa să le pună la locul lor. În fața lui Cattani căută să se arate amabil. Voia să intre în grațiile noului șef. Scoase un pachet de țigări și îi oferi una ca să spargă gheața. Rămase puțin dezamăgit cînd auzi răspunsul:

— Nu, mulțumesc, abia am stins-o...

Altero se prefăcea că nu știe nimic și-l întrebă dacă a găsit ceea ce căuta și dacă-i poate da o mînă de ajutor.

— Da, spuse rece și impenetrabil Cattani. Ceva am găsit.

Bătu cu arătătorul în dosare și spuse că în acele hîrtii dăduse peste un nume, care, după cum mirosise el, părea că merită atenție:

— San-te Ci-rin-nà. Silabisi cu o încetineală voită, privindu-l pieziș pe Altero ca să-i surprindă reacția. Acesta nu se tulbură. Întrebă numai ce anume îi atrăsese atenția lui Cattani. Comisarul

răspunse calm că interesul i-a fost trezit de cele două anchete conduse personal de Marineo, avîndu-l ca subiect pe Cirinnà, și lumina categoric negativă în care acestea îl puseseră.

Pe buzele lui Altero apăru un surîs ambiguu. Părea să spună că acest Cattani era un tip cu o mare intuiție sau, poate, un naiv. Judecînd după cuvintele care au urmat, această ultimă ipoteză era mai plauzibilă:

— Acele anchete, dragă domnule Cattani, au apărut în legătură cu niște femei. Era vorba de răzbunare: calomnii răspîndite de soți înșelați. Pentru că Cirinnà nu e altceva decît un afemeiat. Doar un afemeiat. Și asta, deocamdată, nu se pedepsește...

Cattani păru contrariat de ton.

— Lăsați-mă să-mi dau seama singur, i-o tăie scurt.

— Sigur, vai de mine! Dar, dacă îmi permiteți, cu Cirinnà nu faceți decît să vă pierdeți timpul.

Ce fel de om era acest Altero? Un coleg în care poți să ai încredere sau unul de care trebuie să te păzești? Cattani începea să constate că, în ciuda strălucirii soarelui, ceața siciliană e mai greu de împrăștiat decît ceața din Milano. Închise ochii și inspiră profund. Își promise din nou să facă fiecare pas călăuzit de prudență, multă prudență. Știa că nu i se potrivește rolul, dar va face această încercare.

*

Era leoarcă de transpirație. Căldura îl sufoca.

— Oprește lîngă chioșcul acela să bem o bere, îi sugeră lui De Maria care făcea iarăși pe șoferul.

Șterse cu un deget gura sticlei și și-o duse la buze. Simți un val răcoritor, reconfortant, răspîndindu-se în tot corpul:

— Drace! A picat tocmai la țanc!

Înviorat, începu să privească împrejur ca să se familiarizeze cu noul său oraș. Se afla în centru, iar clădirile vechi și cam pretențioase îi părură destul de jalnice, în contrast cu unele prăvălii noi, luxoase, care-și deschideau spre stradă vitrinele opulente.

Treceau bătrînei încovoiați, puțintei la trup, ca și cum viața, prin scurgerea anilor, i-ar fi secătuit. Tinerii își etalau pieptănăturile punk și purtau haine ce se voiau o imitație a modelelor lui Armani și Versace. O maimuțăreală de mode care adesea, în provincie, capătă forme ridicole și ușor patetice.

Cattani își potrivi ochelarii de soare pe nas.

— Ce poți să-mi spui de Sante Cirinnà? îl întrebă brusc pe De Maria.

Polițistul cîntări din ochi sticla de bere aproape goală:

— Un mare... animal.

— Marineo s-a ocupat de cazul lui.

— Da, dar n-a făcut mare lucru. Cirinnà se făcea cu asta. În ultima vreme ajunsese pînă într-acolo, încît îl sfida fățiș pe Marineo. „Comisare", spunea el, „cu mine nu-ți merge! Sînt curat!" Dar vreți să știți, domnule Cattani, un fapt într-adevăr curios? Pe acest Cirinnà, care totuși trebuie să-l fi

urît pe Marineo, l-am văzut ieri la înmormîntarea comisarului.

— Păi da, ca și cum ar fi vrut să dovedească public că el îl respecta și îl regretă. Mare pungaș! Cine știe care sînt legăturile lui cu sferele înalte ale orașului!... spuse Cattani gînditor.

De Maria își sprijini spatele de mașină:

— Nici măcar nu vor să-l vadă la față. Îl folosesc, atît! Dar nu-l primesc în saloanele lor.

Vocea acestuia suna cu totul altfel decît cea a lui Altero:

— Însă Cirinnà face mare caz de legăturile cu ei. E micuțul mafiot îmbogățit și dornic să facă un salt pe scara socială.

În acel moment se ivi o motoretă condusă de o fată cu pletele-n vînt. Oprind în fața barului, fata coborî cu mișcări lenețe. Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani. Era înaltă, zveltă, cu un fizic de manechin. Cattani se tulbură. Frumoasă de-ți taie respirația! gîndi el, cu toate că i se păru că surprinde pe chipul diafan urmele unui chin ascuns.

— Bună bucățică, nu? îi făcu De Maria cu ochiul, întorcîndu-se voit golănește spre fată. Știți cine-i asta? Gurile rele spun că e amanta lui Cirinnà. Dacă e adevărat, micuțul mafiot e pe cale să-și împlinească visul, căci fata e dintr-o familie nobilă. Se numește Titti Pecci Scialoja și este fiica defunctei ducese Eleonora. Are bani de-i întorci cu lopata, dragă domnule! Iar acum a rămas singură în ditamai palatul, pentru că mama ei s-a sinucis. Întotdeauna au fost țicniți nobilii ăștia!...

Nu degeaba, cînd erau executați, li se tăia tocmai capul...

Tînărul sorbi ultimele picături de bere, reluînd:

— Printr-o stranie coincidență, ducesa Eleonora și-a tras un glonte în aceeași noapte în care a fost ucis comisarul Marineo.

— În aceeași noapte... repetă mecanic Cattani, în timp ce continua să fixeze fata care părea că așteaptă pe cineva. O văzu uitîndu-se la ceas, aranjîndu-și părul, plimbîndu-se nervos.

— Chiar așa! întări De Maria. În aceeași noapte.

Cînd își dădu seama de „reveria" comisarului, se întoarse din nou:

— E încă acolo. Dacă am înțeles bine, îl așteaptă pe Cirinnà. O vedeți cît e de palidă? Se droghează, mica noastră ducesă. Drogată pînă în măduva oaselor! Se spune că micuțul mafiot o aprovizionează și, astfel, a transformat-o în sclava lui. Ah, dar am avut dreptate: lată-l că vine!

De pe o stradă laterală țîșni o motoretă condusă de Cirinnà, Intră pe strada principală îndreptîndu-se spre bar. Bărbatul era un tip arogant, robust, cu părul negru pomădat și fața lată. Avea un aspect viguros și ochii săi metalici, întunecați, aruncau o lumină malefică. Stabili în cîteva cuvinte ceva cu fata. După care amîndoi încălecară pe motorete și se îndepărtară în aceeași direcție.

Comisarul îi urmări cu privirea pînă în capătul străzii:

— Trebuie să vorbesc cu fata asta! Dă-i telefon și fixează-mi o întîlnire!

De Maria înclină respectuos capul zîmbind, totodată, complice:

— Se face!

În așteptarea vizitei la locuința ducesei, Cattani plănui o altă vizită.

— Unde sînt nevasta și copiii lui Marineo? întrebă.

— Au plecat imediat după înmormîntare, răspunse De Maria. S-au dus la niște rude la Salerno. În curînd or să se întoarcă să-și ia mobila și ce mai au.

Drept care, casa e goală acum, îi trecu prin minte lui Cattani.

— Crezi că ar fi foarte incorect dacă ne-am duce să ne uităm puțin prin hîrtiile lui Marineo? Așa... într-o doară...

— Cum doriți dumneavoastră. Am putea găsi vreun indiciu util... Nu strică!

Cînd ajunseră la vila elegantă în care locuise Marineo, în partea de est a orașului, găsiră intrarea încuiată. Rămaseră cîteva minute în așteptare, pînă cînd ușa masivă, ca o poartă, se deschise încet și apăru o bătrînică îmbrăcată în negru.

— Bunicuțo, i-o luă înainte încurajator De Maria, lăsați-o deschisă! Trebuie să citim contoarele de lumină.

Evitară să ia liftul. Urcară trei etaje pe jos, cu pași abia simțiți. Se opriră în fața unei uși lăcuite pe care era fixată în cuie o tăbliță cu numele lui Marineo, gravat cu litere mari. De Maria se mișcă rapid. Scoase din buzunar un lănțișor de care erau agățate niște cuțitașe și o legătură de chei. Deschise broasca și intrară. Cattani îi admiră dexteri-

tatea și-și aminti de cîte ori uitase cheile, fiind nevoit să aștepte în fața ușii.

Înăuntru, mobile goale, dezordine și pustietate. Într-un colț al salonului, Cattani se opri și se uită spre un birou mic. Trebuie să fi fost masa de lucru a lui Marineo. O scotoci cu atenție. Hîrtii vechi, fără importanță. O serie de fotografii pe care, probabil, comisarul însuși le făcuse copiilor. Un dosar cu recipisele de chirie, chitanțele de la lumină și de la telefon.

Cattani era dezamăgit. Trase ultimul sertar și auzi o mică bufnitură. Ceva care se înțepenise între fundul acestuia și rama mesei căzuse. Se lăsă în genunchi, îl scoase afară și se aplecă, uitîndu-se cu atenție. Zări un dreptunghi de hîrtie. Întinse mîna și descoperi că era vorba de un fost carnet de cecuri. Tot ce rămăsese — acel mic dreptunghi de hîrtie — erau cotoarele. Nu se știe niciodată, ar putea duce la ceva! Cattani îl băgă în buzunar.

Acesta a fost singurul rezultat practic al vizitei.

— Ați terminat cu lumina, maică? le strigă bătrînica, în timp ce părăseau, cu mîinile adînc înfipte în buzunare și cu capetele plecate, clădirea cenușie.

— De-abia am început, mormăi abia auzit Cattani. De-abia am început...

DUCESA

Închiriase un apartament într-o clădire de curînd terminată, care mirosea încă a mortar și a var proaspăt. Cînd îi sosi nevasta împreună cu fetița, de la Milano, aceasta se arătă entuziasmată. O vreme își făcu de lucru amenajînd cu grijă noua locuință. I se părea că viața începe să aibă iarăși sens. Ca o tînără căsătorită, aranja cu dragoste mobilele, le schimba apoi locul, încîntată de o nouă idee. Pentru bărbatul ei, pentru iubitul ei, al ei pentru totdeauna... Camerele curate străluceau în soarele Siciliei. Dormitorul, foarte larg, cu patul imens acoperit de lenjerii foșnitoare; camera lui de lucru, în colțul cel mai liniștit al casei, cu un birou masiv pe care-i așezase la îndemînă tabachera cu țigările preferate; camera fetiței, a scumpei lor Paola, care nu va mai simți nici o umbră între părinții ei. Minunata terasă cu vedere la mare o va umple de flori...

După cîteva zile se dezmetici, se uită în jur și simți că vechea ei „prietenă", disperarea, îi dă din

nou tîrcoale. O respinse, refuză s-o mai ia în seamă, dar, de la o vreme, nu mai reușea s-o stăpînească. Toată rîvna cu care se străduise să facă noua casă cît mai primitoare i se părea acum inutilă. Soțul ei o trata iarăși ca pe o străină. Pleca dimineața devreme și se întorcea acasă cînd ea și fetița dormeau deja.

O dată l-a așteptat în bucătărie pînă noaptea tîrziu. Parcă ar fi hăituit un animal. Poate că el se aștepta, mai devreme sau mai tîrziu, la o astfel de scenă și nu spuse un cuvînt.

— Corrado, te rog, ce se întîmplă?

Bărbatul se încruntă și dădu din cap:

— Nimic. Hai la culcare!

— Nimic, nimic! se văită Else. Nu te mai uiți la mine, nu facem dragoste săptămîni întregi! Mă arunci ca pe o zdreanță.

El căută să fie amabil:

— Sînt aici de puțin timp și munca îmi stoarce toată vlaga. Nu mă sîcîi, te rog!

O fixa în timp ce se dezbrăca. Avea picioare lungi, frumoase. Admise că o găsește încă atrăgătoare. Dar anumite detalii îl respingeau. Else era tot zveltă, fragilă chiar, dar lui nu-i mai plăceau coapsele, brațele ei acum împlinite, mature, și sînii ăia rotunzi, bogați. Ca cei ai unei mame... ca ai mamei, se gîndi cu dezgust. Apropierea de ea începuse să i se pară incestuoasă. Dacă, totuși, ar fi trebuit, cu mîna pe inimă, să recunoască adevăratul motiv al răcelii lui, n-ar fi putut găsi o explicație convingătoare. În mare, era vorba de plictiseală. M-am săturat, își spunea din cînd în cînd, să mă împiedic mereu de aceeași persoană! Nu mai reușea să conceapă o legătură pentru toată

viața. Idealul pentru un bărbat ca mine, gîndea în timp ce-l cuprindea somnul, ar fi să schimb în fiecare an femeia.

*

Prezența Elsei la Trapani nu putea trece neobservată. Frumoasă și blondă, acolo unde blondele sînt o raritate, făcea multe capete să se întoarcă după ea cînd mergea pe stradă. Ea își dădea foarte bine seama de efectul pe care-l provoca și-i făcea plăcere. Se bucura cînd se simțea admirată. Tocmai de aceea nu suporta comportamentul indiferent, de acum, al soțului ei. Nu-i era de ajuns frumusețea, voia și pe cineva care s-o remarce și să-i arate c-o apreciază. Să i-o spună. De o mie de ori pe zi!

Se obișnuise să meargă în fiecare dimineață, împreună cu fetița, la plajă. Cînd sosea ea la Lido, provoca o animație neobișnuită:

— Nevasta comisarului! se transmitea vestea din gură-n gură. Proprietarul așezămîntului balnear se înclina respectuos:

— Doamnă, vă dorim o zi bună!

Un puști apuca un șezlong, un altul dădea fuga să deschidă umbrela.

— Dumneavoastră sînteți precum o floare, toate albinele vi se învîrtesc în jur, îi spuse într-o dimineață Nanni Santamaria, ziaristul de la Sici-TV, care ajunsese, printre primii, cu echipa lui în noaptea uciderii lui Marineo. Și acum era primul care încerca să-i facă curte acestei femei atrăgătoare.

— Ce drăguț sînteți! se lumină Else clipind din genele lungi care-i umbreau chipul încîntător.

Sanțamaria era un fante, ceremonios și bine îmbrăcat.

— De ce nu ne faceți onoarea, dumneavoastră și fetița, de a ne vizita modestele noastre studiouri de televiziune? îi sugeră.

— Da, mămico! se entuziasmă Paola. Ce frumos ar fi!

Se duseră. Santamaria scoase la iveală tot repertoriul său de amabilități. O uimi pe Else arătîndu-i cîte lucruri știe despre ea. Știa că studiase în Elveția, că îi plăcea să picteze și că îl întîlnise pentru prima dată pe cel care urma, mai tîrziu, să-i devină soț, în casa „unei persoane foarte importante".

Alături de costumele sale impecabile, de batistele sale discret parfumate, aceste mici atenții și lejere complimente care fac femeile să se simtă la fel de importante ca,eroinele din romane celebre, erau atuurile acestui seducător redutabil.

Femeile, conștiente de faptul că totul era un simplu joc de societate, se lăsau totuși conduse de bărbatul acesta printre imaginile secrete ale copilăriei și adolescenței lor.

Suficient de comun, Santamaria constituia un nucleu neutru în jurul căruia aceste fetițe mari își puteau construi castelele lor de nisip.

Simțea că Else ascundea o plajă largă și goală de pe care marea se retrăsese de mult.

Else fu surprinsă și măgulită. Interesul lui Santamaria, poate pentru că de prea mult timp se simțea abandonată, o amețea. Fetița ei, Paola, fu încîntată manevrînd monitoarele și telecamerele, iar acum mîngîia cu privirea o marionetă agățată

de perete. Era din aramă strălucitoare și întruchipa un cavaler de-al lui Orlando.

Santamaria o luă și-o puse în brațele fetiței.

— Ia-l și nu uita că e primul tău prieten sicilian! Pardon, al doilea! Primul sînt eu!

Paola era cucerită. Strînse la piept marioneta declanșînd un clinchet vesel, metalic. Santamaria era în al nouălea cer. Și, luîndu-și aerul unei persoane atotcunoscătoare, începu să-i dea explicații detaliate. Sprijinit pe genunchiul drept în fața fetiței, îi arată cum se manevrează marionetele de sus, cu ajutorul unor simple sfori.

Paola încercă să-l facă pe cavaler să meargă, dar izbuti numai să-l convingă să lovească cu spada în scutul bogat ornamentat.

— Nu e așa ușor, chicoti Santamaria. Marionetele nu au firele legate de picioare. Ca să-l faci să meargă, trebuie să-l ții în echilibru. Uite așa: unu, doi, unu, doi. Vei învăța să-l manevrezi încetu' cu încetu'. Va face tot ce-i vei cere: îți va aduce flori, se va lupta ca să te apere, te va iubi mult, mult de tot...

„A manevra", o noțiune despre care el, jurnalistul Santamaria ar fi putut să-i spună multe fetiței. Puțin amuzat, vru chiar să i se recomande ca unul dintre cei mai mari „păpușari" ai Sudului. Firele sale erau imaginile Tv și cuvintele. Ele făceau ca această păpușă negricioasă și adormită, pierdută în mijlocul Mediteranei, această insulă somnolentă să zvîcnească de multe ori în direcția pe care el o dorea.

Se stăpîni însă căci ar fi trebuit să-i spună că și încheieturile lui erau, uneori, zmucite de fire nevăzute.

Ar fi putut să-i spună că, la capătul tuturor firelor, se află Dumnezeu.

Dar dacă nu l-ar fi crezut?

*

Dacă era ceva ce Cattani dorea într-adevăr să evite, era să nu se lase manevrat, fără să știe, de vreun regizor nevăzut. Nu vreau să ajung să fiu manipulat ca o marionetă siciliană, gîndea el. Din pricina asta se afla acum în avion, în drum spre Roma. Se ducea să raporteze și să ceară sprijin. Dacă va fi nevoie să lovesc sus, cugeta el, trebuie să am spatele acoperit... Ca o broască țestoasă, se autoironiză el, adică lent... și longeviv.

— Sînt bucuros, foarte bucuros că te revăd, dragă Corrado!

Bărbatul care-l întîmpinase pe comisar în locuința sa din Roma avea un zîmbet viclean. Îl invită într-un salon mare, acoperit de covoare.

Luă o cutie de argint cu trabucuri, și-și pofti musafirul să ia unul.

— Și cum merge, ia spune-mi cum merge cu frumoasa Else?

Cattani răsuci trabucul între degete:

— De bine, de rău, sîntem împreună de doisprezece ani.

— Într-un anumit sens, mă simt regizorul căsătoriei voastre, dat fiind că v-ați cunoscut în casa mea și că am fost martor la nuntă, spuse bărbatul instalîndu-se confortabil în fotoliu.

Se numea Sebastiano Cannito. Avea părul alb, lucios, dat pe spate și, deși se apropia de șaizeci de ani, fața îi era netedă, fără un rid. Părea că viața lunecase peste el ca pe un geam, fără să lase urme.

Cattani intră direct în subiect:

— E ceva tulbure în cazul Marineo. Nu reușesc încă să aflu despre ce e vorba. Dar mă îngrijorează graba cu care se dorește închiderea cazului...

— Cercetările le conduci tu. Eu am avut grijă să transmit în Sicilia recomandări foarte favorabile despre tine.

Bărbatul trase cu voluptate din trabuc.

— Dar ce te face atît de bănuitor?

— Vedeți, sînt multe elemente care mă frămîntă. Nu s-au găsit gloanțe în mașină, nu s-au găsit tuburi trase și nici măcar urme de sînge. O treabă curată! Noi însă știm că atunci cînd mafia ucide un reprezentant al statului, o face fără precauții. Puțin îi pasă dacă se găsesc sau nu cartușele, nu-i așa? Atunci mă întreb unde a fost, în realitate, omorît Marineo? Într-un loc care trebuie să rămînă absolut secret?... Pînă acolo încît cadavrul să fie transportat în mașină,... cu toate riscurile?

— Văd că abordezi problemele magistral, sub toate aspectele, se limită să comenteze celălalt.

— Să sperăm că nu fără rezultat, răspunse Cattani și se înclină către interlocutorul său. Există un alt element important. Am găsit cotoarele unor cecuri. Toate cecurile au fost folosite, dar cotoarele nu sînt completate. Proprietarul carnetului de cecuri nu scria nimic pe ele. E limpede că putea să cheltuiască și să risipească după cum poftea, fără să se teamă că nu avea acoperire.

Se trase la marginea fotoliului ca să-i atragă mai bine atenția:

— Cotoarele astea de cecuri se aflau într-un sertar, în casa lui Marineo.

O subretă cu bonețică albă, brodată, aduse cafea și fursecuri. Stăpînul casei sorbi o gură de cafea și așează la loc, cu exagerată atenție, ceașca pe farfurioara fragilă de porțelan.

— Tot ce-mi spui mi se pare fascinant. Continuă! Sînt sigur că vei face minuni! În ceea ce mă privește, dragă prietene, tu știi că de trei ani sînt ținut pe tușă. Voiau să mă exileze la Școala superioară de poliție.

Își ridică sprîncenele și-și strînse trabucul între dinți.

— O nedreptate pe care a trebuit s-o îndur. Dar cîțiva prieteni influenți mi-au rămas aproape și lucrează din culise ca eu să-mi reiau locul ce mi se cuvine!

Umbra unui surîs i se ivi din nou pe buzele subțiri.

— Curînd voi ocupa un post de mare răspundere. Atunci te voi putea susține mai bine, zise învăluindu-se într-un nor de fum.

Era un rămas bun. Se ridică și, privindu-l pe Cattani în ochi, spuse:

— Prietene, să învățăm secretul vieții de la zicala marinărească: „Înalță pînzele și urmează vîntul!“

Vînt aici la Roma, acolo, jos, pare mai degrabă furtună, reflectă Cattani.

*

Comisarul se gîndea din nou la Titti Pecci Scialoja. De Maria îi telefonase.

— Puteți să veniți cînd doriți, răspunse ea cu o voce apatică, tot sînt mereu singură aici...

Se duseră la ea într-o joi după-masă. Ducesa îi conduse prin curtea interioară a palatului, îi îndrumă pe o scară somptuoasă și îi pofti într-un salon cu aspect prăfuit, împodobit cu portrete mari, tapiserii și oglinzi aurite. De aproape, avea un chip de fetiță, ochi albaștri, calzi, încercănați, pe care paloarea feței îi scotea și mai bine în evidență. Purta o bluză neagră brodată cu fir auriu deasupra blue-jeans-ilor.

Mai frumoasă decît mi-o aminteam, se gîndi Cattani.

— Am venit de curînd aici, începu el. Doream să vă cunosc și să schimbăm două vorbe.

Ochii fetei exprimau neîncredere.

— N-ați găsit ceva mai bun ca să vă petreceți timpul? întrebă cu ironie.

— Nu vorbiți așa! Vizita mea se vrea una amicală.

— Sînt onorată! schiță o plecăciune.

— Nu vă sînt prea simpatic, nu-i așa?

Fata se așeză picior peste picior. Era neliniștită. Febra nervozității îi înroșise fruntea, acoperind-o cu broboane de sudoare.

— Domnule comisar, spuse iritată, să lăsăm deoparte formalismele! Spuneți-mi clar ce doriți de la mine! Și repede, vă rog!

Cattani se așeză mai bine în fotoliul tapițat cu damasc.

— Vedeți, zise cu un aer profesionist, aș dori să deslușim împreună niște ciudățenii legate de sinuciderea mamei dumneavoastră, pe care eu nu le înțeleg.

— De exemplu?

— De exemplu... motivațiile gestului.

Fata dădu din umeri:

— S-a scris în ziare: epuizare nervoasă...

— Înțeleg! Și, scuzați-mă, unde s-a întîmplat? În camera aceasta?

— Da, în camera asta. S-a împușcat stînd pe fotoliul ăla blestemat.

Părea să fi renunțat la poziția de apărare. Se decise să se arate amabilă și oferi de băut.

Comisarul își duse la gură paharul de whisky, în timp ce o contempla, cu o plăcere sinceră, pe fata ghemuită în fotoliu, admirîndu-i mîinile frumoase ce tremurau ușor.

— Fumați? întrebă Cattani, încercînd să creeze o atmosferă de încredere.

— Nu, dar dumneavoastră puteți fuma dacă vreți.

Îi întinse o cutie de lemn. El o deschise. Era pe jumătate plină cu țigări. Conținea și un plic de chibrituri. Își luă o țigară, deschise plicul și-și înfrînă cu greu surpriza. Pe fața interioară a plicului era o pată rotundă de culoare maro. Sînge! Drace, ăsta e un adevărat noroc!

Cattani păstră cîteva secunde pliculețul în palmă, după care îl lăsă să alunece în mod firesc în buzunarul de la haină.

Mai puse cîteva întrebări amabile în timp ce plicul de chibrituri părea că-i arde buzunarul.

— Domnișoară, spuse, mi-a făcut cu adevărat plăcere să vă cunosc.

Fata se ridică obosită. Încercă să glumească:

— Nu știu dacă dumneavoastră, cei de la poliție, obișnuiți să vă pierdeți întotdeauna așa timpul.

— Nu e timp pierdut, făcu el cu amabilitate. Pot să vă spun că e foarte plăcută o discuție cu dumneavoastră.

Se înclină și-i sărută mîna, luîndu-și la revedere.

Vizita i se păru puțin cam infructuoasă, aproape un capriciu, acum cînd orice clipă cu care se îndepărta de ora crimei micșora șansele de a-i descoperi pe vinovați.

Își promise să nu se mai lase prins în ritmul acesta vag al insulei.

*

În aceeași zi, după ce a părăsit palatul ducesei, l-a însărcinat pe De Maria să facă două cercetări. Dorea să știe pe al cui nume era înregistrat contul curent deschis la Banca Populară a Meșteșugarilor și purtînd numărul 804/36 ștampilat pe cotoarele cecurilor găsite în biroul lui Marineo și voia să dea laboratorului criminalistic, pentru examen, pata de sînge de pe cutia de chibrituri.

De Maria formă numărul de telefon al băncii. Se dădu drept un funcționar de la Banca Siciliei care suna de la Palermo:

— Și pentru că trebuie să vă plătim un cec cu o semnătură ilizibilă, îmi puteți da, vă rog, numele titularului și să-mi spuneți dacă are acoperire?

De partea cealaltă se auzi zgomotul receptorului pus pe masă. Cîteva secunde și o voce îi furniză informațiile cerute: Numărul de cont co-

respundea unui nume nobil, dar care era, evident, fals: Antonio Fiordaliso. Exista un detaliu și mai surprinzător: contul fusese închis pe 14, luna trecută.

La o zi după omorîrea lui Marineo! observă Cattani.

Era singur în biroul său. Se gîndea la toate acele elemente, încă izolate, dar care se înmulțeau, cînd De Maria ciocăni la ușă și băgă capul înăuntru:

— Îmi permiteți? spuse arătîndu-i niște hîrtii. Iată raportul laboratorului: Pata de sînge aparține grupei „0", negativ... Pare să fie foarte rară.

— Și ducesa Eleonora ce grupă de sînge avea? întrebă Cattani.

— Ducesa — nu știu, făcu De Maria așezîndu-se, dar cei de la criminalistică spun că grupa „0" negativ este aceeași cu a lui Marineo.

Cattani rămase perplex. Ochii îi rătăceau în gol.

— Asta nu poate să fie o simplă, amărîtă de coincidență.

Dădu cu pumnul în masă.

De Maria credea că înțelege unde vrea să ajungă. Dar nu era sigur, ezita. La sfîrșit își exprimă gîndul:

— Vreți să spuneți că Marineo a fost ucis în casa ducesei?

După expresia lui Cattani, înțelese că a nimerit la țintă și continuă cu un aer stupefiat:

— Ucis și apoi transportat pe ascuns în mașină. Dar cine ar fi putut să facă asta? Și pentru ce?

Comisarului i se citea încordarea pe chip. Ignoră întrebările lui De Maria și ceru date despre proprietarul Băncii Populare a Meșteșugarilor.

— Se numește Ravanusa, spuse De Maria. Un tip greu!

— Un tip foarte greu... repetă Cattani sarcastic. Vreau să mă duc să-l cunosc și eu pe tipul ăsta greu... Ador halterele!

Cînd trecu pragul băncii, un funcționar îi ieși în întîmpinare, serviabil:

— Pot să vă fiu de folos cu ceva, domnule comisar?

— Aș vrea să-mi deschid un cont aici, la dumneavoastră.

Funcționarul făcu o plecăciune exagerat de respectuoasă, îl rugă să-l scuze și dispăru în spatele unei uși de nuc. Cîteva secunde, și în prag apăru un bărbat pînă în cincizeci de ani, elegant, cu privire pătrunzătoare și cu un zîmbet larg.

— Extrem de onorat, domnule comisar! Mă numesc Ravanusa. Sînt deosebit de fericit să vă am printre clienții băncii mele. Veniți, vă rog!

Îl conduse în biroul său, în timp ce umilul funcționar se grăbea să completeze niște formulare complicate și să pregătească un carnet de cecuri. Avu grijă să-l introducă într-un etui de piele și, cîteva minute mai tîrziu, intră în biroul lui Ravanusa:

— Totul e gata, domnule Cattani, anunță el cu un aer triumfător. Doar cîteva mici semnături: una aici, alta aici și încă una aici. Poftiți!

— Vă felicit pentru eficiența dumneavoastră, mulțumi Cattani.

— Vai, da' se poate? se apără Ravanusa. Dacă putem să servim bine un client, e o plăcere pentru noi.

În timp ce vorbea, făcea gesturi ample cu mîna stîngă. Și briliantul pe care-l purta pe degetul mic trasa cercuri de lumină în aer.

Îi iese ipocrizia prin toți porii, aprecie în gînd Cattani.

— Și, pentru că am avut norocul să vă cunosc, spuse Ravanusa, permiteți-mi să vă invit, pe dumneavoastră și pe soția dumneavoastră, mîine seară la o recepție pe care o dăm noi la Cercul oamenilor de cultură.

Iată-mă integrat în viața acestui colț uitat de Dumnezeu! Groaznic ar fi să le fiu simpatic. În definitiv, aș fi putut să mă nasc aici, să mă căsătoresc cu fata de pe strada vecină, să joc cărți cu farmacistul căruia să-i seduc nevasta. Brrr!

Se simți puțin trist pentru toți acești oameni izolați pe care, iată, doar crima îi conecta la restul lumii.

*

Mica orchestră atacă un slow languros și toți comesenii părăsiră mesele la care cinaseră, îndreptîndu-se spre terasa luminată *a giorno*. Cîteva perechi începură să danseze. Cattani și Else se amestecară în lumea care roia veselă și, după puțin, se pierdură din vedere.

El dădu peste bancherul Ravanusa, care avea în mînă o cupă de șampanie. Era bronzat și părea într-o formă deosebită:

— Nu dansați, domnule? Sînt sigur că multe doamne s-ar simți flatate, norocoase chiar, să

danseze cu dumneavoastră și, în felul ăsta, petrecerea ar fi mult mai apreciată.

— Adevărul e, spuse Cattani cu ostentativă indiferență, că nu am făcut niciodată o pasiune pentru dans.

— Și care ar fi pasiunile dumneavoastră, dacă îmi e permis să fiu indiscret? chicoti Ravanusa, insinuant.

— Florile! În mod special îmi place crinul.

— Adevărat?!

Dacă bancherul rămăsese surprins sau dacă înregistrase vreo aluzie, nu lăsa desigur să transpară. Continua să surîdă cu aerul acela superior.

Între timp, Corrado fu acostat de un bătrînel vioi, cu o coroană de păr alb zbîrlit.

— Aș vrea să-mi îngăduiți să mă prezint: Sînt baronul Platto, poet...

— Da, încuviință Cattani, ne-am cunoscut în timpul cinei.

— Dumneavoastră veniți de la Milano, nu-i așa? L-ați cunoscut pe colegul meu, Eugenio Montale?

— Personal, nu. Și, din păcate, nici măcar n-am citit ceva scris de el. Cunoștințele mele în materie de poezie se opresc la băncile școlii și la cîteva din textele cîntecelor lui Brel.

Poetul clătină din cap cu un aer dezamăgit și se apropie de bufet ca să-și schimbe cupa goală de șampanie cu alta, bineînțeles, plină.

Sala de recepții spațioasă, ornamentată din plin cu aranjamente florale și corpuri de iluminat, reunise societatea „aleasă" din Trapani, veselă și aparent lipsită de grijă. Femei elegante și radioase, încărcate de bijuterii, rătăceau de colo-colo. Un

grup de tineri, retras într-un colț, deborda de bună-dispoziție. Muzica îi învăluia pe toți într-o atmosferă destinsă. Era locul în care o persoană nou-sosită în oraș putea cunoaște și fi cunoscută, cvasioficial, de lumea importantă a regiunii.

— Domnule Cattani!

Comisarul se întoarse și văzu un bărbat cu figură de viezure care ținea de braț două fete frumoase, fandosite și zîmbitoare.

— Domnule Cattani; îmi permiteți? Sînt avocatul Terrasini, iar acestea sînt nepoțelele mele.

Auzindu-se prezentate, cele două tinere înclinară capul într-o parte, accentuînd și mai tare zîmbetele nătînge. Nepoate, ce să spun! își zise ironic Cattani.

Avocatul Terrasini lăsă fetele și-l luă deoparte pe comisar.

— Iertați-mă că vă deranjez tocmai acum, dar eu sînt executorul testamentar al domnului Marineo. Mă ocup de interesele văduvei, așa cum veți afla. Aș putea să vă întreb dacă cercetările înaintează, dacă se întrevede puțină lumină? Înțeleg că nu-mi puteți da detalii, dar dacă ați putea să mă faceți să înțeleg, așa, în general...

— Domnule avocat, nu vă pot spune chiar nimic, afirmă cu simplitate Cattani, după care păru să se răzgîndească și reluă, în timp ce Terassini își ciuli urechile, sperînd că va afla ceva:

— Și totuși, vă pot informa despre un lucru... S-a apropiat adineauri de mine un tip pe care acum nu-l mai zăresc. A spus că vrea să-mi vorbească de Marineo, dar, pe urmă, a dispărut.

— Și s-a prezentat cumva?

— Da, a spus că se numește Fiordaliso. Dacă îl vedeți cumva, trimiteți-l la mine, vă rog. Aș fi foarte curios să-l ascult.

— Dacă mi se întîmplă... Dar n-am auzit niciodată de numele ăsta... Fiordaliso!

Cattani îl văzu pe avocatul Terrasini îndepărtîndu-se cu un aer năucit. Și, în timp ce-l urmărea cu privirea, întîlni ochii unei femei superbe, stînd singură, cu un pahar de whisky în mînă, cu trupul suplu, înfășurat într-o rochie extrem de elegantă, lungă și neagră. Avea o figură deschisă, o atitudine sigură și plină de mîndrie. Cattani o fixă îndelung. Ea ridică imperceptibil un colț al gurii într-un surîs malițios și se îndreptă spre comisar, ca atrasă de un magnet.

— Ce faceți? spuse cu o voce caldă. (Seducătoare! gîndi imediat Cattani). Mă observați de departe? Vă e frică să mă priviți de aproape?... Mă numesc Olga Camastra... Lăsați teama la o parte, cred c-ați întîlnit și oameni mai periculoși decît mine, nu?...

O femeie isteață și abilă. La douăzeci și cinci de ani, o tînără fermecătoare, dar fără carte și fără avere, îl luase de bărbat pe contele de Camastra, cu patruzeci de ani mai bătrîn decît ea. Și acum, rămasă văduvă, cucerise dreptul de a se făli cu titlul de noblețe. Dar, mai ales, moștenise o avere uriașă. Și, cum nu-i lipsea spiritul de inițiativă, a pus pe picioare o societate de construcții. „Aruncase var pe blazon!" murmurau gurile rele, neputînd să-și rețină invidia.

— Deci, comisare, chiar vă e frică de mine?!

Cattani o privi în ochii negri, plini de lumină:

— Poate, răspunse acesta încercînd să pară flegmatic. Cred că intuiesc femeile de tipul dumneavoastră. Excesul, chiar atunci cînd este vorba de frumusețe, este întotdeauna periculos. Baronul Platto, pe care tocmai l-am cunoscut, ar putea să confirme.

Contesa izbucni în rîs, amuzată și măgulită totodată:

— Hai, spuneți-mi sincer! Cîte victime am în spate? Cîte cadavre ascunse în stîlpii construcțiilor mele?

— Nu, negă moale Cattani întorcîndu-și privirea. Nu făceam aluzie la acest fel de pericol.

O fixă cu o privire ciudată, aproape obraznică:

— Eu vă văd ca pe o regină a inimilor și în acest sens îmi imaginez o mulțime de victime, mai multe decît toți stîlpii construcțiilor dumneavoastră.

Din mulțime apăru chipul drăgălaș al Elsei. Ca o umbră, o urma Nanni Santamaria care dansase cu ea toată seara. Cînd Else își văzu bărbatul făcînd pe curtezanul contesei, avu o reacție aproape isterică.

— Aa, iată-te aici, bărbățele! Nu mai reușeam să înțeleg unde dracului te-ai ascuns.

— Știi bine că mulțimea mă enervează, spuse încet Cattani. Am fost aici tot timpul...

Nu e un răspuns prea convingător, prietene! gîndi ea. Nu e deloc convingător...

— Dacă vreți să știți, comisarul îmi mărturisea că dumneavoastră reprezentați pentru el încarnarea idealului feminin, interveni contesa, pe care o amuza să zgîndăre gelozia nevestelor neglijate.

Abia în clipa aceea Cattani păru să-l observe pe Santamaria. Îl măsură din cap pînă în picioare. Întîi îi face cadouri fetiței mele, acum se lipește de nevastă-mea, gîndi el. Începe să devină sîcîitor...

Apăru din nou silueta puțin încovoiată a lui Platto, care golea al nu știu cîtelea pahar de alcool.

— Cine moare, zace și cine trăiește, trăiește în pace... Permiteți? Sînt baronul Platto, poetul... Colegul meu, Eugenio Montale, trăiește în pace... sper... Nu-i așa, comisare?

Așa Curte, așa bufon, își zise Cattani. Aici pînă și nebunii sînt nobili. Încep să mă simt chiar mîndru că sîngele meu nu este albastru, ci roșu... ca al lui Marineo... La naiba!

Se întoarse brusc spre perete, dar acolo își întîlni imaginea reflectată de o oglindă. Făcu iarăși stînga-mprejur și se mulțumi să pară amuzat privind „dansul nupțial" al lui Santamaria în jurul femeii aceleia blonde, soția sa.

MOARTEA UNUI POLIȚIST

Fata stătea pe o băncuță, strîngîndu-și genunchii cu mîinile ei mici și delicate. Chipul său exprima o frică paralizantă.

Polițistul De Maria sosi în grabă și-și dădu seama imediat că logodnica lui era foarte înspăimîntată.

— Anna, ce-i cu fața asta?! Ce-i cu tine?! Spune-mi! Spune repede!

— E din cauza fratelui meu. L-au mutat la altă închisoare... L-au transferat la Palermo, la pușcăria Ucciardone și e îngrozit. Ar vrea să te vadă. Spune că are ceva important să-ți comunice. Te duci? Nu-i așa că o să te duci? Te rog...

— Sigur! Mă duc chiar azi, o asigură De Maria.

La întoarcerea de la Palermo, polițistul o chemă la telefon pe logodnica sa:

— Da, am vorbit. E într-adevăr foarte important. Stai liniștită, eu trebuie să-l văd imediat pe comisar.

În apartamentul lui Cattani sună telefonul. Comisarul era chiar lîngă aparat și ridică imediat receptorul:

— Alo?

De cealaltă parte se auzi un clic, ca atunci cînd se închide telefonul. Două minute și sonerîa se auzi din nou:

— Sînt eu, De Maria.

— Aha! făcu comisarul, tu erai și adineauri?

— Nu, eu am sunat numai acum.

— Bine, nu-i nimic. Spune-mi tot!

Vocea polițistului trăda neliniște:

— Am fost la închisoare să-l văd pe fratele Annei. Trebuie să vă văd imediat, comisare! Sînt la barul din piață, la trei blocuri de casa dumneavoastră, acolo unde întoarce autobuzul.

— Vin imediat...

În timp ce agăța receptorul, De Maria nu dădu atenție tînărului îndesat, cu față colțuroasă, care intrase în bar ținînd în mînă o pungă de plastic. Polițistul se apropie de tejghea și tînărul îl urmă cu o încetineală voită. Cînd ajunse la doi pași de el, băgă mîna în pungă și scoase un pistol. Avea ochii ațintiți în ceafa lui De Maria. Îndreptă arma spre el și trase. Corpul lui De Maria se izbi de tejghea și alunecă la pămînt.

Nimeni nu se mișcă. Toți păreau împietriți. Doar proprietarul barului, pradă unei crize de isterie, urla ca un apucat. Ucigașul îl înșfăcă de guler și îi răcni în față:

— Taci! Taaci! și, înainte de a băga pistolul în punga de plastic, ținti din nou capul polițistului făcînd să răsune un alt foc.

Ieși fără grabă. Dădu colțul și dispăru, chiar în clipa cînd Cattani apăru din direcția opusă. Acestuia tocmai îi ajunseseră la urechi urletele înspăimîntate ale clienților care nu mai reușeau să se controleze văzînd corpul acela inert, căzut la picioarele lor.

*

— Sînt doar lucruri fără importanță, repeta monoton tînărul.

Se ghemuise tot într-un colț. Un zîmbet nervos îi provoca din cînd în cînd un tremur pe partea stîngă a obrazului.

Cattani își roti privirea de jur împrejurul celulei reci a închisorii:

— Ascultă-mă! spuse cu glas scăzut și prudent. Nu te aude nimeni. Repetă-mi fără frică ce i-ai destăinuit lui De Maria.

— Deci nu vreți să mă înțelegeți? E o prostie ceea ce spuneți dumneavoastră. Eu nu i-am destăinuit nimic, insista cu încăpățînare tînărul deținut.

— Și atunci, de ce ai cerut să vorbești cu De Maria?

— Probleme de familie, ridică din umeri tînărul. Sora mea, Anna, a rămas singură, sîntem orfani. Și chiar dacă stau închis aici, înăuntru, sînt dator s-o protejez. Și pentru că acest De Maria îi dădea tîrcoale, voiam să înțeleg cam ce intenții avea.

Comisarul începu să-și piardă răbdarea.

— Băiatul ăla a fost omorît pentru că tu i-ai transmis ceva. Ceva ce nu trebuia să știe. Dacă

ești bărbat, trebuie să-mi spui despre ce este vorba!

— Eu, domnule comisar? se văită tînărul. Dar eu nu știu nimic. Voiam doar să aflu dacă intenționa să se căsătorească cu sora mea. Jur!

Cattani îl fixă cu intensitate.

— Tu ai ales, scrîșni el printre dinți. Sper c-ai ales bine. Dar dacă te vei răzgîndi, anunță-mă prin sora ta.

Sora lui, Anna Caruso, făcea curat în bucătărie cînd comisarul sună la ușă. Nu păru surprinsă să-l vadă. Se dădu deoparte în tăcere ca să-i facă loc să intre. Îmbrăcată în doliu, părea să aibă mai mulți ani decît cei douăzeci pe care de abia-i împlinise.

— Am nevoie de ajutor, spuse Cattani. Aș vrea să știu dacă logodnicul dumitale ți-a mărturisit lucruri mai speciale, dacă ți-a spus ceea ce aflase din discuția cu fratele dumitale.

Fata nici măcar nu ridică ochii.

— Îmi pare rău că te chinui cu aceste întrebări, urmă Cattani, dar și eu țineam la De Maria. Dacă dumneata ai un indiciu... orice ar putea fi de mare folos.

— Nu știu nimic, făcu fata sec, cu răutate parcă.

— Ar trebui să știi măcar de ce fratele dumitale ceruse să-l vadă pe De Maria.

— Probleme de familie, murmură Anna. Voia să știe cînd avea de gînd să mă ia de nevastă. Asta-i tot...

— Da, și dumneata — același refren?! se enervă comisarul. Știi că te-aș putea acuza pentru că-mi ascunzi adevărul?

Obosită, Anna își ridică fruntea și îndreptă spre Cattani o privire încărcată de durere adîncă.

— Și credeți că mai îmi pasă?

*

Un vînt african puternic, împingea continuu nori uriași, încărcați de ploaie. Erau nori galbeni, plini de nisipul deșertului, răspîndind în jur o lumină ireală, sulfuroasă. Ploile de nisip se abat frecvent deasupra Siciliei, lăsînd ca semn al trecerii lor mașinile acoperite cu un văl de praf și oamenii toropiți de toridele respirații africane.

Africa, acest monstru enigmatic de care Sicilia nu se desprinsese niciodată definitiv. Cu doar o sută de ani în urmă, din acel bazar nesfîrșit, puteai să cumperi, cu cîteva mărgele sau o pușcă, un om. Ce preț avea un om în Sicilia? Siluetele trecătorilor, chircite în încercarea de a evita vîntul păreau să spună că prețul nu putea fi prea mare...

Cattani era negru de supărare. Se îndrepta spre birou. Lumina aceea îl irita și mai mult. Strategia sa părea că-l adusese într-un punct mort. La fiecare mișcare suferea un eșec. Totul se închidea, totul se bloca. Și acum? Ajuns în acest punct mort, ce naiba mai putea face? Opri mașina în parcarea Prefecturii, își luă pistolul pe care-l ținea permanent în bord cînd conducea și se îndreptă grăbit spre camera sa. Îl ajunse din urmă adjunctul său, Altero, avînd figura unuia care are doliu în familie:

— Nimic nou, din păcate. Știm numai că ucigașul lui De Maria era foarte tînăr...

Intrară împreună în lift:

— Facem și alte cercetări, făcu zelos Altero, ca și cum ar fi vrut să se scuze pentru bezna totală în care se mișcau.

Ajunseră în biroul lui Cattani. Comisarul se întoarse brusc și-l fulgeră pe Altero cu privirea:

— Faceți-vă un examen al conștiinței și spuneți-mi dacă nu-mi ascundeți nimic!

— Nu știu de ce îmi spuneți asta!

Altero deveni rigid și întunecat la față.

— De exemplu, în noaptea în care l-au ucis pe Marineo, dumneavoastră ați primit un telefon de la o femeie.

— O femeie? Nu-mi amintesc. Poate era nevastă-mea...

— Și dumneata te repezi în goană de fiecare dată cînd te cheamă soția?!

— Ascultați-mă, dragă domnule Cattani, răspunse Altero iritat. Dumneavoastră ați început să mă detestați din prima zi cînd ați pus piciorul aici. Și nu înțeleg motivul. Acum, dacă nu aveți încredere în mine, eliberați-mă de sarcini... Faceți cum credeți că e mai bine... Nu suport să fiu tratat ca un dușman, să fiu suspectat ca un borfaș de rînd.

— Puteți pleca! îl concedie Cattani. Continuați-vă treaba, dar nu pretindeți să am încredere oarbă în dumneavoastră. În clipa asta nu mai am încredere nici măcar în mine însumi.

*

Veselă, Paola alergă să-l îmbrățișeze și apoi îl trase de mînă spre terasă:

— Ciao! Tăticule, vino să vezi ce-a făcut mama! E foarte frumos. la privește!

Pe un șevalet era o pînză pictată. O imagine abstractă, născută din culori violente, din contraste foarte marcate.

Apăru și Else.

— Te-ai apucat din nou de pictură..., comentă cu un aer plictisit comisarul. Sînt ani de cînd n-ai mai pus mîna pe pensule. Sper să fie un lucru bun.

— Tăticule, dar nu-ți place? insistă fetița, privindu-l cu ochi rugători.

— Sigur că-mi place, e un tablou foarte frumos! spuse el fără entuziasm. Tot ce face mama ta e drăguț... inclusiv tu...

Else studiase cu intensitate fiecare reacție a lui Corrado, urmărindu-l din ochi ca un cercetător care se uită la microscop.

Cattani își simțea capul greu, trupul vlăguit și ar fi vrut să fie lăsat în pace. Se forță să construiască niște fraze de circumstanță.

— M-am hotărît să fac o expoziție, anunță soția continuînd să-i spioneze gesturile. Am făcut socoteala că, lucrînd tare, în două luni voi avea un număr suficient de tablouri pentru a face o expoziție.

— Așa repede?! Și galeria?

— A, nici o problemă! făcu ea cu un gest însuflețit. Organizează totul Nanni Santamaria, într-o galerie din centru.

Cattani simți sîngele urcîndu-i-se la cap:

— După care îți va face publicitate cu televiziunea aia a lui de mîna a treia și toată lumea bună va da buzna să-ți cumpere tablourile pentru că ești soția comisarului.

— Sau poate pentru că sînt frumoase! replică Else ofensată.

O furie nestăpînită o cuprinse. Ca să și-o descarce, înșfăcă tabloul de pe șevalet și-l izbi de mai multe ori de zid, pînă cînd din el nu rămaseră decît bucăți de pînză sfîșiată.

— Da' ce te-a apucat? o întrebă uluit comisarul. Era frumos, îmi plăcea! Era chiar foarte frumos!

Simțea că vocea îi sună fals... Se simțea puțin vinovat pentru tristețea ei.

— Da, am văzut cum îți plăcea. Ești o brută!

Cattani răspunse calm și sever:

— Ce vrei de la mine? Nu vezi că mă prăbușesc de oboseală? Îmi omoară oamenii cu care lucrez și eu nu știu încotro s-o mai iau. Și pe tine te apucă nebunia dacă nu declar că ai făcut o operă de artă, dacă nu te compar cu... Picasso!

Else rămase înmărmurită pentru o clipă, apoi îl luă în brațe:

— Oh, iartă-mă, iubitule! Sînt o proastă! Dar am atîta nevoie de afecțiunea ta! Cînd ești drăguț, mă simt o femeie fericită! Nu-mi trebuie altceva...

Ușor emoționat, el îi mîngîie părul.

Cineva sună la ușă:

— Vă rog să mă iertați, domnule comisar, dacă vin să vă deranjez acasă, dar trebuia să vă văd urgent.

Era părintele Manfredi Santamaria, fratele ziaristului.

Don Manfredi își cîștigase o reputație solidă datorită unor acte umanitare, cît și pentru vehemența cu care se dezlănțuia uneori, în timpul predicilor sale, împotriva acestei „rușini care e mafia". Datorită inițiativei sale apăruse Centrul de recuperare a tinerilor drogați.

— V-am adus asta, continuă și îi întinse o cutie albă.

— Bomboane! spuse Cattani. Se căsătorește cineva?!

— Nu, răspunse don Manfredi grav. Vă sfătuiesc să nu le mîncați. Sînt umplute cu heroină!

Cattani tresări:

— De unde le aveți?

— Un băiat pe care l-am primit cu dragoste la Centrul de recuperare a drogaților, le-a primit de la un necunoscut și mi le-a încredințat mie.

Cattani răsucea cutia în mîini. Avea un aspect care nu trăda absolut mimic suspect, cu numele firmei scos frumos în evidență: celebra fabrică de dulciuri, „Fratelli Capitummo".

— Ce înseamnă asta?! făcu comisarul perplex.

— Foarte simplu, explică vizitatorul. Este dovada că aici operează un centru pentru traficul de droguri. Prin exportarea bomboanelor se reușește trimiterea în America a unei mari cantități de heroină.

*

— Vreți să știți dacă eu mă droghez? Știu toți că sînt căptușită cu heroină, gesticulă expansivă și cinică ducesa Titti-Pecci Scialoja. O spuse osten-

tativ, gustînd plăcerea de a fi „rea", periculoasă chiar, de a-l șoca pe acest bărbat sosit dinafară, puternic, neatins de sosul în care se bălăceau ei toți, ca niște spaghete răcite.

Dar, chiar și el, ce putea înțelege despre greața și frigul care o cuprindeau, despre plictiseala care eroda totul, începînd cu palatul în care trăia ca o intrusă? E atît de bine după injecție! Atît de bine dincolo! Ce-și băgau ei nasul? Ea nu și-l bagă în lumea asta urîtă a lor. Se cred grozavi că ei pot să reziste! Niște brute! Era așezată în mașina comisarului, care conducea pe drumul spre Palermo. Cattani o invitase pe fată la cină. „Într-un loc rezervat", îi spusese. „Departe de aici". Acum o urmărea cu atenție și o privea cu coada ochiului, în timp ce mașina alerga în amurgul roșiatic.

Nu înțelegea încă dacă interesul său pentru ea era unul uman sau doar profesional. Poate amîndouă. Uneori i se întîmpla să se gîndească la Titti, așa cum era, tînără și delicată, cu mare duioșie. În alte ocazii, își îndreptase gîndul spre ea numai din cauza cercetărilor. Numele tinerei ducese revenea des în timpul anchetei și sfîrșise prin a deveni aproape obsedant. Un nume ciudat, exotic și excentric ca însăși ființa care-l purta.

Cattani conducea cu aceeași îndărătnicie cu care „adulmeca urma" în cercetările sale.

— Hai! îl zgîndări fata, ține-mi predica. „Drogul face rău, drogul te distruge. Drogul e primul pas spre Infern... O fată așa de drăguță și inteligentă ca dumneavoastră... ce motive ar putea avea să..." etc.

Îi aruncă o privire piezișă:

— Sînteți destul de mare ca să înțelegeți asta și singură! Mă interesează mai degrabă să știu cine vi-l procură. Cirinnà, nu-i așa?

— De ce tocmai el? De ce v-ați gîndit tocmai la el?

— Pentru că știu.

— Și-atunci de ce mă mai întrebați?

Fata se întoarse privind peisajul care-i trecea rapid pe dinaintea ochilor. Cu o voce moale adăugă:

— Da, el mi-l dă. El are *grijă* de mine...

Un băiețel negricios și cu un aspect neglijent le indică un loc gol în parcarea restaurantului.

— Și acum ce-o să-mi spuneți? întrebă Titti. Îmi veți demonstra că Cirinnà e periculos și că o femeie de familie bună trebuie să se țină deoparte.

— Da, asta o să vă spun... mereu...

În fața intrării în restaurant, Cattani îi atinse ușor spatele cu o mînă pentru a o îndemna să treacă înaintea lui. Simți în vîrfurile degetelor același lucru pe care-l simte un virtuoz cînd atinge un Stradivarius.

Cina era minunată. Cerură să li se desfacă o sticlă rece de vin sicilian marca „Rapitalà". Ea ridică paharul și contemplă pentru cîteva secunde culoarea sclipitoare, aurie. Cattani îl apropie pe al său și cele două pahare se atinseră cu un clinchet vesel, muzical.

— Vinul nu este și el un drog, un mijloc de a evada? Sau polițiștii îl beau ca să afle adevărul? Ori ca să uite că nu l-au aflat? Ei?

— Aș vrea să ciocnesc, propuse comisarul, pentru vindecarea dumneavoastră...

Titti păru surprinsă și tulburată.

— ...puteți să vă vindecați, zise ferm Cattani. Însă va trebui să faceți un efort și să aveți răbdare. Dar veți reuși! Va trebui, ca un prim pas, să vă impuneți să rupeți definitiv orice legătură cu Cirinnà.

Titti sorbi puțin vin, încercînd să scape de presiunea exercitată de Cattani printr-o insinuare pe jumătate ironică:

— Dar dumneavoastră puteți fi și mai periculos decît Cirinnà, spuse clipind drăgălaș din gene.

— În ce sens?

— Dumneavoastră sînteți atît de înțelept, de curajos, inspirați încredere. Unei femei îi trebuie foarte puțin ca să se lase prinsă de un bărbat ca dumneavoastră. Și atunci?... Și apoi?...

Cattani umplu din nou paharele, trăgînd de timp:

— Dacă nu aveți încredere în mine, cunosc un preot care se pricepe la astfel de lucruri. Vă poate cu adevărat ajuta... Și, pentru el, nu mai există nici un „și apoi"...

— Iată, făcu ea chicotind, acum intră în horă și preoții!

Pe drumul de întoarcere, polițistul din el atacă din nou.

— Nu vă supărați dacă vă pun o întrebare delicată? spuse prudent, pregătind terenul.

— Ascult! Întrebările delicate sînt apanajul oamenilor delicați, nu?

El intră direct în subiect:

— Comisarul Marineo vă frecventa familia?

— Familia mea? Cîteodată... Venea pe la noi din cînd în cînd...

— Și era acolo în seara în care a fost omorît?

Cattani avea un aer atît de grav, încît Titti nici măcar nu făcu tentativa de a nega. Un tremur începu să-i scuture pieptul:

— Să auzim, spuse cu voce șoptită, ce alt as mai ascundeți în mînecă.

— Asul meu este un plic cu chibrituri, cu o pată de sînge pe el... Un as de cupă...

— Eu nu fumez... Sînt și vicii care mi-au scăpat...

— Marineo însă fuma. Chibriturile acelea erau ale lui, așa cum și sîngele era al său. Odată îndepărtat cadavrul, dumneavoastră sau poate un om de serviciu a cules plicul de chibrituri și l-a băgat în cutia de țigări...

Începuse să cadă o ploaie fină. Cattani dădu drumul ștergătoarelor de parbriz care acoperiră cu fîșîitul lor tăcerea coborîtă între cei doi.

Tot comisarul reluă dialogul:

— În seara aceea, au fost doi morți în salonul dumneavoastră: Marineo și mama dumneavoastră... O coincidență foarte stranie, nu vi se pare? Sau, mai degrabă, dacă ne gîndim bine, nu e de fapt atît de stranie...

Cattani făcu o pauză cu subînțeles:

— Marineo și mama dumneavoastră erau amanți, nu-i așa?

— Ajunge! urlă fata. Duceți-mă imediat acasă!

Se ghemui pe scaun, cu spatele întors la Cattani și cu fruntea sprijinită de portieră. Nu mai scoase nici un cuvînt.

Cînd mașina ajunse în fața intrării palatului ei, Titti rămase nemișcată. Cattani opri motorul. Ploaia încetase, iar strada lucea în lumina felinarelor. Ștergătoarele continuau să scîrțîie, funcționînd inutil.

— Îmi pare rău, spuse comisarul. M-am purtat într-un mod dezagreabil... necavaleresc...

Titti continua să tacă, rece ca un sloi de gheață.

— Nu știu dacă mă pot face iertat, încercă din nou Cattani s-o scoată din mutenie.

Fata deschise încet portiera, dar nu coborî. O adiere de aer proaspăt o înfioră. Se întoarse spre Cattani. Ochii îi erau mari, calzi și luminoși. Deodată se agăță de brațul bărbatului, întinse buzele pînă cînd le atinse ușor pe ale lui. După care, în tăcere, dispăru în noapte, cu capul plecat și mîinile vîrîte în impermeabil.

De ce să evadezi?! Lumea asta are și părți bune! ar fi vrut să-i strige Cattani. Tăcu însă amuzat de această strengărie de care nu se mai credea capabil.

*

În marea locuință goală, pașii săi aveau un ecou sumbru. Făcu ocolul camerelor ca să aprindă luminile peste tot. Dar nu reușea să alunge umbrele care-i strîngeau inima ca într-un cleste. Titti încercă să-și facă puțin curaj recurgînd la alcool. Își turnă o porție generoasă de whisky și sorbi cu lăcomie o înghițitură. Căldura cobora împrăștiindu-se în tot corpul, iar ea închise ochii ca s-o guste cu voluptate. Un gînd duios îi trecu prin minte, îndemnînd-o să ia un alt pahar. Îl puse lîngă

al său și turnă băutură. Paharele răsunară ca pentru un toast imaginar.

Sunetul telefonului o făcu să tresară.

— Deci polițistul continuă să te sîcîie?!

Era Cirinnà, furios.

— Ce voia? Ce dracu mai vrea și ăsta?!

Luată prin surprindere, Titti se bîlbîi:

— Nimic, m-a întrebat dacă-l cunoșteam pe colegul său, cel pe care l-au omorît.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Nimic! Ce naiba să-i spun eu despre polițiștii lui?!

— Să n-ai încredere în el! Ai înțeles?!

Acum Cirinnà voia să pară protector.

— Dacă apare vreo încurcătură, am eu grijă! Să nu-ți faci probleme!

Ea asculta în silă, cu ochii închiși. Trase un scaun cu piciorul și se lăsă pe el. Făcea un efort să urmărească cuvintele care-i zbîrnîiau în ureche.

— Nu cumva a făcut-o pe cocoșul? reluă Cirinnà bănuitor.

Părea într-adevăr gelos. Și chiar era... Fata asta îl scosese din anonimat. Era proprietatea lui.

— Nu, răspunse ea după o scurtă ezitare. Nimic din toate astea... Las-o baltă... N-o să mă fure nimeni.

Își apăsa cu o mînă tîmpla stîngă. Simțea primele asalturi ascuțite ale unei migrene.

— Pot să vin acum la tine? întrebă Cirinnà aținat.

— Nu, acum nu, te rog. Mă simt rău...

Vocea lui deveni din nou amenințătoare:

— Îmi ascunzi ceva?

— Nu, îți jur, nimic!

Își pusese un cot pe genunchi ca să-și sprijine capul în palmă.

El nu păru convins:

— Ascultă, dacă faci glume proaste, nu vei mai căpăta chestia aia... Auzi, ducesă de două parale?

— Nu poți să-mi faci asta! Tremura. Izbucni în plîns:

— Nu mă lăsa fără chestia aia! Te conjur!

De cealaltă parte a telefonului, Cirinnà asculta cu voluptate hohotele disperate. „Tembelă ducesă", se gîndi, „te am la mînă! Sante Cirinnà te stăpînește, te strivește, te sfărîmă dacă vrea... Al dracului să fiu!".

Nu părea satisfăcut. Pentru a-și transforma victoria într-un triumf, deveni duios:

— Titti, tu știi că n-am să-ți fac niciodată rău! Te iubesc! Dar tu mă iubești?!

Fără să vrea, vocea căpătă un ton ușor emoționat. Era limpede că Cirinnà se forța s-o facă pe durul, dar se îndrăgostise pînă peste urechi de fata asta. Aștepta să vadă efectul cuvintelor sale. Urmă o lungă tăcere. După care, din receptor ieși un suspin printre scîncete:

— Da... te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

El strînse dinții satisfăcut și închise telefonul.

— Te iubesc..., mai șopti într-un tîrziu fata, culcîndu-și capul pe umărul stîng și zîmbind cuiva prezent parcă.

MARTOR INCOMOD

DOAMNA CATTANI GĂSISE ÎNTR-UN SERTAR UN ALBUM vechi cu fotografii și se așează într-un fotoliu să-l răsfoiască. Dădu cîteva pagini cu poze din tinerețe, cu prietenii, familia, casa în care copilărise. Apoi privirea i se opri pe o fotografie care ocupa o pagină întreagă. Era ea cu soțul ei. Îmbrățișați... Ea avea o figură veselă și, cu o expresie strengărească, întindea un deget spre fotograf. Chipul lui părea al unui puștan. O impresie care contrazicea senzația de seriozitate și bărbăție pe care o dădea de obicei. Era o fotografie făcută la Zürich, la cîteva luni după căsătorie.

În fața imaginilor, Else căzu pe gînduri. Primii ani zburaseră în dragoste și înțelegere. Păstra amintiri încîntătoare. Pe urmă, încet-încet, viața în comun începu să se destrame. Odinioară — își amintea limpede — petreceau ore întregi îmbrățișați sub cearșaf. Ea îl răsfăța, îi pregătea tot felul de dulciuri, prăjiturele pe care i le băga în

gură cînd leneveau molești în pat. Nu reușea să înțeleagă cum se sfîrșise totul și nu știa bine care dintre ei doi era vinovat de acest dezastru.

Căuta un vinovat pentru că nu putea să accepte că totul se terminase pur și simplu. Întreaga ei viață părea fără sens acum. Se simțea furată. O furie surdă și neputincioasă o inunda. Dăduse totul, iar acum se trezise fără nimic. Era goală.

Trebuia să-i trezească prin ceva atenția. Va lupta cu această pasiune a lui pentru profesie. Egoistul! Se juca de-a Dumnezeul! Se simțea bine în pielea lui de cavaler al dreptății. Era celebru. Era apreciat! Asta-i ajungea. Cum putea pretinde că luptă și se sacrifică pentru triumful binelui, cînd nici măcar un singur om, pe ea, nu-l putea face fericit?!

El era vinovatul! Nu-i ajungea că o are pe ea. Voia să posede totul. Să audă întreaga lume gemînd de admirație, într-un orgasm infinit în fața forței sale. Îl va pedepsi! Îl va răni ca să-i arate că nu poate totul, că și ea EXISTĂ!

Cînd soțul i se întoarse acasă, ea era încă în fotoliu, cufundată în gînduri, cu albumul deschis pe genunchi:

— Ai fost văzut cu o fată..., murmură abia auzit.

— Care fată?! spuse el indiferent. E o martoră importantă pentru cercetările mele.

— Și pe toți martorii îi duci la restaurant?!

— Ia ascultă, drăguțo, nu mă cicăli! Tu nu poți înțelege cum trebuie tratate anumite persoane ca să scoți ceva de la ele.

Ea surîse cu amărăciune:

— De ce m-ai luat de nevastă?

— Ce întrebare! Pentru că te iubeam.

— Și acum?

— Acum, acum! Acum nu știu nici eu ce vreau. Sînt prins de vîrtej. Pot să scap cu viață, dar pot să fiu și strivit.

În dimineața următoare, Else se duse să-l caute pe Santamaria pentru a aranja pregătirea expoziției. Cu fiecare nouă întîlnire, ziaristul devenea tot mai insistent, mai îndrăzneț.

— Scumpă doamnă, îi spuse, dumneavoastră sînteți cu adevărat femeia care poate să facă fericit un bărbat. Un bărbat care știe ce înseamnă... fericirea...

Else nu făcea nici un efort pentru a reteza asalturile acelea repetate. Dimpotrivă, le primea chiar cu plăcere. Dacă trebuie să se întîmple, gîndea, atunci să se întîmple!... Și să se întîmple frumos!...

*

La telefon, Titti părea cuprinsă de panică. Vorbea gîfîind:

— Trebuie să vă văd imediat!

Cattani se duse la ea acasă. Se sperie văzînd-o într-o stare atît de jalnică. Era așezată pe podea, cu spatele sprijinit de un scrin vechi, cu părul ei frumos răvășit, cu ochii febrili, nemișcați ca ai unei păpuși.

— Nu se va termina așa! continua să-și șoptească. Am să limpezesc eu lucrurile. Da! Nu-mi pasă de nimic! Am să spun totul! Vreau să-mi iau de pe suflet povara asta...

Mama ei de meserie!... Crezi că atîtea dezastre omenești te-au călit și, cînd colo, de fiecare dată simți același ghimpe în inimă. Pe fața comisarului se citea uluirea. O ajută pe fată să se ridice, o așeză într-un fotoliu și văzu că avea pe brațul stîng o pată vînătă, cu o înțepătură în mijloc, încercuită de o umflătură roșiatică: Se drogase!

— Unde ești! întrebă, întinzîndu-și mîna înghețată după el, orbecăind parcă.

— Stați liniștită, auzi vocea lui Cattani, politicoasă și îndurerată. Sînt aici!

Ea îl zări ca prin ceață. Spuse:

— Vreau să mărturisesc tot!

Și se agăță de brațul lui, încercînd să se ridice.

— Nu vă mișcați, o reținu Cattani. Fiți cuminte cîteva minute. Acum nu sînteți în stare să vorbiți. Nu-i nici o grabă...

Titti închise docilă ochii. Comisarul îi dădu la o parte mîna și se duse să caute un pahar cu apă, în speranța c-o să-și revină. Îi dădu să bea și, după puțin timp, o văzu cum deschide ochii, ceva mai înviorată. Un ușor surîs îi lumină fața:

— Nu mă părăsi, comisare! îngînă cu o voce tremurătoare. Alunecă din fotoliu și se ghemui la picioarele bărbatului. Își puse capul pe genunchii lui și îi prinse strîns mîinile, acoperindu-i-le cu sărutări:

— Îți plac, comisare, nu-i așa? zîmbi vlăguită.

— Sigur că îmi placi! Cine ar putea să reziste unei fete atît de frumoase?!

Acum și el îi spunea tu.

— Atunci, ia-mă în brațe, nu mă lăsa să mor de frig!

El îi mîngîie părul. Rămase cufundat în gîndurile lui pentru o clipă. După care o îndepărtă cu un gest blînd, dar hotărît:

— Deci, adăugă prudent, începuseși să-mi spui ceva...

Titti zîmbi disprețuitoare sau, poate, doar îndurerată:

— E greu să ai ca iubit un polițist! Cînd îi cazi la picioare, se transformă în inchizitor. Bun! Ai intuit bine că Marineo și mama mea erau amanți. Ești un tip isteț!

Încercă să fie mărinimoasă:

— Au murit amîndoi aici. Dar tu vrei să știi cum, nu-i așa?

Căpătă o expresie misterioasă, ca și cum ar fi vrut să-l pregătească pentru ceea ce avea să-i dezvăluie.

Voia să i se ofere. Să-i ofere informațiile pe care, bănuia, acesta le aștepta surescitat. Ca pe un himen aștepta el să rupă vălul tăcerii. Ei bine, chiar dacă știa că doar asta dorește de la ea, să audă adevărul, i-l va oferi, și i se va oferi, se va încredința brațelor lui, singurul lucru ferm în lumea asta. Va atîrna apoi în brațele lui, vulnerabilă și doritoare. Îl va învinge cu slăbiciunea ei. Îl va avea mereu lîngă ea. Îi va fi iarăși cald în acest palat enorm, în această lume enormă.

Cattani cîntărise unele ipoteze privitoare la mobilul crimei. Dar oricît își bătuse capul, nu reușise să vadă nimic mai mult decît o crimă pasională. După ipotezele sale, unul dintre cei doi amanți, mai precis ducesa, îl omorîse pe Marineo, după care și-a tras un glonte în cap. Rămînea de rezolvat enigma cadavrului lui Marineo în mașină.

Cine îl transportase? Dar, pentru moment, acesta i se părea un detaliu secundar.

Considerase important, în schimb, faptul că stabilise că era vorba de un caz de omucidere și de un altul de sinucidere. Cînd află adevărata desfășurare a faptelor, rămase cu gura căscată. Acum vedea limpede cum fuseseră omorîți Marineo și ducesa. Chiar așa, omorîți! Două crime săvîrșite de aceeași mînă. Fata asistase la întreaga scenă, iar acum era singura martoră în stare să-l demaște pe asasin. Un martor foarte incomod:

— Ești în pericol! spuse alertat Cattani. Trebuie să găsesc mijlocul de a te apăra.

Pe înserat, clădirea Cercului oamenilor de cultură se umplea de lumini. Lumea bună din oraș se aduna cu încetul. Se oprea la un pahar în micul bar, apoi se îndrepta, printre glume și hohote de rîs, spre încăperea destinată jocurilor de noroc.

Surpriza fu uriașă cînd, într-o seară, îl văzură pe Cattani intrînd, cu ducesa Scialoja agățată de brațul său.

Erau o pereche superbă. Fermitatea, maturitatea virilă ajunsă la apogeu, contrasta sclipitor cu fragilitatea și tinerețea, chiar dacă o tinerețe mai puțin exuberantă.

El, o personalitate remarcabilă într-o profesie care nu putea fi banală, mai ales în Sicilia. Ea, celebră din prima zi a existenței sale, cu strămoși care se pierdeau undeva, la începutul Evului Mediu, purtîndu-i trena de mister și glorie!

O pereche iritant de „bine", ce se apropia supărător de mult de o perfecțiune hollywoodiană.

— Știi ce vor spune? murmură fata, lipindu-se de el, ca să-i vadă lumea. Vor spune: „Bietul comisar, s-a încurcat cu nebuna aia!"

— Nu, izbucni și el în rîs. Vor spune: „Decăderea nu are margini: O nobilă siciliană căzută în brațele unui polițist!"

Nu din frondă sau exhibiționism se hotărîse comisarul să se dea în spectacol („Să dăm un mic spectacol!" propusese Titti). Avea în cap un plan precis și studiase cu grijă fiecare mișcare. Voia să-l tulbure pe asasin. Să-l sperie. Să-l facă să știe că între el și fată se înfiripase o idilă. O să turbeze! se gîndea. O să fie terorizat de ideea că Titti poate să-mi spună adevărul!

O provocare, iată ce era. O cursă, riscantă nu numai pentru pradă, dar și pentru vînător. Dacă asasinul își pierdea capul și cădea în laț, era greu de presupus ce reacție ar fi putut să aibă.

Primul care și-a revenit din uluire a fost avocatul Terrasini:

— Fiți bineveniți! întîmpină el perechea, cu indulgența bărbatului cu experiență. Faceți-ne onoarea să beți un pahar împreună cu noi!

Bancherul Ravanusa, cu un pahar cu gin tonic în mînă, spuse:

— Sînt încîntat, domnule comisar! Sînt cu adevărat foarte mulțumit de această plăcută surpriză.

După care, întors spre fată, schiță o plecăciune:

— Domnișoară Titti, respectele mele!

Atenția sa se concentră din nou asupra lui Cattani:

— Domnule comisar, dacă nu vă e cu supărare, aș vrea să vă destăinuiesc un mic păcat de-al nostru. Vedeți, dincolo este o încăpere în care ne mai oprim în jurul mesei de joc, o mică partidă de cărți, lucruri nevinovate ca să ne petrecem timpul împreună. Repet, dacă nu vă e cu supărare și aveți amabilitatea să vă alăturați nouă, ne-ar face cu adevărat mare plăcere.

Cattani se arătă extrem de cordial:

— Da' se poate, dragă Ravanusa?! Din cînd în cînd îmi face plăcere să fac o partidă de pocher. E un excelent antrenament psihologic...

Sala de joc avea pereții acoperiți cu fresce reprezentînd scene de inspirație religioasă. Un Sfînt Mihail uriaș strivind șarpele. Iona, înghițit de balenă. Un condamnat la focul etern căzînd în mijlocul unei cete de draci. Învăluite de valurile de fum de deasupra capetelor jucătorilor, acele scene păreau și mai grotești, și mai monstruoase și, totodată, mai vii...

Așezată la o masă, contesa Olga Camastra îl observă imediat pe Cattani însoțit de tînăra ducesă. Comisarul îi surprinse privirea. Descifră în ea ironie și surpriză. Continuă s-o scruteze cîteva secunde. Personalitatea ei îl fascina! Și în zdrențe dac-o vezi, gîndi el, îți întorci capul după ea!

— Comisare! exclamă ea cînd acesta se apropie, nu mă așteptam să vă văd în locul ăsta de pierzanie.

Își deschise tabachera de aur și îi oferi o țigară.

— Am și eu nevoie de puțină distracție, spuse Cattani aprinzîndu-i și ei țigara. De altfel,

este foarte educativ și mobilizator locul, adăugă el zîmbind, rotindu-și privirea de-a lungul frescelor.

Intenționat, Titti se lipi și mai tare de el. Dar Olga Camastra nici măcar nu catadicsi s-o privească. Spuse:

— Comisare, dacă într-o zi n-o să știți cum să vă petreceți timpul, căutați-mă la șantier. O să vă arăt cum muncește o femeie din Sud.

Își lăsă țigara în scrumieră și împărți cărțile. După care îi aruncă o privire vicleană:

— Sau vă e încă frică de mine?!

Conversația le fu întreruptă de un bătrînel cu un aer cumsecade:

— Dumneavoastră veniți de la Milano, nu? L-ați cunoscut pe Eugenio Montale? A, nu?! Păcat! Eu sînt un coleg de-al lui Montale. Sînt baronul Platto, poet.

*

Într-o mică locuință, lîngă biserică, don Manfredi cultiva zi și noapte „grădina sa de speranțe". Îi primea cu dragoste creștinească pe drogați și încerca să-i redea apoi, purificați, vieții și familiei. Îi scotea din dependența totală de narcotice prin îndeletniciri constante, mai ales prin muncă fizică și sport.

— Numai dumneavoastră o puteți salva, îi spuse Cattani. Aveți grijă de ea!

— Voi face tot posibilul, îl asigură preotul. Dar pasul cel mai important spre salvare l-ați făcut dumneavoastră, dragă comisare, atunci cînd ați convins-o pe Titti să-și găsească refugiul aici.

— Ei, pînă la urmă s-a convins singură, oftă Cattani. Pentru mai multă siguranță, voi pune doi polițiști de pază în fața porții.

— Cînd se va însănătoși, vă va fi recunoscătoare.

— Poate! Dar, de fapt, mi-e rușine pentru că o folosesc pe fata asta drept momeală ca să pot înhăța un individ cu mîinile mînjite de sînge.

Se simțea într-adevăr un „păcătos". „Dar, pentru victoria cauzei noastre, trebuie să-i sacrificăm pînă și pe alții" își cită el, zîmbind trist la gîndul că ar putea să pară sau chiar să fie la fel de cinic ca sinistrul autor al citatului.

*

În seara aceea Cattani căuta un tip cu care de multă vreme dorea să vorbească între patru ochi. Împinse ușa grea de cristal a unui magazin de automobile de pe faleză. Printre mașinile strălucitoare, de mare capacitate, apăru figura agresivă a lui Sante Cirinnà. Micuțul mafiot, cum îi spunea De Maria.

Cirinnà își încheie automat scurta de piele și-și strînse maxilarul proeminent:

— Cu ce vă pot servi? O mașină nouă?

— Nu, Cirinnà, dumneata vinzi mașini prea scumpe pentru buzunarul meu...

Îl observa cu răceală și-l cîntărea. Simți cîteva perechi de ochi fixîndu-l. Un mecanic cu o figură încruntată și cu salopetă murdară îl privea cu atenție, ascuns pe jumătate de o mașină. Sprijinit de un Mercedes de culoare bej, cu mîinile în buzunare, se mai afla un tînăr cu o expresie plină de cruzime care mesteca chewing-gum. Avea

pomeți proeminenți și era îmbrăcat într-o haină largă, cu carouri mari și o batistă scoasă la vedere în buzunarul cel mic de la piept.

— Deci, cărui fapt îi datorez onoarea?

Cirinnà devenise nervos. Ochiul stîng i se zbătea. Încruntat, îl privea pe comisar cu insistență.

— O problemă personală, spuse Cattani, încercînd să-l atragă pe Cirinnà într-un colț cît mai izolat.

— Și care-ar fi această mare problemă?

— Domnișoara Titti Pecci Scialoja!

— Aha!

Fața lui Cirinnà se schimonosi de furie.

— Și ce pot să fac eu pentru mica ducesă?

— Dumneata poți face multe. S-o lași în pace, de pildă.

Sensibilitatea siciliană în privința femeilor e proverbială. Atinsă această coardă, Cirinnà își dilată nările și pufni ca un taur înfuriat:

— S-o las în pace?!

Încercă să-și reprime furia într-o replică sarcastică:

— Dar ea... are nevoie de mine.

— Nu mai are! spuse Cattani iritat. Nu mai are nevoie de ce-i dai dumneata.

— Ah, da?! A devenit un îngeraș?! Știam că numai cei săraci ajung îngeri...

— Nu-ți face griji! Scoate-ți-o din minte și gata!

Cirinnà nu mai reușea să se stăpînească. Clocotea de mînie. Cine dracu' era polițistul ăsta care-și permitea să-i dea lui ordine?!

— Ia ascultă, comisare, șuieră printre dinți, dar în ce calitate vii să-mi ceri să renunț la ea?!

— Ce-ai zice dacă ți-o cer în numele meu personal? Între mine și Titti există un sentiment mai deosebit... Să-i zicem dragoste...

— Un sentiment deosebit?! îl ironiză Cirinnà. Dar dumneata n-ai o soție?!

— Asta nu te privește! spuse Cattani menținîndu-și calmul. Dumneata vezi-ți de treabă și să nu mai discutăm! Ne-am înțeles, da?

Cirinnà își pironise ochii în gol, turbat de gelozie:

— Ne-am înțeles, ne-am înțeles, dar acum pleacă de-aici! Dispari!

Cattani își trecu un deget pe suprafața cromată a unui Rover. Fără grabă, se întoarse cu spatele și se îndreptă spre ușă.

— Politaiul dracului! mormăi furios Cirinnà. Aici nu poți să te dai mare. Aici sîntem în Sicilia, pe moșia mea!

O furie sălbatică pusese stăpînire pe el. La gîndul că trebuie să renunțe la Titti, tremura de mînie și indignare. Fusese profund jignit...

Femeia aceasta îl făcuse notoriu în oraș. Ea și cu strămoșii ei în zale îl scoseseră din anonimatul pe care-l ura atît. Era ducesa lui! Numai a lui! Era chiar mai mult: femeia lui.

*

Else rămăsese cu pensula în mînă în fața unei pînze albe. Din salon se zărea, în întunericul serii, un tremur de lumini pe mare. Doamna Cattani dorea să transpună acea imagine pe pînză. Dar nu reușea să se concentreze. Lăsă pensula și ieși pe

terasă. Aerul răcoros o înfioră. Își roti privirea de jur împrejur, contemplînd orașul acela, pentru ea încă străin, care (acum era convinsă) îi furase definitiv bărbatul.

Unde o fi acum? Tot cu cercetările lui? Tot pe urma unei piste care să-l ducă undeva? Sau se distra cu tîrfulița aia de ducesă? Și într-un caz, și în altul, reflectă ea, eu nu mai fac parte din viața lui, sînt de prisos. Dar nu se putea împăca cu gîndul...

Reveni în salon. Își turnă un deget de coniac și simți licoarea alunecînd fierbinte pe gît și pătrunzînd, încet, cu căldura ei plăcută, în tot corpul. În vîrful degetelor, se duse să arunce o privire în camera fetiței și auzi copilul respirînd profund în somn. Dădu pe gît ultimele picături de coniac și se îndreptă hotărîtă spre telefon. Formă numărul lui Nanni Santamaria:

— Alaltăieri m-ați invitat la un pahar, la dumneavoastră acasă, vă amintiți? Aș putea să vin acum?

— Vă aștept cu brațele deschise! răspunse ziaristul cu entuziasm, încercînd totuși să-și domine emoția ce-i făcuse vocea să tremure.

De cum ajunse la el, fără să mai aștepte, îl îmbrățișă. Se ajutară unul pe altul să se dezbrace. Se rostogoliră apoi pe pat și făcură dragoste fără să-și spună un cuvînt.

Apoi, ea se acoperi, trăgîndu-și cearșaful pînă sub bărbie. Își aprinse o țigară și-și reluă firul secret al gîndurilor, urmărind volutele de fum care se ridicau încet, împrăștiindu-se. Lumina abajurului desena pe tavan un cerc luminos. Avea părul

răsfirat pe pernă. Stătea nemișcată, cufundată în gînduri.

Fără să știe de ce, ziaristul avu brusc senzația că ea se afla undeva, departe, acolo unde nimic n-o putea atinge.

— Ce e? Nu ți-a plăcut? întrebă timid.

— Nu-i vorba de asta, murmură Else. Problema e că acum îmi dau seama că am făcut-o dintr-un impuls inconștient. Nu m-a împins dorința de a mă culca cu tine, ci dorința de a-mi pedepsi bărbatul. Se ghemui sub cearșaf. Îmi doresc atît de mult să fie atent cu mine, dar lui puțin îi pasă. Nu-l mai interesez! Iar eu încerc tot felul de lucruri jalnice ca să-l stîrnesc și să-l fac gelos.

Își întoarse privirea către bărbatul de lîngă ea:

— Azi te-am folosit pe tine în jocul ăsta dezgustător. Nu cred că-i prea plăcut pentru tine.

Santamaria încercă să pară nepăsător:

— Nu-mi fac probleme. Pentru mine e bine și așa. Data viitoare o să fie bine și pentru tine.

— Nu va mai fi o „dată viitoare", spuse Else în timp ce se îmbrăca.

Brusc, își luă geanta și se îndreptă spre ușă, fără măcar să-l salute. În timp ce închidea ușa în urma ei, îi auzi vocea aproape rugătoare:

— Pot să-ți dau un telefon mîine?

CURSA

Seara, tîrziu, în vreme ce nevastă-sa stătea în patul altuia, Cattani închise dosarul de pe masă. Își frecă ochii, roșii de oboseală. Privi îngîndurat pe fereastră, afară în întuneric. Două mașini ale poliției se întorceau cu girofarul de pe capotă în funcțiune. Își puse pardesiul ca să se ducă acasă. Răspunse salutului unui polițist cu un semn din mînă. Ieși în stradă. Sus, cerul ca de cristal era presărat cu stele. Îi aduse aminte de bunicul său, care-i arăta, cînd era copil, punctișoarele luminoase, indicîndu-le cu denumirile lor acum uitate cu totul. Amintirea îl făcu să surîdă melancolic.

Mașina lui era singura care mai rămăsese într-un colț luminat din parcare. După a doua încercare, motorul porni. Străbătu două bulevarde pustii și coti spre faleză. Era o noapte liniștită de toamnă. La orizont, apărea o lună plină, calmă.

Cattani văzu în retrovizor farurile a două motociclete care veneau din urmă, de o parte și de alta a mașinii. Încetini și cele două motociclete își

reduseră și ele viteza, rămînînd în urma mașinii, fără s-o depășească. Dracu' să-i ia, ăștia pe mine mă vor. Întinse mîna spre bord, scoase de acolo pistolul și-l puse alături, pe scaun, fără să-și ia ochii de la cele două lumini ce se vedeau în oglindă. Dar, oricît își chinuia ochii, tot nu reușea să recunoască pe cei doi motocicliști cu capul acoperit de cască. Mașina intră acum într-un pasaj subteran în pantă și fu inundată de lumina lăptoasă a neonului.

În momentul acesta, Cattani întoarse brusc mașina, punînd-o de-a latul drumului și frînă. Cele două motociclete se izbiră violent de mașină, dar urmăritorii se ridicară imediat. Traseră cîteva focuri de revolver, fără să-și nimerească însă ținta. Cattani sări din mașină cu pistolul în mînă. Trase, la rîndul lui, două focuri, unul după altul, lovindu-l în cap și în piept pe unul din agresori, care se prăvăli pe asfalt, fără viață.

La adăpostul mașinii, Cattani trase în celălalt. Auzi un răcnet înăbușit și-l văzu pe individ ținîndu-și cu stînga brațul drept plin de sînge. În șocul loviturii, pistolul îi căzuse din mînă. Individul vru să-și ia din nou arma, dar Cattani fu mai iute. Cu o lovitură de picior îl aruncă departe.

Își făcu vînt și-i căzu în spate. Îi trase un picior în josul pîntecelui de-i tăie răsuflarea. Se repezi din nou și-l lipi de mașină. Adversarul pierdea sînge și nu se mai împotrivea. Comisarul îi smulse casca și se trezi față în față cu mutra schimonosită a lui Sante Cirinnà! Abia acum îl recunoscu pe omul ucis: Era tînărul cu mutra crudă

care nu-l scăpase din ochi în magazinul de automobile.

*

Funcționarii de stat, împrăștiați prin provincie, primesc aproape întotdeauna cu neîncredere apelurile telefonice de la Roma. Cînd cheamă cei din capitală, spun ei, ori e vorba de vreun lucru neplăcut, ori e vorba de vreun serviciu personal. De aceea Cattani se strîmbă cînd centralistul îi spuse:

— Roma la telefon... Vorbiți!

Se înseninâ însă cînd auzi în aparat vocea lui Cannito, personajul important pe care-l vizitase de curînd:

— Excelență, mă bucur să vă aud!

— Cum merge, Cattani? Am aflat că ai avut un conflict cu focuri de revolver. Povestește-mi! Hai, ia spune-mi! Cum te-ai descurcat, cowboy?

Comisarul nu vru să dea importanță celor întîmplate. Un accident de muncă, îl numi el.

— Ce este important, mai spuse Cattani, este că cercetările au înaintat mult.

Își puse inițialele pe o foaie de hîrtie. Funcționarul care i-o adusese la semnat o luă, o puse într-un dosar și ieși în vîrful picioarelor.

— Ticălosul care a fost omorît avea același pistol cu care a fost ucis De Maria. Da, același. Laboratorul de criminalistică nu are nici o îndoială. Vedeți, în ce-l privește pe De Maria, mai îmi rămîne să stabilesc mobilul, dar, în cazul Marineo, sînt convins că am lămurit totul.

— A, dar sînt cu adevărat știri bune! spuse Cannito.

Era în biroul său și scosese dintr-un sertar un dosar din piele de culoare închisă.

— Și pentru mine lucrurile au luat întorsătura cea bună. Da, da. Postul acela important de care ți-am vorbit, îți amintești? Ei, sîntem foarte aproape, dragă prietene. Încă un obstacol neînsemnat de înlăturat. Formalități mărunte...

Își puse mîna pe colțul din dreapta sus al dosarului și cu degetul mijlociu începu să numere paginile. La cea de a cincea se opri și începu să întoarcă încet și prudent paginile, ca un electrician începător care se teme de o electrocutare. Cînd pagina fu întoarsă pe jumătate, se aplecă pentru a o vedea mai bine pe următoarea. Cu un zîmbet de ușurare, remarcă pe rîndul al treilea, în centrul cuvîntului dactilografiat „președinte", un fel de virgulă, cenușie și arcuită: Un fir din sprînceană pe care omul și-l smulgea și-l punea strategic în documentele sale importante. Astfel, dacă vreun curios își băga nasul în ele, deplasa fără să știe firul acela de sprînceană.

Bărbatul păru foarte satisfăcut de constatarea sa.

— Fii atent! i se adresă din nou lui Cattani. Spuneai că l-ai arestat pe al doilea? Cine e?

— Un ticălos căruia i s-a urcat la cap! Un mafiot de mîna a doua...

— Hmm! mormăi omul. Și... crezi c-ai să ajungi mai sus datorită lui?

— Perspectivele sînt încurajatoare, răspunse Cattani.

Adjunctul său, Altero, se ivise în ușă. Îi făcu semn să intre.

— Deocamdată, pot vedea legăturile, dar e nevoie de timp și de puțin noroc ca să obțin dovezile.

— Da, înțeleg, răspunse celălalt, făcînd o pauză, ca și cînd ar fi cîntărit o asemenea eventualitate.

Apoi continuă:

— Bun, dă-i înainte, dragă Cattani! Și, dacă vei avea rezultate în problema asta, ține-mă la curent!

Comisarul închise telefonul și-l privi pe Altero care se așezase pe un scaun în fața biroului. Mătură cu mîna puțin scrum căzut de la țigară:

— Cum merge? întrebă cu un ton neutru.

— L-am transferat pe Cirinnà la Palermo, la închisoarea Ucciardone, răspunse Altero. Acum voiam să pun la punct împreună cu dumneavoastră mișcările următoare.

Cattani dădu din cap aprobator. Dar, ca și cum nu ar fi fost prea grăbit, schimbă vorba:

— Ca să fiu foarte sincer, nu aveam o părere foarte bună despre dumneata.

Altero se necăji puțin, dar nu păru surprins.

— Mi-am dat seama, zise Altero, încercînd să zîmbească mărinimos.

— Acum văd lucrurile altfel, continuă Cattani, bătînd cu un creion în birou. După ce am cîntărit mai bine lucrurile, am ajuns la concluzia că atitudinea dumitale poate fi înțeleasă.

Altero se suci pe scaun:

— Ce atitudine?!

În cameră se auzea bîzîitul disperat al unei viespi care se izbea în geam. Cattani se ridică, deschise fereastra și insecta țîșni afară ca fulgerul.

— A venit momentul să punem cărțile pe masă! continuă comisarul. Telefonul ăla faimos de la o femeie, în noaptea cînd a fost ucis Marineo, l-ai primit de la ducesa Pecci Scialoja. Nu e cazul să faci mutra asta de cîine bătut, Altero. Ascultă-mă! Știai că între Marineo și ducesa Eleonora era o legătură sentimentală. Titti te cheamă și-ți spune să vii de urgență. Te duci și găsești două cadavre. „Maică-mea a făcut-o!" îți spune fata. „Marineo trebuia să se mute din oraș, maică-mea era disperată pentru că, după atîția ani, nu voia să-l piardă. A ieșit un scandal îngrozitor și, la sfîrșit, maică-mea a scos pistolul, l-a omorît pe Marineo, după care și-a tras un glonte în cap." Dumneata, dragă Altero, iei de bună versiunea fetei. De altfel, este foarte plauzibilă. Dar, acum ce faci? Dintr-un exces de dorință de a proteja memoria lui Marineo, decizi că trebuie să dispară din casă cadavrul lui. Îți respectai șeful, un om cinstit, tată de familie, despre care nu s-a spus niciodată nimic rău. Voiai să eviți un scandal. Legătura lui amoroasă cu ducesa trebuia să rămînă secretă și după moarte. Mă urmărești? Din această cauză, profitînd de întuneric, iei corpul lui Marineo, îl așezi în mașina lui pe care o lăsase în curte și-l duci la locul acela viran. Ultimul act e raportul către procuror în care susții ipoteza unui informator care l-a atras pe Marineo într-o cursă. Te rog să mă lași să termin. Astfel, cele două morți, a comisarului și a ducesei, devin două fapte fără legătură între ele și sînt catalogate: prima, omucidere, iar a doua, sinucidere...

Altero își sprijinea brațele pe birou, roșu la față, fără să poată scoate un cuvînt. Apoi spuse cu tristețe:

— Sînt gata să-mi asum întreaga responsabilitate a faptelor mele.

— O! dar nu-ți fac o imputare! Numai din întîmplare am găsit cutia de chibrituri a lui Marineo în casa ducesei Pecci Scialoja. Avea pe ea o pată de sînge datorită căreia a fost ușor să se stabilească faptul că în acel palat a fost ucis comisarul. Firește, toate astea n-aveai cum să ți le închipui. Ai luat de bună povestea ducesei Titti, ai avut încredere în ea.

Se aplecă spre el și, bătînd cu vîrful degetelor în birou, adăugă:

— Fata te-a mințit, dragă Altero, te-a îndrumat pe o pistă falsă. În realitate, în seara aceea, acolo, se mai afla și o a patra persoană: nemerniculăla de Sante Cirinnà. Da, da, chiar el! Marineo începuse să-l încolțească din pricina lui Titti. O iubea pe mamă și o considera pe Titti fata lui. A început să-l amenințe pe Cirinnà că-l va distruge dacă n-o lasă în pace pe fată, dacă nu încetează să-i mai dea droguri. Violent cum e, lui Cirinnà i s-a suit imediat sîngele la cap. A pus mîna pe pistol și a tras în Marineo.

Altero rămăsese uluit și neîncrezător în fața acestei reconstituiri.

— Și ducesa? întrebă. De ce s-a omorît?

— Nu s-a omorît, îl corectă Cattani. Distrusă de uciderea omului pe care-l iubea, și-a revărsat toată ura pe Cirinnà. „Să nu crezi că scapi așa", l-a amenințat, „pentru că nu am nici o intenție să-ți acopăr crimele. Criminalule!" Iar Cirinnà, scos

din minți mai mult ca oricînd, ridică arma pe care o ținea încă în mînă și o ucise și pe ducesa Eleonora. Apoi, o constrînse pe Titti să-ți telefoneze. „Cheamă-l pe Altero!“ i-a ordonat, „el știe de legătura dintre maică-ta și Marineo, spune-i că s-au omorît, o să găsească el ceva ca să aranjeze lucrurile, dar fii atentă cum vorbești că am aici gloanțe și pentru tine!“ După care, Cirinnà a pus pistolul, cu numărul de înmatriculare șters, în mîna ducesei și a dispărut...

— Da, admise Altero, acum totul se leagă. Dar nu-mi explic de ce mi-ați spus dumneavoastră, la un moment dat, că Marineo nu era omul cinstit pe care-l credeam eu.

Fără să ezite, Cattani deschise un fișet și scoase de acolo un dosar. Îl deschise pe birou și începu să răscolească printre hîrtii, pînă găsi ceea ce căuta.

— Vezi asta? Sînt cotoarele cecurilor folosite de Marineo sub numele fals de Fiordaliso. Ultimul cec a servit la cumpărarea unui apartament de trei sute de milioane la Salerno. Marineo revenea în orașul lui natal și-și pregătea o viață fără probleme din clipa în care avea să iasă la pensie. Dacă Cirinnà l-a omorît, nu a fost numai din cauza lui Titti... Marineo exagerase cam mult cu amenințările. Le spusese că va face ca totul să iasă la iveală și că nu le va mai da jutor. Și doar știi, dragă Altero, că mafia nu tolerează crizele de conștiință.

Aceste revelații îl deprimară mult pe Altero:

— Nu mă așteptam la așa ceva! mai putu spune adjunctul Brigăzii mobile. Pentru mine e o lovitură îngrozitoare.

Își sprijini mîinile pe birou. Părea că se micșorase, acolo pe scaun, în ciuda dimensiunilor lui. După o clipă reluă:

— Dar nu înțeleg de ce nu l-ați arestat imediat pe Cirinnà?! Era cît pe-aici să vă ucidă nenorocitul ăla!

— N-aveam de ales... Pentru omorîrea lui Marineo și a ducesei avem un singur martor, prea slab ca să țină piept unei apărări foarte puternice și fără scrupule: O drogată! Nu e nevoie de multe ca s-o discreditezi și să faci din ea o nebună. Nu. Trebuia să-l provoc pe Cirinnà, să-l fac să comită o nebunie. Și, din felul în care s-a comportat, trebuie să spun că am cîntărit bine individul. Cirinnà nu-i altceva decît un vanitos, un afemeiat fără minte. Un adevărat mafiot nu-și pierde capul ca el. În concluzie, am prins un peștișor... Rechinii înoată în ape mai adînci.

Spunînd „rechini" Cattani își dădu seama că folosește un termen impropriu. Există în atacul rechinilor, pe lîngă ferocitate, și o oarecare onestitate, dorsala lor se vede de departe, atacul este rapid și violent.

Loviturile mafiei au ceva din acelea ale unui șarpe, al cărui venin acționează lent, dar ineluctabil. Se simte plăcerea de a ucide, arta chiar. Solidaritatea care caracterizează aceste reptile și obediența lor față de un singur cap le transformă în cel mai respingător animal al adîncurilor, caracatița.

Simțea din ce în ce mai acut că, printre brațele încolăcite, pline de ventuze (ce altceva era micuțul Cirinnà?) doi ochi hipnotici îi urmăresc fiecare gest.

CIOBURILE UNEI CĂSĂTORII

VECHEA MAFIE SE ȚINEA DEPARTE DE AFACERILE CU STUPEfiante. Nu atît din pricina scrupulelor, cît din pricina intereselor. Alcoolul, jocurile de noroc, șantajul erau considerate lucruri nevinovate și permise. Dacă nu se exagera, chiar poliția era uneori dispusă să închidă ochii. Dar drogurile erau o altă poveste. Șefii cei mari erau conștienți că a te amesteca în aceste treburi prea murdare însemna un risc enorm și inutil. Politicieni care ar fi făcut scandal, polițiști dezlănțuiți într-un război necruțător. Nu, mai bine să nu trezești uriașul care doarme!

Primul care a lăsat de-o parte prudența a fost Lucky Luciano. Vedea drogul ca pe un „business", o afacere, și era convins că mafia greșea stînd deoparte, deoarece cîștigul putea fi uluitor. Spre sfîrșitul anilor '30 se avîntă ca un nebun în traficul de heroină. Înainte să-i vină altcuiva ideea! cum zicea el.

Atunci a devenit Sicilia baza de unde pleca „marfa" destinată pieții americane. Produsele din misterioasa floare de mac soseau pe insulă cu vapoarele, venind din Turcia și din țările orientale. Se transformau în heroină în laboratoarele clandestine pregătite prin grija mafiei. Apoi urma expedierea. Praful alb era camuflat cu mijloace tot mai ingenioase. Îl făceau să călătorească ascuns în coji de portocale golite de miez, în coji de ouă, în golurile dintre piesele mecanice. Cu variante insolite, sistemul inițiat de Lucky Luciano, perfecționat de Joe Adonis și Frank Coppola funcționează și astăzi fără greș.

— Acum umplu pînă și bomboanele cu heroină, își ridică neputincios brațele Cattani, în vreme ce un polițist lua dintr-o ladă niște cutiuțe albe și le înșira în ordine pe birou. Erau identice cu cea pe care i-o dăduse Don Manfredi.

— Stai! Gata, gata, mi-ai acoperit tot biroul!

Se deschise ușa și apăru Altero cu un raport complet despre întreaga operație antidrog. Aruncă o privire spre cutii și spuse:

— Am găsit șaizeci de lăzi sigilate și gata de expediat.

— Ăștia fac lucrurile în stil mare, nu se joacă, completă Cattani. Și ce povestesc proprietarii acestei firme de dulciuri, onorabilii frați Capitummo?

— Plîng. Jură că n-au bănuit niciodată nimic. Spun că, probabil, vreun muncitor s-a folosit de bunul renume ale firmei pentru fapta josnică. Frumoasă scuză, nu vi se pare?!

— Da, nu-i rea. E atît de tîmpită încît pare foarte plauzibilă, răspunse Cattani cu un aer resemnat. Cu ajutorul unui avocat bun o să facă ușor să triumfe scuza lor și-o vor transforma într-un adevăr admis de toată lumea. Cum s-a desfășurat percheziția în casa lui Cirinnà?

Altero răsfoi hîrtiile:

— Nimic! Două pistoale înregistrate legal. În schimb, am găsit o mulțime de vînzători de droguri, asta da! l-am cules ba de pe stradă, ba din vreun bar, ba din fața unei școli. L-am băgat la răcoare și pe tînărul baron Scecilli, ăl de e logodit cu fata bancherului Ravanusa. Își făcuse o mică plantație de marijuana.

Această trecere în revistă îl indispunea pe Cattani. Își puse coatele pe birou și-și apăsă tîmplele cu mîinile:

— Toată lista asta, dragă Altero...

— Mai e și altceva. Dacă vreți să continui...

— Nu, mulțumesc. Toată lista asta, ziceam, mă descurajează. Trebuie să ținem sus, să ne schimbăm metodele. La ce ne folosește să punem mîna pe cîțiva vînzători de droguri? După părerea mea, e necesar să-l încolțim pe cel ce-i manipulează. Nu crezi?

Altero nu știa ce să răspundă, așa că soneria telefonului îl scoase din încurcătură. Cattani răspunse și auzi la celălalt capăt vocea nevesti-sii. Atît de deprimată, încît îi provocă imediat un sentiment de neliniște.

— Ce-i?

— N-ai putea să vii pînă acasă?

— Acum?! Am o groază de lucruri de făcut!

— Și cînd poți să vii?

— Diseară, la cină, e bine? S-a întîmplat ceva?

— Nimic, nimic. Nu întîrzia, termină nevastă-sa convorbirea cu un ton rugător.

Cattani își plecă fruntea, posomorît, și-și strînse cu vîrful degetelor rădăcina nasului. Se lăsă să cadă pe scaun. Privi biroul plin de cutii și expresia feței i se schimbă deodată:

— Luați-le de aici! se răsti printre dinți.

Polițistul tresări de parcă l-ar fi lovit cu un bici. În cîteva secunde curăță biroul, aruncînd cutiile în lada de unde le scosese. O luă și se strecură pe ușă. Și Altero avea chef s-o șteargă, dar nu găsea scuza potrivită. Lăsă raportul pe birou.

— Vă las să-l citiți în liniște.

Și cu acest pretext, dispăru și el din cameră.

Rămas singur, Cattani se duse la un dulap metalic. Învîrti cheia în broască și ridică un vraf de hîrtii sub care era ascuns un caiet. Îl deschise si citi din nou cîteva însemnări personale pe care le notase acolo. Nu oglindeau exact rezultatele date la iveală de cercetări. Mai degrabă erau niște consemnări ale unor impresii personale ale comisarului.

Răsfoi cu repeziciune și se opri la pagina rezervată lui Ravanusa. La un anumit punct, scrisese: „Om de legătură cu mafia americană? Reciclează prin banca sa veniturile provenite din droguri?" Cattani oftă, puțin deprimat, în fața acestor întrebări fără răspuns. Așează caietul la locul lui, după care ridică receptorul. Făcu numărul Centrului de recuperare a drogaților. Vocea limpede și blajină a lui Don Manfredo îi dădu curaj:

— Uneori, îi mărturisi preotului, mă prinde teama că puterile celui care urmărește crima scad

din ce în ce mai mult. Și, să dai de capătul unor mașinațiuni de calibrul acestora, este aproape imposibil.

— Nu te descuraja tocmai acum! îl rugă preotul. Ai provocat multe nedumeriri cu purtarea dumitale, dar ai făcut și ca lumea să înceapă să spere ceva. Aici nimeni nu suflă o vorbă, dar te asigur că mulți te urmăresc și așteaptă, plini de nădejde.

Nădejde! Sudul a așteptat mereu un cavaler al dreptății din afară. Nu va putea înțelege niciodată dezarmarea aceasta în fața Răului, lipsa de solidaritate. Un fatalism oriental, o lipsă de vlagă surprinzătoare la această populație atît de temperamentală.

Va fi el, dacă trebuie, cavalerul salvator... Dar acest lucru nu va rezolva problema: O comunitate trebuie să-și creeze propriii ei anticorpi.

Poate exemplul lui le va demonstra că se poate, că *trebuie* să se poată.

Simți în ceafă privirea hipnotică a doi ochi mari. Știa că trebuie să fie pe undeva... Nu asta îl irita, ci faptul că i se păru că ochii se îngustează, ascunzînd un zîmbet ironic.

Cattani desena săgeți pe o hîrtie. Plecînd de la un punct central, trase o grămadă de linii drepte și desenă la capătul fiecăreia un triunghi. Stele făcute din săgeți, mănunchiuri de săgeți. Era felul lui de a se descărca atunci cînd era nervos.

— Nu am deloc intenția să las ce-am început! spuse deodată cu elan. Am venit aici să fac o treabă bună și o s-o duc pînă la capăt.

Părea că vrea să se autosugestioneze prin vorbe, ca să-și adune astfel puterile.

— Ce face fata?

— Mult mai bine, răspunse preotul. A trecut prin momente grele, dar acum s-a obișnuit. Dacă aștepți puțin la telefon, trimit s-o cheme...

Vocea lui Titti avea ceva ireal:

— Îmi simt capul gol, îi mărturisi fata. Mi se întîmplă uneori să merg fără țel, aproape să mă tîrăsc, ca și cum n-aș mai avea putere.

— Don Manfredi mi-a spus că te-ai bronzat.

— Da? N-aș vrea să devin o femeie tipic meridională, durdulie și arsă de soare. Tu ai vrea?

— Cum am puțin timp liber, vin să te văd. Cum e viața acolo, graso?

— Mai rău ca la cazarmă. Scularea la șapte, îți faci patul, îți pregătești micul dejun, speli, calci, lucrezi în grădină. Nu eram chiar pregătită pentru așa ceva. Toți mușchii de la brațe mă dor. Ia ascultă, cîtă vreme ai să mă mai ții în carantină?

— Cît va fi necesar. Ai să ai răbdare?

— Bine, polițaiule, am să am răbdare, promise Titti.

Femeia cu care visa să trăiască:..

*

— Ai răbdare, ai răbdare, mi-ai tot spus-o pînă mi-ai făcut capul calendar. Dar eu nu mai am răbdare, m-am săturat pînă peste cap.

Else bătea din picioare, mînioasă.

— Cînd am nevoie de tine, ia-te de unde nu-i. Dacă te chem la telefon, termini repede pentru că ai o groază de treburi. Da' ce dracu' fac aici cu tine?

Cattani îi întoarse spatele și, la fereastră, cu mîinile în buzunare, privea cu atenție amurgul. Chiar dacă nu o vedea, își închipuia exact gesturile

nevesti-sii care, în spatele lui, își agita brațele, încrunta fruntea, țipa cu accentul ăla francez, odinioară atît de plăcut, iar acum de nesuportat.

Femeia de care visa să scape...

Apoi ea tăcu. Ca de obicei, își lăsase mînia să se evapore, simțind cum în locul ei urcă o duioșie mișcătoare care o calma. Făcu un pas spre el. Acum, aproape îi atingea spatele:

— E oare o crimă că te iubesc? murmură... Măcar de m-ai aresta pentru crima asta...

Cuvintele acelea îl înduioșară, se întoarse să-i privească chipul, luminat de ultimele raze ale soarelui:

— N-aș vrea să suferi, îi spuse, dar poate nu sînt bărbatul potrivit pentru tine.

Ea îl îmbrățișă și-și lăsă capul pe umărul lui.

— O, dragule! Cum poți să spui asta?!

Pe peretele de alături remarcă o fotografie înrămată, în care erau ei doi în ziua nunții. Se răsfrîngea în ea, ca un abur ușor, amurgul. Cattani merse înapoi cu gîndul și simți un fel de tristețe.

— De cîteva zile, începu din nou vorba Else, nu mai sînt eu, mă simt disperată.

— Da' ce s-a întîmplat? Azi, la telefon, aveai o voce care te-nspăimînta...

— Pentru că am un secret care-mi stă pe inimă, îi zise desprinzîndu-se ușor de el. Mai bine să-ți vorbesc despre el, pentru că altfel înnebunesc. Îi trecu o mînă pe sub reverul hainei. Știi unde eram cînd au încercat să te omoare? Eram acasă la Santamaria... Da, m-am culcat cu el! Sînt o proastă! Voiam să te văd reacționînd, voiam să te fac să vezi că exist.

Rămase așa, uitîndu-se fix la el, ca un medic care cercetează semnele unei boli.

În mai multe rînduri se întrebase cum ar reacționa dacă ar descoperi că nevastă-sa îl înșală. Acum știa și nu resimțea nici mînie, nici ură. Bun, ai făcut-o — se gîndea — și acum ce vrei de la mine?! Nu numai că nu-i păsa, dar părea de-a dreptul ușurat de mărturisirea ei, ca și cum faptul că ea îl înșelase făcuse să-i dispară, ca prin farmec, orice fel de sentiment de culpabilitate față de ea.

Își întoarse iar ochii spre perete, la fotografia lor de la nuntă. Umbrele serii o cuprinseseră și acum se zărea cu greu un pătrat întunecat. Chiar și chipul nevesti-sii, în fața lui, i se părea că-l vede îndepărtat și neclar, ca prin ceață.

— În ultima vreme, îi spuse cu răceală, ai fost mereu furioasă și cicălitoare. Poate că-ți pregăteai alibiul pentru ceea ce ai făcut.

Voia să rămînă calmă, dar un val de dușmănie surdă o cuprinsese:

— Nu spune asta! Sînt disperată... Dacă mi-ai fi fost aproape!...

Începu să-l lovească cu pumnii în pieptul masiv.

— Te urăsc! Să mă părăsești așa, după atîția ani petrecuți împreună! Te-am urmat de la un capăt la altul al Italiei, fără să scot o vorbă! De fiecare dată un oraș nou, o nouă atmosferă, o nouă singurătate. Dar puțin îmi păsa pentru că erai tu! Cît mi-ai fost aproape, nu mi-a păsat de nimic...

— Ești o egoistă! îi răspunse începînd să-și piardă răbdarea. Nu vorbești decît de tine, de nevoile tale, de neliniștile tale... De ceilalți nu-ți

pasă! În toți acești ani, ți-a trecut vreodată prin minte că poate și eu așteptam ceva de la tine?! Că poate și problemele mele trebuiau privite cu grija cuvenită?!

Deveni furioasă:

— Mi-ai schimbat tot drumul vieții! Ți-am fost ca un cîine credincios vreme de treisprezece ani și acum vii să-mi reproșezi că te-am neglijat?! Mare nerușinat mai ești!

Întinse mîna și aprinse lumina:

— Și acum, ce am de făcut?! Să-mi iau bagajele și să eliberez locul, așa-i?! Aici am ajuns?! Să dispar?!

— Nu știu, spuse bărbatul. Faci cum crezi...

— Te speli pe mîini, așa-i?! În loc să mă ajuți, mă lași să mă prăbușesc! Acum n-ai pentru mine decît dezgust, mă consideri o curvă. Îți fac greață..., sfîntule!

Else se aruncă pe divan cu fața în jos și începu să plîngă cu disperare.

Apăru fata. Se opri în ușă, cu o mare neliniște întipărită pe față. În vîrful picioarelor și cu pași mici, se duse lîngă maică-sa. Îngenunche și încercă s-o mîngîie:

— Mamă,... nu mai plînge!

Fără să-l privească, îi spuse lui taică-su:

— De cîte ori vii, îi faci rău. E mai bine cînd nu ești aici!

Pentru Cattani, aceste vorbe fură ca o lamă de cuțit care i-a străpuns pieptul. Brusc, se simți singur. Se gîndi la pasiunea devoratoare pentru profesia lui și la lipsa de înțelegere a nevesti-sii, care o făcuse și pe fată să fie împotriva lui.

Plin de amărăciune, voi să iasă din cameră, dar era ca amorțit și cu greu făcu cîțiva pași. Izbi cu brațul un vas de porțelan care căzu prefăcîndu-se în mii și mii de bucăți.

Ecoul zgomotului făcut de cioburi îi răsună în minte, repetat, pînă ce se pierdu.

*

Pe Nanni Santamaria îl trecură toate spaimele cînd Cattani îl convocă la Procuratură. Se aștepta la un perdaf și naiba mai știe la ce amenințări, dacă nu-i lăsa în pace nevasta. Așa că intră în birou cu coada între picioare și în minte cu un lung șir de scuze penibile. Și le pregătise, și le rumegase dinainte, gata să le scoată, una după alta, în cazul că ar fi trebuit să iasă din încurcătură.

Nu reușea să-și găsească pe scaun o poziție comodă. Își schimba poziția picioarelor, se răsucea, stînd ca pe ace și cu ochii plecați. Cînd Cattani îl informă că-l chemase să-i propună ceva, rămase puțin surprins.

— Sau, mai bine zis, precizează acesta imediat, să vă cer o favoare...

Poate vrea s-o ia pe departe, îi trecu prin minte ziaristului.

— Vedeți, începu Cattani să-i explice, aș dori să vorbesc cu oamenii din acest oraș prin intermediul postului dumneavoastră de televiziune. Și mi se pare că modul cel mai potrivit și mai eficace ar fi un interviu.

Neîncrezător și încă bănuitor, ziaristul își ridică ochii și-l privi direct pe Cattani, pentru prima dată de cînd începuseră discuția:

— Adică, ceea ce-mi cereți e doar să vă iau un interviu?

— Exact! Cu o singură rugăminte: Să ne punem înainte de acord asupra întrebărilor.

Și, cum Santamaria părea uluit și șovăitor, comisarul îl întrebă dacă era ceva ce nu mergea și dacă era dispus să lucreze împreună.

Ca trezit dintr-un vis urît, ziaristul răspunse că totul era în ordine și, cu un glas ușurat, adăugă că era încîntat să-l primească pe Cattani în studioul postului său de televiziune. După care, încă precaut, îl întrebă dacă asta era tot.

— Asta-i tot, puse punct conversației Cattani.

Ușurat, Santamaria nu se putu împiedica să simtă un ciudat sentiment de recunoștință camaraderească pentru acest urs coborît din Nord.

Mai tîrziu, simți o oarecare iritare la gîndul că aventura sa nu-i trezise gelozia comisarului iar recenta lui cucerire i se păru, și lui, derizorie.

— E pus pe fapte mari comisarul nostru, mormăi Santamaria. Ne așteaptă vremuri glorioase! Atenție!... Motor!

O INIȚIATIVĂ BUNĂ

IDEEA I-O DĂDUSE FRATELE LUI SANTAMARIA, DON MANfredi:

— Lumea e atentă la tine, îi spusese preotul, nu vorbește, dar e cu urechile ciulite și-ți urmărește toate mișcările.

Ascultînd atunci de un entuziasm lăuntric, își propusese să se adreseze oamenilor acelora care așteptau ceva de la el. Dorea să creeze un fel de înțelegere tăcită între ei și el. Era datoria lui să-i informeze pe cetățeni despre cum se desfășurau cercetările și despre obiectivele pe care le urmărea. Cine știe, își făcea el socotelile, dacă cineva, cu timpul, nu va căpăta cumva o asemenea încredere în el încît să-i dea vreo informație decisivă. Distanța care exista între poliție și cea mai mare parte a populației fusese totdeauna unul din motivele lui de amărăciune.

Cattani își drese glasul, controlă dacă nodul de la cravată era la locul lui și-i făcu semn lui Santamaria că e gata. În casele multor familii care

urmăreau programul postului de televiziune Sici-TV apăru surîsul mieros al ziaristului care anunța:

— Un lucru extraordinar, dragi prieteni, un interviu cu comisarul Cattani care ne va vorbi despre ultimele crime ale mafiei!

Telecamera încadră chipul concentrat al comisarului, în vreme ce vocea lui Santamaria punea prima întrebare:

— Firește, începu Cattani, nu pot să vă spun totul. Multe lucruri nu trebuie să fie date încă la iveală. Dar cercetările noastre au făcut mulți pași înainte și, fără falsă modestie, pot spune că sînt mulțumit.

Aminti („Pentru cine nu știa!") că fusese mutat în Sicilia de puțină vreme. Că avusese imediat de rezolvat cazuri de omucidere care loviseră direct în Politie.

— Cu puțin noroc, adăugă, am rezolvat cazul Marineo, iar acum cred că sînt foarte aproape de a rezolva și cazul asasinării lui De Maria.

Ziaristul profită de o pauză ca să-i pună întrebarea următoare. Cattani răspunse:

— Ce-am să fac odată ajuns la acest punct? Voi încerca să pătrund mai adînc în lumea putredă și coruptă pe care au scos-o la suprafață cercetările asupra crimelor. Nu știu, pentru moment, cum am să fac. Să zicem că, precum legendarul Tezeu, țin în mînă un fir pe care am să-l urmăresc pînă la capăt ca să descopăr unde se duce. Acest fir are un nume: „bani" și, din cît pot să-mi dau seama, el leagă personajele de aici cu altele, care acționează la Roma, la Milano, ba chiar pe țărmul celălalt al Oceanului.

Rostind acest din urmă cuvînt, i se păru că este privit iarăși de ochii uriași ai monstrului din adîncuri... Nu erau decît cele două camere de luat vederi ale televiziunii. Atît.

*

Două zile după apariția lui la televiziune, Cattani fu convocat de procurorul Republicii, Scardona. Omul nu-i plăcea. Și-l închipuia ca pe un don Abbondio care înlătură cu o lovitură de picior toate pietricelele care-i stau în cale; în sfîrșit, un individ care nu voia să aibă necazuri, obișnuit să ocolească problemele ca să nu se pună într-o situație periculoasă.

Procurorul îl privi cu un zîmbet ironic:

— Comisarul nostru dă spectacole la televiziune!

Îi întindea o mînă grăsuță și moale.

— Știți că acest spectacol al dumneavoastră a avut ecouri pînă la Roma?! îi mai spuse cu glasul celui care mustră un puști prea strengar. Ni s-a cerut de la minister o casetă cu interviul dumneavoastră.

Comisarul își îngădui o replică sarcastică:

— Pînă la urmă, cel anchetat voi fi chiar eu!

— Da' nu, nu! încercă procurorul să destindă conversația și, dînd încetișor din cap, spuse cu bunăvoință: Au aprobat, au aprobat inițiativa.

— Mă bucur! fu tot ce răspunse Cattani. Și dumneavoastră, domnule procuror, cum vedeți inițiativa mea?

— Vă mărturisesc că, la început, am fost împotrivă. Cînd v-am văzut la televizor, abia reușeam să-mi cred ochilor. „Da' ce Dumnezeu

face comisarul?!“ mi-am zis. Acum însă, cîntărind totul, nu mai pot să vă dezaprob. Să vorbești cum ați făcut dumneavoastră, cu un tact deosebit, încercînd să ajungi pînă la conștiințe... Da, da, e un lucru bun. Foarte bun chiar, zise procurorul cu vocea scăzută, de parcă ar fi vorbit pentru sine, în timp ce-l privea cu o intensitate surprinzătoare...

*

Ieșind din biroul procurorului, Cattani aruncă o privire la ceas și hotărî că era timpul să-i facă o vizită lui Titti. Voia să-i ridice moralul, să nu se simtă părăsită. În faza asta, o pasă proastă putea să-i fie fatală fetei și să-i dea peste cap tratamentul.

La Centrul antidrog al lui don Manfredi se găsi în mijlocul unui ciudat amestec de personaje. De exemplu, văzu un lungan blond, cu o bandă în jurul capului, care smulgea buruieni în grădină, în vreme ce un băiat slab, cu ochi mici și față de copil, îi surîse tăindu-i drumul cu căruciorul lui plin de pachete. Mai era o fată care avea aerul că văzuse prea multe filme de dragoste, cu două floricele prinse în păr și cu o rochie lungă de mătase. Toți păreau foarte ocupați și ciudat de bine dispuși.

Titti lăsă bluza pe care o broda și-l urmă pe Cattani, care remarcă imediat o îmbunătățire a stării generale a fetei.

— Ei, îl întrebă ea la un moment dat, cum ți se pare bolnava? Ai mai văzut vreodată o bolnavă atît de drăguță?

— Să zicem că-și joacă bine rolul, zîmbi Cattani.

— Îți faci griji din pricina mea! Dar tu ce faci? Cum merge cu nevastă-ta?

Chipul comisarului se întunecă:

— S-a terminat! Cu subiectul ăsta am terminat și nu vreau să mai vorbesc despre el...

Cîtăva vreme rămaseră tăcuți. Titti regreta că-i stricase buna dispoziție. Ca să schimbe vorba, spuse:

— Uneori mă cuprinde o frică îngrozitoare...

— De ce?

— Din cauza lui. Mi-e teamă că-l văd apărînd pe neașteptate. Cirinnà, cu toate drogurile lui blestemate, a devenit pentru mine un coșmar și mi se întîmplă uneori să visez că mă ia cu forța de aici.

Cattani se uită la ea fix, mîngîind-o cu un deget sub bărbie:

— N-ai nici un motiv să te îngrijorezi. Cirinnà e în pușcărie și o să mai stea acolo cîțiva ani buni.

— Da, dar omul ăsta mă înspăimîntă chiar și cînd e în pușcărie. Ar trebui să-l deportezi, dar bănuiesc că nu mai avem nici o colonie.

— Aici, la intrare, sînt doi polițiști care stau zi și noapte. Aș vrea să fiu eu în locul lor!

Aflînd acest lucru, Titti rămase puțin surprinsă:

— Îți pasă de integritatea mea pentru că sînt un martor-cheie? Sau ai la poarta fiecărei iubite cîte doi polițiști? Cred că nu ți-ar ajunge toți sticleții din Italia!

— Nu-i vorba de asta. Îmi pasă de siguranța ta personală, întîi de toate pentru că e vorba de tine.

Fata se simți încurcată și ridică din umeri, negăsind nimic de spus. Apoi, după ce-a cercetat îndelung chipul comisarului, îi puse o întrebare:

— Dar tu ce vrei de la mine? Toată lumea vrea ceva! Numai cei ce se droghează nu vor nimic. Cînd au praful...

Chiar așa, ce voia de la ea? O întrebare foarte corectă. Cîntări în minte situația, era într-adevăr neclară, și, ca să iasă din încurcătură, îi șopti:

— Îmi ești foarte dragă. Ești drogul meu și sper să nu trebuiască niciodată să fac o cură de dezintoxicare...

În aceeași seară, cînd se întoarse acasă, nu găsi nimic pregătit pentru cină. Se făcu că nu observă, aprinse focul la aragaz și-și pregăti două ouă la tigaie, singura mîncare pe care știa s-o facă și care-l salvase, pe vremea cînd era un băiețandru, în acele puține dăți cînd maică-sa nu era acasă. Își umplu un pahar cu bere și, în timp ce-l bea, o auzi pe nevastă-sa intrînd în bucătărie. Continuă să-și mănînce cu mîndrie ouăle pregătite de el.

Femeia era bosumflată și cu greu reușea să-și înfrîneze mînia surdă, gata să facă explozie. Luă o ceașcă pe care o pusese pe frigider și deschise un dulăpior ca s-o pună la locul ei. Dar mișcările îi erau atît de nervoase și de nestăpînite, încît ceașca rămăsese o clipă în echilibru, apoi căzu pe podea prefăcîndu-se în cioburi.

— Da' ce ai?! o întrebă el iritat.

Else își ridică brațele teatral și-și plimbă privirea de-a lungul trupului subțire, ca și cum s-ar fi contemplat:

— Uită-te la mine, uite ce-ai făcut din mine! Sînt cu nervii la pămînt. Nu mai rezist!

El nu se tulbură și-i spuse cu răceală:

— Dacă ai chef să spui ce ai pe inimă, fă-o acum și cu asta să-ncheiem povestea.

Femeia se crispă. Strînse din dinți și, pe neașteptate, îi dădu o palmă soțului ei.

— Mi-a ajuns! Nu te mai suport! Săptămîna viitoare iau trenul și te scap de mine.

Comisarul încercă să rămînă calm:

— Nu am putea să rezolvăm treaba asta într-un mod mai civilizat? Pentru că mai e vorba și de fetiță. Sper că n-ai uitat!

Else încuviință dînd din cap, ca și cum ar fi vrut să spună că-și dădea seama că s-a purtat ca o proastă. Acum, că-și descărcase nervii cu palma dată soțului, se simțea mîhnită și fără putere.

Nu mai schimbară nici o vorbă în seara aceea. Și, cînd veni vremea să meargă la culcare, comisarul luă din dulap cearșafuri, o pătură și-și pregăti locul de dormit pe divan.

Cu palmele sub cap, privea în întuneric. Trecuse de patruzeci de ani. Gîndul la bătrînețea, nu foarte îndepărtată, îl făcu să se scuture. Îi apărură în minte frisoanele lui Titti. Poate că ei văd asta mai devreme, poate că ei sînt deja bătrîni. Poate că *praful* le dă o luciditate deosebită, paralizantă. Poate că de-asta-i vînăm, de frica de a fi contaminați de luciditatea lor.

Prostii de adolescent acneic! își zise ridicîndu-se într-un cot.

De-abia atunci auzi murmurul întunecat al mării, ca oftatul unei ființe uriașe.

NOII ÎMBOGĂȚIȚI

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ CENUȘIE DE NOIEMBRIE, LA GARA DIN Trapani, Cattani își ajută soția să-și aranjeze valizele în tren. Hotărîseră în cele din urmă că era mai bine pentru amîndoi să stea o vreme departe unul de altul. Dacă experiența reușea, adică dacă fiecăruia dintre ei i s-ar fi făcut dor de a relua căsnicia, atunci ar fi început viața din nou. Dacă nu, fiecare își va vedea de drumul lui.

Pentru un timp, Else voia să rămînă la Milano unde putea regăsi o atmosferă familiară și vechi prieteni. După care, dacă trebuia, va pleca din Italia și se va stabili în orășelul francez Evian, unde se născuse. Cît despre fetiță, Cattani nu se opusese ca maică-sa s-o ia cu ea.

— Nu știu cum aș putea avea grijă de ea, îi mărturisise neputincios.

Mai era puțin pînă la plecarea trenului. Pasagerii întîrziați alergau către tren. Cattani și soția se sărutară de formă. Apoi se aplecă spre fetiță ca să-și ia rămas bun. Dar Paola, care răb-

dase cu tărie destrămarea treptată a relațiilor dintre părinții ei, avu o reacție neprevăzută. Se lipi de taică-su și începu să strige:

— Nu vreau să plec, nu vreau fără tine!

Izbucni în plîns cu disperare: Tăticule, ține-mă cu tine!

Uluit de întorsătura pe care nu putuse s-o prevadă, Cattani nu mai știa ce să facă. Încercă s-o îmbuneze pe Paola cu mîngîieri:

— Nu-ți face griji, îi șoptea la ureche. Tăticu' vine după tine la Milano. Și-ți promit că-ți vei petrece toate vacanțele aici, cu mine.

Dar fetița nu putu fi convinsă. Între timp, pe peron apăruse silueta mică și îndesată a șefului de gară cu chipiul roșu pe cap, semnalizatorul luminos într-o mînă și fluierul în cealaltă. În cîteva secunde, trenul se punea în mișcare. Paola se desprinse cu iuțeală de lîngă taică-su și începu să fugă către ieșirea din gară. Imposibil s-o prinzi! Fugea ușoară, hotărîtă, cu părul lung în vînt, fluturînd.

Else, cuprinsă de descurajare și amărăciune, rămăsese nemișcată pe scara trenului, ca paralizată.

— O, Doamne! Pînă nici ea nu mă mai vrea...

Șeful de gară își duse fluierul la gură.

— Nu e cazul să ne dăm în spectacol aici! îi spuse în grabă soțul. Eu nu pot s-o țin cu mine. Cu toată bunăvoința, nu știu cum să mă ocup de ea. Așa că pleacă tu acuma și am s-o trimit cu avionul la Milano cînd am s-o conving. Poate ți-o trimit chiar mîine.

— Închideți ușile, strigă șeful de gară și, în timp ce se trînteau ușile, fluieră de trei ori. La al

treilea fluierat, roțile metalice scoaseră un vaiet lung și trenul începu să se îndepărteze.

*

În biroul său, Cattani se uita la fetiță, care își revenise și desena pe masa lui. Poate că-și neglijase prea mult fata și acum își dădea seama că are pentru ea o duioșie profundă. Dar imediat examină cu mare îngrijorare posibilitatea ca Paola să rămînă cu el pentru totdeauna. Nu sînt în stare! își spuse. Școala, mîncarea, îmbrăcămintea... N-am să pot s-o scot la capăt!

Încurajat de acest gînd, veni lîngă copil și-i spuse:

— Hai să facem un tîrg! Mîine te duci la mama. Te trimit cu avionul. Iar, de cîte ori te întorci aici, eu aranjez lucrurile, îmi iau o zi liberă și petrecem împreună.

Dar fetița nu putea fi convinsă:

— Eu nu plec de-aici! Să fie clar!

Cattani începu să-și piardă răbdarea. Ridică tonul:

— Ba ai să pleci pentru că nu-i după tine!

— Nici nu-mi trece prin cap! îi ține piept Paola. Dacă mă silești, mă arunc pe fereastră...

Taică-su nu mai avu puterea să-i mai spună ceva. Îi puse o mînă pe umăr. Îngenunche și se uită atent la ea, ca și cum o vedea pentru prima dată. O îmbrățișă cu duioșie și-i spuse:

— Tăticu' trebuie să plece acum. Rămîi aici și discutăm mai tîrziu.

— Nu! făcu ea cu încăpățînare. Nu mai discutăm deloc!

— De ce, nu vrei să vorbești cu mine?

— Ba da. Dar nu vreau să vorbesc despre plecare.

— Bine, încăpățînată mică. Vom vedea cum o să facem...

Cînd Cattani se întoarse, cîteva ore mai tîrziu, o găsi cu o hîrtie în mînă.

— I-am scris mamei o scrisoare, îl lămuri ea.

Tatăl luă hîrtia și citi: „Dragă mamă, cred că tăticu' mă iubește tot atît de mult ca și tine".

*

Masa lui Altero avea numai un colț liber, restul era plin de maldăre de hîrtii. Pe acel colțișor liber, adjunctul lucra, ascuns ca după un zid. Din cînd în cînd, mișcîndu-se cu grija și pedanteria unui farmacist, scotea dintr-un vraf de dosare cîte o hîrtie. O citea, însemna ceva și o punea la loc.

— Unde am ajuns?

Cattani intrase în cameră. Ridicîndu-se în picioare, Altero îi expuse cum decurseseră cercetările. Fără să intre în detalii, îl informă că strînsese o cantitate impresionantă de informații despre noii îmbogățiți din oraș. Iar acum selecționa și făcea o listă cu numele celor care, la o primă vedere, păreau a fi cei mai suspecți.

Cattani îi confirmă că era exact ceea ce dorea de la el. Ca să poți face o operațiune de felul acesta, trebuia să ai mai întîi o situație completă a averilor. Apoi să vezi cine a strîns averi importante într-un timp prea scurt și să le ceri socoteală de felul acesta rapid în care s-au îmbogățit.

— Noua lege antimafia ne permite, mai adăugă, cu condiția să-l convingem pe molîul acela de procuror să semneze autorizația.

Ce mai destin! reflectă comisarul. Te lovește prin bani! Doriți cu pasiune, urmăriți, smulși prin crime, iar, la urmă, se revoltă împotrivă-ți, devenind instrumentul ruinei tale! Poveste de roman? Ei, își spuse Cattani, cine a spus că romanul exagerează realitatea?!

Nici Altero nu mai avea astîmpăr. Descoperise lucruri nemaipomenite, căci printre noii îmbogățiți, a căror listă tocmai o stabilea, descoperise oameni la care nu se aștepta. Pescari, spre exemplu, pe care-i credea niște sărăntoci, erau în realitate miliardari.

— Drace! exclamă Cattani. De data asta cred că o să provocăm o sumedenie de necazuri.

Entuziasmul comisarului îl contamină și pe Altero. După neînțelegerile și lipsa de încredere de la început, aceasta era prima treabă importantă pe care o făceau împreună. Adjunctul ținea să-și arate zelul și să fie un bun colaborator. Formau acum o adevărată echipă. Se încurajau reciproc și păreau că aterizaseră acolo, în acest îndepărtat oraș din Sicilia, ca niște vechi luptători care se adună cînd simt miros de luptă...

Savurînd cu anticipație rezultatele cercetării lor, Cattani se apropie de fereastră. Privi o clipă afară, prins de gîndurile lui și apoi, întorcîndu-se către Altero, îi atrase atenția ca nu cumva să-l uite pe Cirinnà.

— Trebuie să fim informați despre tot ce pune la cale, despre cine-l vizitează la închisoare etc.

— Nici o grijă! îl asigură Altero.

Dăduse deja dispoziții ca Cirinnà să fie supravegheat zi și noapte. Grija cea mare a mafio-

tului, după ultimele informații, era să-și alcătuiască un corp de apărare, de „să-ți bage frica-n oase".

Pe Cattani îl trecu un ușor fior. Îl excita pericolul.

— Dacă poate s-o facă! observă sarcastic.

Gîndul îl duse la o altă persoană aflată în pușcărie. La acel tînăr care-i încredințase lui De Maria cine știe ce treabă încurcată și care nu putea fi, nici el, liniștit. Nimic nu putea să-i șteargă șocul provocat de moartea polițistului. Și Cattani se întrebă dacă mai exista vreo posibilitate de a-l determina să aibă puțină încredere și să înceapă să vorbească.

— Știu, îl mai informă Altero, că în ultima vreme a fost internat în spitalul închisorii, cu febră.

— Cred și eu, făcu Cattani. Febra i se trage de la frică!

*

În ziua următoare, comisarul avu o vizită nesperată. În biroul său se prezentă Anna Caruso, sora deținutului. O revedea pentru prima oară de cînd îi omorîseră logodnicul, pe De Maria, iar el se dusese la ea acasă s-o întrebe dacă bănuia cumva pentru ce motiv îl uciseseră pe polițist.

— Luați loc, vă rog! o pofti Cattani cu o voce calmă, încercînd s-o facă să se simtă în largul ei.

Fata începu prin a-i spune că se hotărîse să vină după ce-l văzuse la televizor. Mai devreme sau mai tîrziu, tot ar fi trebuit să găsească o persoană de încredere cu care să vorbească, deoarece toată treaba aceea înspăimîntătoare n-o mai lăsa să doarmă.

Cattani insistă ca ea să accepte o ceașcă cu cafea. Ținea s-o facă să se simtă cît mai bine. Ceva mai destinsă, fata îi povesti, printre lacrimi, că provenea dintr-o familie urmărită de ghinion.

— Nici fratele meu n-a putut să scape de fatalitatea care ne-a urmărit mereu. Fratele meu a lucrat la Palermo și, din cauza asta, putrezește de un an în închisoare. Lucra într-o agenție de voiaj care acoperea, în realitate, o activitate cu totul diferită: Prin ea se puneau în circulație dolarii murdari proveniți din America în schimbul drogurilor. Treaba s-a aflat, a ieșit scandal, ziarele au scris despre ea. Cel care a plătit oalele sparte a fost fratele meu. Proprietarii agenției au dat toată vina pe el. „Vina aparținea unui funcționar necinstit"... l-au promis să-l scoată din pușcărie în cîteva luni, dar, iată, a trecut un an. Și acum nu mai rezistă. A cerut să vorbească cu logodnicul meu pentru că voia să-i spună ce se ascunde în spatele agenției de voiaj. După cum s-au desfășurat lucrurile, trăiește acum cu groaza că-l vor omorî și pe el. „Înainte să mi se întîmple ceva, du-te și vorbește cu comisarul!" mi-a zis, „să vină aici, în închisoare, iar eu sînt gata să-i povestesc totul, numai să mă transfere în altă pușcărie!".

Fata făcu o pauză și Cattani profită ca s-o întrebe dacă știe cumva cui îi aparținea agenția de voiaj unde lucrase fratele ei.

— Bineînțeles, răspunse fata. Bancherului Ravanusa. A fost închisă cu mare grabă, imediat după ce a izbucnit scandalul.

Comisarului nu-i venea să-și creadă urechilor. Bănuise că De Maria plătise cu viața faptul de a fi aflat ceva foarte grav, dar nu-și putuse imagina

dedesubturi de asemenea importanță. Convins că n-a înțeles bine, o întrebă din nou pe fată dacă era sigură de ceea ce afirma. Dar ea întări fără nici o ezitare:

— Păi chiar Ravanusa i-a dat lui frate-meu slujba aia! De altfel, nu e nevoie decît să verificați lucrurile pentru a vă da seama de adevăr.

Cattani promise că o va face imediat. Iar fetei îi dădu cuvîntul de onoare că a doua zi dimineața se va duce să-l vadă pe fratele ei la închisoare. Era, de altfel, noul lui atú.

— Cînd l-ați văzut ultima dată?

— Ieri. Vă jur că-i de nerecunoscut! Numai piele și os. Duceți-vă, ați face o faptă tare bună! Ah! îmi amintesc acum, la vorbitor mai era și ticălosul de Cirinnà care-și primea toate rudele.

— Și Cirinnà v-a văzut cînd vorbeați cu fratele dumneavoastră?! întrebă Cattani alarmat.

— Sigur că m-a văzut! aproape că țipă fata, cu ochii măriți de groază.

Înțelegea...

*

Fratele Annei împărțea celula cu un tînăr scund, cu față roșcovană. În seara aceea, la cîteva ore după convorbirea dintre fată și comisar, un paznic își lipi ochiul de vizetă. Deschise și, făcîndu-i cu ochiul deținutului cu fața roșcovană, zise:

— Ia-ți catrafuselè și vino cu mine!

Tînărul, care stătuse întins pe pat, se ridică și se așeză pe marginea lui.

— Ce se întîmplă? Ce vrăjeală mai e și asta?!

— Nimic, ți-au schimbat bungaloul, rînji gardianul.

Fratele Annei, văzîndu-și tovarășul plecînd, întrebă de ce-l lăsau singur.

— De unde să știu eu? îi rîse în față paznicul. Poate că ai vreun sfînt pe sus... Ți-au oferit o celulă numai pentru tine, iepurașule.

În dimineața următoare, Cattani se duse la închisoarea Ucciardone și ceru o întrevedere cu deținutul Caruso.

După o așteptare neobișnuit de lungă, îl văzu pe directorul închisorii îndreptîndu-se spre el cu un aer foarte încurcat și neliniștit. Îi spuse că s-a întîmplat „o nenorocire". Cînd paznicul s-a dus să-l cheme pe deținutul Caruso, a făcut o descoperire înfiorătoare: tînărul se *sinucisese* (directorul pronunță apăsat cuvîntul). Își făcuse o frînghie din fîșii de cearșaf și, după ce și-a legat-o de gît, s-a urcat pe pat ca să lege celălalt capăt de gratiile de la fereastră. Îl găsiseră înțepenit, fără viață.

Cattani nu putu să scoată o vorbă. Simțea că îl inundă, că-l sufocă sentimentul neputinței. Cum să înghită așa ceva?! Era limpede că băiatul nu se sinucisese! Îl omorîseră ca să-l împiedice să le mai dea bătaie de cap. Curățiseră terenul de o mină care amenința să explodeze oricînd, cu mari riscuri pentru toți. Asta era !

Admițînd că nenorocirea putea să aibă și o latură pozitivă, reflectă Cattani, asta era că asasinarea lui Caruso confirma tot ce-i spusese sora victimei. Și mai confirma faptul că bancherul Ravanusa era personajul principal al acelui mecanism complicat, cu ramificații nesfîrșite...

Încruntat, în timp ce părăsea în grabă închisoarea, se autoacuza de cinism: Dacă oamenii

nu mai erau pentru el decît niște piese, mai mult sau, în cazul lui Caruso, mai puțin utile în războiul său, nu devenea el oare ca *ei?* Să-l fi învins, transformîndu-l într-unul de-al lor, căzut, din întîmplare, de cealaltă parte a baricadei?

Scrîșni din dinți și închise ochii. Nu-și putea ierta că nu-l salvase pe Caruso. Era evident că viteza lor de reacție o depășea fatal pe a sa.

— Dac-aș fi dat un telefon, un singur telefon... oftă, lăsîndu-și capul pe spate.

*

Sînt momente în viață cînd toate necazurile și ghinioanele par să se adune în inima unui om ca și cum ar vrea să i-o zdrobească. Asta simțea Cattani acum, îngrozit de șirul de cadavre care nu se mai termina și fără o perspectivă concretă de a-i pune capăt. Lua-l-ar dracu' de ceas cînd m-am lăsat atras de meseria de polițist! Dacă ar fi urmat sfatul lui taică-su, care dorea să-l vadă avocat, ar fi putut să aibă acum o viață liniștită cu toți banii storși de la clienți.

Nu fusese niciodată ceea ce se cheamă un băutor, dar avusese porția lui zilnică. Acum nu-i mai plăcea deloc! Dacă ar fi putut măcar să se îmbibe cu alcool, și-ar fi găsit, poate, o oarecare ușurare! Avea nevoie să se amețească într-un fel ca să-și scoată din cap obsesia ultimului mort.

Brusc, luă o hotărîre, fără să se mai întrebe dacă e cea mai potrivită. Sări în mașină și plecă în goana mare spre Centrul antidrog al lui don Manfredi. Ceru pentru Titti permisiunea de a avea „o seară liberă" și o duse pe fată la un restaurant de pe malul mării. O rugă să-i vorbească despre

familia ei și se pierdu amuzat în povești cu cardinali, condotieri, cu mătuși viclene și cu un tată petrecăreț care și-a împărțit averea în două părți egale: una pentru soție și Titti, cealaltă pentru el ca s-o toace la cărți și cu femeile.

După cină se duseră acasă la Titti, în palatul acum gol. Comisarul încercă să recunoască în portretele mari care acopereau pereții personajele ale căror defecte și calități i le descrisese cu lux de amănunte fata.

Tittti sé bucura și ea de acest joc. Rîdea, făcînd gropițe în obrajii catifelați. Cattani nu-și dezlipea ochii de la ea:

— Mi-am dat seama că, atunci cînd nu ești cu mine, îți simt foarte mult lipsa.

Ea îi luă fața în mîini și o lipi de-a ei:

— Ești în mare primejdie, comisare! îi șopti. Ai luat o muribundă și i-ai insuflat dragoste de viață. Bouche à bouche!

Se întinseră pe un pat vechi cu baldachin.

Se dezbrăcară unul pe celălalt cu mișcări febrile, disperate. Respirau neregulat, gîfîind aproape, cu pauze din ce în ce mai dese, pe mă sură ce-și dezveleau trupurile înfierbîntate. Mirosul lui de bărbat puternic acoperi parfumul rafinat pe care-l emana trupul ei alb și nespus de tînăr. Sînii, eliberați, luminau cald încăperea ca două lămpi ce consumă un gaz nobil. Era o fosforescență, în toată făptura ei, care-l tulbura, o tulburare care întrecea dorința lui nestăvilită. Pîntecele ei de fiară tînără palpita ca o inimă imensă.

Își lipi buzele arse de această inimă și o sărută, nesfîrșit de lung, cu fața îngropată în mirosul ei de femeie copleșită de dorință.

Îi sărută adîncitura delicată a ombilicului, coborî cu săruturile, așezîndu-le cu atenție, unul lîngă altul, într-o linie care se opri pe pubisul feciorelnic și totuși nespus de senzual. Fata se pierdu într-un geamăt, arcuindu-se într-o zvîcnire, electrică. Urcă iarăși prinzîndu-i între buze mărgelele sfîrcurilor întărite, își afundă fața într-unul dintre sîni și-l aspiră cu totul în gura-i însetată. Ea îl îmbrățișă cu picioarele, oftînd. Îl ajută să o pătrundă. Erau același trup! Un trup nou, pe care ei îl inventaseră, monstruos de frumos.

Fața fetei devenea din ce în ce mai frumoasă, mai luminoasă, pînă cînd trăsăturile ei se șterseră în lumina pe care o emana, așa cum faza lungă a automobilelor face să dispară întregul peisaj și să rămînă doar lumina, dureros de intensă, devoratoare. Această lumină care-i inunda creierul o transmise fetei prin mișcările lui spasmodice...

Chipul ei reveni încet din lumină, destins, depersonalizat ca după o călătorie istovitoare la capătul lumii.

Ar fi vrut să-i mulțumească lui Dumnezeu care, iată! exista, Siciliei, orașului acesta provincial, palatului ducal și fetei fragile, fetiței acesteia cuminți pe care parcă o cunoștea dintotdeauna.

*

În noaptea aceea, întorcîndu-se acasă, Cattani găsi lumina aprinsă. Fu surprins să-și vadă copila dormind pe divan, în fața televizorului unde se dădea un film de groază.

Ridică încetișor în brațe fetița, dar ea se trezi.

— Ai venit, tăticule? spuse Paola, închizîndu-și la loc ochii.

— Da, micuța mea. Credeam că te găsesc în pătuțul tău...

— Mi-era puțin frică. Data viitoare, cînd întîrzii, să-mi dai un telefon.

O puse pe pat, o acoperi cu grijă și-și dădu seama că adormise din nou.

Era gata să intre și el în pat cînd sună telefonul.

— În sfîrșit, te-ai întors! Era nevastă-sa. Am telefonat și înainte, dar nu erai acasă. Lași mereu fetița singură!

— Cît pot, stau cu ea... Fac tot ce pot...

— Ai fost la scîrba de ducesă, așa-i?

— Da, am fost, dar greșești dacă te înverșunezi împotriva ei. Nu ea este motivul despărțirii noastre. Motivul trebuie căutat în tine și în mine. Eu, cel puțin, m-am schimbat cu siguranță. Eu sînt vinovatul...

— Te urăsc, îi zise printre dinți ea și trînti telefonul.

Deși obosit, Cattani adormi greu imaginîndu-și criza prin care trecea Else. Dacă ar fi servit la ceva, ar fi fost dispus să renunțe la mica lui fericire pentru a o liniști. N-ar fi fost însă decît doi oameni nefericiți în loc de unul.

Închise ochii și le ură celor două femei care-i bîntuiau mintea noapte bună...

O IDEE CONTESTATĂ

SCARDONA RIDICĂ UȘOR DIN SPRÎNCENE.

— Deci, așa stau lucrurile! V-ați pus în cap să vă uitati în buzunarele oamenilor. Vreti să stoarceți, să aflați de la cei care au devenit bogați într-un timp suspect de scurt cum și-au adunat averea... Am înțeles bine?

Procurorul se foi în fotoliu și își reluă vorbele:

— După dumneata, legea antimafia ne dă posibilitatea să întreprindem acest fel de controale. Dar, dragă comisare, legile sînt seci, abstracte. Noi sîntem cei care trebuie să le dăm viață, să le înțelegem sensul adînc și să le aplicăm la situații concrete. Ca procuror, mie îmi revine obligația de a decide în fiecare caz dacă există condițiile necesare care să justifice toată tevatura asta.

— Trebuie să fiu de acord că remarcile dumneavoastră sînt justificate, admise Cattani.

Și, arătînd raportul pe care-l împinsese sub ochii procurorului, adăugă:

— Cred însă că am toate motivele să cer aceste cercetări asupra averilor. Vedeți, am adunat cazurile cele mai suspecte: Niște pescari deveniți dintr-o dată proprietarii unei mici flote, zidari care lucrează acum pe cont propriu și prosperă cu întreprinderi de construcții, mici funcționari peste care a plouat dintr-o dată o grămadă de milioane ce nu pot fi justificate.

Procurorul suspină, ușor plictisit. Mare încăpățînat, comisarul ăsta! Își aranjă cu vîrful degetului ochelarii care-i alunecaseră pe nas:

— Scuză-mă, doar nu crezi că-i o vină să devii bogat?!

Îl privea pe Cattani cu îngăduința cu care privești un copil.

— Domnii aceștia, s-ar putea foarte bine să fie niște cetățeni cinstiți. Probabil că au cîștigat banii cu sudoarea frunții sau a brațelor.

— Sigur, sigur, domnule procuror! Dați-mi voie totuși să am o oarecare îndoială. De exemplu, nu vi se pare ciudat că toți acești domni au obținut credite generoase de la banca Ravanusa? O bancă dă fonduri fără garanție unor pescari și zidari? Fără să aibă nici un profit?!

Acum Cattani era cel care-l fixa pe procuror, ca și cum acesta ar fi fost un naiv.

— Oricum, nu acuz pe nimeni de la bun început. Vreau numai să verific dacă s-au îmbogățit în mod legal. Dacă totul e în ordine, cu atît mai bine!

— Dar tocmai asta mă îngrijorează! spuse magistratul care începuse să-și piardă răbdarea. Dumneata vrei să vîri totul în aceeași oală. Cercetați fiecare caz în parte. Și cu mare grijă dacă

este vorba de persoane respectabile. Îți dai seama ce poate aduce o operație de felul acesta? O neliniște socială uriașă! Și prejudiciile? Ai calculat prejudiciile pe care le putem pricinui celui care se dovedește a fi nevinovat? Aici sîntem în Sicilia, dragă prietene. Chiar dacă cineva va ieși curat din verificările voastre, în ochii lumii el va fi un om pătat, un om care trebuie ocolit. Nu mi-o lua în nume de rău, Cattani, dacă mă opun cererii dumitale. Dumneata ești un om care-mi place. Mult. Priceput, cu idei curajoase. Dar încearcă să înțelegi și poziția mea.

— Eu înțeleg totul, răspunse Cattani, dar sînt convins că doar cu un pic de curaj și cu un dram de imaginație putem să luptăm împotriva mafiei. Ea are acest curaj și multă imaginație.

— Respectînd persoanele onorabile, sublinie îndărătnic procurorul. Nu pot să permit o campanie antimafia care ar putea să-i păteze și pe cei onești. Îmi aduci elemente concrete, din care să rezulte că X sau Y sînt suspectați de a face parte din mafia, iar eu îți dau autorizația să faci toate verificările pe care le crezi de cuviință. Dar așa, orbește, nu pot...

*

Și acum? Cattani se simțea cu mîinile legate și nu-și găsea liniște. Totuși, trebuia să existe o cale. Evident, nu era dispus să aștepte pînă se va ivi ocazia pentru a începe lupta. După ce meditase îndelung asupra celor mai potrivite măsuri de luat, hotărî să încerce o cale mai ocolită, dar care se dovedește uneori a fi cea mai bună. Dat fiind

că procurorul se opusese cu hotărîre solicitărilor lui, va încerca să se facă asupra lui presiuni de sus.

Își punea multe speranțe în Cannito, prietenul lui important de la Roma. Luă avionul și se duse la el. Acum acesta avea o nouă misiune de mare însemnătate. Devenise șeful Departamentului Z al serviciilor secrete. Îl primi pe Cattani în biroul său enorm, situat la primul etaj al unui vechi palat.

— Eram sigur că veți învinge! îl felicită Cattani.

— Viața, dragă prietene, e ca o scară, evită amănuntele celălalt, ras și pomădat de parcă atunci ieșise de la frizer. Urci și cobori. Din fericire, deocamdată eu, ca și dumneata, urc...

— Aș vrea să mă scuzați, atacă imediat problema Cattani. Dar acolo m-am lovit de o turmă de oi. Nimeni nu vrea să-și ia răspunderea și întotdeauna dai de o scuză care să evite eventualele neplăceri. M-am gîndit că poate îmi dați o mînă de ajutor. Numai cu un bobîrnac dat de cine trebuie, se pot pune în mișcare multe mecanisme.

— Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui...

— Excelență, dați-mi voie să vă explic.

Comisarul îi întinse o copie a raportului pe care-l înmînase procurorului.

Pe măsură ce înainta cu lectura, „excelența" sublinia cu ușoare mormăieli sau exclamații conținutul raportului.

— Ah!... Hmm!... Drace!...

La sfîrșit, închise dosarul și-și puse mîinile deasupra lui.

— O șleahtă de hoți! spuse scurt.

Voioșia lui de la început dispăruse.

— Dar nu văd cum aș putea să te ajut...

— O intervenție la procuror, excelență, îi sugeră Cattani. Fără doar și poate că va fi sensibil la un mesaj venit de-aici...

Omul nu se hotăra și Cattani începu să simtă semnele unei ostilități ascunse.

— Dumnezeule, nu se poate spune că ai cruțat pe cineva. Bancheri, antreprenori. După tine, îngrășați cu toții din traficul cu droguri.

— Nu aș băga mîna în foc, o întoarse Cattani. Dar am motive îndreptățite să-i suspectez și, ca să am conștiința liniștită, trebuie să văd cu ochii mei. Mă înțelegeți?

— Sigur, sigur!

Bărbatul părea obosit de insistența lui și-și luă rămas bun de la comisar, asigurîndu-l că va vorbi cu procurorul:

— Am să încerc să-l fac să miște, chiar dacă nu va fi ușor. Dar dumneata, ia-o mai încet! Te-ai aruncat cu capul înainte. Și, dacă ești de acord că viața-i acea scară de care vorbeam, aceasta nu este metoda de a o urca, ci dimpotrivă...

*

Ziua următoare, importantul personaj de la Roma îl chemă la telefon pe procurorul din Trapani. Acesta păru măgulit și-i spuse că asculta cu „mare plăcere glasul excelenței sale", pierzîndu-se în complimente onctuoase și felicitări pentru „prea bine meritata și prestigioasa înaintare în rang". Adăugă chiar că știrea ajunsese pînă și în „depărtatul nostru orășel". „O recunoaștere a meritelor care vă era datorată", o numi el.

— Dar spuneți-mi, încheie în cele din urmă, cu ce vă pot fi de folos, excelență?

După ce află de vizita lui Cattani la Roma, procurorul izbucni în rîs.

— Tinerelul ăsta zice una și face alta. Băiat bun, inimos, demn de admirație. Numai că ar vrea să ancheteze jumătate din oraș. Cum s-o faci?! Mă înțelegeți? Știu că e protejatul dumneavoastră. Bun, un element de prima mînă, n-am ce spune, dar...

De la Roma se auzi o voce seacă și rece, care-l făcu pe procuror să rămînă fără glas.

— Ce protejat?! Trebuie să încetăm să mai folosim aceste expresii în administrația statului. Băiatul ăsta e numai un strălucit polițist care mi-a fost elev la Școala superioară de poliție. Asta nu înseamnă că trebuie să-i sprijin toate năstrușniciile. Și apoi, treaba asta cu cercetări asupra averilor mi se pare de-a dreptul o idee absurdă.

Îi trebuiră procurorului cîteva clipe bune pînă să-și revină din stupoare.

— Știți, spuse cu prudență, și eu am rămas perplex.

— Da' nu-i vorba de a rămîne perplex, înlătură orice rezervă bărbatul care vorbea din capitală. Trebuie să vă opuneți și gata! Asta-i, după mine, datoria dumneavoastră.

— N-am înțeles, excelență.

Procurorul începea să se posomorască. Tonul acela arogant cu care i se adresa celălalt începea să-l enerveze.

— Dar e simplu, ce naiba! Dacă dumneavoastră autorizați ca toate persoanele de pe listă să fie cercetate, vom avea niște consecințe sociale ce nu pot fi prevăzute. Probleme de ordine publică. Și

dumneavoastră *personal* veți purta întreaga răspundere.

Magistratul se crispă. I se părea de necrezut că omul acela putea să-i vorbească cu o asemenea grosolănie. Tocmai lui? Un procuror al Republicii? Un sentiment de orgoliu îl făcu să-și îndrepte spinarea. O indignare adîncă îi umplea sufletul.

— Îmi permiteți, excelență, spuse cu un glas din care dispăruse orice urmă de lingușeală, noi reprezentăm două puteri separate în stat. Dacă vreți să discutați cu mine inițiativa comisarului, mă simt onorat să vă ascult argumentele. Dar, dacă vreți să mă învățați meserie, atunci mă scuzați, dar nu mai avem ce discuta. Sînt în pragul pensionării și, cu toată modestia, am învățat cîte ceva despre arta de a trăi.

— Ce spuneți?! îl întrerupse celălalt cu o aroganță și mai mare. Ce tot vorbiți despre puteri separate în stat?! Chiar dacă puterile sînt separate, datoria celui care reprezintă statul e una singură: aceea de a garanta ordinea socială și respectabilitatea persoanelor cinstite. Nu spun că tinerii aceștia fac rău dacă adună dosare și dau din coate din dorința de a face carieră. Numai că noi, persoane cu răspundere, trebuie să-i ținem în frîu ca să nu-i lăsăm să facă vreo prostie. M-ați înțeles? Faceți un lucru: Țineți-mă la curent cu toată povestea asta!

— Cu alte cuvinte, spuse procurorul, îmi cereți s-o fac pe informatorul...

— Și de ce nu? Poate să fie și în avantajul dumneavoastră, nu credeți? Hai, hai, dragă procurorule, nu vă supărați. Gîndiți-vă că aveți un

prieten aici, la Roma. Dar, vă rog, discreție. Pe curînd, dragul meu!

Obrăznicia personajului de la Roma făcuse ca procurorul să se simtă umilit și să aibă dorința de a se răzbuna. Deschise un sertar și scoase de acolo o cutiuță plină cu pilule. Înghițea cîte una ori de cîte ori enervarea îi dădea arsuri puternice la stomac. După cîteva secunde, scoase un suspin, în vreme ce pilula se topea și-și făcea efectul miraculos.

Luă din nou telefonul și-l chemă pe Cattani.

— Vino pînă la mine! îi spuse fără alte explicații.

Cînd comisarul se află în fața lui, îl privi peste ochelarii înrămați cu aur:

— Am hotărît să autorizez începerea anchetei!

Apoi, adăugă enigmatic:

— Sper să nu-ți fac un deserviciu!

— Era tot ce voiam! Trebuie să vă mulțumesc.

— Nu știu, spuse abia auzit magistratul. Lucrurile au mai multe fațete și nu întotdeauna reușim s-o vedem pe cea bună.

Cattani nu înțelegea de ce procurorul începuse să facă filosofie. Conchise cu entuziasm:

— Ancheta aceasta va însemna o cotitură în lupta împotriva mafiei. Vă promit!

Era pe punctul să iasă din cameră cînd auzi din nou vocea procurorului, chemîndu-l pe nume. Se întoarse și-l ascultă pe magistrat, care-l prevenea:

— Fii prudent, băiete! Și să nu ai încredere în nimeni... cu atît mai puțin în prieteni!

MAREA OFENSIVĂ

ÎN VREME CE CATTANI SE PREGĂTEA SĂ-ȘI DEZLĂNȚUIE atacul, adversarul era în mare agitație. În închisoarea Ucciardone, sanctuar tradițional al mafiei, Cirinnà era din ce în ce mai nervos. Mafiotul făcea spume la gură de furie și trimisese după avocatul Terrasini.

— Eu nu mai rezist aici! îi spuse încruntat. Trebuie să găsim ceva ca să pot ieși!

— Nu ești decît un tîmpit! i-o întoarse avocatul. Tragi în comisar ca să faci valuri. Trebuie să stai liniștit și să-ți pui o cîrpă rece pe dovleacul ăla pe care-l ai în loc de cap.

— Dom'le avocat, cum vedeți treaba asta cu focurile de revolver?

— Ei! O nerozie! N-ai de ce să-ți faci griji. Un schimb de focuri în noapte... Cine știe precis cum s-a întîmplat?! Întotdeauna e neclar, mă înțelegi? E greu să reconstitui cine a tras. În schimb, povestea cealaltă e mai gravă. Există un martor care te-a văzut cînd ai omorît-o pe maică-sa și pe

Marineo. Domnișoara Titti e un martor de bază. Dacă ea este martorul, n-ai scăpare.

Ochii lui Cirinnà scăpărau de furie.

— Totul depinde de drogata aia de curvișteină, bombăni. Cred că n-a vorbit pînă acum, altfel dobitocul ăla de comisar se folosea imediat de asta ca să mă înfunde mai bine.

— Cine știe ce-i în capul ăluia? Ce tot trăncănești?!

Cirinnà îl fixă pe avocat cu ochi răi.

— Bun! zise el.

Îi tremura buza de sus.

— Dacă e nevoie să avem grijă de ducesă, se face! Spuneți-le verilor mei să vină pînă aici.

— Ți-i trimit. Dar fii prudent și nu mai face și alte tîmpenii.

*

De vreo două zile Cattani nu se mai arătase... Titti era îngrijorată, dar știa că în acest timp avea treburi atît de importante, încît n-avea nici măcar o clipă de răgaz. Încerca de aceea să fie răbdătoare. Era nespus de greu!

Ultima dată cînd se văzuseră, i se păruse foarte mulțumit că era veselă și colorată în obraji.

— Nu vreau să mă bucur înainte de vreme, zîmbise fata, dar cred că pot să mă consider vindecată.

Se uită la ceas și înțelese că nici în seara aceea el nu putea să vină. Se hotărî atunci să meargă la culcare, căci, deși o făcea de cîteva săptămîni, îi era încă greu să se scoale devreme. Dormea singură. Avea o cămăruță doar cu un pat și un du-

lap. Abia intrată în cameră, remarcă imediat pe pernă un plic.

Nu înțelese de ce, dar se simți cuprinsă de frică. Apoi îl luă. Mai văzu un bilețel lipit de plic pe care o mînă necunoscută scrisese: „Dă un semn de viață!". Deschise plicul și, cînd văzu ce conținea, emoția puternică o făcu să tremure. Înăuntru se afla o seringă și un pliculeț de celofan cu un pic de praf alb.

Titti fu prinsă de un vîrtej care o făcu să tremure și să se simtă rău. Sîngele începu să-i bată cu putere în tîmple. Tremura ca o frunză. Era ca și cum, dintr-odată, s-ar fi întors înapoi, ca și cum ar fi căzut din nou în prăpastia tuturor josniciilor. Știa că-și înșală astfel iubitul, că-l va răni, că-i va face și mai triști ochii lui atît de triști de obicei. Simțea cum drogul exercită asupra ei o atracție magnetică. Își strîngea pumnii și-și mușca buzele cu un efort îngrozitor ca să-și înfrîngă tentația. În zadar însă! În cele din urmă, se dădu bătută și-și băgă în sînge o picătură de venin... Pentru doar cîteva minute de pace artificială, dar... pace...

*

Lumea din birourile băncii rămase îngrozită. Funcționarilor nu le veni să-și creadă ochilor cînd Cattani scoase ordinul de percheziție. Era o treabă a naibii de serioasă. Comisarul apăruse întovărășit de adjunctul lui, de Altero, și era urmat de alți trei polițiști.

La urechile lui Ravanusa ajunse zgomotul unei agitații neobișnuite. Bancherul ieși din biroul său. Ca de obicei, își etala cunoscutul aer politicos și

imperturbabil. Cînd află despre ce era vorba, exclamă:

— Și ce probleme sînt?

Cu un gest larg, ca și cum ar fi vrut să cuprindă întreaga bancă, i se adresă lui Cattani:

— Luați loc, comisare! Căutați tot ce vă trebuie!

Timp de cîteva ore, Cattani și Altero scotociră fiecare colțișor. Cum găseau vreun document interesant, îl dădeau polițiștilor care-l așezau, în ordine, în niște cutii mari de carton. Căutau elemente cu care să-i bage la apă pe cîțiva indivizi care le treziseră bănuielile. Trebuia să înțeleagă de ce, dintr-odată, contul lor din bancă se umflase peste măsură, la cît se ridicau creditele obținute și ce mișcări de capital se făceau în decursul unor luni.

Cînd s-au întors la Prefectură, Cattani și Altero păreau doi liceeni ce nu-și mai încăpeau în piele de bucurie că echipa lor învinsese. Cattani scoase cîteva hîrtii dintr-o cutie, ca și cum ar fi vrut să măsoare cît de mare era prada. Aruncă o privire peste ele și văzu că toate sînt pline cu cifre mai degrabă misterioase.

— Bun, zise, să ne mai potolim entuziasmul, căci încurcăturile abia acum apar! Nu știu cît o să reușim să înțelegem.

— O să reușim, spuse Altero încurajator. Eram un as în contabilitate.

Dar comisarul vedea altfel chestiunea:

— Problema e că noi, polițiștii, am rămas în urmă. Gîndește-te bine! Am rămas la criminalii tradiționali, în vreme ce astăzi crimele se fac cu ordinatorul.

Și, zicînd asta, Cattani bătu cu palma într-o cutie plină cu hîrtii de bancă.

*

Încăpățînarea și bunăvoința pot acoperi multe lipsuri!

Cattani își petrecea ore întregi aplecat asupra hîrtiilor. Cu creionul în mînă, controla cifrele, compara, nota datele unor operații bancare. Cu ajutorul acestor cifre, reprezentînd cantități uriașe de bani, încerca să pătrundă scopurile oamenilor care-i manevrau, să înțeleagă de ce o sumă intrase și o alta ieșise.

Combina examinarea hîrtiilor cu interogatoriile.

— Ia spune, se adresă el omului pe care-l avea în față. Pînă acum doi ani erai plin de datorii. Apoi, dintr-o dată, gaura pe care-o aveai la bancă dispare. Îți cumperi un vas nou de pescuit, începi să-ți construiești un blocușor cu șase etaje și circuli în Mercedes. Poți să mă faci să înțeleg de unde-ți vine norocul? Poate scriem un tratat împreună...

Omul își tot învîrtea în mîini o căciuliță mototolită din lînă.

— Domnule comisar, spuse cu un glas plîngăreț, eu pescuiesc. Stau pe mare noapte și zi.

Da, își zise comisarul în sinea lui privindu-l fix, pescuiești... peștișori de aur.

Omul nu-și închipuia că tocmai atunci, în vreme ce el stătea ca pe ghimpi în fața comisarului, cineva îi cerceta vasul de pescuit. Și chiar că pescuia în ape tulburi!

Adjunctul Altero se mai învîrtea încă printre ancore și funii, cînd auzi pe unul din polițiști strigîndu-l:

— Ia veniți să vedeți ce frumoasă surpriză!

Erau acolo lădițe pline cu pești. Polițistul scoase primul strat de peștișori și dedesubt apărură niște pești uriași, rînduiți cu grijă. Luă unul și i-l arătă, mîndru, lui Altero. Intestinele erau scoase și în locul lor fusese pus un săculeț de plastic conținînd o substanță făinoasă. Era morfina, evident, gata să fie descărcată și îndreptată către laboratoarele clandestine care o transformau în heroină. Dintre funiile de la proră, apăru un alt polițist ținînd în mînă două săculețe asemănătoare, dar mult mai voluminoase.

*

Temerile bătrînului procuror începură să se adeverească: inspecții, sechestre, închiderea unor șantiere aveau drept consecință blocarea unor activități productive, iar proprietarii societăților luate în colimator atîțau nemulțumirea muncitorilor rămași fără lucru. Constructorul Bellemi merse și mai departe. Abia auzi zvonul că ancheta îl va atinge și pe el, că și închise porțile șantierelor și-i lăsă pe drumuri pe zidari și pe salahori.

— Cu polițiștii în coastă, o reteză scurt, nu se poate lucra. Eu închid porțile pentru totdeauna și plec din Sicilia.

— Înainte de a pleca, îi spuse Cattani care-l chemase în biroul lui, ați putea să-mi lămuriți cîteva lucruri curioase? Ați acoperit un credit pe care-l aveați în bancă cu un singur cec de trei sute de

milioane, semnat Gelsomino și girat de Giuseppe Cuttone.

— E un văr de-al meu. Amîndoi lucrăm în construcții.

— Mai sînt alte două cecuri: unul de patru sute, altul de șase sute de milioane. Semnate tot de misteriosul Gelsomino și girate de Cuttone. Puteți să-mi dați vreo informație exactă despre identitatea lui Gelsomino?

— Eu? ridică din umeri constructorul. Trebuie întrebat Cuttone.

— Și unde l-am putea găsi?

Bellemi își permise un zîmbet de-a dreptul batjocoritor:

— Locul nouăzeci și șapte, domnule Comisar. A murit săptămîna trecută.

Și, desfăcînd brațele, adăugă:

— Ghinion!

*

Abia acum începea să înțeleagă ce vrusese să spună procurorul cu cuvintele „Sper să nu-ți fac un deserviciu". Simțea semnele unei ostilități vagi, răspîndite peste tot. Lumea avea un comportament diferit față de el, îl izola, în jurul lui pămîntul parcă era ars. Încet, într-un fel poate inconștient, se ivea un sentiment general de aversiune față de comisar. Unii dintr-o neîncredere atavică, alții din interes, iar simpatia celei mai mari părți a populației părea că se îndreaptă, în mod paradoxal, către autorii crimelor care acum treceau drept oameni cinstiți și persecutați.

În barul de la parterul casei, băiatul care-i servea în fiecare dimineață capucino, îi aruncă în ziua aceea ceașca într-un mod cu totul nepolitic-cos. Iar cînd Cattani puse pe tejghea cîteva monede, drept bacșiș, băiatul le respinse cu un gest scîrbit.

— Ia spune-mi, se încruntă comisarul, ce te-a apucat?

— Nu vreau bacșiș de la dumneata! răspunse băiatul.

— Și de ce, mă rog?!

— Pentru că taică-meu a rămas fără lucru din vina dumitale. Din cauza dumitale s-au închis porțile șantierului unde era taică-meu zidar...

Cattani simți nevoia să-i dea o explicație:

— Din păcate, banii care finanțau șantierele alea proveneau din droguri.

— Droguri, droguri! Ce tot ne povestești? Ne iei pîinea de la gură, asta contează, nu drogurile.

— După tine, ar trebui să mă prefac că nu văd nimic?!

— Habar n-am! Dacă drogurile dau de mîncare oamenilor... Să-i lăsăm să trăiască!

Comisarul își dădu seama că era inutil să mai continue dialogul. Dus pe gînduri, ieși în aerul rece al dimineții.

*

Începu din nou să examineze dosarele băncii. Le așeză în altă ordine, le confruntă între ele, descoperi cele mai nebănuite analogii care asociau contul unui individ cu al altuia. Își spărgea capul, de pildă, cu semnificația unor operații identice care apăreau în douăzeci de conturi diferite.

Se dovedea că sume enorme erau luate din conturi, ca apoi, după patru luni încheiate, sumele aproape dublate să revină în aceleași conturi. Făcînd un studiu comparat al conturilor cu această caracteristică, putu să constate că toate sumele ieșeau în aceeași zi, iar restituirea lor se făcea la o dată care era aceeași pentru toate.

Cînd Cattani ceru explicații unuia dintre titularii acelor conturi, auzi următoarele:

— Nu mai știu unde mi-e capul, aveți puțină răbdare! Medicul mi-a spus că sînt surmenat și că nu trebuie să mă enervez.

Pătrunzînd mai adînc în mecanismul acelor operații bancare, comisarul își dădu seama că sumele luate din toate cele douăzeci de conturi erau vărsate în alte două, aparținînd unui anume Gelsomino și unui anume Papavero. Prin aceste două nume de împrumut ieșeau din bancă toate sumele retrase din conturi pentru a se întoarce dublate, la patru luni după aceea, iar cei doi titulari, Gelsomino și Papavero, le redistribuiau celor douăzeci de conturi de unde le scoseseră.

— Am impresia, se adresă Cattani unuia din titularii acelor conturi speciale, că erați de acord ca acei bani adunați în grabă să fie folosiți pentru finanțarea unor afaceri pe termen scurt. Afaceri foarte productive, s-ar spune. Cu dobînzi ametitoare. Sau mă înșel?

— Dragă comisare, replică celălalt senin, eu și afacerile sîntem două lucruri deosebite. Consilierul meu comercial e cel care se ocupă de toate. Îmi pare rău!...

— Și unde îl găsesc?

— Din păcate, nu-i prea plăcea orașul nostru. A plecat de cîteva zile. Acum se află în străinătate.

Era imposibil să scoți cea mai mică informație. Cattani hotărî să mai încerce cu un al treilea individ. Voia mai ales să descopere ce se ascundea în spatele delicatelor nume de Gelsomino (Mușcată) și Papavero (Mac).

Cum era de așteptat, noul convocat se prefăcu a fi complet nătîng:

— Eu sînt bijutier, nu mă ocup de politică.

— Ce legătură are cu politica?

— Cînd sînt încurcături, întotdeauna e vorba de politică, zise sentențios omul.

— O iei pe după piersic, da?!

Comisarul simțea că i se urcă sîngele la cap.

— Fii atent să nu-mi pierd răbdarea! Ascultă-mă bine! Gelsomino și Papavero înghit o grămadă de bani din contul tău și apoi îi pun la loc, dar dublați. Ce afaceri îți permit să cîștigi sută la sută într-un timp atît de scurt?

Omul stătea pe scaun, adus de spate, o față latră, buza de jos, care-i atîrna, descoperind un șir de dinți îngălbeniți. Mîinile erau umflate, cu degete ca niște cîrnați. Își trecu o batistă pe frunte ca să-și șteargă transpirația. Sufla greu și nu se hotăra să răspundă.

— Deci?! îl îndemnă comisarul.

Se agită disperat pe scaun, ca și cum l-ar fi lovit cu o cravașă. Deși se codea, pînă la urmă se hotărî:

— Sînt treburi ale băncii, domnule comisar. Eu n-am habar. Banca le făcea pe toate. Eu aveam încredere în bancă.

— Banca, repetă Cattani. Deci, Ravanusa...

Omul nu scoase un sunet. Se mulțumi să-l privească pe Cattani cu ochii săi bovini, în timp ce-și ridica mîinile uriașe către cer, ca și cum ar fi vrut să invoce harul divin.

*

Ravanusa! Din fiecare săpătură pe care o făcea, comisarul vedea apărînd acest nume. Bancherul începuse să se transforme într-o idee fixă. Mereu în centrul scenei, ca un păianjen în mijlocul pînzei. Cine era în realitate acest om șiret, atins de mai multe ori de scandal și niciodată tîrît de el?

Privindu-l, Cattani băgă de seamă că se mișca cu pași ușori de felină.

— Stimate domnule comisar, spuse bancherul cu un glas provocator și calm, vă pierdeți timpul. Sumele acelea care vă stîrnesc curiozitatea sînt de fapt operații financiare mai mult decît corecte, care servesc ca turismul, construcțiile, comerțul, întreprinderile agricole să poată funcționa. Reprezintă sîngele care dă viață economiei din acest oraș.

— O economie miraculoasă, după cîte se pare, pentru că multiplică investițiile așa cum făcea Iisus Hristos cu peștii! Faceți-mă să înțeleg, și întreprinderile de construcții finanțate obțin profituri atît de astronomice?

— Asta nu pot s-o știu. Întrebați-o pe contesa Camastra. Ea e în domeniu. Are o groază de întreprinderi.

*

Pe ecranele televizoarelor care difuzau programele postului Sici-TV, se puteau urmări zilnic reportajele trimise de Nanni Santamaria cu privire la „răsunătoarea operație întreprinsă de Brigada mobilă". Apăreau imagini cu muncitori fără lucru în fața șantierelor închise.

— Să terminăm cu acest scandal! striga un zidar cu un chiștoc în colțul gurii.

— Aici nu sînt decît oameni cinstiți, adevărata mafie e în Nord!

Se auzea apoi vocea constructorului Belleni.

— Asta nu se cheamă dreptate, mama mă-sii de treabă! bombănea. După o viață de muncă și de sacrificii, îmi distrug acum întreprinderea degeaba!

Agita, chiar în fața telecamerei, o mînă care apărea în prim plan, monstruos de mare.

— Vor să controleze, dar ce naiba vor să controleze?! Aici e numai piatră și sudoare. Ar trebui să ne lase în pace. Cu mîna pe inimă spun: Nu plîng atîta pentru mine, cît pentru muncitorii mei. Amărîții de ei, bieții de ei, au rămas fără lucru. Și asta nu e o faptă omenească, pentru că toți de aici trebuie să-și hrănească familiile. Am devenit oare ca niște cîini de ne mîncăm între noi?!

În fundal, un grup de zidari aprobau din cap și scoteau strigăte de protest:

— Să înceteze!... E o rușine!... Toți sînt niște ticăloși!

Scena se schimbă, dar tonul rămase același. Telecamera se opri pe biblioteca de nuc din biroul antreprenorului Randazzo. Așezat la biroul uriaș, într-o atitudine de vechi înțelept, și făcînd aluzie la comisar, se luă de tineri:

— Sînt niște imprudenți, ar trebui ca cineva să-i țină în frîu. Autoritățile ar trebui să-și dea seama că niște capete înfierbîntate pot să pună la pămînt o întreagă economie, că se poate ajunge la distrugerea unui oraș, cu toate consecințele sociale ce se pot imagina. De aceea, fac apel la autorități să ia măsurile de cuviință!

Imediat după aceea, televiziunea dădu cuvîntul oamenilor politici:

— Eu fac parte din opoziție, se prezentă consilierul comunal Patti, continuînd să-și aranjeze ochelarii negri. Dar cred că în acest moment deosebirea dintre majoritate și opoziție trebuie să dispară și toate forțele politice trebuie să facă un front comun. Trebuie să-mi exprim îngrijorarea profundă pentru ceea ce se întîmplă. Ei nu, domnii mei, nu se poate acuza de crimă jumătate din oraș. Partidul meu a spus întotdeauna foarte limpede: Nu, mafiei! Nu, drogurilor! Dar acum, spunem nu și încercărilor nechibzuite de a-i băga pe toți în aceeași oală, vinovați și nevinovați, laolaltă.

*

Don Manfredi își privea amenințător fratele, pe Nanni.

— Ar trebui să-ți fie rușine! Îl lovești pe la spate pe comisar într-un mod josnic. Comisarul e un om cinstit. Îl ataci în fiecare zi cu neghioaba ta de televiziune.

— Hai, hai, încercă ziaristul s-o dea pe glumă, oricum o să facă o carieră frumoasă.

Drept răspuns, preotul îi trase o palmă răsunătoare. Nanni Santamaria se clătină. Își duse mîna la obraz.

— Da' ce te-a apucat, Dumnezeule? spuse el, între uimire și spaimă.

Preotul era mult mai robust ca el, mai bine făcut. Îl apucă de reverul hainei:

— Nu ți-o spun ca preot, ți-o spun ca frate: Ar trebui să te simți ca un vierme! Faci campanie în favoarea mafioților și traficanților de droguri.

Ziaristul își plecă fruntea. Se sprijini de canatul ușii. Apoi, cu o voce înecată de lacrimi, zise:

— Ce știi tu?! Ți-ai pus pe tine sutana neagră și... puțin îți pasă! Ce știi cîte probleme poate să aibă un om? Eu nu pot să-mi permit să fac pe eroul, bagă-ți bine în cap asta. Televiziunea nu-i a mea, am făcut-o cu banii lor. Și, dacă fac un pas greșit, sînt un om terminat. Ai înțeles? Ter-mi-nat! Cu ei nu te joci... ei nu dau indulgențe. Față de ei nu poți greși decît o singură dată. Ca în parașutism...

*

După–amiază, Cattani se duse la șantierul contesei Camastra. Așa cum îi sugerase Ravanusa, voia s-o asculte un pic pe femeia aceasta expertă în afaceri și să-și facă o idee despre sumele pe care le cîștigau întreprinderile cu fondurile obținute de la bancă. Ea îl văzu sosind, își scoase țigara din gură și-l urmări cu privirea în timp ce el se apropia.

— Comisare, ce intenții ai? îi surîse cu indulgență. Mi-ai trimis niște polițiști și au găsit totul

în ordine. Acum vrei să faci chiar dumneata o inspecție? E o onoare prea mare!

De fiecare dată cînd o vedea, Cattani rămînea surprins de atracția atît de violentă pe care o resimțea față de această femeie. În comparație, celelalte păreau atît de obișnuite, încît nu meritau nici o atenție.

— Nu, îi răspunse, nu vin cu scopuri inchizitoriale. Să spunem că aș avea nevoie de o consultație... de specialitate.

Cînd și-au dat mîna, ea i-a reținut-o pe a lui o clipă mai mult. Făcu astfel încît mîna ei să alunece ușor pe a lui. În fund, brațele metalice ale macaralelor se mișcau tăcute ca cleștii unui homar uriaș.

— O consultație?! exclamă cu prefăcută mirare contesa, cu o voce provocatoare. Îți convine să discutăm la restaurantul muncitorilor? Tocmai voiam să mă duc la masă și mi-ar face plăcere să te am musafir...

O luară spre restaurant. La intrare doi muncitori se dădură respectuos la o parte.

— Bună ziua, doamnă contesă.

— Bună ziua, le răspunse ea cu un zîmbet vesel.

Apoi, întorcîndu-se către Cattani, îi șopti:

— Vin uneori să mănînc aici. Trebuie să-mi creez o imagine de femeie populară. În vremurile de azi, asta dă bine.

— Da, o înșelătorie bună. Vechea nobilime îi ținea pe muncitori cu biciul, noua nobilime s-a modernizat și-i domină cu lingușiri. Îi amețește, prefăcîndu-se că se coboară la nivelul lor...

Femeia își roti ușor încheietura mîinii pentru ca brățara de aur a ceasului să ajungă într-o

poziție mai bună. Luă carafa cu vin și-și umplu paharul, apoi pe cel al comisarului.

— Deci, îi aruncă ea cu un surîs încurajator, de ce consultație ai nevoie?

Cattani o privi gînditor.

— De fapt, nu am nevoie de consultații. Cred că am înțeles singur totul. De la dumneata aș vrea, eventual, să-mi confirmi bănuielile.

— Ce bănuieli?... Pot?

Luă pachetul lui Cattani și scoase o țigară.

— Capitalurile care ies din banca lui Ravanusa.

Aprinse un chibrit. Contesa își apropie țigara de flacără.

— Sînt convins că banii aceștia nu finanțează afaceri legale, zise scoțîndu-și o țigară. Conturile acelea, pe numele lui Gelsomino și Papavero... Conturile acelea sînt folosite pentru a plăti furnizorii de droguri.

Contesa îl asculta fără să clipească. Iar Cattani continuă:

— Ce tot vorbim de conturi care fac să meargă economia?! Aici prosperă traficul de stupefiante! Drogurile vin din Orientul Mijlociu, vasele de pescuit le încarcă în larg și le aduc în Sicilia.

— Unde ai citit toată istoria asta?! Într-un roman? Se termină bine?

— Nu este un roman! răspunse Cattani strivindu-și țigara pe jumătate fumată în scrumieră. Este o afacere murdară. Drogurile sînt transportate sub formă de morfină. Devine heroină în laboratoarele clandestine ale mafiei. Și pleacă în direcția Statelor Unite și spre Nord. Inundă Italia și Europa. Și aduce miliarde curate. Fără impozite...

— Drace, spuse contesa cu uimire prefăcută. Și cum o expediază? Cu porumbei zburători? Ce romantic!

— Nu am chef de glume! Folosesc portocale, mobilă, chiar și bomboane. Sînt oameni plini de fantezie. Uneori mai folosesc și valize cu fund dublu. Cine le transportă se duce să-și vadă rudele din America și apoi se întoarce cu teancurile de dolari, ascunși.

— Fascinant! Îmi faci poftă să încerc și eu!

Comisarul plezni din degete:

— Nu e chiar așa de simplu. În Italia ai avea destule probleme ca să pui în circulație dolarii aceia. E nevoie de o agenție de schimb valutar binevoitoare care să-i facă să treacă odată cu banii pe care-i trimit emigranții. Sau o agenție de voiaj care să-i pună în circulație ca bani primiți de la turiști. Prietenul dumitale, Ravanusa, avea o agenție de acest fel la Palermo.

Cattani sorbi o înghițitură de vin.

— Bietul De Maria și fratele Annei Caruso s-au dus pe lumea cealaltă pentru că descoperiseră la ce folosea agenția.

Contesa ridică ușor o sprînceană. Asculta cu bărbia sprijinită în mîini.

Cînd tăcerea dintre ei deveni prea lungă, Cattani reluă:

— Din America, transporturile de droguri pot fi plătite și în Elveția. În acest caz, trebuia să ai o bancă prin care banii să ajungă în Italia. Și așa, jocurile sînt făcute. Suficient să finanțezi, prin bancă, activități legale. Cum ar fi o întreprindere de construcții ca a dumitale. Și, ca prin farmec, banii cîștigați dintr-un mizerabil trafic de droguri

devin bani curați, destinați unor inițiative cinstite, onorabile. Căci „onorabil" este cuvîntul cel mai scump sicilienilor.

— Ei, spuse ea cu o admirație ironică, dar dumneata ești un geniu. Ai încercat să vorbești cu un bancher?

— Ce faci, mă iei peste picior?

Contesa deveni serioasă. Își fixă mîinile de parcă ar fi examinat o problemă. Apoi spuse:

— E un lucru pe care nu-l înțeleg...

— Ce anume?

— De ce-ți pierzi vremea făcînd pe polițistul. Dumneata ai fi un om de afaceri formidabil de abil. Eu aș avea nevoie de cineva ca dumneata care să-mi stea alături. N-am avea rivali în stare să ne concureze, în toată Mediterana..

— Ia spune-mi, îmi oferi posibilitatea să fiu un nume de împrumut pentru multiplele dumitale afaceri?

— N-ai înțeles nimic!

Femeia lăsa acum cuvintele să-i cadă încet, cu o asemenea siguranță încît interlocutorul ei era pus în încurcătură. În restaurant, vacarmul făcut de muncitori umplea sala. Se remarcau chipuri palide, cu bărbi aspre, nerase de patru zile.

— Sau poate, reluă Cattani, mă vezi ca pe un partener? Ce-i asta, o încercare de corupere la nivel înalt?

Femeia repetă cu un regret sincer:

— N-ai înțeles nimic...

— Mmda!

Cattani își puse coatele pe masă și se uită îndelung la chipul luminos, dar de nepătruns, al contesei.

— Știi că dumneata ești o femeie foarte drăguță? M-ar durea inima dacă, într-o zi, ar trebui să te arestez.

— Vai, vai, vai! Și de ce ai vrea să... mă bagi la răcoare? Nu-ți face visuri de felul ăsta! Pentru mine n-ai să găsești motive serioase. N-ai să faci din mine o pușcăriașă! Deși, sincer vorbind, mi-ar plăcea să știu c-aș putea deveni victima dumitale. Că te-ai frămînta noaptea gîndindu-te că ai reușit să învingi o femeie...

Buzele lui Cattani se deschiseră într-un zîmbet larg, punîndu-i în evidență dinții albi.

— Ei bine, schimbă el tonul, din fericire, dumneata ești curată. Și ești și foarte inteligentă. Mai inteligentă decît toți prietenii dumitale.

— Inteligentă și fără prejudecăți. La cincisprezece ani știam deja unde voiam să ajung. Am devenit întîi amanta, apoi soția unui bărbat urît, dar putred de bogat. Avea patruzeci de ani mai mult decît mine. Nu-l iubeam, dar cînd s-a îmbolnăvit i-am stat alături, cu loialitate, vreme de cinci ani...

Își puse o linguriță de zahăr în cafea și amestecă cu grijă, absorbită de gînduri:

— Îi datoram mult. El m-a educat, m-a pus să învăț, m-a trimis în străinătate ca să învăț limbi străine. *I speak english very well, with an american accent, if necessary... Je parle la langue de Chateaubriand aussi,* dar nu particip la viața înaltei societăți. Prefer să stau aici de dimineața pînă seara, să am grijă de interesele mele. Lucrez din greu și sper că am meritat din plin ceea ce mi-a lăsat soțul.

Înghiți ultima picătură de cafea și apoi, întorcîndu-se într-o parte, continuă:

— Fac acum o greșeală, avînd un oarecare interes pentru un tip de om pe care l-am urît totdeauna.

— Ce fel de tip de om?

— Un moralist. Ce sînt toate văicărelile astea despre soarta drogaților? Cineva care se lasă otrăvit de droguri n-ar fi putut, oricum, să facă ceva bun în viață. Cunosc un caz.

— Titti Pecci Scialoja, de pildă?

— De pildă! Răsfățată și vlăguită de avantajele ei, a sfîrșit în brațele unui pungaș. Și dumneata vrei s-o mîntui.

Contesa Camastra își scutură capul cu hotărîre.

— N-ai să reușești niciodată!

Vocea ei trăda mai mult dorința decît convingerea. Își dădu seama de asta și zîmbi ușor înciudată la început. Mai apoi, fața-i exprimă doar o stînjeneală plăcută (Oh, dacă-ar mai fi putut să roșească!) ca atunci cînd ești surprinsă goală și nu ai timp și nici chef să te mai acoperi...

— N-ai să reușești chiar dacă „amor omnia vincit"...

PROFESORUL

O BĂTRÎNĂ DOAMNĂ ÎN HAINE PONOSITE, DAR CU O BROȘĂ prețioasă prinsă în piept. Așa își închipuia Cattani că ar fi Palermo. Își luă pardesiul („Puțin cam ponosit!“ își zîmbi) aruncat pe scaunul de lîngă volan și se dădu jos din mașină. Era aproape de prînz și pîlcuri de pierde-vară discutau gălăgios prin piață. Un bătrîn împingea un cărucior plin de cartoane, iar cîțiva tineri sprijineau un zid. Alene...

Comisarul traversă strada și intră într-un hotel mare și elegant. Holul era extrem de spațios, cu vitralii și coloane albe de marmură. Cattani privi de jur împrejur și găsi repede ceea ce căuta. În fundul holului se afla o ușă glisantă, întredeschisă, prin care se vedeau șiruri de scaune ocupate de persoane care ascultau concentrate ceea ce părea să fie o conferință. Cattani intră. Sala era plină de lume, o lume, i se păru lui, de un nivel ridicat, cu pretenții, mai precis.

Ca un iepure, țîșni din mulțime Nanni Santamaria, venind precipitat către el:

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule comisar!

— Cred că am întîrziat puțin..., se scuză Cattani.

— Ați ajuns totuși la timp: Tocmai își termină conferința. De fapt, ne interesează conferențiarul, nu conferința.

Abia atunci îl văzu Cattani pe bărbatul din capătul sălii care vorbea cu convingere și convingător în fața unui microfon, subliniindu-și cuvintele cu gesturi largi, energice:

— Cum reacționăm în fața pericolului de a vedea omenirea exterminată?! strigă omul în microfon. Cu marșuri pentru pace! Unii, dragi prieteni, își fac iluzia că vor înlătura războiul atomic manifestînd pe străzile orașelor. Eventual cu flori în mînă...

Un murmur amuzat se auzi în sală. Oratorul avea părul argintiu, o haină albastră și o batistă brodată în buzunarul de la piept. Are o expresie mai lunecoasă decît a unui țipar, fu prima impresie a lui Cattani. Oratorul își consultă ceasul masiv de aur și reluă descrierea unor scene apocaliptice:

— Societatea noastră se îndreaptă către naufragiu... Avem mii de victime ale cutremurelor rămase fără locuințe, șomeri care au pierdut orice speranță de a mai găsi de lucru. Homosexualitatea se întinde fără rușine. Corupția pătrunde pînă la cele mai înalte niveluri. Domnii mei, ne aflăm în fața descompunerii morale și economice a Italiei, a scumpei noastre Italii! Nouă, forțelor sănătoase din această țară, ne revine sarcina să reacționăm și să redresăm situația! Noi sîntem ultima șansă!

Izbucniră aplauze.

— Cum vi se pare? întrebă Santamaria.

— Nu știu ce să spun, răspunse Cattani cu o oarecare perplexitate în glas. Cum ați spus că se numește?

— Laudeo. Profesorul Laudeo. Veniți să vi-l prezint!

Cînd cei doi se apropiară de el, profesorul Laudeo își lua rămas bun de la un grup de bărbați care-l priveau extaziați.

— La revedere, dragii mei. Ne vedem duminică la Roma. Vă rog să nu lipsiți!

De aproape, îi remarcai mîinile prea îngrijite cu care-și controla mereu cravata elegantă de mătase. Era evident că-i făcea plăcere toată lumea aceea care se îngrămădea în jurul lui, îl atingea, îi strîngea mîna.... În același timp, părea și puțin plictisit. Mai făcea cîte un pas înapoi ca să scape de ei, căutînd să nu piardă momentul prielnic pentru a dispărea.

— Domnule profesor, i se adresă cu un ton afectat Santamaria, v-am promis să vi-l aduc pe comisar la Palermo. Iată-l! În carne și oase...

— A! Bravo, Santamaria! Dacă nu vă supărați, lăsați-ne singuri cîteva minute. Veniți, domnule comisar! Dumneavoastră n-aveți cum să știți, dar eu sînt unul din admiratorii dumneavoastră.

— Vă mulțumesc. Aș putea să cunosc motivele acestei onorate aprecieri?

Profesorul Laudeo îl duse într-un coridor cu pereții acoperiți de o catifea în arabescuri și luminat de aplici în formă de lumînări.

— Modestia, începu profesorul, nu este o bună tovarășă pentru un om de talent. Dumneata

ești un tînăr înzestrat, dragă Cattani. Te urmăresc de cînd ai terminat Școala superioară de poliție.

— Chiar așa?! De ce?

— Am prieteni pretutindeni, spuse profesorul.

Scoase un țigaret de argint și puse în el o țigară.

— Îmi semnalează persoanele de valoare din diferite domenii.

— Și la ce vă folosește asta?! Îmi permiteți să fiu indiscret?

Omul îl luă de braț pe Cattani și-l duse spre un divan acoperit cu brocart:

— Încerc să determin toate aceste minți deosebite să adere la asociația mea.

Lui Cattani îi stîrni curiozitatea:

— Și care sînt scopurile acestei asociații?

— Binele Italiei! pronunță solemn profesorul. Mă preocupă viitorul patriei noastre. Și cred că este necesar să selecționez pe cei mai merituoși și să-i ajut să ajungă la situațiile cele mai înalte. În posturile cheie...

— Mă măguliți, zise Cattani, dar mi-e teamă că aș putea, în cele din urmă, să vă dezamăgesc.

Chipul profesorului căpătă o expresie jignită:

— Stai! Te rog să nu te subapreciezi! Ai stofă, dragă Cattani! Și cred că este datoria asociației noastre să-ți dăm o mînă de ajutor.

Între timp fumase țigara, scoase chiștocul și îndreptă țigaretul spre comisar.

— Te-aș vedea foarte bine în locul cel mai de sus dintr-o prefectură importantă. De exemplu, Genova, Florența sau, de ce nu?, la Roma.

Cattani se așeză mai bine pe sofa.

— Interesant!

— Asociația mea este gata să te ajute, îl asigură profesorul. Ești o persoană pe care se poate miza..., un cal cîștigător!

Îl privea cu ochi pătrunzători.

— Vrem să salvăm Italia de la naufragiu. Sîntem toți persoane apolitice, chiar dacă mulți membri au funcții publice. Luptăm împotriva corupției, a laxismului moral, a mafiei. Vrem ca Italia să capete din nou o imagine demnă, în primul rînd în propriii ei ochi. De aceea avem nevoie de oameni ca dumneata. Reflectează în liniște! Sînt sigur că o să mă înștiințezi dacă propunerea mea ți se va părea interesantă. Contez pe dumneata!

*

În aceeași după-amiază, Cattani reveni la Trapani. Tot timpul drumului n-a făcut decît să se gîndească la cuvintele noii sale cunoștințe. Cum avu ocazia, îl sună pe Cannito, la Roma, ca să-l pună la curent cu noutățile și să-i ceară un sfat. Acesta se arătă imediat foarte interesat. Voia să știe dacă profesorul îi ceruse ceva în schimbul promisiunii de a-l ajuta să facă acea carieră strălucită.

— Nimic, îl asigură Cattani. Vrea numai să mă înscriu în asociația lui. „Sîntem ca o familie", așa spunea, „și ne ajutăm unii pe alții".

— Ți-a menționat vreun nume?

— Destule! Generali, ziariști, industriași, politicieni. Vorbea despre toți spunîndu-le pe numele mic, ca și cum ar fi vrut să sublinieze marea prietenie dintre ei.

— În general, ce impresie ți-a făcut?

Cattani avu un zîmbet disprețuitor:

— Un mediocru! Dar foarte viclean și cu aerul celui care are în realitate o putere însemnată.

— Mmda! Așa o fi. Pune-l la încercare. Vezi dacă e cineva care are efectiv importanță sau e numai un balon de săpun.

*

După ce autorizase ancheta, procurorul hotărîse să se retragă. Încă scîrbit de încercarea pe care Cannito, șeful Departamentului Z, o făcuse ca să împiedice cursul normal al evenimentelor și întristat de certurile izbucnite după închiderea șantierelor, bătrînul magistrat hotărî să-și ceară pensionarea anticipat.

Cazul trecuse acum în mîinile procurorului adjunct Bordonaro, un tînăr cu ochii mici și rotunzi, cu fața inteligentă, încadrată de o barbă scurtă și bine îngrijită.

— Am știri grozave pentru dumneavoastră! îl anunță Cattani.

Scoase din servietă un dosar și începu să-l răsfoiască.

— Uitați-vă! Am reușit să descoperim cine sînt titularii faimoaselor conturi denumite Gelsomino și Papavero.

Scoase un document plin de ștampile:

— Asta-i expertiza grafică din care rezultă că semnătura lui Gelsomino de pe cecuri aparține lui Ravanusa. În schimb, uitați-vă aici! Contul Papavero aparține lui Terrasini. În parte, am reconstituit drumul parcurs de bani după ce ies din bancă prin aceste două conturi. O parte din cecuri se

îndreaptă către Nord: Roma, Milano. Sînt negociate de societăți fantomă și e greu să descoperi cine se află în spatele acestora. Poate bancheri, poate traficanți internaționali, poate chiar organizații politice... Dar partea cea mai importantă rămîne aici și se strînge în contul lui Terrasini.

— Drace! exclamă magistratul. Se știe că-i apărătorul mafioților, dar credeam că totul se oprește aici. Nu-mi închipuiam că e băgat și în treaba asta!

— Da. Numai că de data asta va trebui să-și caute el însuși un avocat.

— Faceți o treabă foarte bună! continuă magistratul. Întoarceți orașul ăsta pe dos. Totuși nu-mi explic încă de ce un om prudent ca procurorul s-a hotărît să vă dea mînă liberă.

— Tocmai.

Cattani, convins că procurorul se hotărîse în urma intervenției prietenului său, Cannito, se prefăcu surprins:

— Nici eu nu-mi explic. La început era categoric împotrivă.

*

Paola se obișnuise să stea singură în casă, așteptîndu-și tatăl. La rîndul lui, el se străduia să vină acasă la timp ca să mănînce seara împreună. De obicei, mîncau ceea ce le pregătea femeia de serviciu pe care o angajase de curînd.

Într-o vineri seara, tatăl o găsi pe fetiță bosumflată. Îi spuse că nu-i era foame. Se duse în camera ei și se aruncă pe pat fără măcar să-și aprindă lumina.

Comisarul se simți ușor neliniștit. Pînă acum nu avusese de întîmpinat o astfel de situație. Grea meserie, meseria de părinte, mai ales al unei fetițe!

Intră în camera ei:

— Paoletta, de ce stai pe întuneric?!

Se auzi un murmur nedeslușit.

— Hai! o încurajă tatăl. E ceva ce vrei să-mi spui și nu știi cum s-o faci, așa-i? Poate nu te simți bine? Vrei să chem un medic?

— Nu, nu, nu! se sperie fetița și-și întoarse fața către perete.

Tatăl îi puse o mînă pe umăr:

— Cred că știu ce ți s-a întîmplat. Ai devenit domnișoară, așa-i?

Tăcerea care a urmat îi confirmă spusele.

— Dar atunci nu trebuie să fii tristă. Eu aș zice s-o chemi pe mama și să-i spui noutatea. E un eveniment foarte important într-o familie.

De data asta fetița sări în sus și se așeză pe marginea patului.

— Vorbești serios? Vrei s-o sun pe mama?!

— Sigur! E un eveniment de care o să fie mîndră.

Vocea mamei o făcu să-și recapete buna dispoziție.

— Tăticu' m-a pus să te chem. Pentru că trebuie să-ți spun o noutate. Știi, zise urmărind cu coada ochiului dacă taică-su era prin apropiere, astăzi am devenit domnișoară!

— Scumpa mea, e o veste grozavă! Mama are acum o fetiță mare.

— Știi, nu voiam să-i spun lui tăticu'. Și el, sărăcuțul, nu știa cum să înceapă. E atît de stîngaci!

— Chiar el te-a pus să-mi telefonezi?

— Chiar el! Mi-a spus: „Cheam-o pe mămica, ai s-o faci fericită!". Vezi, mămico, că tăticu' nu e rău?

— Dar n-am pretins niciodată că e rău. Dimpotrivă, poate că nu m-am exprimat corect.

În vocea ei se simțea amărăciunea.

— Ești tristă, mamă?

— Nu. Dar îmi lipsești atît de mult. Ai început să te schimbi și eu nu sînt lîngă tine. Vreau să te revăd cît mai curînd.

Cînd Paola puse la loc telefonul, tatăl o întreba ce făcea maică-sa.

— Bine. Dar mi s-a părut cam abătută, zise oprindu-se un moment, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. Spune, tăticule, e adevărat că iubești pe altcineva?

Bărbatul se aplecă, luă capul fetiței între mîini și-i confirmă cu voce gravă:

— Da, e adevărat. E o fată singură și bolnavă, înțelegi? Aș vrea atît de mult s-o ajut să se vindece!

Se simți ușurat după această mărturisire. Între el și fetița din fața lui se realizase o legătură, ca un cordon ombilical, transparent și flexibil. Fiecare avea acum secretul lui împărtășit. Secret de care amîndoi erau mîndri. El pentru că iubea cu toată ființa, ea pentru că, fără să știe, se pregătea să iubească.

*

Nanni Santamaria fugea după el de-a lungul scărilor din Prefectură.

— Domnule comisar! strigă abia trăgîndu-și răsuflarea. Domnule comisar, așteptați-mă! Profesorul Laudeo vrea să știe dacă aveți să-i transmiteți ceva.

Cattani continuă să urce scările.

— Nimic pentru moment, îi strigă lui Santamaria care se oprise mai jos. Dacă e ceva, îl chem eu.

Îl cheamă el, își spuse în sinea lui Santamaria. Și cînd naiba o s-o facă?

Cînd ziaristul îi aduse la cunoștință lui Terrasini răspunsul comisarului, avocatul izbucni nervos:

— Doar nu poate fi atît de netrebnic! scrîșni el printre dinți.

— Nu, spuse cu părere de rău Santamaria, pe ăsta n-o să-l opriți cu toate lingușirile profesorului Laudeo.

Magna cum laudeo! își zise Santamaria constatînd că, fără să vrea, comisarul îi devenise oarecum simpatic.

*

Terrasini se duse din nou la închisoare ca să-i transmită lui Cirinnà ultimele noutăți.

— Cu polițaiul ăsta nu-i nimic de făcut. Deci trebuie s-o scoatem din joc pe fată.

Chipul lui Cirinnà se făcu roșu ca focul. Mafiotul tremura de furie și abia reușea să se stăpînească.

— De Titti, nu vă atingeți! ordonă amenințător. Am pus să i se ducă droguri. Atîta vreme cît se

va droga, o să fim liniștiți. Nu va fi un martor pe care să se poată conta. Dar nu-mi mai vorbiți despre dispariție. Nici măcar în glumă!

— Da', Cirinnă, nu cumva te-ai îndrăgostit?! Problema e că polițaiul vrea s-o vindece. Și, dacă reușește, e rău pentru toată lumea.

Cirinnă scrîșni din dinți și înjură.

— Avocatule, la nenorocitul ăla de polițai trebuie să te gîndești. Fata nu-i o problemă, e în mîna mea.

Spunînd asta, strînse pumnii ca pentru a exemplifica cele afirmate. Deschizînd palmele peste cîteva lungi secunde, constată că urmele unghiilor erau atît de adînci, încît păreau, mai degrabă, urmele unor dinți...

„O SĂ-L FACĂ SĂ PLĂTEASCĂ!“

Adjunctul Altero scoase dintr-o cutie o vestă antiglonț și i-o întinse lui Cattani.

— Îmbrăcati-o! Măcar ca talisman.

Comisarul luă vesta, o ținu o clipă în mînă, apoi o aruncă pe un scaun. Declară că flecuștețul acela nu folosea la nimic și că nu puteai fi liniștit chiar dacă circulai într-o mașină blindată.

Totuși Altero continuă să insiste. Îi spuse că vesta îi asigura măcar un minimum de protecție. Și mai adăugă că, după părerea lui, comisarul n-ar trebui să se plimbe fără grijă încoace și încolo. O escortă, iată ce-i trebuia!

— Las-o baltă! exclamă brusc comisarul. Dacă-mi vor pielea, nu o escortă o să-i facă să renunțe.

— Poate că nu, obiectă adjunctul, dar ar însemna măcar o stavilă. S-ar gîndi de două ori înainte s-o facă. Și un efort intelectual suplimentar îi istovește.

— Vezi, începu Cattani, apoi se opri o clipă, că și cum ar fi vrut să-și exprime mai bine gîndul.

Eu nu mai sînt un ghimpe pentru ei. Ancheta a înaintat serios. Hîrtiile vorbesc de la sine. La ce le-ar folosi acum să mă înlăture?

Altero răspunse că vorbele i se păreau prea optimiste.

— Niciodată nu poți să ai încredere în bunul simț cînd este vorba de oameni impulsivi, adevărați preoți ai *vendettei*...

Cattani își scoase haina, o puse pe spătarul unui scaun și continuă:

— Știi ce am să-ți spun? Că mafia omoară preventiv. Ucide cînd trebuie să împiedice o persoană să facă un gest care ar putea să-i fie fatal. În cazul meu, au pierdut ocazia. Acum e prea tîrziu.

— Nu vă faceți iluzii! spuse Altero. N-o să vă ierte pentru asta. Mai curînd sau mai tîrziu, o să găsească un mijloc să vă facă să plătiți.

*

În fața Prefecturii se afla o cofetărie care prepara niște prăjituri cu migdale, nemaipomenit de bune. Paola nu mai putea după ele. În seara aceea, taică-su se gîndi să-i facă o plăcere și să-i cumpere cîteva. Ploua și bătea vîntul. Un vînt rece care te pătrundea pînă la oase. Mă duc acum acasă și mă bag sub pătură, se gîndi Cattani. Sper c-o să reușesc să adorm.

Conducea încet, circulația era intensă. Ploaia care bătea în parbriz îl enerva. Pe alocuri, drumul devenise o adevărată Veneție. Sudul este formidabil cînd e soare, dar, cînd vremea se strică, e imposibil. Sudul...

În cîteva minute ajunse acasă. Intră în grabă și chemă ascensorul. Își șterse cu grijă picioarele pe

covoraș și învîrti cheia în broască. Luminile de la intrare erau aprinse, dar casa era cufundată în tăcere. Ciudat!

— Paola! strigă Cattani.

Fata nu-i răspunse. Comisarul deschise ușa de la camera fetiței.

— Unde ești?! Paola..., fetițo, răspunde!

Televizorul era închis. Baia, goală. Inima lui Cattani bătea din ce în ce mai tare. Puse pachetul cu prăjituri pe masă și-și desfăcu cravata. Un val fierbinte pleca din stomac și-i ajungea pînă la tîmple. Se agăță de o mică speranță. Poate că fetița a vrut să-i facă o farsă. Poate s-a ascuns. Se uită sub pat, dar nu era nimeni.

Telefonul din hol sună. Cattani țîșni să răspundă... Ceea ce auzi fu atît de cumplit, atît de greu de imaginat, încît rămase paralizat, încă nu voia să creadă. Lui nu i se putea întîmpla așa ceva. Era o farsă... proastă.

— Fiică-ta e cu noi, îl anunță cineva, prefăcîndu-și vocea. Fii foarte atent: Nu vorbești cu nimeni. Ai înțeles? Cu nimeni! Nu alertezi pe nimeni. E clar? Altfel fiică-ta s-a curățat și încă urît. O să te sunăm noi.

În receptor se auzi un clic. Legătura se întrerupse brusc. Comisarului îi răsuna încă în urechi vocea aceea. Strînse din dinți cu putere. Picioarele îi tremurau. Se tîrî cu greu pînă la sofa și se lăsă să cadă, vlăguit.

— Fii calm, fii calm! își repeta fără încetare. Trebuie să fii foarte calm ca să poți descurca treaba asta! Trebuie să fii foarte calm ca să-ți salvezi fetița!

Își turnă niște coniac și-l înghiți pe nerăsuflate.

— Au găsit calea cea mai bună ca să mă zdrobească. Au reușit...

Ar fi vrut să fie cineva care să-l audă, să-l asculte acum, să-i spună că totul va fi în ordine.

*

Trebuia să-și bage acum în cap că devenise un alt om. Un om rănit în halul acela se transformă într-o fiară căreia i-ai furat puii. Sau devine violent și lovește ca un nebun sau se supune, își bagă ghearele în teacă și-și înghite amărăciunea. „Ce pot să fac?" Aceasta era întrebarea care revenea necontenit în mintea înnebunită a comisarului.

— Nimic, nu pot să fac nimic: Sînt într-o situație în care sînt obligat să mă las șantajat! scrîșni Cattani.

Își petrecu noaptea pe sofa, fără să-și scoată măcar pantofii. Abia dacă reuși să aținească vreo două ore. Un somn agitat, care nu-l odihni. Își simțea tot corpul amorțit și dureros. Dar, cînd auzi telefonul, sări în sus ca un arc.

— Bună ziua! Era nevastă-sa.

— Bună... Tu ești?!

— Voiam să știu ce face Paola. Să-i spun bună dimineața înainte să plece la școală. Mi s-a făcut tare dor de ea...

Cum el nu răspundea, Else strigă la telefon:

— Alo, Corrado, mă auzi?!

El se strădui să aibă o voce calmă:

— Da, da, te aud. Paola e bine. Și-a făcut prietene. De două zile e la o fetiță. Așa că nu mai stă atît de mult singură.

— Da' ce-i cu tine? îl întrebă Else. Parcă ești prost dispus.

— Nu, sînt puțin obosit. Am enorm de lucru.

Ea nu păru convinsă.

— Te enervează că vorbești cu mine?

— Nu mă enervează, șopti ținînd ochii închiși și sprijinindu-se de zid. Numai că aștept un telefon important de la serviciu.

— Scuză-mă! Te chem altă dată. Spune-i lui Paola că o iubesc! Tare mult...

Cattani își făcu cafeaua și bău încet două cești. Degusta parcă fiecare sorbitură, ca să asimileze cît mai bine cofeina. Ridică storurile de la ferestre. Ploaia încetase și se anunța o zi plină de soare. Cînd sună din nou telefonul, Cattani era chiar lîngă el și ridică imediat receptorul. Aceeași voce din seara precedentă:

— Ce-ai hotărît, polițaiule? Cum ai dormit?

— Ce vreți de la mine? Dă-i drumul!

— În primul rînd, un răspuns. Vrem să știm dacă ai să ne asculți în toate. Orbește. Ca un om de onoare.

Cattani își frecă ochii umflați:

— Da, e în ordine.

Vocea din telefon deveni batjocoritoare:

— Bravo, așa trebuie să fii. Acum, ascultă bine, nenorocitule! Te duci la birou și te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Du-te și dă ordine prăpădiților care lucrează cu tine. Dar nu uita că, din această clipă, ordinele, cele importante, noi le dăm.

— Fata mea! Unde mi-e fata?

Urmară cîteva secunde de tăcere, după care se auzi vocea rugătoare a fetiței:

— Tăticule!! Tăticule scump!

— Paola, Paola, Paoletta, ce faci?!

Cattani repeta numele fetiței ca un nebun. Își încleștase mîinile transpirate pe telefon, de parcă ar fi vrut să prindă prin aparat nu numai vocea, dar și prezența fetiței.

— Răspunde-mi, Paoletta! Draga mea, copilul meu drag!

Dar nu mai auzi vocea fetiței. Se auzi în schimb din nou vocea bărbatului care savura plăcerea de a-l avea la mînă:

— Face bine. Face bine... deocamdată. Dacă tăticu' e ascultător, fata face bine...

*

Primul om care-i veni în minte lui Cattani fu Santamaria. Se duse la el să-i ceară să-l pună în contact cu acel profesor Laudeo care-i promisese marea cu sarea. Un om ca el, avînd cunoștințe în toate mediile societății, era poate singurul în măsură să intervină acolo unde trebuia ca să-i salveze fetița.

— Din păcate, spuse cu regret ziaristul, profesorul Laudeo e în acest moment în străinătate. O călătorie de afaceri. Nu știu cum să-l găsesc. Se uită mai atent la comisar. Dar de ce? S-a întîmplat ceva?

— Nu, nimic, absolut nimic.

Cattani făcu un semn cu mîna, ca și cum ar fi vrut să arate că nu-i o treabă importantă. Dar apoi se răzgîndi. Îl privi drept în ochi pe Santamaria și-i spuse:

— Eu am să-mi țin gura. Nu voi vorbi cu nimeni, dar, dacă dumneata ai ceva să-mi transmiți, spune-mi. Te rog din suflet!

Auzindu-l vorbind astfel, atît de marcat, aproape deznădăjduit, ziaristul făcu ochii mari, înghiți în sec, aproape speriat:

— Vă jur că nu știu despre ce-i vorba. Vă jur!

*

De unde să înceapă stabilirea unui contact? Unde să găsească un fir, oricît de subțire, care să-l ducă la acel loc necunoscut unde era ținută fata lui? Nemaiștiind ce să facă, comisarul se decise să bată la toate ușile posibile.

Se duse la Tribunal ca să-l găsească pe avocatul Terrasini.

— Da' ce faceți pe-aici, domnule comisar? îl salută avocatul cu obișnuita-i afabilitate.

Cattani îl privi cu intensitate, în speranța de a surprinde un gest, o invitație de a vorbi într-un loc mai izolat. Dar cum Terrasini rămînea impasibil, încercă într-un mod mai direct:

— Spuneți-mi, știți ceva de ultimele întîmplări?

— Vorbiți de anchetă? întrebă Terrasini ridicînd din umeri. Ce vreți să vă spun? Ați făcut o adevărată harababură. Sper că aveți motive întemeiate.

Cattani îl privi iar pe avocat, încercînd să surprindă totuși ceva.

— Nu ați auzit nimic de alt gen?

Terrasini își ridică puțin capul ca să-l privească mai bine.

— Dragă comisare, ați început cu ghicitori dis-de-dimineață? Postura de Oedip nu m-a atras niciodată.

*

Cine știe, poate contesa Camastra! Poate că au ales-o pe ea, atît de hotărîtă și calmă, drept legătură între el și ei. O găsi în biroul ei. Contesa scăpă repede de doi ingineri cu care discuta un proiect și-l invită înăuntru pe Cattani.

— Olga, începu el. Trebuie să-ți vorbesc!

Contesa își încreți fruntea, alarmată:

— Ce se întîmplă? E ceva care nu-i în ordine?

Cattani ezită. Apoi spuse;

— Ești prietena sau dușmana mea?

— Ce vorbe sînt astea?!

— Nu știi ce s-a întîmplat?

Contesa scoase un suspin și se uită la Cattani de parcă ar fi vrut să-i citească gîndurile.

— Ai putea să fii, te rog, ceva mai clar?

Cattani se ridică:

— Nu-i nimic. Te rog să mă ierți!

Se îndreptă către ușă, gata să iasă, cînd contesa îl strigă:

— Comisare, pot să știu ce se întîmplă? Te rog!

Cattani se întoarse către ea. Se ridicase în picioare și părea sincer îngrijorată. Închise ușa după el cu încetineala celui care așteaptă să fie chemat înapoi.

UN OM PRINS ÎN CURSĂ

PRIMELE ORDINE SOSIRĂ NOAPTEA, TOT PRIN TELEFON. ERA aceeași voce care le dădea. Cerea să fie scos de sub sechestru vasul de pescuit pe care fusese descoperită morfina. Îi dictă cum să procedeze. Avocatul proprietarului de vas va depune la Prefectură chitanțele unei firme de produse farmaceutice, purtînd pe ele toate ștampilele Ministerului Sănătății, precum și autorizația de transport a cîtorva pachete de morfină pentru „uz medicinal" din portul Napoli, în portul Trapani. Cattani trebuia să pară că acceptă această versiune.

În dimineața următoare comisarul îi spuse femeii de serviciu să nu mai vină, pentru o vreme, pentru că fetița dormea deocamdată la o prietenă.

Se duse la birou și, la un moment dat, Altero apăru în biroul lui cu mai multe hîrtii. Le duse la nas zicînd:

— Miros a fals de la un kilometru! Uitați-vă, firma Sicil-Farmaci ar fi cerut un transport de morfină. Te-apucă rîsul!

Le întinse lui Cattani.

Comisarul se prefăcu că se uită la documente cu cea mai mare atenție, ca la sfîrșit să spună:

— Mi se par în ordine.

— Cum adică?! își încruntă sprîncenele Altero.

— Sînt în ordine! sări în picioare Cattani. De ce mă privești cu aerul ăsta uluit?! Crezi că am înnebunit sau că am devenit un imbecil?! Nu, dragă Altero, îmi dau seama foarte bine că hîrțoagele astea sînt niște falsuri. Dar e mai bine să le luăm drept bune. După o vreme va fi o armă în mîinile noastre împotriva, de pildă, a firmei Sicil Farmaci.

— Și atunci ce trebuie să fac? Să scot de sub sechestru vasul de pescuit?

— Firește!

Altero își plecă privirea:

— De acord, domnule comisar. Ați apreciat întotdeauna corect. Mai corect decît mine, oricum. De la o vreme mă prind mai greu!

*

Își petrecea zilele într-o tensiune psihologică aproape de nesuportat. Mereu atent să-și controleze fiecare gest, în vreme ce, zi după zi, mai desfăcea, ca o altă Penelopă, cîte o bucățică din pînza pe care o țesuse. Uneori seara, acasă, tensiunea era atît de mare încît se descărca dînd cu pumnul în perete pînă cînd îl potolea durerea. Nu există vreun dușman mai cumplit decît cel din umbră!

Odată, după un acces de furie, rămăsese ca sfîrșit. Telefonul, marea lui obsesie, îl făcu să sară în sus, electrocutat. Auzi vocea nevesti-sii:

— Te deranjez? Dormeai?

— Nu, nu-i nici un deranj.

Își apăsă tîmpla cu o mînă. Telefonul ăsta îi cerea un alt efort al creierului. Nu voia ca nevastă-sa să aibă vreo bănuială.

— Mi-e frică! spuse la un moment dat Else. Mă neliniștește gîndul că ai putea să fii din nou în pericol din pricina slujbei.

— Nu te gîndi la asta, spuse el deprimat.

— Și Paola?

— E tot la prietena ei.

— Dă-mi numărul de telefon! Vreau să-i aud vocea.

El se sprijini de perete.

— Mai bine nu. S-o lăsăm în pace! Paola a înțeles foarte bine ce s-a petrecut cu noi și are nevoie de puțină liniște.

Glasul nevesti-sii deveni tăios:

— Ascultă, dacă vrei s-o desparți de mine, să știi că n-am să te las s-o faci!

— Ce tot spui? întrebă el cu o amabilitate căutată. Poate că noi doi n-am fost niște soți buni, dar putem fi niște părinți buni. Hai să ne gîndim la fetiță, fără să ne sîcîim unul pe altul. Vrei?

— Ce vrei să spui?

— Că s-ar putea ca grija pentru viața fetei noastre să ne ajute să ne apropiem din nou. Vorbele-i ieșeau cu ușurință, lipsite de orice legătură cu preocuparea lui.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Apoi Else vorbi:

— Nu glumi cu lucrurile astea. Dacă nu le crezi cu adevărat, nu le spune, pentru că mi-ai provoca o nouă durere. Începusem să mă resemnez.

— Ascultă! făcu Corrado cu un ton încurajator. Cînd se va întoarce Paola, o să vorbim împreună cu ea. Cinstit. Și apoi vom lua o hotărîre.

Ea păru că se îndoiește.

— Și ai să ai încredere în mine?

— Ți-o promit! Dar lasă-mi un pic de timp, te rog.

Puse telefonul la loc, cu un gest obosit.

După ce termină cu nevastă-sa, Cattani se aruncă pe pat, cu mîinile încrucișate sub cap și ochii ficși în tavan. Nu o observase încă, dar pe tavan, chiar deasupra lui, era o pată. O mică pată întunecată, a cărei formă se schimba după cum i se muta privirea, pînă cînd se transforma într-o ființă vie cu privire amenințătoare.

— Sfinte Dumnezeule, se scutură Cattani, am început să am halucinații.

Apoi veni și telefonul răpitorilor, cu alte ordine: Acum cereau ca Santa Cirinnà să fie eliberat!

— Dar cum o să fac?! protestă comisarul. Să vă intre în cap că nu totul e posibil.

— Ascultă-mă bine! tună vocea din telefon. Mie puțin îmi pasă de ce e posibil. Băiatul ăla putrezește în închisoare și trebuie scos de acolo. Ne-am înțeles?!

Cîteva clipe nu se mai auzi nimic, iar, cînd începu din nou să vorbească, luă din nou blestematul ăla de ton batjocoritor.

— Inima mea e sensibilă. Ia ascultă!

Se auziră niște bombăneli, după care glasul fetiței care-și striga tatăl.

— Paola, Paola, scumpa mea! striga comisarul cu deznădejde.

Fetița izbucni în plîns:

— Cînd vii să mă iei, tăticule?

— Curînd!... Curînd!... Scumpa mea! Nu trebuie să-ți fie frică, ai înțeles? Totul se va sfîrși. Mă auzi? Îți promit! Îți jur! Nu mai plînge, te rog, nu mai plînge!

Fata nu mai răspundea. Înainte de a închide, răpitorul îi spuse din nou:

— Atunci, ai grijă de Cirinnà! Respectele mele, dragă polițaiule! Să fii cuminte!

*

Profesorul Cristina era un medic cunoscut ca un om cinstit si constiincios. Dusese o viață de o corectitudine exemplară, dedicată cercetărilor, muncii. Mulți dintre bolnavii lui îl considerau un sfînt pentru că nu lua niciodată bani de la cei sărmani.

— Pot să intru? întrebă timid profesorul Cristina.

Cattani văzu o aureolă de păr alb apărînd în ușa biroului său.

Medicul închise ușa și se uită în jur cu prudență.

— Mă scuzați, domnule comisar, dar trebuie să vă expun o problemă foarte gravă.

Își netezea, fără încetare, mustățile stufoase și albe. Își îndreptă spre el ochii limpezi:

— De cîteva zile primesc amenințări cu moartea!

Cattani deveni mai atent. Medicul începu să povestească cum cineva îi ceruse, prin telefon, să facă o expertiză medicală în favoarea lui Cirinnà:

— Voiau să semnez un document fals, explică el cu uluire. Nici mai mult, nici mai puțin, trebuia ca eu să atest că Cirinnà suferă de o gravă disfuncție cardiacă! Închipuiți-vă! Iar omul acela este sănătos tun. Așa că nu le-am făcut jocul, zise împingîndu-și ochelarii spre baza nasului. Numai că acum nu-mi dau pace. Îmi telefonează și mă amenință cu moartea. Spuneți-mi dumneavoastră, domnule comisar, ce trebuie să fac?

Comisarul își trecu o mînă peste bărbie. Apoi, considerînd că a ales cuvintele cele mai potrivite, începu:

— În cazuri de felul acesta eu simt o mare părere de rău. Puneți-vă în locul meu: O persoană respectabilă mi se adresează, cerîndu-mi ajutor. Iar eu, ce pot să-i ofer? Nimic! Desfăcu mîinile în lături, dezolat. Nimic! Mafia este o umbră pe care n-o poți prinde. Ce pot să fac eu ca să vă apăr de niște umbre? Mă înțelegeți? Și dacă vă garantez viața dumneavoastră, cine-mi spune că nu vor lovi în vreun membru al familiei? Sînt în stare de orice. De aceea nu pot să vă dau sfaturi. Vă stimez și, tocmai din acest motiv, vreau să nu aveți necazuri. Să facem pe eroii în situații de felul acesta nu folosește la nimic.

Cattani făcu o pauză, ca și cum ar fi vrut ca medicul să se pătrundă de vorbele lui.

— Să încercăm să privim în miezul lucrurilor. Dacă îi dați un certificat lui Cirinnà din care să reiasă că e bolnav grav, ce se va întîmpla? El părăsește pușcăria și este transferat în clinică,

unde-i tot sub controlul nostru. Practic, lucrurile nu se schimbă mult. Fleacuri, domnule profesor, vă rog să mă credeți.

Oftă ușurat după plecarea medicului. Îi fusese parcă frică să nu se trădeze, că bătrînul medic va ieși în fugă pe hol și va striga îngrozit:

— Comisarul este un ticălos! Comisarul este un ticălos!

Luă un pix în mînă și-l presă cu degetul mare pînă ce acesta se sparse, împrăștiindu-se în biroul care i se părea acum atît de străin.

REVANȘA

Soarele strălucea primăvăratic. Trecuseră cîteva zile bune de cînd ploaia nu mai spăla străzile. Așa că, în momentul cînd se opri, ambulanța înfășură într-un nor de praf mașinile care o escortau. Un grup de polițiști săriră din ele cu pistoalele mitralieră strînse în mîini și se desfășurară în semicerc la intrarea clinicii Villa Rosalia.

Doi infirmieri coborîră și ei în grabă. Deschiseră ușile din spate ale ambulanței și traseră o targă pe care zăcea Sante Cirinnà. Corpul îi era acoperit cu pături, menținute de două benzi elastice care înconjurau targa. I se vedea numai fața, strălucind de bucuria revanșei.

Chiar dacă o făcea împotriva voinței lui, profesorul Cristina se hotărîse în cele din urmă să descrie condițiile fizice ale lui Cirinnà ca fiind foarte alarmante. Pe baza acestui raport medical, avocaților le-a fost mai mult decît ușor să obțină eliberarea din închisoare a mafiotului și internarea lui într-o clinică.

În clanul lui Cirinnà era mare sărbătoare. Camera confortabilă, cu baie, care-i fusese pusă la dispoziție, era plină pînă la refuz de rude. Doi veri aduseseră șampanie. Erau îmbrăcați în haine extravagante, cu cravate late, la capătul cărora apăreau două fețe izbitor de asemănătoare, cu nasuri turtite și ochi mici, înfundați în orbite ca la porci. Mai era și bătrîna mamă, cu fața plină de riduri. Cirinnà o îmbrățișă, o ridică în sus și se învîrti cu ea de cîteva ori, nemaiîncăpîndu-și în piele de bucurie:

— Mămicuțo, e ca și cum m-am născut din nou!

Verii deschiseseră sticlele de șampanie și împărțiră cupe, din care se revărsa spuma.

— Sănătate! Noroc! Felicitări!

În toiul petrecerii, apăru în ușă comisarul. În cameră se făcu deodată tăcere. Rudele se îndreptară către ușă. Bătrîna nu înțelegea nimic și, crezînd la un moment dat că blestematul de comisar a venit să-i ia din nou fiul, a început să strige cît o țineau puterile:

— Nu, feciorașul meu frumos, nuuu!

I-a trebuit ceva timp lui Cirinnà s-o liniștească și s-o convingă că nu era cazul să se îngrijoreze.

Cînd Cirinnà și comisarul au rămas singuri, primul care a deschis gura a fost mafiotul:

— Mă simt alt om, spuse umflîndu-și pieptul. Nu mai rezistam în porcăria aia de închisoare. Priviți aici: mochetă pe jos, fotoliu, televizor. Uf, în sfîrșit, un loc onorabil!

Fără să se uite la el, Cattani încercă să înfiripe un dialog. În sinea lui, își dădea seama de toată absurditatea situației. Să intre în grațiile unui tică-

los i se părea lucrul cel mai aberant. Mai mult ca să poată începe conversația, spuse;

— Cunosc clinica. Fata mea trebuia să fie operată de amigdale aici.

— A! Cirinnà părea căzut din nori. Nu știam că aveți o fată.

Cattani își înăbuși dorința de a-l lua de gît.

— Are doisprezece ani, spuse printre dinți.

— Și a fost operată? întrebă cu interes mafiotul. Ce coincidență!

— O să fie operată, răspunde comisarul uitîndu-se la Cirinnà cu coada ochiului. De cum se va întoarce acasă...

— Da' ce? E plecată undevà?

— Da... întocmai...

— Ei, nu trebuie să te îngrijorezi. Operația de amigdale e un lucru ușor.

Cirinnà își netezi reverul halatului de casă. Apoi adăugă, cu o voce de compătimire:

— Adevăratele necazuri sînt necazurile mele. Inima a început s-o ia razna, iar justiția... la fel.

Făcu un semn cu mîna, ca și cum ar fi vrut să alunge gîndurile negre.

— Ei, pînă la urmă, totul se aranjează. Viața e frumoasă!

— Eu n-aș fi atît de optimist, Cirinnà, spuse comisarul cu răceală. Se poate și pierde viața asta...

Sub haina deschisă a lui Cattani se vedea pistolul vîrît în curea.

Mafiotul înălță capul. Ochii îi deveniră sticloși.

— S-o luăm mai încet, comisare! Chiar azi de dimineață citeam în ziare povestea cu băiatul acela răpit, fiul unui petrolist. Tăiat în bucăți! Un lucru îngrozitor...

Apoi spuse, așa, la întîmplare:

— Nu cumva ai pus să mă spioneze? Pot să telefonez fără grijă?

— Da, da, răspunse celălalt cu amărăciune. Telefonează cît vrei. Ar fi păcat să nu profiți de avantajele civilizației... Ești un tînăr de viitor...

*

Altero fierbea de mînie.

— Parcă sîntem niște marionete, tuna, făcînd spume la gură. Am trecut prin fața magazinului de automobile al lui Cirinnà. Era sărbătoare mare. Se dădea de băut la toată lumea. Iar noi stăm aici și ne mîncăm ficații.

Cattani încercă să-l liniștească:

— Stai cuminte! Va veni și rîndul nostru.

— După mine, continuă adjunctul, ar trebui să-l luăm la întrebări pe profesorul Cristina. Asta sigur a fost șantajat.

— Foarte probabil, îi dădu dreptate Cattani. Dar nu văd ce-am putea scoate de la un medic care a făcut o expertiză medicală, fie ea adevărată sau falsă.

— Să cerem o contraexpertiză!

— Nu schimbă nimic...

Dar Altero nu voia să se resemneze.

— Îl aveam în mînă! oftă dezolat. Asta aș vrea să știu, cum l-au convins pe profesorul Cristina să semneze expertiza? L-or fi speriat de moarte, bietul om.

— Cred că așa s-a întîmplat. E singura explicație plauzibilă.

Rămas singur, comisarul închise cu cheia ușa biroului. Crispat de tensiunea în care stătea, încer-

ca acum să se relaxeze. Îi era greu să înghită. Buzele-i întredeschise șoptiră numele fetiței:

— Paola!

Își sprijinise pe birou mîinile tremurînde. Iar din ochi începură să-i curgă, fără să le poată opri, lacrimile.

— Unde ești micuța mea, unde ești?

Se simți singur și fără rost, ca o haină demodată.

*

Voia să-și păstreze neschimbate toate obiceiurile. Îi era teamă că s-ar naște bănuieli și că ar circula zvonuri care, din gură-n gură, ar fi putut să se umfle cine știe cît. Așa că, într-o seară, s-a dus s-o ia pe Titti și să meargă cu ea la Cercul oamenilor de cultură.

Fata avea un aer înspăimîntat:

— Am aflat că a ieșit din pușcărie!

— Da. Dar e într-o clinică, supravegheat zi și noapte de polițiștii noștri. Nu-i mare diferență față de închisoare...

Titti sorbi, închizînd ochii, din paharul cu Campari. Apoi continuă:

— Uneori mă întreb de ce nu i-ai făcut de petrecanie în seara aceea. Doar el încercase să te omoare... și tu l-ai cruțat!

— Dar eu sînt polițist, nu ucigaș. Mai m-ai iubi dacă aș fi ucigaș?

Băiatul de la bar se apropie și spuse că domnul comisar era așteptat la telefon.

— Te deranjez.

Cattani recunoscu vocea lui Cirinnà. Cineva îl înștiințase că se afla acolo, împreună cu Titti.

— Iar?! Ce s-a mai întîmplat?! strigă comisarul cu o voce joasă, uitîndu-se neîncetat de jur împrejur. Ai avut ce-ai vrut, acum lasă-mă în pace!

— A! rîse disprețuitor mafiotul. Îți permiți să ridici capul? Crezi că totul s-a sfîrșit? He, he! Partea frumoasă abia acum vine!

— Da, spune-mi, se răsti Cattani cu furie. Ce-ți mai trece prin cap?

— Îți spun imediat, polițaiul dracului! ripostă Cirinnà cu voce amenințătoare. În orașul ăsta totul trebuie să fie cum a fost odată. Vreau să spun cum a fost înainte să vii tu și să ne faci numai încurcături. Clar? De aia, deschide-ți bine urechile. Tu cu Titti ai încheiat-o! Îi spui la revedere și, de mîine chiar, ea se întoarce acasă la ea. Gata cu azilul ăla de nebuni, ne-am înțeles? La nebuni ar trebui să mergi tu...

— Erau de la birou, o minți comisarul, cînd Titti îl întrebă cine-l căutase.

Fata era plină de gingășii, ca cineva care vrea să spună ce are pe suflet. Se aplecă spre Cattani și-i spuse:

— Știi la ce mă gîndeam cînd erai la telefon? Că am putea pleca din orașul ăsta. Eu, tu și fetița. Dispărem și începem o altă viață, în altă parte. Departe...

El își puse picior peste picior și desfăcu un nou pachet de țigări:

— Știi bine că nu se poate. Nici aproape, nici departe.

— De ce? Dacă e o chestie de bani, eu am moștenit o grămadă.

Chipul lui Cattani se întunecă:

— Nu-i din cauza banilor, Titti. Aici am o treabă care nu-i încă lămurită. Urmăresc trei crime, iar una din victime e chiar mama ta.

— Dar eu tremur la gîndul că viitoarea victimă s-ar putea să fii chiar tu.

— Ba nu. Acum au pierdut ocazia. Într-un anume sens, pot să mă consider vaccinat, în afară de pericol.

— Atunci, ce-i? zise cu o expresie serioasă. Nu crezi că pot într-adevăr s-o termin cu drogurile... Așa-i?

— Nu, nu-i așa. Ai să reușești, fără doar și poate. Chiar... știi la ce m-am gîndit?! Acolo, la don Manfredi mi se pare că e o atmosferă cam ciudată. Unii vin, alții pleacă. Poate, dacă ne gîndim mai bine, e preferabil să te întorci la tine acasă. Îți pun doi polițiști la poartă și ești mai liniștită ca oriunde.

— Dar acum, cînd el e la clinică, ar putea să-mi telefoneze!

— Și ce-i cu asta? Nu te lăsa intimidată! Trebuie să ai grijă doar de un singur lucru. Dacă cumva te întreabă de noi doi, să nu-i dai de înțeles că mi-ai povestit cum l-a omorît pe Marineo și pe maică-ta. Asta-i foarte important.

Titti se simțea pierdută.

— Și dacă-mi trimite droguri acasă?

— Te prefaci că începi iar cu drogurile. Fă-l să creadă că le folosești. Și, în schimb, i le dai lui don Manfredi. Ești de acord?

— Mă iubești? îl întrebă fata.

— Te iubesc. Nespus!

— Atunci, totul o să-mi fie mai ușor! Deși nimic nu este ușor departe de tine.

*

Nu le ajungea să învingă! Voiau să-și și demonstreze superioritatea față de adversar. Și iată că amabilul post de televiziune Sici-TV al lui Nanni Santamaria se punea la dispoziția lor pentru a „trage concluziile în problema anchetei".

Pe ecran apăru imaginea îndurerată a lui Terrasini care afirma:

— S-a făcut mult zgomot pentru nimic! Un nor de praf, atît a fost. Atîta energie risipită...

— Un nor de praf ridicat poate din motive fără importanță, secundare, sugeră insinuant ziaristul.

— Nu este exclus, preluă Terrasini sugestia. Ar putea fi o chestiune personală, de... gelozie... Dar ar fi nedelicat din partea mea să mă opresc la astfel de lucruri.

Imediat, reporterul îi oferi un alt subiect:

— Comisarul Cattani crede că a descoperit un trafic uriaș de droguri...

Terrasini își arătă palmele, ca și cum ar fi vrut să demonstreze că el era curat. Totuși adăugă:

— Poate comisarul e mai în miezul lucrurilor decît mine în ce privește drogurile. Știe cine le folosește, își oferă ajutorul și se prea poate ca, din exces de pasiune moralistă, să vadă monștri acolo unde nu sînt. Se întîmplă. Din păcate!

În regiunea Trapani, televizoarele se închiseră imediat după această emisiune. Emoția telespectatorilor, care urmăriseră atîta timp succesele lui Cattani, era imensă. Aveau senzația că nu mai înțelegeau nimic, că totul e un mare fîs în această insulă blestemată.

„AVEM PRIETENI“

EXAMINĂ ÎNCĂ O DATĂ ÎNTREGUL VRAF DE DOSARE, dar rezultatul fu același: lipseau două. Procurorul adjunct, Bordonaro, închise o clipă ochii, învăluit în fumul de țigară, apoi își trecu un deget peste încuietoarea dulapului metalic. Nu erau semne de efracțiune. Dispărute..., dispărute! se gîndea, aproape nevenindu-i să creadă. Răsfoi, din scrupul, toate documentele așezate în vrafuri de pe masa sa. Apoi, scandalizat, luă telefonul și făcu numărul lui Cattani:

— Un lucru de necrezut: Mi-au luat din dulap dosarele cu Rayanusa și Terrasini!... Exact, cu toată documentația privind conturile Gelsomino și Papavero... Da, pînă și expertiza grafologică a semnăturilor. Tot ce mi-ai dat. Asta-i treabă de dexteritate fantastică! Sîntem înconjurați de oameni în care nu putem avea încredere, dragă comisare. Ascultă, nu cumva ai păstrat o copie din

toate materialele astea? Copiile nu înseamnă cine știe ce, dar măcar am avea ceva în mînă.

— Ba da, îi spuse Cattani. Am păstrat o copie.

Cum puse jos telefonul, comisarul deschise dulapul său metalic, dădu la o parte bibliorafturile frumos rînduite și scoase două dosare. Controlă repede dacă erau cele care-i priveau pe Ravanusa și Terrasini și le băgă în servieta lui. Își frecă nervos mîinile și apăsă pe un buton.

Ușa se deschise și apăru un polițist.

— Ordonați, domnule comisar!

Cattani îi spuse să-l cheme pe Altero. Cînd aceșta apăru în fața lui, comisarul începu cu o avalanșă de reproșuri.

— Cum să sperăm că vom înfrînge mafia cînd complicii lor se află printre noi?

Se prefăcu indignat și, uitîndu-se la dulapul larg deschis, îi spuse:

— Uite pînă unde au ajuns: Dosarele nu mai sînt aici. Dispărute!

Altero se jură că de data asta cineva o s-o plătească scump.

— Ieri seară le-am consultat împreună.

Deschise ușa și strigă pe coridor:

— Cine era de pază noaptea trecută?

— Settimelli, răspunse polițistul.

— Settimelli... Settimelli, încerca să-și amintească chipul lui Settimelli. A! E băiețașul acela nou... Las că-l fac eu să-mi spună tot!

*

Mașina înainta încet de-a lungul străzilor desfundate de la periferie. Luă o curbă și lăsă în urmă luminile palide ale orașului. Era aproape de

miezul nopții. Cattani conducea încordat, atent la toate indicatoarele. Deodată opri mașina și se uită mai bine. Era chiar ceea ce căuta. În lumina farurilor se vedea un stîlp aplecat, înfipt la marginea drumului. În vîrful lui, pe o bucată de carton era scris cu pixul, cu niște litere mai mult sau mai puțin bine făcute: „Găini, pui și ouă".

La cîțiva metri după indicator, la dreapta, se făcea un drum care se pierdea în cîmp. Cattani o apucă pe el. După vreo trei sute de metri, opri motorul și așteptă.

Trecură cinci minute și ușa din spate se deschise. Din întuneric apăru un om care, intrînd în mașină, îi spuse calm:

— Nu te întoarce, comisare! Prezentările le facem altă dată...

Cattani recunoscu vocea aceea. Aceeași care-i vorbea la telefon. Fără să se întoarcă, își îndreptă ochii spre oglinda retrovizoare, dar nu putu distinge nimic în bezna aceea. Așa, doar ca să încerce terenul, îl întrebă:

— Cum ați făcut ca să furați dosarele de la magistrat?

— Avem prieteni! fu tot ce primi ca răspuns.

— Poate că omul vostru e chiar magistratul.

— Nu-i el, răsună plictisit răspunsul. Ce-i cu curiozitatea asta de femeie?! Ai adus dosarele?

Cattani deschise servieta, luă dosarele și i le dădu omului, fără să se întoarcă.

— Eu îmi țin cuvîntul. Dar voi cînd îmi dați fetița?

— Cînd treaba va fi terminată definitiv, i-o tăie scurt omul și dispăru din nou în noapte.

*

În ziua următoare, la Prefectură era o atmosferă cumplită. Fețe lungi și nervi încordați. Numai Altero rămînea calm și le spunea tuturor să-și vadă de treabă.

— N-or să fie ei mai tari! spunea încurajator Cattani. Vom reface totul de la capăt.

Comisarul își aminti de polițistul care fusese de serviciu în noaptea aceea.

— Cum a mers cu acel Settimelli?

I se rupea inima să-i facă neplăceri unui băiat cu totul străin de treaba asta.

— E în biroul meu, îi răspunse Altero. Tremură ca frunza și jură că nu s-a atins de nimic. Dar o să-i arăt eu! Sînt sigur că pînă la urmă o să mărturisească.

Cattani o luă spre biroul lui Altero urmat de adjunctul său. Cînd intrară, polițistul Settimelli sări în picioare. Era un blonduț slab, speriat ca un iepure fugărit. I se adresă lui Cattani, plin de speranță:

— Domnule comisar, nu m-am atins de nimic, vă jur!

— Numai tu ai putut s-o faci, interveni cu asprime Altero.

— Un moment! spuse ferm Cattani ridicînd o mînă, ca pentru a cere un moment de calm. Să nu condamnăm înainte de a fi siguri sută la sută. S-ar putea să fie altcineva care s-a introdus în birou într-un fel pe care nu ni-l putem închipui acum.

Polițistul mai prinse puțin curaj la auzul acestor cuvinte și încercă să mai găsească un argument în favoarea lui.

— Domnule comisar, sînt dintr-o familie cinstită, nu sînt un răufăcător, n-aș putea să săvîrșesc astfel de fapte.

— Stai liniștit, îi mai spuse Cattani. O să vedem cum putem aranja toată treaba.

*

Marea se repezea în stînci și ridica nori de stropi ce se răspîndeau pînă departe. Dîn cînd în cînd, ajungeau pînă pe parbrizul automobilului oprit pe iarbă, la marginea drumului. Geamul era acum complet acoperit de picăturile sărate, iar Cattani vedea pata albastră a mării ca printr-un văl de dantelă.

Din spate veni o mașină care se opri chiar în spatele mașinii comisarului. Înăuntru erau doi polițiști în civil, iar pe scaunul din spate se zărea silueta fragilă a lui Titti. Fata coborî și urcă în mașina lui Cattani, lîngă el.

— Am ajuns să ne întîlnim pe furiș! bombăni furioasă. Nu-i caraghios?!

— Stai liniștită. Ai să înțelegi într-o bună zi de ce.

— Oh, Doamne, ce-i tot misterul ăsta?! Eram fericiți că puteam să ne vedem și acum trebuie să ne ascundem. Iartă-mă! Ai probabil motive îndreptățite. Numai că eu sînt din ce în ce mai neliniștită. Cirinnà mă bombardează cu telefoane. Mă cheamă la orice oră. „Îți amintești?“ îmi zice. „ Da, îmi amintesc“. „Mă iubești?“ „Da, te iubesc!“ Dar eu nu știu cîtă vreme am să mai pot juca toată comedia asta..

— Trebuie să ai răbdare.

Își sprijini capul de spătar și închise ochii.

Ea își întoarse privirile spre mare. Pe fereastră se zăreau pescărușii care zburau, descriind cercuri mari pentru ca apoi să cadă ca niște săgeți în apă. Își afundau ciocul și reveneau apoi la suprafață cu prada ținută strîns.

— Răbdare! repetă fata. Pînă cînd să am răbdare?!

— Pînă cînd va fi nevoie. Te-am adus aici ca să-ți spun un lucru important. Să te asigur că nimic nu s-a schimbat între noi. Te iubesc ca la început. Trebuie să știi acest lucru. Să-l ai mereu în minte, orice s-ar întîmpla. Ai înțeles? Orice s-ar întîmpla!

Titti văzu cum mîinile lui Corrado apucaseră volanul și-l strîngeau cu putere. Percepea o tensiune îngrozitoare. Își dădea seama că el îi încredința un mesaj neclar și înspăimîntător, așa încît nu mai îndrăz[redacted] să adauge altceva. Îi puse o mînă pe braț și șopti:

— Și eu te iubesc, Corrado.

*

Tînărul ospătar avea o figură jigărită, cu dinți mari ca de cal, mîini murdare și un șorț plin de pete. Așeză plictisit farfuria cu fripturi în fața lui Cattani și-și șterse mîinile de șorț.

— Adu-mi, te rog, și o bere mare.

Tînărul clipi din pleoape și plecă printre mese, tîrșîindu-și picioarele. Birtul era plin. Clienții, în cea mai mare parte tineri, făceau o gălăgie infernală. Chiar în fața comisarului stătea un om de vreo cincizeci de ani, cu o căciuliță de lînă pe cap, de sub care ieșeau smocuri de păr.

Cattani avea un aer nemulțumit. Nu suporta vacarmul, nu suporta televizorul dat la maximum pe care nimeni nu-l asculta, nu suporta perdeaua de fum (amestec de miros de bucătărie și de țigări) care se așeza tot mai deasă.

Un individ cu mustăți, care mesteca gumă, se apropie de masă. Își duse două degete la frunte, în semn de salut:

— Comisare, îmi permiteți?

Își trase un scaun și se așează.

— Trebuie să vă vorbesc.

Cattani continua să-și taie friptura.

— Să auzim!

Celălalt nu părea în largul său. Începu să vorbească fără să-i mai explice de ce se afla acolo.

— Solul nu-i răspunzător de necazul pe care-l vestește: Prietenii nu sînt mulțumiți.

— De ce nu sînt mulțumiți? întrebă Cattani, fără să-și ridice nasul din farfurie.

— Din cauza adjunctului dumneavoastră.

— Altero? Da' ce-a făcut?!

— Strică, domnule comisar! Strică mult.

— Își face meseria.

— Da, da' încurcă treburile. Atunci..., șopti omul rupînd o scobitoare. Atunci, dacă-l trimiteți mîine la Palermo, avem noi grijă de el.

— Ce?! Cattani bătu cu amîndouă mîinile în masă. Sînge, nu! șuieră printre dinți. Ai înțeles, vită?!

Îi agita cuțitul în față.

— Te omor! îl amenință.

Vinele de la gît i se umflaseră, iar fața-i pămîntie inspira groază.

— Te omor! repetă Cattani scos din minți.

Celălalt reușise să împingă puțin scaunul, se ridică și-o întinse spre ușă.

*

Abia în toiul nopții se întoarse Cattani acasă. Avu surpriza să găsească luminile aprinse și doi musafiri care-l așteptau în salon.

— Ne scuzi că ne-am luat libertatea să intrăm așa în casa dumitale.

Erau cei doi veri ai lui Cirinnà, cu părul pomădat și batistele înfoiate în buzunarul de la piept.

— Am venit să luăm cîte ceva pentru fetiță. Rochițe, bluzițe, chiloței.

Cattani mai era încă întors pe dos de povestea de la birt. Luă o statuetă de ceramică și o aruncă în zid. Nimerise într-un tablou, sfîșiindu-i pînza și făcîndu-i geamul țăndări, care zburară ca niște confeti, căzînd și pe cei doi veri.

— Da' ce dracu faci? spuse unul din ei înghețat de frică, scuturîndu-și bucățelele de sticlă de pe umeri. Am venit aici ca prieteni și pe dumneata te-apucă dracii!

— Sînteți niște criminali împuțiți. N-am să mai fac nimic pentru voi!

— Bine, bine, conchise vărul mai vorbăreț cu un ton împăciuitor. Hai să uităm povestea cu adjunctul. Gata! S-a terminat.

Ținea în mînă o havană aprinsă și o îndreptă spre Cattani.

— Numai că dumneata trebuie s-o uiți pe domnișoara Titti. Nu respecți înțelegerea. Aveți întîlniri clandestine. Noi știm să iertăm, dar și dumneata trebuie să arăți un pic de bunăvoință.

Comisarul simțea cum îl mănîncă palmele. Nu-și revenise încă din accesul de furie și ar fi vrut să-i apuce pe cei doi și să le spargă capetele, așa cum făcuse cu statueta. Dar spuse numai atît:

— Fiți atenți, sfîrșitul poveștii ăsteia ar putea să fie al dracului de urît și vi-l doresc din tot sufletul!

— Acum mai ne și blestemi! făcu cel cu havana. Și noi, care voiam să-ți facem o surpriză plăcută! Nu vrei să-ți vezi fetița?

Îl legară la ochi și-l puseră să se culce pe scaunul din spate al mașinii. Automobilul merse cam vreo jumătate de oră. Cattani a încercat să ghicească drumul, după cotituri, după zgomotele pe care le auzea, dar curînd a trebuit să renunțe.

Cînd, în sfîrșit, mașina se opri, îl dădură jos și-i scoase cîrpa de la ochi. De undeva se auzi țipătul unei păsări de noapte. Un fior îl scutură pe Cattani. Respirația îi era agitată. Era în plin cîmp. Peste el se lăsa, neagră și grea, umbra unui copac. La o oarecare distanță, se zărea silueta unei căsuțe. Era tot ce putea să vadă în întunericul acela.

Din căsuță cineva făcu semne cu o lanternă. Se îndreptă către el. Își aținti privirea cît putut și, în sfîrșit, o văzu. Fetița mergea cu pași mărunți alături de un bărbat care ținea lanterna. Pe măsură ce înaintau, tatăl simțea cum i se topește inima. O privea cu intensitate, examinîndu-i fiecare bucățică a trupșorului, piciorușele, mîinile, chipul frumos și inteligent. Și fiecare amănunt îi deștepta o furtună de amintiri și sentimente.

— Tăticule!

Fetița se smulse din mîna omului cu lanterna și se aruncă în brațele lui.

— Fetița mea dulce! o strînse Cattani la piept, mîngîindu-i părul zburlit și ștergîndu-i lacrimile.

Continua să-i șoptească cuvinte drăgăstoase: „Micuța mea! Paoletta mea dulce!“ mîngîind-o și strîngînd-o cu putere la piept.

— Tăticule! Nu mă mai lași aici, nu-i așa? îl întrebă fetița îngrijorată. Mă țin numai în întuneric. Nu știu niciodată cînd e noapte sau zi. Să nu mă lași aici, tăticule!

— Încă puțin, scumpa mea. Trebuie să mai rămîi puțin.

— Cîtă vreme?

— Cîteva zile.

Comisarul își regăsise sîngele rece și-i dădea la repezeală cîteva sfaturi.

— Nu trebuie să plîngi. Tăticu' o să vină curînd să te ia. Trebuie să fii tare, îmi promiți? Tăticu' și mămica or să fie iarăși cu tine și o să fim fericiți cu toții, ai să vezi! Fericiți ca niște regi.

— Bine tăticule, am să fac cum zici tu.

Omul cu lanterna se apropie. Pantofii îi erau murdari de noroi.

— Ajunge! spuse cu o voce aspră și, luînd-o pe fetiță de mînă, o tîrî după el.

— Nuuu! striga Paola. Dă-mi drumu'!

Cîteva clipe mai reuși s-o vadă. Apoi nu mai putut zări nimic. Auzea numai strigătul fetiței, din ce în ce mai îndepărtat:

— Tăticule, tăticule!

Îi veni să fugă sprea ea. Dar unul din veri îi puse pistolul în coastă și-l împinse în direcția mașinii.

Își promise că, după ce o vor elibera pe fetiță, vor pleca, împreună cu Else, undeva în Nord, într-un sat liniștit de munte și vor sta iarna la gura sobei și se vor privi blînd și lung. Vor fi în siguranță. Vor fi împreună.

COMISARUL SUB ANCHETĂ

PROCURORUL—ADJUNCT, BORDONARO, ÎȘI MÎNGÎIE BARBA, cîntărind cu grijă vorbele avocatului din fața sa.

— Da, reluă acesta, în seara cînd a fost schimbul de focuri dintre Cirinnà și comisar, au existat doi martori. Două persoane care au văzut cu ochii lor cum s-au petrecut faptele. Dacă vreți să aveți bunăvoința să-i ascultați, ei sînt la dispoziția dumneavoastră.

Magistratul își mușcă buza de jos.

— Doi martori, repetă, nereușind să înțeleagă. Și de ce au așteptat atîta vreme ca să apară?

— De frică, răspunse avocatul, ca și cînd ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume. De frică să nu aibă necazuri.

— De frică să nu aibă necazuri!

Magistratul repeta cuvintele avocatului, ca și cum ar fi vrut să și le întipărească bine în minte. Așeză mai bine codul de legi, bägă un cuțitaș într-un sertar și, în sfîrșit, spuse:

— Aduceți martorii!

Doi bărbați intrară în încăpere, unul îndesat, cu o burtă mare care făcea ca picioarele să-i pară și mai scurte, celălalt spătos, cu o față colțuroasă, trăgînd mereu de reverul hainei, de parcă ar fi vrut să ascundă ceva.

— Cîte unul! ceru magistratul.

Amîndoi se îndreptară către ușă, dînd unul peste altul. În sfîrșit, pîntecosul se apropie, șchiopătînd, de birou.

— Ce doream să vă spun eu, domnule judecător, începu martorul, este că justiția, pe noi, oamenii sărmani, ne calcă în picioare. Ne pune lațul de grumaz. Bietei mele măicuțe trebuiau să-i dea pensie. Da' de unde! Sîntem oameni fără noroc.

Magistratul îl asculta cu un amestec de curiozitate și surprindere, apoi se hotărî să curme toată pălăvrăgeala acestuia și să-l aducă la subiect.

Omul se foi pe scaun și pîntecul uriaș îi tresăltă.

— Uitați, în seara faptului, cînd s-a petrecut daravera cu schimbul de focuri, eu și tovarășu' meu, că noi sîntem camionagii, ne opriserăm tocma' acolo, la locu' ăla, că nu mai mergea camionu', că avea nu ș'ce hibă. Camionu' nostru, domn'e judecător, îi cam bătrîior, că nu putem să ne luăm unu' nou, că dacă sîntem niște sărăntoci...

— Bun, de acord! i-o scurtă magistratul, aducîndu-l la subiect.

— Am văzut noi, că și tovarășu' meu a văzut, că dom' comisar trăgea în doi motocicliști... Trăgea tare..., tare mai trăgea!... Trăgea de mama focului.

— Da, confirmă apoi și celălalt. În fața sfintei Lucia, care să-mi ieie lumina ochilor dacă vă zic minciuni, jur că ăla din mașină, care aflai că e domnu' comisar, trăse întîi în unu' și p'ormă în ălălalt, fără ca aceia să-i fi făcut ceva. Hristoase, Dumnezeule, că mi-am zis... că mi-a zis și tovarășu' meu că și el o auzit, Hristoase, Dumnezeule, ăsta te omoară fără vină. Pă sfînta Lucia, de nu-i așa!

*

Știrea despre cei doi martori se răspîndi repede. Contesa Olga Camastra consideră că e bine să-i spună lui Cattani o vorbă de încurajare, tocmai acum cînd era descris ca un ucigaș periculos. Se întîlni cu el chiar la intrarea în Prefectură.

— Dar ce se întîmplă?! îl întrebă Olga. Se poate știi ce se petrece?

El nu-i aruncă nici o privire, continuîndu-și drumul.

— Să mă lași în pace! Lăsați-mă toți în pace! Toți!

— Nu vorbi așa, sînt doar prietena dumitale!

— Lasă-mă dracului în pace!

Și comisarul dispăru într-un coridor întunecos.

Aceeași întrebare îi fu pusă, imediat după aceea, de adjunctul său, de Altero:

— Da' ce dracu' se întîmplă? Ce mama dracului se întîmplă?!

— Nu știu, Altero, nu știu.

— Procurorul Bordonaro v-a căutat. Zicea că arde...

Știa foarte bine ce voia de la el procurorul adjunct. Știa foarte bine că toată povestea luase o întorsătură catastrofală pentru el. Așa că mai bine să-l vadă pe procuror imediat și să-i asculte verdictul cu bărbăție.

— Faceți-mă să înțeleg! spuse Bordonaro.

Își împreunase mîinile și-și sprijinise fruntea de ele.

— Aici lucrurile nu se mai leagă.

— Acum, că mă gîndesc mai bine, i-am văzut că duceau mîna la buzunar și am crezut că voiau să-și scoată pistoalele.

— Ați crezut?! aproape că strigă magistratul. Dar nu-i de crezut.

Răsfoi procesele-verbale ale celor doi martori și continuă:

— Aici se spune clar că v-au văzut punînd un pistol în mîna tînărului pe care l-ați omorît.

— Vedeți, arma aparținuse unui pungaș mort. Laboratorul de criminalistică m-a informat că era arma cu care fusese omorît De Maria, m-am gîndit că e inutil să mai acuzi un pungaș mort. Mai bine s-o folosești ca să-l încolțești pe Cirinnà și clanul său.

Stătea pe scaun, drept, nemișcat, deformînd realitatea și îndreptînd declarațiile împotriva lui. Vorbea liniștit, ca și cum, de aici înainte, totul îi era indiferent.

— E absurd! strigă Bordonaro revoltat, scoțîndu-și batista din buzunar ca să-și șteargă fruntea. Lumea zice că toată ura împotriva lui Cirinnà vine de la o femeie.

— Lucruri vechi. N-au nici o legătură.

— Totuși, această persoană ar fi putut să vă trezească resentimente față de Cirinnà.

— Vă repet, e o poveste veche, moartă și îngropată.

— Dar hîrtiile false pe care le-ați făcut nu sînt îngropate. Bordonaro își scoase ochelarii și-i puse alături pe masă. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, dar din acest moment sînteți de cealaltă parte a baricadei. Trebuie să deschid o anchetă asupra comportamentului dumneavoastră.

— Îmi dau seama că trebuie s-o faceți. Am pierdut frîul și am făcut o groază de greșeli.

Magistratul îl privi întrebător.

— Da, continuă comisarul. Dacă mă gîndesc mai bine, cred că am greșit și cu Ravanusa și Terrasini. I-am descris ca pe doi demoni, iar acum îmi pare rău, căci nu am avut nici cea mai mică dovadă împotriva lor.

*

De cînd rămăsese complet singură, Anna Caruso își pusese toate speranțele în Cattani. Făcuse din el un erou și-l considera ca fiind singurul în stare să răzbune moartea logodnicului și a fratelui ei. Ultimele evenimente mai întîi au decepționat-o, iar apoi i-au provocat o mînie cumplită. Pînă și Cattani se dovedise a fi un om de nimic, fără șira spinării. Avea poftă să-i spună cîteva drept în față. Îl aștepta în stradă, chiar la intrarea Prefecturii:

— Unde sînt toate promisiunile grozave? îi aruncă vorbele cu aer scîrbit. Cirinnà va ieși acum curat ca lacrima. Ați avut nerușinarea să susțineți mărturia celor doi. Da' cîți bani ați luat pentru asta? Cîți? scrîșni în timp ce sîngele i se urcase la

cap și fața i se congestionase. Și mie cine mi-i dă înapoi pe fratele și pe logodnicul meu?! Cineee?

Urlînd, îi trase o palmă comisarului, care rămase împietrit. Înainte să plece, îi mai aruncă o insultă:

— Mulți au avut încredere în dumneata. Mulți s-au păcălit!

*

Totdeauna însetați de nenorocirile altora, trimișii marilor publicații naționale veniseră ca lăcustele la Trapani. Umflară imaginea polițistului asasin, difuzînd-o în toată țara. La Milano, Else fu foarte tulburată văzînd în ziare fotografia soțului. Titluri mari anunțau că magistratura deschisese ancheta. În așteptarea rezultatelor, Ministerul de Interne îl suspendase din slujbă, deschizînd și el o procedură disciplinară.

Să fi fost posibil ca cei doi martori să spună adevărul? Sau era numai o manevră ca să-l piardă pe bărbatu-său? Era totuși cineva care o putea ajuta să înțeleagă. Cannito, importantul personaj de la Roma, în casa căruia îl cunoscuse pe Corrado și pentru care comisarul avea multă afecțiune. Else se hotărî să-i telefoneze.

— Am aflat, am aflat, îi spuse acesta cu o oarecare plictiseală în glas. Mi-au trimis o copie a raportului, cu toate capetele de acuzare. Nu pentru că aș avea vreo competență în acest gen de treburi, dar știau că fusese elevul meu...

Deja se debarasa de el. Nu-i mai era prieten, ci un fost elev care-i înșelase speranțele.

— Nu înțeleg cum s-a putut întîmpla, se tînguia Else. Probabil că voia să facă un gest gene-

ros, s-o salveze pe fata aceea care avea nevoie de ajutor.

— La asta m-am gîndit și eu. O drogată are zilnic nevoie de doza ei. Ca să i-o procure, Corrado a ajuns la o înțelegere cu vreun traficant. „Tu îmi dai drogul și eu închid ochii". Dar genul ăsta de înțelegere se termină totdeauna rău pentru că celălalt nu se satură niciodată. Vrea mereu mai mult. Și sfîrșești băgat într-o treabă murdară, fără măcar să-ți dai seama.

— Mi se pare imposibil!

Îi părea acum rău că-l lăsase singur.

— Faptele vorbesc clar. Cattani i-a trădat pe cei care au crezut în el și te-a trădat și pe dumneata, dragă Else. Fii realistă, la punctul unde a ajuns nu ai altceva de făcut decît să-l lași să se afunde. Și-a pus lațul de gît cu mîinile lui. Trebuie să-i iei imediat fetița și ai să-ți poți reface după aceea viața. Ești încă tînără, norocul dumitale. Vrei un avocat bun?

— Un avocat între soț și soție? întrebă Else surprinsă și amărîtă. Doamne, ce tristețe! Nu... mulțumesc.

*

Comisarul își trecu mîna peste față. Simți înțepătura bărbii nerasă de trei zile. Fuma, trăgînd fumul încet și adînc, mergînd încoace și încolo prin cameră. Nu-și mai amintea de cînd nu mai ieșise din casă. Se auzi soneria. Nu avea chef să vorbească cu nimeni.

— Cine-i?

— Ghicește!

Recunoscu vocea lui Titti.

— De ce-ai venit?! strigă enervat.

— Ca să te văd...

Din spatele ușii se auzi un urlet:

— Pleacă, du-te, n-am chef astă-seară!

Fata nu se dădea dusă.

— Dacă nu deschizi, mă culc în fața ușii.

Cattani răsuci nervos cheia în broască. Ușa se deschise și Titti rămase cu ochii căscați la arătarea cu barbă mare și ochi sticloși ivită în cadrul ușii.

— Nu, nu trebuie să te lași să ajungi în halul ăsta!

Casa mirosea a fum stătut. Fata deschise o fereastră. Salonul avea aerul unui cîmp de luptă. Cămăși aruncate pe jos, scrumiere pline de mucuri, sofaua plină de ciorapi și ziare.

— Am să fac puțină ordine. Tu stai cuminte acolo.

Aruncă o privire în camera Paolei.

— Și fetița, e tot la prietena ei?

— Da, fu tot ce-i răspunse el.

Continua să se miște încoace și încolo, ca și cum i-ar fi fost frică să nu devină ținta cuiva dacă ar fi rămas nemișcat.

— Am să rămîn aici pînă se întoarce fetița, îl anunță cu hotărîre Titti.

Se răsuci brusc spre ea, congestionat de furie:

— Tu să pleci de-aici, și repede. Dacă nu...

Apoi, gîndindu-se puțin, își schimbă atitudinea:

— Pentru binele tău, e preferabil să te întorci acasă. Eu sînt un om terminat, nu te mai pot apăra.

— Foarte bine! Asta înseamnă că am să mă apăr singură. Mai curînd sau mai tîrziu, trebuia să învăț s-o fac.

Pentru prima oară, Cattani descoperi că sub aspectul fragil al fetei se ascundea un sîmbure neașteptat de tare. Îi fusese dat să atingă acum vechea asprime a secularei aristocrații siciliene.

— Nu! Trebuie să te ții departe de mine.

Vocea îi devenise rugătoare.

— Sînt un om sfîrșit. Toată lumea rîde de mine. Am ajuns batjocura tuturor.

— Dar eu cunosc adevărul și nu te părăsesc. Nu mă interesează ce spun alții.

— Eu vreau să rămîn singur, șopti rugător comisarul strîngîndu-și pumnii pînă cînd i se albiră degetele. Eu îți cer să mă lași în pace.

Cu încăpățînare, fata îi respingea orice argument.

— N-am să te plictisesc. Am să stau într-un colțișor și nici n-ai să știi că sînt aici.

Asta-l făcu să ajungă în culmea exasperării. Lovi cu pumnul în masa de la bucătărie de săriră în sus două ceșcuțe murdare de cafea.

— Trebuie să pleci! răcni. Nu te pot ține aici și nici nu vreau să te țin. Nu vreau... nu vreau!

— Din cauza lui Cirinnà, da? Și ție ți-e frică de Cirinnà! Curînd o să fie liber și tu ai și început să tremuri. Numai că mie nu mai mi-e frică de Cirinnà. Dacă tu i-ai cruțat viața în seara aceea, eu nu voi avea o inimă la fel de moale. Cînd va veni la mine acasă, am să-i zbor creierii cu un glonte. Ai să vezi!

— Nu spune prostii! se alarmă Cattani.

— Am s-o fac! Cine va îndrăzni să mă judece?! El a omorît-o pe maică-mea.

Se îndreptă spre ușă și plecă.

Cattani înălță capul și-și văzu imaginea reflectată de oglinda din baie. Îl dureau ochii. Deschise robinetul și-și răcori fața. Gîndurile i se întorceau la cele petrecute cu Titti. Își șterse fața.

— M-am purtat îngrozitor, își zise cu amărăciune.

Deschise ușa și, coborînd în fugă scările, ieși în stradă. În lumina palidă a felinarelor nu văzu pe nimeni.

— Titti, începu să strige, unde ești?

Farurile unei mașini se aprinseră, apoi se stinseră și Cattani o văzu ghemuită deasupra volanului. Îi prinse fața în mîini, strîngînd-o cu disperare:

— Te iubesc! Vreau să știi asta! Dar nu te pot tîrî după mine în prăpastia care s-a deschis în fața mea.

Cu o voce abia auzită, Titti întrebă:

— Din cauza lui Cirinnà, nu-i așa?

— Nu. Situația e mult mai încurcată. Ai să-ți dai seama singură. Încetul cu încetul.

*

Nu mai putea să se arate la Prefectură. Stătea numai în casă, cu urechile ciulite. Aștepta fără încetare un telefon cu vești despre fetiță. Acum distrusese și ancheta și se distrusese și pe sine. Cirinnà, scos de sub învinuirea de tentativă de omor, va fi curînd liber. Atunci de ce continuau să-i țină fetița? Niște ticăloși!

Alteori, pradă obsesiei, ridica receptorul ca să vadă dacă aparatul funcționează. Iar, cînd nu mai rezista, fugea din casă. Se urca în mașină și se oprea departe, în vreun loc singuratic de la marginea mării. Se plimba pe nisip, aduna pietricele

frumos șlefuite de apă, le cerceta fațetele, apoi le arunca din nou în apa din care ieșiseră.

Odată, întorcîndu-se dintr-o astfel de peregrinare, găsi în casă pe cineva pe care nu-și închipuise că-l va mai vedea vreodată. Luat pe neașteptate, rămase în prag uluit.

— Sînt aici de o oră, îi surîse nevastă-sa.

Era duioasă ca odinioară, în vremurile bune.

— Nu mă îmbrățișezi?

Era tulburat, stătea nemișcat, cu o lucire înfrigurată în ochi:

— A, ai venit! Da... sigur... era firesc... Trebuia să mă fi gîndit... Ce... ce mai faci? Bine? Bine... bine...

— Nu puteam să te las singur. Ziarele spun că te-au suspendat și că ești sub anchetă. Ai nevoie de sprijin, îi spuse punîndu-i o mînă pe umăr. Ești palid... Pari răvășit.

Avu un fel de surîs în colțul gurii:

— Și tu ești obosită. Odihnește-te puțin.

Apoi, privind-o bănuitor:

— A sunat telefonul cît eram plecat?

— Nu, n-a sunat nimeni, răspunse și îi trecu mîna prin păr cu multă tandrețe. Nu cred în tot ce ți-au pus în cîrcă. Te cunosc bine. Nu ești criminalul pe care-l prezintă ei. Bun, ai avut o toană cu ducesa. Ei și? Dar tu ești prea corect ca să treci de o anumită limită. N-ai să-ți mînjești niciodată mîinile. Eu știu asta!

Dar bărbatul avea mintea în altă parte. Asculta fără să prindă exact sensul cuvintelor. Trase un picior în sofa și întrebă din nou:

— N-ai auzit sunînd telefonul cît eram plecat?

— Dacă-ți spun că nu!

— Am fost un prost!

Vorbea singur. Se obișnuise într-atît să vorbească singur, să aibă încredere numai în el, încît nu-și mai dădea seama de prezența nevesti-sii.

— Nu trebuia să ies, fir-ar să fie!

— Dar ce-i cu neliniștea asta? Cine trebuia să te cheme?

Cattani își umezi buzele-i uscate. Se uita fix la un punct invizibil:

— Mi-au promis c-or s-o facă astăzi.

— Ce să facă?

— S-o elibereze.

— S-o elibereze? Pe cine?!

Else era acum alarmată.

Cattani întoarse capul sprea ea și șopti:

— Paola...

— Paola? Ce vrei să spui?

Îl prinse de reverul hainei, gemînd:

— Te rog, explică-mi! Ce vrei să spui cu toate astea?!

Chipul femeii se făcuse alb de spaimă.

Cattani o privi grav:

— Else, Paola a fost răpită.

— Nuuu! gemu ea.

Închise ochii și-și îngropă fața în mîini. Într-un tîrziu, întrebă cu voce albă:

— Cum s-a putut întîmpla?

— Indivizii pe care-i cercetam... S-au răzbunat...

Else se clătină. Corrado o sprijini și o duse pînă la pat, o întinse și-i desfăcu nasturii de la bluză. Îi șterse cu o batistă lacrimile care-i curgeau printre pleoapele închise.

— Au luat-o la cîteva zile după plecarea ta, începu el să-i destăinuie, mîngîindu-i fața. Te-am mințit cînd ți-am spus că dormea la o prietenă, dar era necesar. Ca s-o salvez, trebuia să tac.

Else deschise ochii. Iată de ce... Fiecare lucru devenea acum clar.

Corrado dorea acum să-i povestească în amănunțime întregul calvar. Să împartă cu cineva neliniștea animalică pe care o trăise atîtea zile.

— Or s-o aducă curînd acasă, spuse cu o voce încurajatoare.

— Și dacă n-or s-o aducă?

— Asta-i învoiala! Trebuie s-o aducă! Ai să vezi.

— Învoială cu cine? Cu niște criminali?!

— Nu pot să risc. Au avut ce-au vrut. Nu pot să comită o greșeală atît de grosolană chiar acum.

— Și dacă îi apucă nebunia? Și dacă nu ne-o mai dau?

Else sărise în picioare. Tremura și începu să urle.

— Unde-i Paola? Vreau înapoi copila!

Cattani îi astupă gura cu o mînă. O strînse la piept și-i șopti la ureche:

— Fii cuminte, fii cuminte. Fetița noastră se va întoarce. O să fim iar împreună. Tot timpul...

*

În seara caldă, un automobil luxos mergea încet de-a lungul bulevardului. Ajunse lîngă un parc, se opri. Coborî unul din verii lui Cirinnà și privi în jur. Nu se vedea nimeni. Deschise atunci portiera din spate și spuse aspru:

— Vino!

Paola nu mai era decît o vrăbiuță speriată. Deși omul o chemase, nu se mișcă. O strigă din nou.

— Haide, vino!

Ca s-o facă să iasă, o trase de braț.

— Vezi banca aia? Du-te acolo și așteaptă!

Copila o porni într-acolo, o mică umbră în lumina palidă a felinarelor.

După cîteva minute, telefonul sună în casa părinților ei. Cu nervii la pămînt, Cattani ridică receptorul, ascultă în tăcere cîteva secunde, apoi îl trînti, ca și cum ar fi vrut să înlăture un coșmar.

— Au eliberat-o! Haidem! Doamne, au eliberat-o!

Conducea fără să scoată un cuvînt, ca și Else; aproape nu mai răsuflau, de parcă amîndurora le-ar fi fost frică să respire.

Primul care a zărit-o a fost taică-su. Era ghemuită pe bancă, nemișcată, ca un mic animal înghețat.

— Paola! strigă în culmea bucuriei și fugi s-o îmbrățișeze.

Inexplicabil, fetița îl respinse și făcu un salt înapoi. Scoase un strigăt ascuțit și ridică mîinile, ca și cum ar fi vrut să se apere de un mare pericol.

— Nu mă atinge! îl rugă îngrozită.

Cattani nu reușea să înțeleagă.

— Paola, eu sînt, tăticu'!

În zadar...

Cînd Else se apropie, fetița sări în brațele ei.

— Mămico, mămico! plîngea cu sughițuri, tremurînd din tot trupul.

Atunci, pe moment, Cattani n-a făcut o tragedie din comportamentul fetiței. Îl atribuia șocului și tensiunii nervoase. De altfel, el însuși avea nervii

la pămînt, de aceea nu putea să înțeleagă ceva. Ceva mult mai grav.

Acasă, o lăsă pe fetiță cu maică-sa, ca aceasta s-o ajute să-și revină mai repede. La urma urmelor, se gîndea el, viața o să-și reia acum cursul normal. Lucrurile se vor lămuri și cu el. Poate chiar i se va îngădui să-și reia anchetele.

— Ei, atunci va fi distracție mare! Dumnezeule, ce-am să-i fac să joace pe toți ticăloșii ăștia!

Din camera fetiței ieși Else. Avea fața răvășită și gura deformată de un rictus.

— Știi de ce te-a gonit? Ai îngrozit-o pentru că ești bărbat... Au violat-o!

Creierul lui Cattani se goli brusc, orbit parcă de lumina unui blitz. Simțea că o ceață lăptoasă îi înneca mintea. Pe față îi apăru un zîmbet nătîng, iar ochii se umplură de o ciudată duioșie:

— Paola, draga mea, ce ți-am făcut?!... N-am vrut... N-am crezut că sînt atît de... de... Iartă... Iartă-mă!

RĂMAS BUN!

PARFUMUL PRIMĂVERII SE RĂSPÎNDISE ÎN AER. CATTANI TRASE adînc aerul în piept, umplîndu-și plămînii. Aștepta pe peronul gării, cu soția și fetița alături. Un muncitor fluiera în spatele lor. Cattani se întoarse ca să-l privească și, cu coada ochiului, văzu cum înainta către ei o fată cu părul negru.

Era Anna Caruso. Se apropia de ei cu un pas sigur și demn. Îi întinse mîna spunîndu-i:

— Domnule comisar, vă datorez niște scuze. Nu puteam să vă las să plecați fără să vă rog să mă iertați pentru palma aceea.

El ridică din umeri.

— Să uităm ce-a fost!

Apoi trase fata de-o parte:

— Aș vrea să vă rog să-mi faceți un serviciu. N-am pe altcineva în care să am încredere. Duceți-vă pînă la Titti Pecci Scialoja și spuneți-i că am plecat pentru că trebuie să mă ocup de fetiță, s-o dau în grija unui specialist. Dar mă întorc, spuneți-i că-i voi da vești cît pot de repede.

— Dumneavoastră puteați să puneți ordine în orașul ăsta. Nu v-au lăsat. Sper că vă vor lăsa să vă reluați curînd slujba.

— Nu știu. Nu știu dacă mă vor mai lăsa să mă întorc aici.

*

Mafiotul Santa Cirinnà ieși din clinică într-o joi după-amiază. După noua versiune cu schimbul de focuri prezentată de cei doi martori și confirmată de Cattani, învinuirea de tentativă de omor asupra comisarului fusese înlăturată. Nu mai exista nici un motiv ca Cirinnà să fie ținut sub stare de arest. Polițiștii care-i supravegheau camera au fost retrași, iar el n-avea decît să plece liber, înconjurat de cîrdul de rude și prieteni veniți să-i sărbătorească victoria. Era încă o victorie a lor în lupta cu dreptatea celorlalți.

După ce se terminară felicitările, Cirinnà încălță o pereche de pantofi în două culori, cu vîrful ascuțit, își vărsă jumătate de sticlă de colonie la subțiori și-și puse o haină nouă cu carouri uriașe. Luă diverse atitudini în fața oglinzii: din profil, semiprofil, surîzînd ușor sau arătîndu-și toți dinții. Decise că era absolut superb. Plin de el și strălucind de mulțumire, se urcă în Mercedes și-i spuse vărului care-i conducea mașina să-l ducă acasă la Titti. În fața intrării se încrucișă cu Anna Caruso:

— Da' tu ce cauți aici?

— Vreau să vorbesc cu domnișoara Titti.

— N-ai ce vorbi cu ea!

Cu o mînă își aranjă nodul cravatei mari, cu flori. Apoi, văzînd că fata insista, îi ordonă:

— Hai, cară-te! Șterge-o de-aici dacă nu vrei să sfîrșești ca frate-tu și ca logodnicul tău! Haide, du-te, muierile trebuie să stea acasă!

Ochii lui Titti erau umbriți de un văl de resemnare. Cirinnà intră în salonul unde-i omorîse pe Marineo și pe ducesă. Era o dezordine cumplită. Pe fotoliu, zăceau tot felul de haine, pe mobilă se adunase o grămadă de obiecte. Totul era plin de praf, iar de pe ziduri și din tavan căzuseră bucăți de tencuială.

— Titti... Titti!... exclamă fericit Cirinnà, îmbrățișînd-o, pipăind-o pe spate, încercînd să-i bage o mînă pe sub rochie. Ce frumoasă ești! Atît de frumoasă!

Fata voia să scape din îmbrățișare și reuși să se desprindă puțin.

— Titti... Titti! repeta el întruna. Apoi, făcîndu-i cu ochiul:

— Îl așteptai pe Sante al tău! Nu mai aveai răbdare! Așa-i? Spune, așa-i? Spune! Spune!

Ea îl împinse cu putere, făcîndu-l să cadă pe un scaun.

— Ce faci, fugi?! se minună Cirinnà. Ți-am adus un pic din treaba aia. Vrei?

— N-am nevoie!

— Bun! Te-ai vindecat. Asta mă bucură pentru că am intenția să te iau de nevastă.

Titti izbucni în rîs:

— Eu, să devin nevasta ta?

— Sigur! O să plesnească toți de invidie pentru că amîndoi sîntem plini de bani. Și frumoși. Și tineri. Și puternici.

— Cirinnà, vrei să faci pasul cel mare. Să ai un blazon. Numai că n-o să-ți folosească la nimic.

— Ce tot vorbești? Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc.

Făcu o piruetă cu un braț ridicat:

— Ai să fii minunată îmbrăcată în alb.

— Scoate-ți asta din cap, spuse ea încet.

— Ei, acum ești puțin obosită. Nu știi ce spui. Dar mîine, în liniște, ai să vezi că ideea asta o să te umple de bucurie.

— Bine, bine, făcu Titti cu sarcasm. Mîine, așteaptă tu pînă mîine.

Avea o privire pierdută, ca și cum nu mai avea nici un fel de interes pentru tot ce era în jurul ei.

*

O lumină veselă, răspîndită pe mare, vestea revărsatul zorilor. Dintre clădirile care o înconjurau, se desprindea, masivă, silueta palatului Pecci Scialoja. Iar un măturător, care-și împingea alene mătura pe trotuar, observă că acolo sus, unde bătrînul duce își păstrase pentru sine un mic apartament, lumina era aprinsă. Faptul i se păru foarte ciudat. La ora aceea a dimineții, cînd tot orașul dormea, nu mai văzuse vreodată lumina aprinsă acolo. Continuă să măture, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire la fereastra luminată. Cînd ajunse mai aproape, mirarea îi spori și mai mult, căci fereastra era deschisă.

Sprijinit de coada măturii, se opri în acel loc, cîntărind lucrurile care îi trezeau și mai mult curiozitatea. Privirea îi trecu de la fereastră la alee și descoperi ceva care-l făcu să tresară: Chiar sub fereastră era un corp omenesc. Acum îl vedea

bine, la mai puțin de zece metri de el, în cercul de lumină al unui felinar.

Măturătorul se apropie prudent. Rămase împietrit recunoscînd-o pe Titti, cu părul ei lung revărsat în jur ca o coroană. Se aruncase în gol și orice scînteie de viață se stinsese de pe chipul ei, acum alb ca varul. Părea liniștită, cu picioarele îndoite, cu brațele strînse la piept, de parcă s-ar fi ghemuit pentru culcare.

*

Recuperarea Paolei se anunța lungă și grea. Fata lui Cattani se dovedea a fi mult mai profund tulburată. Ore întregi rămînea nemișcată, pierdută, închisă într-o lume care era numai a ei. Maică-sa o urma pas cu pas. Uneori, micuța se agăța de mîna ei și o ținea strîns, în tăcere.

— Încetul cu încetul, îi spunea Else soțului ei, își va reveni. Într-un anume sens, e ca și cum aș ajuta-o să se nască din nou.

Taică-su îi inspira încă groază. Paola îl privea înspăimîntată, cu ochii ieșiți din orbite.

— Cel mai bun lucru este să n-o forțăm, îl sfătui psihiatrul.

Se plimba împreună cu Cattani în minunatul parc al clinicii. Munții care-i înconjurau erau acoperiți de zăpadă. În Elveția, primăvara mai păstra culorile iernii.

— E nevoie de timp, reluă psihiatrul discuția. De mult timp. Trebuie să depășească un șoc cumplit.

Cattani mai privi o dată munții: Nu erau cei în care visase să se retragă cu Paola și Else. Nu era deloc așa cum visase. Nu mai era nici măcar sigur că voia să se retragă...

RĂZBUNAREA

Trecuse o lună de cînd plecase Cattani. La Trapani se instalase din nou liniștea. Fiecare lucru își relua locul lui de mai înainte. Fiecare piesă se întorcea la locul ei rînduit de la început.

Dar comisarul avea niște socoteli de încheiat. Și, într-o bună zi, își făcu apariția, însetat de răzbunare. Se duse la contesa Camastra care, deschizînd ușa casei, se trezi față-n față cu el, mînios și încruntat ca un zeu al războiului. Zăbovi o clipă în prag, uluită. Apoi se dădu la o parte, făcîndu-i loc să intre.

— Sînt consternată! Nu știam nimic de răpirea fetei dumitale.

— Ce vrei să spui? Vrei să-ți fabrici un alibi? I-o întoarse el cu un ton aspru. Fata mea a fost răpită și violată pentru ca și interesele unor persoane ca dumneata să fie apărate.

Contesa închise ochii.

— Faci parte din jocul ăsta. Ce faci cu întreprinderile dumitale, toate în regulă, cu afacerile

dumitale dincolo de orice bănuială? Îți spun eu ce faci: Speli banii murdari! Accepți subvențiile de la banca Ravanusa, dar nu te întrebi de unde vin banii aceia.

Își frecă ceafa și continuă.

— Dar dumneata ai un loc secundar. Nu pe dumneata vreau să te bag în pușcărie.

O rază de soare tăia în două camera și cădea apoi pe chipul contesei, făcînd ca părul să capete o strălucire aurie.

— Îți înțeleg starea sufletească. Dar chiar dacă nu mă crezi, te asigur că sînt îndurerată pentru fata dumitale și mi-ar face plăcere să știu cum se simte acum.

Se făcu că nu i-a auzit cuvintele. Raza de soare nu ajungea la el. Se găsea în partea umbrită a camerei și, stînd așa, în umbră, dorința lui de răzbunare părea să-i ofere o superioritate morală zdrobitoare față de contesă. Făcu cîțiva pași către ea și-i spuse:

— Am venit să te rog să duci un mesaj lui Ravanusa și Terrasini. Le spui numai că vreau dreptate. Ei vor înțelege.

Contesa crezu că a înțeles și ea:

— O să-ți dea ceea ce dorești.

— Te gîndești la bani? se revoltă Cattani. Dumneata ești sensibilă numai la sunetul banilor! Nu te supăra, dar trebuie să ți-o spun. Chiar dacă te-ai măritat cu un conte, în suflet ai rămas o femeie de calitate îndoielnică. Nu vreau bani! Vreau să-mi predea fiara care mi-a violat fata!

De la fereastră, contesa Camastra îl urmări pe Cattani cu privirea. Îl văzu deschizînd ușa unei au-

torulote, vopsită în verde și alb, înmatriculată la Roma: noua lui casă din Sicilia!

*

Fără să mai piardă vremea, contesa plecă și se duse la locuința lui Ravanusa. În salonul somptuos se afla și Terrasini, așezat într-un fotoliu, ocupat să-și aranjeze lanțul de aur al ceasului de pe vestă.

— Scumpă contesă, începu Ravanusa, cred că nu e cazul să ne jucăm ca niște copii. Dacă nu v-am vorbit de răpire, a fost ca să nu creăm o neliniște inutilă.

— O treabă întristătoare, fu de acord Terrasini, dar indispensabilă la acea vreme. Nu v-am informat, dar dați-vă seama: Vă putea scăpa un cuvînt și toată treaba era compromisă! Fiți înțelegătoare!

Își puse picior peste picior.

— Dacă nouă ni se întîmplă ceva, tot orașul va fi dat peste cap.

— Nu mă așteptam să vă coborîți pînă la așa ceva. Nu sînt nici eu ușă de biserică, asta știu. Dar nu-mi închipuiam că sînteți în stare de un asemenea lucru. Să răpiți și să violați o fetiță.

— Da' cine a violat-o? întrebă Terrasini făcînd un gest larg cu mîna. Micuța a fost reținută cu toată grija și apoi redată părinților.

— Fetița a fost violată, insistă contesa.

— Nouă nu ni se pare că s-a întîmplat așa ceva, interveni Ravanusa. Dar cine v-a spus asta?

La vestea că se întorsese comisarul, cei doi schimbară o privire plină de subînțeles.

— Cheamă-l imediat pe Cirinnà, spuse Terrasini lui Ravanusa.

— Nu l-am chemat niciodată în casă, protestă bancherul.

— Acum va avea această onoare, i-o reteză scurt Terrasini.

Cînd Cirinnà apăru, era oarecum speriat de privirile care-l fixau. Își băga mîinile în buzunare, le scotea, își trăgea continuu haina.

Terrasini îl atacă imediat:

— Vreau să știu cine-i nenorocitul care a avut ideea s-o violeze pe fetiță.

După primirea mai mult decît rece, Cirinnà e aștepta la ceva mai rău. Așa că, oarecum ușurat, încercă să micșoreze gravitatea faptului:

— Bine, și chiar dacă a făcut-o cineva, acum e musai să-i dăm satisfacție polițaiului ăla?

Nimeni nu pronunță un cuvînt. Terrasini se așeză mai bine în fotoliu. Își împreunase mîinile pe stomac și își mișca vîrful degetelor, unul după altul, într-o liniște mai elocventă decît orice cuvînt.

Cirinnà stătea ca pe jăratec. După un moment de ezitare, continuă:

— Am înțeles. Vreți să știți cine a violat-o pe fetiță. Bine!

Era roșu la față și, după o pauză, începu iar, plîngăcios.

— Da' voi nu trebuie să vă purtați așa. Eu mi-am făcut datoria.

Terrasini îl privi sever:

— Și ți-ai făcut-o prost! spuse cu răceală. Nu trebuia să vă atingeți nici de un fir de păr al fetiței. Asta era înțelegerea! Și, în schimb, ai făcut o ticăloșie. Acum, ăla s-a întors ca o fiară și vrea să ne strîngă de gît pe toți. Și, de data asta, îl înțeleg.

Contesa Camastra se săturase.

— Vă salut! Mi-ați făcut greață...

În timp ce se îndrepta spre ieșire, o ajunse vocea poruncitoare a lui Terrasini:

— Vă rog, contesă, să vă țineți gura!

Olgăi i se păru că depășește limita. Se întoarse către el și-i spuse cu o voce tăioasă:

— Dacă mi-o spui cu acest ton, pot să uit să-mi țin gura. M-am săturat de porcăriile voastre. M-am săturat, auziți?!

Terrasini nu se enerva niciodată. Avea nervi de oțel. Putea să i se întîmple orice că el rămînea impasibil ca un bloc de granit. Dar de data asta își pierdu controlul și strigă:

— Porcăriile acestea aduc milioane în întreprinderile dumitale, dragă contesă. Te prefaci că nu vezi și nu auzi, dar să-ți intre bine în cap că sîntem cu toții în aceeași barcă. Iar dacă barca se scufundă, nu există șalupe de salvare pentru nimeni.

Contesa nu se lăsă deloc impresionată.

— N-am înțeles bine dacă trebuie să consider cuvintele dumitale drept o amenințare. Sau doar un exercițiu de exprimare plastică.

Terrasini reacționă cu un surîs. Își recăpătase imediat obișnuitul sînge rece;

— Ești prea impresionată acum. Ai nevoie de puțină odihnă. Dar înainte de a pleca ar trebui să ne spui cum să luăm legătura cu comisarul. Unde-l găsim?

Tonul era calm, dar tăios și amenințător. Contesa înțelese că ar fi mai bine să le dea informația cerută.

— Asta nu știu, dar cred că stă într-o autorulotă, vopsită alb și verde, înmatriculată la Roma.

*

Cattani își parcase autorulota la periferia orașului, pe un mic spațiu acoperit cu iarbă. La orele trei din noapte un vuiet făcu ca lumea din vecinătate să sară din pat. Primii care au sosit au fost doi polițiști. Au descoperit că explozia distrusese complet vehiculul din care mai rămăseseră doar cîteva bare metalice, ca o carcasă fumegîndă de animal cu labele în sus.

În ziua următoare, avocatul Terrasini primi un telefon care-l surprinse foarte mult.

— Avocatule..., mă recunoști?

Terrasini își înfrînă nemulțumirea și răspunse cu o voce cordială:

— Comisare, ce plăcere să vă aud din nou vocea!

Chipul îi era pămîntiu. O venă îi pulsa vizibil la colțul ochiului. Cirinnà și clanul său dăduseră greș și de data asta.

— Avocatule, băieții dumitale mi-au aruncat în aer autorulota. Regret, dar eu dormeam în altă parte.

— Nu înțeleg! se prefăcu Terrasini. Dar spuneți-mi, cu ce pot să vă fiu de folos?

— Sigur! Îți dau douăzeci și patru de ore ca să-mi predai pe cel care mi-a violat fata! Cînd vrei să dai de mine, îl poți chema pe don Manfredi... Cum?... Nu mă crede atît de naiv, nu dorm la don Manfredi, dar el știe unde să mă găsească.

Terrasini continua s-o facă pe neștiutorul. Luă tonul omului care n-are nimic de împărțit cu nimeni:

— Comisare, nu știu despre ce e vorba. Dar voi asculta și eu la ce se zvonește. Am să încerc să capăt informații. Dacă voi avea vreun răspuns pozitiv, o să vă înștiințez.

Imediat după ce a închis telefonul, Terrasini aprecie că situația ajunsese la un nivel prea înalt de risc. Cel mai bun lucru era să ceară intervenția unei persoane importante care să poată aranja treaba într-un mod care să nu provoace dureri inutile de cap.

Făcu numărul de la Roma al profesorului Laudeo.

— Nu, spuse acesta, nu pot să mă mișc de aici. Nici vorbă să mă întorc în Sicilia. Trebuie să mă ocup de o asociație care lucrează la nivel național, nu pot să mă ocup de ce se întîmplă într-un orășel oarecare.

Avocatul își permise să-l contrazică.

— Trebuie să fim atenți. Uneori, o mică neplăcere la periferie poate provoca o mare dezordine la centru.

— Ați luat-o greșit de la început, i-o reteză Laudeo pierzîndu-și răbdarea. Și nu văd ce aș putea face eu cu polițistul acela.

Terrasini avea o soluție și și-o exprimă limpede:

— La Roma s-o găsi cineva cu o mînă care nu tremură. Vine și pleacă... Va părea o treabă locală.

— Nu mă bag! spuse Laudeo cu asprime.

Vocea lui Terrasini deveni amenințătoare:

— Dacă ăsta începe iar să facă tevatură, pot să ajungă de la bancă pînă la Roma.

— Să fie clar, încheie brusc Laudeo, legăturile financiare ale Asociației cu banca voastră sînt în regulă. În rest, între noi există un ajutor reciproc mai mult decît corect. Ați comis acolo prea multe greșeli. Voi trebuie să vă descurcați!

*

La măsuța din bucătărie, Cattani se pregătea să mănînce de seară. Anna Caruso îi gătise vinete la cuptor cu parmezan. Fata acceptase fără șovăială să-l ascundă în casa ei, o casă plină de amintiri dureroase. Pe peretele de la intrare erau, una lîngă alta, două fotografii. Una a fratelui, iar din cealaltă rîdea figura polițistului Leo De Maria.

— De atîtea ori, începu comisarul, m-am întrebat dacă puteam să fac ceva ca să-l salvez pe Leo.

— Nu vă mai chinuiți atît! Ați făcut tot ce se putea face.

Comisarul dădu din cap.

— Eram gata să-i distrug. Erau gata-gata să se prăbușească unul după altul. Cine se aștepta la o reacție atît de bestială? Să-mi fure fata! Poate un altul ar fi avut mai mult curaj și și-ar fi spus: „Bun, îmi sacrific fetița, dar pe voi vă fac bucăți, vă distrug". Eu n-am avut puterea asta.

— Cel puțin, v-ați salvat fetița...

Cattani își șterse buzele cu șervetul.

— Da, însă acum sînt alt om. Mi-e sete de răzbunare... Dar și ei s-au schimbat... Mi-am dat seama la telefon. Sînt cuprinși de frică.

Fata se duse să răspundă la telefon.

— Da, e aici, la mine.

Se întoarse către comisar: Era don Manfredi.

— Au telefonat. Întîlnirea este pentru noaptea asta la fosta cherhana.

*

Fosta cherhana era în afara orașului. Patru ziduri, pe jumătate dărîmate, mai aminteau de construcția care servea odată marinarilor pentru descărcarea peștelui. Pe plaja pustie zăceau vreo zece ancore uriașe cu brațele îndreptate spre cer.

Cattani se ghemui printre ancore și așteptă. Văzu o mașină înaintînd încet și apoi oprindu-se la marginea plajei. O portieră se deschise și, la lumina farurilor, comisarul recunoscu silueta lui Cirinnà.

Cattani îi studiase o clipă mișcările, apoi îl strigă:

— Stinge farurile!

Începu să alerge pe nisip în întuneric, încercînd să se adăpostească în spatele clădirii ruinate.

— Nu-ți fie teamă! lătră mafiotul din întuneric. Nu-i nici o capcană.

Dar Cattani nu era convins. Strigă din nou:

— Stinge farurile și înaintează!

Se mișcă repede, schimbîndu-și din nou locul pentru a nu fi localizat.

— Unde ești? strigă Cirinnà, aplecîndu-se să stingă farurile. Vino aici, polițaiule!

Cattani însă profitase de dezorientarea lui Cirinnà ca să-i cadă în spate, iar acum era lîngă el vîrîndu-i pistolul în coaste.

— Ține mîinile ridicate și nu mișca! îi ordonă.

Îl percheziționă în grabă. Nu era înarmat.

Era ca și cum Cirinnà ar fi suferit o jignire de nesuportat.

— Cînd noi ne dăm cuvîntul, bombăni, ni-l respectăm! Nu ne jucăm cu asta! Ți-am adus omul.

Cattani se uită prudent spre mașină.

— Spune-i să iasă.

Cirinnà avu un gest de mirare:

— Cum să iasă? E legat.

— Unde-i?

— În portbagaj, gata pentru coșciug. Gata pentru export în lumea cealaltă.

Cattani se înfurie:

— Viu îl voiam. Viu!

— Ei, făcu Cirinnà. Vrei prea multe. Doar nu era să-ți predăm viu un martor.

Deschise portbagajul, aprinse un chibrit și Cattani văzu un tablou înfiorător. Înăuntru se afla un om strangulat, cu limba afară, ochii ieșiți din orbite și genunchii strînși la piept. Mîinile îi erau legate la spate cu o frînghie lungă, care apoi făcea două noduri groase în jurul gleznelor și-i trecea apoi în jurul gîtului, formînd un nod din cele care, cu cît întinzi mai mult, cu atît se strîng. Era o pedeapsă veche și cumplită a mafiei. Nenorocitul se omoară singur. Cu cît se agită mai mult, cu atît nodul din jurul gîtului se strînge mai tare, pînă îl lasă mort.

Cattani își băgă pistolul în curea.

— Ai merita și tu același sfîrșit! îi spuse cu răceală.

— Nu-ți face speranțe, rînji mafiotul. Eu sînt din alt aluat.

— Ba ești la fel. O bestie!

Ochii lui Cattani se obișnuiseră acum cu întunericul și vedeau clar silueta întunecată a mafio-

tului. Ai cel puțin două crime pe conștiință, Marineo și ducesa Pecci Scialoja.

Cirinnà izbucni mînios:

— Nu-i adevărat!

— Știu tot, Cirinnà, nu mai ai scăpare! Titti mi-a povestit totul.

— Nu poți s-o dovedești.

Cirinnà respira acum cu greu.

— De ce nu? Eu voi depune mărturie împotriva ta. O să vedem pe cine or să creadă.

Cirinnà se sprijini cu o mînă de mașină. Picioarele începuseră să-i tremure.

— Ești un om de nimic, Cirinnà! zise Cattani disprețuitor. Cum se complică jocul, creierul tău nu mai funcționează. N-ai înțeles că întîlnirea asta însemna încheierea socotelilor dintre noi? Te-au trimis aici cu un scop precis, care ție îți scapă. Și-au făcut socoteala: Ori Cirinnà ne scapă de comisar, ori comisarul ni-l ia de pe cap pe Cirinnà care a început să ne încurce prea mult.

Pe măsură ce începea să-și dea seama de drumul fără ieșire în care se vîrîse, Cirinnà simțea cum îl cuprinde frica. Singura cale de scăpare i se păru fuga. O rupse la sănătoasa în întuneric. Dar Cattani fu mai sprinten decît el. Îl ajunse imediat din urmă și amîndoi se rostogoliră pe nisip. Comisarul îi arse cîțiva pumni în față și în stomac. Cirinnà se prăbuși la pămînt și nu mai opuse nici un fel de împotrivire. Gemea și respira cu greutate.

Cattani îl împinse pînă la mașină, îl legă de mîini și de picioare și, în vreme ce-l îmbrîncea înăuntru, îi spuse:

— Prietenii tăi grozavi or să aibă o surpriză. E o variantă la planul lor pe care n-o prevăzuseră. N-am intenția să te ucid pentru că nu vreau să le dau satisfacția asta. Nu. Viu îmi ești mai de folos. Așa, tu vei fi acela care îi vei tîrî și pe ei pînă în fundul ladului.

A condus Mercedesul lui Cirinnà pînă în fața Centrului antidrog al lui don Manfredi.

— Eu m-am dus, se adresă el preotului. Ai aici doi oameni. Unul pentru poliție, celălalt pentru morgă. Vezi pe care dintre ei mai poți să-l spovedești.

*

Vestea arestării lui Cirinnà nu-i alarmă numai pe Ravanusa și Terrasini, ci produse multă îngrijorare și la Roma, profesorului Laudeo, care se grăbi să-i telefoneze lui Terrasini. Voia să afle cît știa Cirinnà despre operațiile financiare efectuate de bancă.

— Nu prea mult, răspunse Terrasini.

— Nu prea mult?! făcu Laudeo uluit. Vrei să spui atunci că ceva tot știe și în cazul ăsta poate fi periculos. Dragii mei, stăm pe un butoi cu pulbere, nu știu dacă vă dați seama.

— Da, e o treabă urîtă.

— Cred..., Laudeo șovăi, apoi adăugă: Trebuie să vă mișcați!

— O să ne mișcăm...

Abia termină de vorbit cu Terrasini și profesorul Laudeo luă din nou telefonul, făcînd numărul lui Cannito, șeful Departamentului Z, cel de care Cattani se simțea atît de legat.

— Doream să vă liniștesc în ce privește problemele din Sicilia. Lucrurile luaseră o întorsătură prostă, dar se pare că se poate aranja totul.

— Mă bucur. Și cînd te gîndești că toată zarva asta a fost dezlănțuită de Cattani. Mi-am făcut iluzii în privința lui. Vă amintiți că v-am semnalat și dumneavoastră numele lui. În schimb, s-a distrus singur pentru o chestie cu femei. Spuneți că totul se poate aranja?

— Fiți liniștit!

*

Cirinnà se uită la ușa celulei sale care se deschidea.

— Alți musafiri! îl anunță paznicul și mafiotul văzu o figură cunoscută.

— Chiodo! exclamă. Te-au înhățat și pe tine!

Chiodo își vîrî capul între umeri și izbucni într-un behăit ce voia să fie rîs. Era un vechi prieten din copilărie al lui Cirinnà. Dar, spre deosebire de mafiot, care lupta să-și facă o situație, Chiodo era un pierde-vară. Cu părul lui lung și creț care-i acoperea fruntea și urechile, cu brațele-i care se agitau fără încetare, părea un cocostîrc gata să-și ia zborul.

Se arăta foarte bucuros că-l revedea pe Cirinnà.

— Hi, hi, hi, te-am găsit, în fine, bătrîne împuțit!

Și-l bătea cînd pe umăr, cînd pe burtă.

— Ei, Chiodo, termină, spuse Cirinnà cu un ton autoritar. Cum ai ajuns aici?

— M-a oprit unu' de la circulație. Zice: „Mergi pe sens interzis cu motocicleta ta". Zic: „Mie-mi

spui asta?!“ Și paf, paf, îi dădui două palme. Da' ce palme, tăticu', ce palme!

— Ei, tot trăznit ai rămas!

Voia să fie un compliment.

Cînd veni momentul să iasă la plimbare, Cirinnà și Chiodo o porniră împreună. Se alăturară altor deținuți. Deodată, cineva îi puse o piedică lui Cirinnà. Mafiotul se împiedică și căzu. Chiodo se aruncă asupra lui, în vreme ce toți ceilalți făceau gălăgie în jur, prefăcîndu-se că se încaieră.

Cînd se potoliră, corpul lui Cirinnà zăcea pe jos, străpuns de vreo douăzeci de lovituri de cuțit. În jurul lui erau pete mari de sînge.

Ancheta asupra acestei întîmplări s-a încheiat rapid, ajungînd la concluzia că omorul se comisese din întîmplare, datorită unei încăierări obișnuite.

PARTEA A DOUA

PROPUNERI PENTRU COMISAR

CLINICA ALBĂ, AȘEZATĂ PE O COLINĂ, DOMINA PRIVELIȘTEA încîntătoare a Genevei. De la intrarea principală se desprindeau alei ce șerpuiau printr-un covor de iarbă proaspăt tunsă. Și în Elveția începea să se simtă aerul primăvăratic, iar bolnavii își refăceau sistemul nervos hoinărind alene printre brazi. Sau coborau mai la vale și leneveau pe băncile din jurul unui mare bazin circular, plin cu peștișori. În mijlocul lui, o fîntînă arteziană își revărsa apele cu un murmur continuu și adormitor.

Paola îndrăgise fîntîna aceea. Își luă de mînă mama și o duse pînă acolo, povestindu-i ce visase în noaptea trecută:

— Casa era mică, spunea ea, dar parcă nu avea nici uși, nici ferestre. Zidurile erau murdare și afumate. Eu stăteam în mijlocul camerei, priveam zidurile și ele se transformau în bărbați. Eram îngrozită, dar dintr-o dată am văzut cum se deschide o fereastră și atunci am sărit pe ea.

Maică-sa o strînse la piept cu duioșie:

— Scumpa mea, era un vis! Fii liniștită acum!

Se așezară pe o bancă și fetița i se ghemui alături:

— Totuși, acum că mă gîndesc, mi se pare că nu era un vis pentru că aveam ochii deschiși. Stăteam pe pat și eram trează.

— Se întîmplă uneori să ai un coșmar în plină noapte, o liniști maică-sa. Dar acum sînt aici, cu tine, așa că fii liniștită.

Sosi și taică-su, care le ură vesel bună dimineața. Fetița nu mai avea repulsie față de el. Avea nevoie să se simtă apărată și acest sentiment de protecție era sporit de împăcarea definitivă a părinților ei.

— Ce frumoși sînteți amîndoi! spuse Paola. Cînd o să începem, în sfîrșit, să trăim împreună?

— Dar sîntem deja împreună! remarcă surprins taică-su.

Fetița încercă să fie mai clară:

— Zic, cînd o să ne întoarcem într-o casă care să fie numai a noastră?

— Cînd ne vor spune medicii că poți părăsi clinica, îi răspunse taică-su.

Fetița se tulbură la auzul acestor cuvinte. Plecă fruntea, întristată, și o cascadă de păr blond îi acoperi ochii. Brusc, se ridică și alergă prin iarbă pînă la un copac, la rădăcina căruia se așeză. Își lipi spatele cu disperare de tulpina fermă a copacului. Închise ochii și, pentru că nu era destul de întuneric, și-i acoperi cu mîinile.

Taică-su vru să se ducă la ea, dar Elsé îl opri:

— Las-o! Trebuie să învețe să depășească singură crizele.

*

De jur împrejur, lacul Geneva strălucea de lumini. Cattani, puțin înfrigurat de răcoarea serii, stătea sprijinit de un parapet cu privirea atentă. Primise un telefon de la un necunoscut care-l ruga să se întîlnească pentru „o chestiune foarte importantă".

— Iată-mă!

În față îi apăru un domn de vreo cincizeci de ani, cu un aspect elegant, cu părul ondulat, mustăți și cu un aer extrem de serios.

— Numele meu nu vă va spune nimic, începu omul. Dar, dat fiind că eu îl cunosc pe-al dumneavoastră, e corect să-l cunoașteți pe al meu. Mă numesc Ettore Ferretti.

Era îmbrăcat cu un pardesiu elegant din păr de cămilă.

Cattani îl măsură repede cu privirea ca să-și facă o idee. Apoi întrebă:

— De ce m-ați căutat? De ce ați venit pînă aici?

Ferretti făcu cîțiva pași.

— Hai să ne plimbăm puțin, îi propuse.

Avea o voce calmă și profundă. Băgă o mînă în buzunarul interior al hainei și scoase o fotografie pe care i-o arătă lui Cattani.

— Îl cunoașteți pe acest om?

— Sigur! E Sebastiano Cannito.

— Da, așa-i. Este șeful Departamentului Z al serviciilor secrete. O vreme a fost prietenul și protectorul dumneavoastră.

Suspină, întorcîndu-se către Cattani.

— Credeți că mai este și acum?

Comisarul începea să fie enervat de jocul acesta cu întrebări enigmatice. Cu o oarecare plictiseală în glas, mormăi:

— Tot nu înțeleg ce vreți de la mine.

— Veți înțelege curînd, răspunse Ferretti, punîndu-i între timp sub ochi o altă fotografie. Pe acesta îl cunoașteți?

— A, da, își aminti Cattani. L-am cunoscut în Sicilia. Se numește, mi se pare... Laudeo.

Ferretti se opri o clipă părînd să contemple jocul luminilor pe apele lacului.

— Laudeo... Ce părere aveți despre el?

— Am vorbit o singură dată cu el. Mi s-a părut un exaltat, un individ care se lăuda că poate mișca munții din loc.

— Și-i adevărat, spuse Ferretti. Asociația lui nu-i decît fațada legală a unei organizații foarte puternice și, după mine, foarte periculoasă.

— În ce sens?

Ferretti îi întinse pachetul de țigări pe care-l ținea în mînă.

— Vă rog!

Comisarul luă o țigară, Ferretti i-o aprinse cu bricheta, după care și-o aprinse pe a lui. Scoase un nor de fum și continuă:

— Vedeți, eu sînt convins că din această asociație fac parte, în secret, persoane foarte importante. Oameni politici, directori de ziare, oameni cu funcții de răspundere în administrația statului, generali, bancheri și antreprenori. Sînt sigur că și prietenul dumneavoastră, Cannito, face parte din ea.

— Și asta ce înseamnă? întrebă Cattani.

Ferretti părea îngrijorat:

— Înseamnă că această asociație controlează sectoarele cele mai importante ale vieții publice. Prin membrii ei, ea poate pătrunde peste tot. Reprezintă un adevărat guvern care lucrează din umbră. Poate chiar mai puternic decît guvernul oficial.

— Aveți dovezi? întrebă comisarul.

— Nu, nu am dovezi. Am numai intuiții, dar bazate pe fapte concrete. Asistăm acum, în Italia, la niște evenimente care se repetă și care ne fac să ne gîndim la intervenția unei organizații puternice. Numai așa se poate explica înăbușirea unor scandaluri răsunătoare, numirea surprinzătoare a unor persoane în fruntea unor organisme vitale.

— He! Se ajută între ei să urce pe scara socială, să încheie afaceri.

— Dacă ar fi numai mijlocul de a face carieră, n-ar fi cazul să ne îngrijorăm. Eu cred, în schimb, că e vorba de ceva mai mult. Probabil că au legături la nivel internațional și se organizează pentru ultimul pas, adică să pună mîna pe instituțiile statale. Să controleze țara.

— O lovitură de stat?

— Poate. Pericolul e foarte mare.

— Deh! nu știu ce să spun. Dar nu mi-ați spus ce legătură au cu mine toate acestea.

— Aș vrea ca procedura disciplinară împotriva dumneavoastră să fie clasată. Așa încît să puteți fi reintegrat imediat în serviciu.

— Nu țin la asta.

— Miza este uriașă. Gîndiți-vă bine! Dacă lucrăm împreună, de comun acord, poate mai avem încă timp să evităm o catastrofă.

Cattani își ridică fața în bătaia vîntului. Încerca să vadă dacă omul acesta avea vreun motiv ascuns ca să facă presiuni asupra lui.

— De ce v-ați adresat tocmai mie?

— Pentru că sînteți o persoană curajoasă și cinstită. E nevoie de oameni ca dumneavoastră într-o asemenea chestiune foarte dificilă. Și pentru că ați crezut că aveți în Cannito un prieten. În schimb, Cannito v-a părăsit. Așa că, probabil, simțiți față de el un anume resentiment, ceea ce nu strică.

— Și dumneavoastră ce legătură aveți cu Cannito?

Ferretti suflă în mîinile înghețate:

— Sînt adjunctul lui...

Pe fața lui Cattani apăru un zîmbet batjocoritor:

— Era de așteptat! Obișnuitele răzbunări din interiorul serviciilor secrete. Lupta pentru putere. Dădu cu piciorul într-o pietricică. Și dumneavoastră vreți să mă implicați într-o luptă fratricidă? Nu, mulțumesc.

— Nu este tocmai așa. Eu n-am motive personale. Interesele tuturor sînt la mijloc. Ne aflăm în fața unei stări de urgență. Înainte ca această bandă de indivizi fără scrupule să ne impună legile ei, trebuie s-o oprim.

— O veți face fără mine, spuse cu hotărîre Cattani. Eu trebuie să am grijă de fetița mea.

*

Ceva se mișca în Sicilia. Înainte de a reveni în Elveția, Cattani fusese supus de procurorul–adjunct Bordonaro unui lung interogatoriu, relatînd tot ce

s-a întîmplat de cînd fusese numit la Trapani. A început să-i povestească cum avusese primele bănuieli în legătură cu un uriaș trafic internațional de droguri, a cărui bază operativă era acolo, în Sicilia. Apoi trecu la descoperirea ciudatelor subvenții efectuate prin banca Ravanusa. Și, adăugase, „numai răpirea fetiței mele m-a făcut să opresc ancheta și să-mi retrag anumite capete de acuzare".

Altero, adjunctul lui Cattani, care preluase cercetările după suspendarea acestuia, obținuse rezultate foarte încurajatoare. Cel mai important era descoperirea casei unde răpitorii o ținuseră prizonieră pe fata comisarului. O bojdeucă de țară, un fel de grajd care aparținea unui individ pe nume Angelo Marrocco.

Totuși, după arestarea lui Marrocco, cercetările păreau că s-au împotmolit din nou. Omul nu vorbea. Cînd magistratul l-a întrebat de ce ținuse fetița sechestrată, acesta păru căzut din nori:

— Ce fetiță? zise părînd uluit. Eu nu știu nimic.

Nu folosiră nici amenințările, nici promisiunile. Marrocco susținea că, într-o zi, au apărut trei bărbați care i-au spus că aveau nevoie de grajd.

— Și ce, puteam să-i refuz?

Magistratul spera ca măcar acum să-i smulgă vreo mărturisire.

— Cine erau acele persoane?

— Nu s-au recomandat și nici nu cred că au obiceiul s-o facă. Și ce, era să-i întreb eu de nume?! Curiozitatea e periculoasă și nepoliticoasă.

Supărat pentru că treaba cu grajdul nu se urnea, magistratul se sfătui cu Altero. Șeful adunct al Brigăzii mobile spuse că, după părerea lui, tre-

buiau să se concentreze din nou pe cercetările asupra averilor.

— Numai dacă începem iar să scormonim în averile adunate în grabă o să dăm de fir.

Bordonaro obiectă însă că treaba cerea prea mult timp, iar el era grăbit. Era tînăr și nerăbdător. Examină pentru a nu știu cîta oară procesele verbale pe care le scrisese cu ocazia interogatoriului lui Cattani și își puse întrebarea dacă nu cumva acel document ar putea constitui un redutabil act de acuzare. Comisarul afirmă că, de fapt, responsabilitatea răpirii fetei lui o aveau bancherul Ravanusa și avocatul Terrasini.

După ce a mai reflectat o zi, Bordonaro se decise, în cele din urmă, să acționeze. Puse sub acuzare, în stare de libertate, cele două persona-je și-i convocă pentru interogatoriu.

Primul care se prezentă fu Terrasini, care nu rezistă tentației să-și expună punctul de vedere.

— Domnule procuror, ați făcut o greșeală colosală!

Magistratul nu se lăsă impresionat. Ba chiar încercă să obțină un avantaj psihologic, recurgînd la o minciună:

— Am motivele mele. Deținutul Marrocco a început să colaboreze...

Afirmația îl lăsă rece pe Terrasini.

— Și de ce credeți că ar avea vreo tangență cu mine acest fapt, îmbucurător de altfel?

Alunecos ca un țipar! se gîndi Bordonaro. Își reluă interogatoriul:

— Comisarul Cattani susține că dumneavoastră ați dat ordin să-i fie răpită fata.

De data asta avocatul izbucni în rîs:

— Ia spuneți-mi, ce motive m-ar fi determinat să fac acest act nebunesc?

— Există un motiv: Comisarul se pregătea să vă acuze de finanțarea unui enorm trafic de droguri.

— A, da! rîse batjocoritor Terrasini. Dacă îmi amintesc bine, s-a afirmat că eu aș fi fost titularul unui cont bancar care, mi se pare, avea un nume de floare. Poveste veche. De altfel, comisarul și-a retras acuzația.

Făcu un gest de lehamite cu mîna.

— Pentru că, între timp, i-ați răpit fata, i-o reteză procurorul, iritat de faptul că avea în față un adversar net superior ca experiență.

În acel moment, Terrasini recurse la o strategie, adesea eficace, strategia defensivă. Adică la diminuarea acuzațiilor, distrugînd imaginea celui care le-a făcut. Vorbind cu voce scăzută, ca și cum ar fi vrut să-i facă confidențe, spuse:

— Comisarul Cattani ar trebui să fie supărat numai pe el. Nu era decît un fustangiu. Ducesa îi sucise capul. Dumneavoastră știți că așa ceva poate să scoată din minți pe cineva... care... Cum să-l denumim?... Care face pe cocoșul. Acum, comisarul are, pe bună dreptate, remușcări, dar nu recunoaște că din pricina unei povești cu femei i-au luat fata. Zice: „Ancheta mea provoca neplăceri multora și au vrut să mă împiedice s-o continui". Bietul de el! Putem să-l înțelegem. Dar trebuie să privim cu calm faptele. Numai faptele!

Plictisit pînă peste cap de acest exemplu de ipocrizie, magistratul îl lăsă pe Terrasini să plece și începu să-l interogheze pe Ravanusa.

Spre deosebire de Terrasini, acesta părea mai nervos. Se foia neliniștit pe scaun și din cînd în cînd izbucnea, plin de nemulțumire:

— Va să zică, după o viață de muncă cinstită, am ajuns să fiu persecutat de justiție. Să fiu suspectat ca orice pierde-vară! Frumos!

Magistratul îl potoli:

— Nu e vorba de nici o persecuție. Vreau numai să-mi explic niște coincidențe. De pildă, cecul cu care deținutul Marrocco și-a cumpărat o prăvălie provine de la banca dumneavoastră. Nu vă spune nimic?

Ravanusa avu o reacție furioasă:

— Ce vreți să insinuați? Nu fiți subtil! Spuneți-o pe șleau!

— Păstrați-vă calmul! Eu nu insinuez nimic. Afirm doar că sînt multe lucruri neclare cu banca dumneavoastră. De exemplu, aș vrea să pricep cui aparțin cele două conturi numite „Gelsomino" și „Papavero".

Ravanusa păstră un moment de tăcere înainte de a răspunde. I se auzea respirația grea. Apoi, cînd tăcerea nu mai putea fi prelungită, spuse:

— Nu-mi amintesc. Pur și simplu nu pot să-mi reamintesc! Se mai întîmplă, nu?

— Și cum pot eu să vă cred? Două conturi prin care se scurg miliardele ca niște fluvii, iar dumneavoastră nu vă amintiți cui aparțin! Vă rog să nu mă considerați prost doar pentru că slujesc un animal greoi și uneori insensibil: statul.

— Nu mă ocup de treburile personale ale clienților mei.

— Atunci, am să vă rog să notați, îi replică magistratul, că, potrivit anchetei comisarului Cattani,

cele două conturi sînt pe numele dumneavoastră și al avocatului Terrasini. N-o să susțineți acum că nu vă ocupați nici de treburile dumneavoastră personale!

Răspunsul lui Ravanusa era previzibil.

— Dar, după aceea, comisarul a retractat. S-a convins el însuși de absurditatea celor afirmate.

— Știu, numai că acum confirmă totul. Vă surprinde, nu-i așa, nehotărîrea și inconsecvența lui...

În schimb, nu era previzibil ceea ce Ravanusa, ajuns la acest punct, avea să declare:

— Și dumneavoastră dați crezare unui om orbit de ură? Unuia căruia i-au răpit și violat fata? Nu se poate să nu fi auzit că există o știință numită psihologie.

Bordonaro sări în picioare și bătu cu pumnul în masă, strigînd la el:

— De unde știți?! De unde? Răspundeți imediat!

Luat prin surprindere, Ravanusa nu-și dădu seama ce lucru grav lăsase să-i scape. Degeaba se uita cu ochi uluiți la avocatul său. În cele din urmă bîlbîi:

— Mă scuzați, ce să știu?

— Că fetița a fost violată, îl încolți Bordonaro care-și spuse în gînd: „De data asta nu-mi scapi!".

Ravanusa păru că se liniștește puțin.

— Dar toată lumea o știe! Trapani e un orășel iar Cattani, din fericire sau din păcate, o celebritate.

— Vă înșelați. N-o știe nimeni și nici dumneavoastră n-ar fi trebuit s-o știți. Se pare că totuși vă ocupați de treburile personale ale altora.

— Spun ce spune lumea! protestă bancherul.

— Lumea nu cunoaște detaliile acestea, observă cu o liniște studiată magistratul. Cine știe

aceste lucruri, trebuie să cunoască și numele celui care a ordonat răpirea fetiței.

Ravanusa transpira, iar buzele-i tremurau:

— Eu n-am nici un amestec, zise cu o voce gîtuită.

— Totuși, știți cine a ordonat ca fetița să fie răpită.

— Nu știu. Vă asigur că nu știu.

— Știați că a fost violată, trebuie să știți și cine a ordonat să fie răpită.

— Nu știu.

— Cine a fost? Terrasini?

— Nu, nu știu nimic. Vă jur!

Magistratul luase pe loc hotărîrea să joace tare:

— Vă avertizez că dețin elementele necesare pentru a ordona arestarea dumneavoastră.

Ravanusa se albi la față. Îi veni în ajutor avocatul care, uitîndu-se la grefier, ceru suspendarea interogatoriului. Magistratul înțelese că Ravanusa voia să discute fără martori, așa că se adresă grefierului:

— Se suspendă pentru cinci minute. Poți să mergi să bei o cafea.

Cînd rămaseră singuri, Bordonaro își așeză coatele pe masă încrucișîndu-și mîinile și întrebă:

— Acum, domnule Ravanusa, putem vorbi prietenește?

Acesta își încrucișă brațele și se sprijini obosit de spătarul scaunului. Se simțea extenuat și eliberat totodată ca după o lungă noapte de dragoste.

— Dragul meu, puteți începe...

SERVICIILE SECRETE PRIMESC UN TELEFON

Ultima venită a fost contesa Camastra. Se scuză pentru întîrziere, dar „a încheia o afacere, necesită întotdeauna mai mult timp decît cel prevăzut, cel puțin în Italia". Luă loc la o masă mare, rotundă, în jurul căreia se aflau deja șase persoane și făcu semn cu mîna că se putea începe. Reuniunea avea loc într-o mică sală, rezervată pentru ei, din clădirea unde își avea sediul Cercul oamenilor de cultură. Fusese convocată de Terrasini care se pregătea acum să explice motivele convocării.

— Domnilor, v-am chemat să vă dau o veste importantă. Ne aflăm în fața unei ocazii extraordinare, o afacere de proporții mai mult decît respectabile. Mi-a telefonat din America prietenul meu, Frank Carrisi. El, împreună cu alți cîțiva amici, sînt gata să investească peste trei sute de milioane de dolari în industria electronică pentru producerea de material de interes strategic.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi vrut să-i lase pe ceilalți să înțeleagă bine, după care continuă:

— Vă dați seama, firește, ce privilegiu ni se oferă. Banii vor veni din Statele Unite printr-o bancă de încredere.

Un individ corpolent, cu un chip neplăcut, avu ceva de obiectat:

— Trebuie procedat cu multă precauție. O sumă atît de mare poate da naștere la bănuieli și, în acest moment, toți ochii sînt ațintiți asupra noastră. Notorietatea e un handicap.

Un altul, cu fața plină de pistrui, interveni și el:

— Despre astfel de operații ne-ar putea informa domnul Ravanusa. Păcat că nu se află aici!

Terrasini îi rugă să fie înțelegători, căci bancherul Ravanusa avusese în ajun o lungă întrevedere cu procurorul adjunct și se simțea încă istovit.

— Oricum, conchise Terrasini, avem tot timpul să ne gîndim. Prietenii din America ne oferă o lună pentru a cîntări afacerea și a lua o decizie.

*

O decizie trebuia să ia și Bordonaro. Cum să procedeze după interogatoriul luat lui Ravanusa? Care erau pașii cei mai potriviți de făcut? Căci era clar — vor trebui făcuți pași, din păcate, și nu salturile pe care și le-ar fi dorit.

Magistratul îl avea în fața lui pe Altero.

— Dumneavoastră ce părere aveți?

— Ce-aș putea să spun? Ravanusa v-a dat niște informații utile? Avem atuuri?

— Cîte ceva. A admis că a făcut incorectitudini financiare în gestiunea băncii, asta da. Dar sînt nimicuri.

— Și despre Terrasini?

— Cîte o aluzie. Vedeți, Ravanusa lasă să se înțeleagă următoarele: „Dacă voi nu mă băgați în treburile cele mai necurate, eu sînt dispus să vă dau niște informații".

Altero spuse că el putea să înțeleagă această atitudine.

— În fond, cred că Ravanusa este cu adevărat străin de operațiile cele mai murdare. Face trafic cu bani, deplasează capitaluri, dar nu el conduce jocul. Adevăratul șef e Terrasini.

— Da, așa e. De altfel, Ravanusa mi s-a părut foarte clar. A lăsat să se înțeleagă că subvențiile acordate întreprinderilor de construcții, jocul cu alte întreprinderi și traficul de droguri se află sub controlul direct al lui Terrasini.

— A pronunțat vreun alt nume?

— Da, unul singur. Atunci cînd l-am întrebat dacă există legături cu persoane dincolo de orice bănuială. Atunci mi-a spus: „Cineva, plasat foarte sus la Roma, știe tot".

— Trebuie mers cu mare prudență, îl sfătui Altero.

— Fără nici o îndoială. Un pas greșit poate compromite tot. Dar nici nu se poate sta cu mîinile încrucișate. Pentru început am să mă duc să schimb două vorbe cu acest domn, al cărui nume mi l-a spus Ravanusa. Se numește Cannito.

*

Cu ajutorul Ministerului, magistratul își procură numărul serviciilor secrete și ceru să vorbească cu excelența sa, domnul Cannito. Centralistul îl rugă să aștepte. De partea cealaltă a firu-

lui, Cannito ținea linia blocată pentru că nu reușea să-și amintească dacă mai auzise numele acela; „Bordonaro... Bordonaro" își scotocea el prin memorie. Cum nimic nu-i venea în minte, îl puse pe centralist să-l întrebe „pe acest Bordonaro de unde telefonează". Imediat ce auzi Trapani, interesul lui se trezi. Ceru să i se facă imediat legătura.

— Aș avea nevoie să am o discuție numai cu dumneavoastră, spuse magistratul.

— În ce problemă?

— Cazul comisarului Cattani. Vă amintiți?

Cum să nu-și amintească! Ba chiar era nerăbdător să afle ce voia să-i comunice magistratul.

— N-ați putea să-mi spuneți la telefon?

— E o chestiune prea delicată. Aș prefera să vă vorbesc direct.

Cannito își frunzări agenda.

— Vă convine joi după-amiază, la biroul meu, la Roma?

Bordonaro își consultă și el agenda.

— Joi... joi. Peste trei zile. E perfect!

Bordonaro cunoștea legăturile dintre Cannito și comisarul Cattani. Așa că i se păru de datoria lui să-l pună la curent pe acesta din urmă de întorsătura pe care o luaseră cercetările. Nu se aștteptase însă la o astfel de reacție din partea comisarului.

— Nu cumva să vă duceți la întîlnirea cu Cannito! îl rugă Cattani la telefon. Să nu cumva să vă duceți, repetă cu neliniște în glas.

— Dar am și fixat întîlnirea pentru joi.

— Anunțați că nu vă mai puteți duce. Găsiți o scuză și anulați întîlnirea.

— Pot să cunosc motivele?

— Trebuie să ne vedem. Acum nu pot să vă explic. Facem așa: Ne întîlnim la mijlocul drumului. Puteți să fiți la Roma joi după-amiază?... Foarte bine. Vin și eu cu mașina. La aeroport luați un taxi și ieșiți pe autostradă acolo unde aceasta se bifurcă spre Roma Nord. Sper să ajung acolo la cinci.

— În ordine! La cinci.

Cattani mai avea și alte sfaturi să-i dea.

— Nu pronunțați acest nume față de nimeni și nu vorbiți cu nimeni de toată povestea asta înainte de a ne întîlni. Ne-am înțeles?

La sfîrșitul convorbirii, Bordonaro se ridică de pe scaun. Luă cheile și deschise dulapul metalic unde-și ținea documentele cele mai importante. Scoase dosarul cu interogatoriul lui Ravanusa. Îl cîntări o clipă, îl deschise la pagina unde bancherul lăsase să-i scape numele lui Cannito. Apoi îl vîrî în servieta pe care o purta totdeauna cu el.

*

Terasa lui Cannito dădea spre vechea Romă. De aici aveai o priveliște care-ți tăia respirația, nenumărate cupole de toate mărimile, lucrate cu măiestrie, ridicîndu-se deasupra acoperișurilor, ca și cum ar fi plutit pe un strat de ceață. De fiecare dată cînd avea un nou musafir, în special dacă acesta era străin, Cannito îl făcea să guste cîte un aspect al panoramei. Iar la urmă îi dădea lovitura de grație ducîndu-și oaspetele, deja fermecat, pe terasă și, subliniindu-și cu gesturi largi cuvintele, exclama plin de emfază:

— Admirați, bucurați-vă de priveliște. Aveți în față centrul nevralgic al lumii. Civilizația noas-

tră occidentală a plecat de aici și s-a răspîndit pe Pămînt. Și vă voi spune: Nu cred că orașul acesta să-și fi pierdut total rolul lui de *caput mundi*. Ceva tot mai rămîne. Ascuns, impalpabil, dar tot rămîne... Roma...

Alteori, ca efectul să fie și mai mare, se adresa panoramei, declamînd în latină din Titus Livius: *Sed debebatur, ut opinor, fatis tantae origo urbis maximique secundum deorum opes imperii principium.*

Numai că acum nu mai avea nevoie să-și uluiască musafirul care se afla pe terasă. Profesorul Laudeo era o persoană, ca să zicem așa, de-a casei. Și-i expunea ultimele noutăți într-o chestiune foarte importantă. Aceeași pe care Terrasini o comunicase partenerilor săi.

— Ambasadorul vă e foarte recunoscător, îi spunea Laudeo lui Cannito. Intervenția dumneavoastră s-a dovedit a fi hotărîtoare. La ora actuală totul e în ordine. Au și dispus acordarea unui prim credit de un milion de dolari.

Un valet cu haină și mănuși albe se apropie. Ținea în mînă un telefon portativ pe care-l întinse lui Cannito.

— Vă cheamă cineva de urgență.

În timp ce-l asculta pe interlocutorul său, Cannito se întuneca la față.

— Da, înțeleg, era tot ce răspundea.

Dar ceea ce se vedea pe chipul lui nu erau semne de înțelegere. Ba, dimpotrivă, lăsa impresia că nu pricepea deloc.

La sfîrșit rămase cîteva clipe gînditor. Apoi îl întrebă pe profesorul Laudeo:

— Îl cunoașteți pe procurorul adjunct Bordonaro?

— Am auzit de numele acesta.

— Bun. La telefon era secretarul meu. Îmi spunea că a primit la birou un telefon de la Bordonaro, care își cerea scuze deoarece, din cauza unor treburi neprevăzute, a fost constrîns să anuleze întrevederea cu mine, fixată pentru joi.

— Așa...

— Da, dar e foarte ciudat, continuă Cannito privind cuburile de gheață din pahar. Acest Bordonaro mi-a cerut cu mare insistență o întrevedere. Spunea că era urgent, că era important pentru el să mă vadă. Sorbi din băutură. Și acum, dintr-o dată, lasă totul baltă.

Nu-i plăcea deloc treaba asta. Antenele sale, mereu atente, îi transmiteau niște semnale care-l făceau să devină nervos.

— Știți, Bordonaro se ocupă de povestea aceea veche a lui Cattani.

— Iarăși! se supără Laudeo. Nu putem să pierdem timpul cu asemenea fleacuri. Trebuia ca această treabă să fie terminată, și definitiv terminată. Tăiați-o din rădăcină și gata!

— Aveți dreptate, consimți Cannito. Nu aș vrea să descopere acolo vreun element care să urce pînă la noi, aici, la Roma.

Privi înciudat panorama orașului. Îl irita severitatea aparentă pe care o degaja și nu putu să se împiedice să-și traducă în italiană maxima lui de rezistență: „Dar soarta destinase, cred eu, să se nască un oraș atît de mare ca, astfel, să se nască imperiul cel mai puternic, după cel al zeilor“...

Respiră adînc în pahar și acesta se aburi, atins parcă de un strat de ceață.

*

În aceeași după–amiază, Laudeo luă avionul și seara fu oaspetele lui Terrasini. Mîncau într-un restaurant numai pentru clienți aleși, cu pereții acoperiți de fresce. Patru fete mlădioase se mișcau încoace și încolo printre mese, arătîndu-și decolteurile adînci. Împărțeau surîsuri în dreapta și în stînga și dădeau fuga la cel mai mic semn al clienților.

— Treaba ne-a alarmat, îi explică Laudeo. Și m-am gîndit să iau imediat avionul pentru a veni să discut cu dumneavoastră.

Terrasini gustă puțin din vinul pe care una din fete i-l turnase în pahar, uitîndu-se aprobator la fată, cu o expresie satisfăcută.

— Mulțumesc, răspunse aceasta veselă.

Terrasini reveni la conversația sa cu Laudeo.

— Văd numai partea rea, continuă el, pentru că Bordonaro se duce totuși la Roma. Și-a anulat întrevederea cu Cannito, dar rezervarea la avion rămîne confirmată.

— Asta ați constatat?! făcu ochii mari Laudeo. Atunci e mult mai grav decît îmi închipuiam!

— Mi-e teamă că da, spuse cu răceală Terrasini.

Atinse ușor mîna fetei care-i adusese o farfurie cu stridii. Iar aceea, o blondă care își flutura continuu pleoapele, îi surîse languros, bucuroasă să-i facă jocul.

— Nu te-am văzut pînă acum, îi șopti Terrasini.

— Sînt aici de ieri, îi răspunse cu accent străin fata și plecă unduindu-și șoldurile.

Terrasini continuă:

— Bordonaro o ia pe un drum greșit. A preluat tot materialul de la Cattani și probabil că a aflat ceva foarte important.

Savură încet ultima stridie și adăugă:

— Oricum ar sta lucrurile, e mai bine ca ceea ce a aflat să țină pentru el.

Blonda se întoarse, aducînd o tavă de argint pe care se aflau trei cupe și o sticlă de șampanie. Umplu cupele și, după ce dădu fiecăruia cîte una, o ridică pe a treia pentru a ciocni cu ei.

— În sănătatea dumitale, zise Terrasini ciocnind cu ea.

Fata chicoti de plăcere, își umezi buzele cu șampanie și-și agită mîna albă în semn de salut.

Terrasini o urmări cu privirea și spuse visător:

— E la superlativ.

Laudeo surîse:

— Remarcabilă.

Apoi îndreptă discuția către un subiect care părea că-l atrage mai mult:

— Aveți vești de la prietenul dumneavoastră din America?

— *Mister* Carrisi va sosi curînd în Italia. Între timp, noi ne-am pus de acord.

— Bun, bun. Și la Roma treaba va merge ca pe roate. Asociația va intra cu forță în acțiune pentru a obține aprobarea proiectului. Cannito lucrează din răsputeri, iar sprijinul lui e de cea mai mare importanță.

Terrasini își goli cupa cu șampanie.

— Trebuie să fim uniți! De aceea e nevoie să evităm orice fel de complicații. E de ajuns puțin zgomot și toată afacerea cade baltă.

Făcu un semn din cap blondei, care veni imediat. Îi dădu două cecuri, unul pentru masă, altul pentru ea.

— Oooo! făcu fata plăcut surprinsă și puse, cu cochetărie, o garoafă la butoniera lui Terrasini.

Garoafa era roșie ca o gură gros rujată de *putana* sau ca o rană dintr-un film cu Humphrey Bogart.

AU LOVIT DIN NOU

Era aproape de prînz cînd comisarul adjunct Altero trecu să-l ia cu mașina pe Bordonaro. Profită de această ocazie ca să-l informeze despre ultimele noutăți și să încerce să vadă dacă magistratul avea un plan precis.

Drumul, aproape pustiu, trecea printre pîlcurile verzi de portocali și întinderea albastră a mării, calmă ca o oglindă. La un moment dat, Bordonaro scoase din servietă un plic și-l dădu lui Altero:

— Asta o păstrați dumneavoastră! Înăuntru se află copia interogatoriului lui Ravanusa.

Magistratul își închise gînditor servieta. Ca pentru a se justifica, adăugă:

— Semn rău! M-a apucat mania de a mă crede mereu spionat.

Altero luă plicul și-l băgă în buzunar cu o mînă, cu cealaltă ținînd în continuare volanul. Apoi spuse ceva din care reieșea că nici el nu se

afla într-o stare psihologică diferită de cea a magistratului.

— Nu cumva ați lăsat originalul interogatoriului la birou?

Bordonaro îl asigură că nu. Bătu cu mîna în servietă arătînd că-l avea înăuntru.

La aeroport, Altero așteptă ca avionul lui Bordonaro să decoleze și apoi luă drumul de întoarcere. Din timp în timp, un reflex condiționat îl făcea să-și ducă mîna la buzunarul hainei și să controleze dacă plicul mai era acolo.

Automobilul scăpă de serpentine și intră pe drum drept. La o curbă fu ajuns din spate de o altă mașină, o Giulietta de culoare bej, cu trei oameni în ea. Imediat după curbă, Giulietta veni chiar lîngă el, ca și cum ar fi vrut să-l scoată de pe șosea, iar la fereastră apărură brusc niște arme.

Doi dintre ocupanții Giuliettei, unul de pe scaunul din față, celălalt aflat în spatele lui, se aplecară pe fereastră cu pistoalele mitralieră în mîini. Erau atît de aproape, încît puteau să-și lipească țevile de Altero.

Adjunctul Brigăzii mobile răsuci violent volanul spre stînga, într-o încercare disperată de a scăpa de ei. O manevră dictată mai mult de instinct decît de rațiune.

Armele începură să păcăne. O rafală îl lovi pe Altero în cap și în gît, aruncîndu-l pe celălalt scaun. Automobilul făcu un salt și ieși de pe drum, rostogolindu-se vreo zece metri pînă cînd se opri într-o stîncă. Unul din cei trei ocupanți coborî repede panta. Percheziționă cu grijă carcasa mașinii și hainele lui Altero, luă plicul din buzunarul hainei

și urcă din nou pînă la șosea, unde-l așteptau complicii.

*

Chiar în acele momente, Corrado Cattani gonea pe Autostrada Soarelui, în direcția Roma. Semnaliză dreapta și o luă pe drumul care ducea la un restaurant. Se simțea amorțit după cîteva ore bune de condus. Voia să-și întindă puțin picioarele și să-și refacă forțele cu ceva cald.

Mergea absorbit de gînduri printre grupurile zgomotoase de automobiliști care se foiau încoace și încolo cu gurile pline și sandvișuri apetisante în mînă. Fără prea multă convingere, comisarul trecu în revistă munții de plăcinte, de sandvișuri pline cu salam și, în cele din urmă, se opri la o prăjitură cu cremă. Fusese întotdeauna un mare amator de dulciuri. Pentru unul ca el, care se pricepea la prăjituri, aceasta putea fi cu greu mîncată.

În timp ce aștepta să i se aducă o cafea, își aduse aminte de vremea cînd, tinerel fiind, cunoștea cele mai bune cofetării din Roma. Și cunoștea specialitatea fiecăreia. Timpuri trecute! Își bău cafeaua și se uită la ceas. Îndreptîndu-se către ieșire, privirea îi căzu pe un ursuleț de pluș care surîdea simpatic printre păpuși și jucării complicate de metal.

Întinse mîna după ursuleț, îl privi atent și hotărî că este perfect. „O să-i placă mult Paolei", fu gîndul lui.

Își reluă călătoria spre Roma.

„Ca un adevărat sicilian" își spuse Cattani uitîndu-se la jucăria așezată pe scaunul din dreapta,

care privea tăcută și, într-un fel, resemnată șoseaua ce se întindea nesfîrșită înaintea lor.

Comisarul regretă că a cumpărat ursulețul.

— Prostii! zise cu voce tare, ca și cînd ar fi vrut să-i spună copilotului că nu-i e frică de tăcere.

*

Bordonaro ieșea din aeroportul Fiumicino. Se gîndea că, dacă n-ar fi avut ideea să-i telefoneze lui Cattani, în acel moment ar fi trebuit să fie la biroul lui Cannito. Și poate ar fi comis o imprudență. Poate ar fi avut un destin neiertător. Chiar dacă nu înțelegea bine pentru care motiv convorbirea cu Cannito putea să se transforme într-o capcană periculoasă. Dar tocmai pentru acest lucru se întîlnea cu Cattani: ca să înțeleagă.

Magistratul sări într-un taxi, își așează servieta pe genunchi. Îi explică șoferului că trebuia să ajungă la bifurcația cu autostrada Roma Nord. Șoferul, un tip jovial cu un ciuf mare de păr care-i cădea pe frunte, îi spuse:

— Dom'le, nu vă faceți griji, o luăm pe bulevardul circular; în trei sferturi de oră, sîntem acolo.

Bordonaro aruncă o privire la ceas. Întîlnirea cu Cattani era pentru ora cinci. Avea tot timpul, așa încît îl întrebă pe șofer:

— Puteți să mă așteptați? Trebuie să mai văd pe cineva și mă întorc.

— Vă aștept, răspunse acesta, gata de conversație. Trag aici, de-o parte, și vă aștept.

Șoferii de taxi seamănă puțin cu femeile. Poți obține de la ei orice, dacă ești dispus să le asculți confesiunile. Așa că șoferul, profitînd de faptul că

Bordonaro îi dăduse nas, începu cu un șir nesfîrșit de nemulțumiri. Începu cu mașinile particulare cărora, după el, trebuia să li se interzică accesul pe străzile din centru. Apoi trecu la alt subiect îndrăgit de șoferii de taxi: Oamenii politici care, după cum ziceau ei, trebuie să dea socoteală de toate relele din lume, trecute, prezente și viitoare, de la Facerea Lumii încoace.

Bordonaro nu se străduia să anime conversația. Se limita doar să scoată cîte o exclamație aproape fără chef: „Da, sigur, hm!", cît să dea impresia că-i asculta cuvintele. Nu voia să pară nepoliticos. În realitate, simțea cum crește în el o neliniște ciudată. Privea cum aleargă prin fața parbrizului colinele romane. Ici și colo, case urîte, construite lîngă bulevardul circular. Peste un mileniu, se gîndi el, arheologii vor studia civilizația actuală pe ruinele acestor case și vor trage concluzia că omul n-a avut, probabil, în cursul istoriei sale o mai mare lipsă de bun gust.

Taxiul trecu repede pe sub podul de la Cassia, trecu de Flaminia, de Salaria și o luă pe autostrada care ducea la Florența. Un automobil de mare capacitate îl urmărise, iar acum se apropie de el pe banda de depășire. În el se aflau doi tineri. Cel de lîngă șofer aruncă o privire încruntată în interiorul taxiului.

Cu un salt trufaș, automobilul depăși taxiul și începu să meargă pe linia dintre cele două benzi. Încetini ușor, astfel încît să lase taxiul în spate. Brusc, tînărul de la volan apăsă pe frînă. Automobilul făcu un salt înfricoșător, scoase un scrîșnet ascuțit, lăsînd pe asfalt urmele lungi ale cauciucurilor.

Luat prin surprindere, șoferul de taxi recurse la toată experiența lui din lungii ani de meserie. Dar nu putu să evite ciocnirea. Se lovi de colțul drept al portbagajului automobilului, se roti cu 180 de grade și se opri în spatele barierei improvizate.

Deși năuc, șoferul avu puterea să iasă din taxi cu intenția clară să le spună cîteva acelor pirați ai șoselei. Dar nu apucă să deschisă gura că cei doi și săriseră afară, cu intenții mult mai rele. Aveau ochii injectați și răi. Țineau în mîini două pistoale mitralieră. Îl secerară imediat pe șofer, care căzu pe spate și alunecă încetișor de-a lungul mașinii lui, pînă ce ajunse pe asfalt.

În acel moment, Bordonaro îi văzu îndreptîndu-și armele spre el. Rămase complet nemișcat cîteva clipe, ca împietrit. Cîteva clipe în care își dădu seama cu luciditate că viața era pe punctul de a-l părăsi și că nu avea cum s-o rețină. O primă rafală îl țintui de spătarul scaunului. O a doua îl făcu să tresară și să alunece către portieră. Servieta lunecase și ea și stătea în echilibru între picior și portieră. Unul din asasini o luă, în vreme ce, în spate, se forma o coadă de mașini.

Rapizi, cei doi asasini săriră peste bariera dintre cele două sensuri și trecură pe benzile opuse. Imediat sosi o mașină care-i culese, dispărînd în trombă.

*

După aproape jumătate de oră, Cattani ajunse la locul de întîlnire. Plăti taxa și se opri într-o parcare, la dreapta. Îl surprinse agitația neobișnuită: mașini ale poliției și ale jandarmeriei. Altele soseau

cu sirenele urlînd. Cele două benzi din direcția Roma erau pustii. Cattani se adresă unui brigadier de jandarmi:

— Dar ce se întîmplă? A fost vreun accident?

Brigadierul se uită la el cu un amestec de neîncredere și compătimire.

— Un accident? Dar, mă scuzați, dumneavoastră cine sînteți?

Cattani îi arătă legitimația:

— Sînt un coleg, comisar.

Celălalt deveni respectuos.

— N-a fost un accident, domnule comisar. S-a tras. Au ucis un magistrat.

Întinse mîna ca să-i restituie legitimația, dar Cattani nu observă. Rămăsese împietrit.

— Domnule comisar, legitimația. Ce s-a întîmplat? Vă simțiți rău?

— Cum? făcu Cattani, revenindu-și repede din șoc. A, nu, nu, mulțumesc. Mă simt bine.

„Au sosit înaintea mea!" își făcu el socoteala, în timp ce urca în mașină. Sumedenie de sentimente i se învîrtejeau în minte. Durerea pentru cel asasinat îi dădea un sentiment de scîrbă și de oboseală. Făcuse aproape trei kilometri pînă ajunse la locul masacrului. Infirmierii urcau pe targă trupul șoferului de taxi. Ciuful de păr de pe frunte căzuse într-o parte, formînd un fel de virgulă mare.

Cei de la laboratorul de criminalistică își făceau treaba cu mișcări repezi și precise. Unul din ei făcu un semn infirmierilor, care se îndreptară spre taxi, deschiseră ușa și-l scoaseră pe magistrat cu hainele pline de sînge. Cattani aproape că nu-l

mai recunoștea. Gloanțele îl desfiguraseră. Chipul său nu mai era decît o mască roșie de sînge.

Cineva îl apucă de braț pe comisar. El se întoarse și-l văzu pe Ferretti. Omul îl fixa cu durere în priviri. Îl întrebă:

— Cu dumneavoastră trebuia să se întîlnească, nu-i așa?

Cattani dădu din cap:

— Trebuia să ne vedem la bifurcație.

Un funcționar se apropie și, adresîndu-se lui Ferretti, își exprimă perplexitatea:

— Am aflat că abia sosise cu avionul din Sicilia. Trebuie să descoperim motivul pentru care s-a dus pe autostradă în loc să se îndrepte spre oraș.

Cei doi nu-i dădură atenție. Se îndepărtară cîțiva pași și Ferretti îi spuse:

— Mi-a fost de ajuns să vă văd, dragă domnule Cattani, și am înțeles încotro se ducea Bordonaro. V-am spus că avem de-a face cu persoane fără milă și foarte periculoase.

Cattani era ca absent. Poliția deviase circulația pe sensul opus, așa încît pe cele două benzi curgea, încet și zgomotos, un fluviu de mașini. Agenții de circulație se străduiau, cu semnalizatoare și fluiere, să regleze cît de cît circulația.

— Mai e un lucru pe care nu-l știți, își reluă Ferretti vorba. Astăzi l-au ucis pe Altero. Se întorcea de la aeroportul din Palermo, unde îl însoțise pe Bordonaro.

Comisarul își lăsă capul în jos. Făcu cîțiva pași, își sprijini un picior pe barieră și se uită peste cîmp. Apoi Ferretti îl văzu apăsîndu-și ochii cu degetele... Își înghiți durerea și spuse:

— Amîndoi ajunseseră prea aproape de adevăr. I-au eliminat la timp javrele!

— Erau doi oameni cinstiți care trebuie răzbunați. Nici măcar acúm nu-mi acceptați propunerea de a lucra împreună?! îl întrebă Ferretti.

După ce medită o clipă, Cattani răspunse:

— Nu. Erau ultimii prieteni pe care-i mai aveam. Nu mai am putere. Nu mai cred în nimic. Nu mai cred că pot căuta adevărul și dreptatea în aceste condiții. Ce poate face un biet comisar singur, dacă sus e cineva care-l spionează, îl abate din drumul său, îl constrînge să abandoneze totul?

Ferretti încercă să-l încurajeze:

— Tocmai pentru a șterge rușinea asta e nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Nu, zise cu răceală Cattani. Mă scuzați, dar cred că sînteți cu toții la fel. Băgați pînă la gît în jocurile voastre murdare pentru putere. N-am să mă las ademenit. De aici înainte, singurul meu scop în viață va fi să-mi salvez fata.

— Nu este adevărat, replică cu o voce convingătoare Ferretti. Ați lăsat-o pe fată ca să vă întîlniți cu Bordonaro.

— Pentru că voiam să-i salvez viața. Știam că e în pericol și voiam să-i deschid ochii. Să-i arăt din ce parte putea să se aștepte la represalii. Dar am sosit prea tîrziu.

Strînse din dinți.

— Așa a fost să fie! Adio, Ferretti.

Comisarul se îndreptă către gardul viu care despărțea cele două sensuri. Își lăsase mașina de cealaltă parte, pe banda de urgență. Un polițist își agită semnalizatorul, fluieră de cîteva ori ca să

oprească mașinile și să-l lase să treacă. Ferretti, care îl urmărea cu privirea, strigă în urma lui:

— Comisare, mai gîndiți-vă! Vă aștept!

După ce Cattani trecu, coloanele de mașini se îndesiră din nou. Comisarul nu mai privi înapoi. Un vînt rece îl făcu să se înfioare, iar rana noii înfrîngeri deveni și mai răscolitoare.

*

Întors la Geneva, a obținut permisiunea medicilor să o scoată pe Paola pentru prima dată din clinică. S-au dus în Luna-parc. Fetița părea a fi în al nouălea cer. Dori să tragă la țintă, încercă să cîștige un peștișor roșu la aruncarea cu bile, apoi îi luă pe amîndoi părinții într-un tur cu roata panoramică.

Cattani și nevastă-sa îi făceau toate chefurile și le străluceau ochii văzînd-o atît de veselă și vioaie. Poate — voiau să spună privirile lor cînd se întîlneau — poate că tot acest coșmar s-a sfîrșit.

Dacă ei urmăreau comportamentul fetei, și ea, la rîndul ei, îi urmărea și le spiona gesturile. Îi luă pe nepregătite cînd le puse brusc întrebarea:

— De ce nu vă iubiți?

Tatăl oftă. Ar fi vrut să găsească un răspuns care să-i dea o siguranță și s-o convingă. Dar din gură îi ieși numai un banal:

— Nu-i adevărat că nu ne iubim. Cine ți-a băgat asta în cap?

Imediat, fetița puse o altă întrebare:

— Atunci, de ce nu vă sărutați niciodată?

Îi privea bănuitoare.

Tatăl luă atunci capul Elsei între mîinile sale și o sărută zgomotos pe gură:

— Nu-i adevărat că nu ne sărutăm niciodată. Vezi? Nici asta nu-i adevărat...

Fetița păru mulțumită. Într-un elan de tandrețe își îmbrățișă părinții. Apoi, cuprinsă de îndoială, vru să știe dacă vor rămîne împreună pentru totdeauna.

— Vai, vai, cîte griji! încercă tatăl să pună capăt discuției. Nu ai de ce te teme. Sîntem împreună și vom fi mereu împreună. Toți trei. Acum ești mulțumită?... Ca cei trei mușchetari...

Paola dădu din cap aprobator, adresîndu-li-se:

— Vă iubesc atît de mult!

Pe cînd se îndreptau spre ieșire, fetița le povesti că-și visase foștii colegi de școală.

— Mi-ar plăcea să fiu iarăși cu ei!

— Dar ai să fii curînd, îi spuse maică-sa mîngîind-o pe cap.

— Știi ce-am să fac? propuse taică-său. Am să-l rog pe medic să-ți dea voie să ieși mai des cu noi. Ne distrăm atît de bine împreună, nu-i așa? Ce zici, Portos?

— Da, tăticule, te rog, spune-i!

În ziua următoare, specialistul care o îngrijea pe Paola, un om binevoitor, plin de calm, cu ochelari cu ramă de baga, o chemă pe fetiță pentru o convorbire de control.

Else și soțul ei rămaseră să aștepte pe coridor. Puteau să-și vadă, printr-o fereastră mare, fetița care discuta însuflețită cu medicul.

— Ia te uită ce vorbăreață s-a făcut, observă Else. Cine știe ce i-o fi povestind!

Apoi, după o pauză, continuă:

— Poate îi spune că părinții ei se iubesc.

În vorbele ei era o urmă de tristețe. După care șopti ca pentru sine:

— Oare o fi adevărat că ne iubim?

Și se uită la el ca să-i vadă reacția.

— Ascultă, i se adresă el, atîta vreme cît Paola pune astfel de întrebări e de înțeles. Dar ca tu să vii să mă întrebi, după toate cîte s-au întîmplat, mi se pare exagerat.

Nevastă-sa avu o tresărire de revoltă:

— Fă-mă să înțeleg! Adică tu vrei să jucăm doar o comedie pentru binele fetiței? Rămînem împreună nu pentru că între noi ar mai fi ceva, ci pentru că împrejurările ne constrîng la asta?! Doar atît?

Fără să se întoarcă, el îi spuse:

— Ai sesizat foarte bine situația.

— Și crezi că jocul ăsta o să meargă cu fetița? Că n-o să-și dea seama că rămîi cu mine din obligație?

Mergeau încet de-a lungul coridorului pustiu, în așteptarea fetiței, într-o liniște totală, aseptică. Bărbatul începu să-i explice punctul său de vedere:

— Interesul nostru este s-o ajutăm pe fetiță să-și revină la normal. Am să fac tot ce-mi stă în putere ca s-o fac bine. Dacă va trebui să mă prefac, o să mă prefac; dacă va trebui să joc rolul soțului îndrăgostit, am s-o fac. Mi se pare atitudinea cea mai cuminte și cea mai înțeleaptă.

Nevastă-sa rămase uluită. Cu o voce abia auzită, îl întrebă:

— Și cînd Paola va fi vindecată?

— O să-i vorbesc deschis, o să-i explic adevărul fără multe complicații.

Else simți un nod în gît. Făcu încă o încercare. Căuta să mai găsească o soluție:

— Am vorbit că vom mai încerca o dată. Poate aici, singuri, cu fetița lîngă noi, poate totuși am putea îndrepta lucrurile.

Urmă o tăcere apăsătoare. Apoi Else, cu un glas sfîșietor, spuse:

— Nu mă mai vrei!

— Else, gîndește-te puțin. Între noi sînt acum prea multe ranchiune, prea multe remușcări. Și chiar dacă am dori să trecem peste ele, la cel mai mic fleac vor apărea din nou. Pînă la urmă vom ajunge să ne urîm.

— Deci tu refuzi să mai încerci doar pentru că presupui că tot rău o să se termine. Și cine-ți spune că așa va fi?

Cattani, pierzîndu-și răbdarea, ridică vocea:

— Bagă-ți bine în cap, căsnicia noastră e moartă și îngropată. S-a sfîrșit, ai înțeles?

Din spatele lui se auzi un strigăt disperat:

— Nuuu!

Era Paola.

Ieșise din cabinetul medicului și venise, fără să fie auzită, lîngă ei. Auzise ultima parte a discuției și asta o tulburase profund. Continuînd să strige, fugi spre ieșire și, de acolo, în parc.

Taică-su alergă după ea.

— Așteaptă-mă să-ți explic!

O prinse. Încercă s-o rețină, dar ea se zbătea disperată, țipînd isteric. Ochii îi ieșiseră din cap, iar fața îi devenise lividă. Încercă s-o ia în brațe, dar ea se zbătu și-i spuse cu o voce sugrumată:

— Să nu mă atingi! Să nu mă dezbraci! Ia mîna de pe mine!

Din nou revenea groaza față de taică-su. Din nou îl confunda cu bărbatul care o violase. Din nou alunecase în trecut.

Medicul îi administră niște sedative. Apoi îi chemă pe părinți și-i rugă stăruitor să nu se descurajeze.

— Aceste crize, le explică el cu calmul său elvețian, se vor repeta. Dar nu trebuie să disperați. De data asta, voi sînteți cauza care i-a declanșat criza, dar data viitoare va fi altceva care o va întoarce în coșmarul pe care l-a trăit. Nu vă pot preciza cînd își va recăpăta reacțiile normale.

Se duse din nou la Paola care între timp se calmase, dar avea acea licărire febrilă în ochi pe care o dau anumite medicamente.

— Ascultă, i se adresă medicul, mămica ta ar vrea să-ți vorbească. Mi-a spus că vrea să-ți explice ceva. Vrei s-o vezi?

Paola nu răspunse și închise ochii. Medicul o mîngîie pe frunte.

— Bun. Astăzi n-ai chef. O s-o rog să vină mîine să-ți vorbească. Acum, odihnește-te!

Paola se trezi în toiul nopții. Avea ochii mari deschiși. Se sculă din pat, își luă ursulețul, cumpărat de taică-su în magazinul de pe autostradă, și ieși. Merse de-a lungul coridorului tîrînd jucăria după ea, pînă la ușa de intrare. O împinse și sub ochii ei apăru Geneva, luminată sărbătorește.

A doua zi dimineață, grădinarul clinicii făcu o descoperire înspăimîntătoare. În bazinul din parc plutea trupșorul unei fetițe. Alături, un ursuleț se apropia încet de fîntîna arteziană, apoi se întorcea, împins de curent.

SFÎRȘITUL UNUI BANCHER

Călătorii se înghesuiau pe coridor. Împingeau valize grele de carton, legate cu sfoară. Alții apăreau în ușa compartimentului, încercînd să iasă. Trenul încetini, scoase un scîrțîit ascuțit de frîne și se opri brusc cu o zmucitură puternică.

— Trapani! se auzi prin megafon. Gara Trapani!

Cattani se apropie de ieșire. Mergea repede, în ciuda valizei grele pe care o ținea în mînă. Se apropie de un taxi. Șoferul îl întîmpină, îi luă valiza și o puse în portbagaj. Comisarul îi dădu adresa locuinței sale și se întoarse să priveáscă posomorît străzile. Soarele răspîndea o lumină aurie.

Taxiul făcu turul unei piețe și intră pe o străduță cu imobile cenușii. Cattani își aminti că imediat urma o piață mai mică, unde era barul din spatele casei lui. Încă nu luase micul dejun și se gîndi să se oprească la bar.

— Lasă-mă aici! îi spuse șoferului.

În bar se făcu deodată liniște. În timp ce sorbea un capucino, Cattani atinse cu cotul, fără să vrea, un bătrînel, iar acela se retrase ca ars.

Ajuns acasă, luă ascensorul, lăsîndu-și privirea în jos. Nu voia să vadă nimic. Fiecare colț era o amintire dureroasă, un ghimpe în inimă. Pe ușă mai era încă plăcuța cu numele lui. Descuie ușa și fu izbit de mirosul de aer închis. Deschise ferestrele. Mobilele se aflau la locul lor, ca niște vechi cutii goale, acum nefolositoare. În camera fetei, două păpuși îmbrăcate în catifea îl priviră de pe o etajeră cu ochi veseli. Într-un colț al terasei descoperi un sac de plastic cu tuburi de culori și ulei, rămășițele veleităților de pictor ale nevesti-sii.

Cattani se strădui ca toate aceste imagini să rămînă la nivelul vizual. Voia să evite ca ele să coboare pînă în adîncul conștiinței. Ar fi pus în mișcare mecanismul amintirii. Iar el nu voia să-și amintească.

Avea un sentiment de gol, se simțea pustiu. Parcă abia acum își dădea seama că, în cîteva luni, viața i se schimbase total. Se uită în oglindă și i se păru că îmbătrînise cu zece ani. „Au trecut peste mine cu buldozerul", îi fulgeră prin minte. „Strivit ca o grămadă de fiare vechi!"

După-amiază, telefonul sună pe neașteptate. Ridică receptorul bănuitor și rămase cîteva clipe în așteptare, înainte de a spune „Alo!".

— Bine ai venit!

Recunoscu vocea contesei Olga Camastra.

— Hîm, ce antene speciale aveți!

Ea izbucni în rîs.

— Dumneata nu cunoști orașul ăsta? Veștile se răspîndesc cu o iuțeală extraordinară... Te-ai întors ca să rămîi?

— Treaba mea, spuse el aspru. Mă scuzi, dar n-am chef de vorbă, zise punînd la loc receptorul.

După cîteva minute, telefonul sună din nou. Era tot contesa Camastra:

— Să nu crezi că vreau să fiu nepoliticoasă, dar aș vrea să vorbim un pic. Am atîtea lucruri să-ți spun!

— N-am timp. Am venit să-mi strîng lucrurile și să plec.

— Poate în seara asta, la cină? mai încercă ea.

— Nu. Prefer să stau în casă, puse el capăt conversației.

Seara mîncă două sandvișuri cumpărate de la bar. Mai găsi în dulăpașul din bucătărie o bucățică de ciocolată și o mîncă și pe aceea. Își turnă o cantitate bună de whisky și se lungi pe sofa, în fața televizorului. Se dădea una din poveștile acelea americane care le înnebunesc pe gospodine: cu miliardari, cu fiii neghiobi ai acestora și cu o serie de femeiuști avide, care zburătăcesc în jurul lor ca niște păsări de pradă.

Se auzi soneria de la intrare. Cattani își băgă în gură ultima bucățică de ciocolată și se duse să deschidă. Credea că este portarul cu nota de plată pentru lumină și telefon.

— Bună seara! îi ură Olga Camastra.

Avea un chip atît de luminos și emana atîta hotărîre, încît nu i te puteai împotrivi.

Fără ca el să apuce să spună ceva, contesa intră.

— Chiar dacă te enervez, mie-mi face plăcere să te văd.

— Și, cum dumneata ești o contesă, mie, biet plebeu, nu-mi rămîne decît să mă plec și să-ți fac pe voie. Umilul dumneavoastră servitor...

Ea zîmbi:

— Dacă vrei s-o iei așa... Și de ce nu? Prin părțile noastre, o femeie nu-și poate permite să intre în casa unui bărbat singur. Dacă se află, plătește cu viața. În schimb, eu pot. Mie mi-e permis. Nimeni n-ar îndrăzni să spună ceva. Se va zice că-i o toană a contesei, un păcat fără importanță.

— Da, dumneata te afli la un alt nivel, o știm cu toții.

Îi arătă un fotoliu. Contesa se instală în el. Cattani rămase în picioare:

— Așadar, ce-i cu nevoia asta urgentă de a-mi vorbi?

Ea se bosumflă:

— Chiar vrei să scapi așa repede de mine? Am venit să pricep de ce te-ai întors.

Lui Cattani îi sări mustarul și bătu cu pumnul în masă:

— Cine vrea să știe? Cui trebuie să-i dai raportul?

Chipul contesei căpătă o expresie dură:

— N-ai dreptul să mă jignești! Eu nu fac astfel de treburi josnice. Te întrebam din curiozitate și chiar dintr-un fel de generozitate, dacă-mi dai voie. Cine știe? Ai putea avea nevoie ca cineva să-ți dea o mînă de ajutor. Între noi n-au fost niciodată neînțelegeri. Dacă-ți pot fi de folos, o fac cu toată inima.

Cattani își trecu o mînă prin păr. Ce voia femeia asta? Venea ca prietenă? Sau era un fel de cal troian care se introducea în casă pentru a-i da lovitura de grație? Își dădu seama că nu mai era în stare să cîntărească oamenii. Atîta neîncredere în tot și în toate îl făcuse retractil și nesigur.

— Ce face fata dumitale? întrebă contesa.

Interesul ei părea sincer.

— Fata mea... răspunse Cattani cu o voce abia auzită, m-a părăsit. N-a mai vrut să trăiască...

— Doamne sfinte!

Contesa își îngropă fața în mîini.

Acum, el era cel care simțea nevoia să vorbească, să se descarce:

— Au găsit-o într-o dimineață în bazinul din parc. Se aruncase în apă și a murit, așa, înecată.

— Nu se poate! spuse Olga cu glas înăbușit.

Se ridică în picioare. Întoarsă către luminile care străluceau de cealaltă parte a ferestrei, adăugă:

— Ce lucru îngrozitor! Ce lucru cumplit s-a petrecut în orașul ăsta! Iartă-mă, dar sînt cutremurată!

Comisarul se străduise din toate puterile să-și înfrîneze amintirile. Dar acum îl copleșeau și-l zdrobeau sub greutatea lor.

— N-aș vrea să mai vorbesc de acest lucru! o rugă el.

— Iartă-mă! Am fost o proastă să-ți readuc în inimă durerea.

— Aici nu mai e nimic care să mă rețină. M-am întors numai ca să-mi iau lucrurile.

— Înțeleg. Numai că în oraș s-ar putea crede că te-ai întors din alte motive.

Cattani nu înțelegea.

— Ce motive?

— Ca să te răzbuni.

El clipi din ochi, ca și cum n-ar fi înțeles bine.

— Să mă răzbun?! Nu mai am putere în mine! Ca să te răzbuni, trebuie să arzi de furie. Eu sînt stins pe dinăuntru. M-am făcut bucăți...

— Și apoi, la ce-ar mai folosi? adăugă contesa. Doar ca să mai lungească șirul morților.

Cattani o privi piezîș:

— Dumneata ai încercat totuși să mă pui și pe mine pe lista defuncților.

— Nu poți înțelege, suspină contesa.

Se întristase. Își apăsa tîmplele cu mîinile.

— Nu puteam să refuz atunci. M-au întrebat cu ce mașină ai venit la mine. Văzusem autorulota și am fost constrînsă să vorbesc.

Făcu cîțiva pași, frîngîndu-și mîinile. Apoi reluă:

— Știu, un lucru neomenos. Dar n-aveam de ales. N-aș fi ieșit vie din cameră dacă tăceam.

Pentru prima dată de cînd o cunoștea, Cattani o văzu pe femeia aceasta de piatră gata să plîngă.

— Dumneata nu-ți poți imagina, se tîngui ea, ce teroare domnește în orașul ăsta.

— Hai să nu mai vorbim de asta! făcu el. Nu e cazul să te justifici față de mine.

Ea îl privi cu atenție:

— Nu vreau să mă justific. Vreau numai ca dumneata să înțelegi.

— Să înțeleg! Să înțeleg! De ce numai eu să înțeleg și să accept comportamentul celorlalți?

Contesa simțea un nod în gît. Întoarse capul, ca să nu-l privească:

— Poate am greșit venind aici. Speram să regăsesc persoana pe care o admir și o respect. Dar dumneata nu vezi în mine decît un dușman, mă confuzi cu oameni ca Ravanusa și Terrasini.

Își luă geanta și se îndreptă spre ușă.

— Iartă-mă că am venit așa, fu rămasul ei bun.

Cattani se opri în spatele ușii, ascultînd zgomotul pașilor grăbiți îndepărtîndu-se tot mai mult. Acum îi părea rău că o lăsase să plece. Făcu o strîmbătură la gîndul că, probabil, n-o va mai vedea niciodată.

*

Terrasini convocase o nouă întrunire de afaceri în sala mică de la Cercul oamenilor de cultură, rezervată pentru ei. De data aceasta invitase numai trei persoane așezate, ca și el, la masa mare și rotundă. Contesa Camastra nu fusese invitată.

Ca și cum ar fi reluat o conversație întreruptă, avocatul începu:

— Deci...

Puse pe masă cîteva foi de hîrtie și-și roti privirea, oprindu-se pe fiecare chip, ca pentru a le cere să fie cît mai atenți:

— Prietenul meu, Frank Carrisi vă mulțumește foarte mult că v-ați dat adeziunea la proiectul lui. Ne mai rămîne acum să alegem banca prin care să facem operația, zise oprindu-se o clipă. Vi-l amintiți pe domnul Nicola Sorbi. A plecat de cîțiva ani din orașul nostru și s-a stabilit la Roma. Institutul său financiar se bucură de cea mai bună reputație.

Interveni un bărbat în vîrstă, cu părul alb și mîini ce-i tremurau ușor:

— Îl cunoaștem foarte bine pe domnul Sorbi. Da' ce s-a întîmplat cu Ravanusa? Mi s-a spus că și-a trimis fiica și ginerele în Brazilia.

Terrasini făcu o mică strîmbătură:

— Bietul de el! Ravanusa nu mai iese din casă. Am încercat să-l conving să iasă, dar fără nici un rezultat. Spune că e bolnav și că nu poate umbla.

Luară cu toții o figură îndurerată și, în cor, spuseră în dialect sicilian:

— Nefericitul! Săracul de el!

— Asta-i viața! suspină Terrasini. Trebuie să ne resemnăm. Ravanusa e bolnav, dar banca o să fie salvată. Desfășoară o activitate socială importantă și nu ne putem permite s-o pierdem.

Un tip gras, rubicond atrase atenția că majoritatea acțiunilor se aflau în mîinile lui Ravanusa. Dar Terrasini nu vedea în asta un obstacol.

— Acțiunile, spuse el, își schimbă mereu proprietarul. Unul cumpără, altul vinde...

— Și cine o să cumpere acțiunile lui Ravanusa? întrebă bătrînelul cu păr alb.

— Mi se pare că persoana cea mai indicată e tocmai domnul Sorbi, răspunse Terrasini.

Cel de al treilea personaj, semănînd cu un dulău, cu fruntea îngustă și fălci mari, nu intervenise pînă acum. Clipi din ochii-i negri ca smoala și întrebă:

— Adică, asta ce înseamnă? Că Ravanusa a și vîndut acțiunile lui Sorbi?

— Nuuu, spuse Terrasini. Deocamdată n-a făcut decît să mă însărcineze pe mine să-i găsesc un cumpărător.

Cel gras se agită pe scaun. Aveai impresia că haina sta să-i crape pe el.

— Atunci nu mai sînt probleme. Îl considerăm pe Ravanusa definitiv scos din treburi.

Și flutură în aer o mînă enormă, care păru că se bălăngăne ca o limbă de clopot ce sună a mort.

— Prieteni, făcu mulțumit Terrasini, e cu adevărat o plăcere să vedem că sîntem cu toții de acord. Să considerăm deci trecerea acțiunilor în proprietatea domnului Sorbi ca un act încheiat. Și să ne pregătim să primim cum se cuvine întoarcerea unui fiu al ținutului nostru care și-a făcut un nume la Roma!

Surîse cu jumătate de gură și adăugă:

— Acest fapt va contribui la strîngerea legăturilor noastre cu Roma și cu restul Italiei. Și, ca să vorbim cinstit, și Italia va avea un beneficiu de pe urma acestor legături.

Răsunară rîsete satisfăcute.

Bătrînelul cu părul alb mai avea ceva de adăugat, așa că ridică un deget, ca elevii la școală.

— În legătură cu restul Italiei, am auzit că s-a întors acel comisar Cattani.

— Da, confirmă Terrasini. Mi-a parvenit și mie vestea asta.

— Și ce credeți?

— A venit să-și ia lucrurile. Are necazuri în familie, probleme personale, probabil că nu mai are poftă să creeze alte neplăceri. Asta-i părerea contesei Camastra.

Deodată se încruntă și adăugă sumbru:

— Dar, probabil, trebuie să ne luăm cîteva precauții.

*

Ravanusa era furibund. Agitîndu-și mîinile, striga din răsputeri:

— Dumneata ai comis un abuz. Cum ți-a trecut prin minte să spui că te-am delegat să te ocupi de vînzarea acțiunilor mele?! Dar nu vînd nimic! Rămîn la postul meu!

Cufundat într-un fotoliu, Terrasini părea plictisit de acel ton lipsit de ținută. Își vîrî degetul mare în buzunarul vestei și zise cu răceală:

— Mi-e teamă că n-ai de ales.

— Ce vrei să spui?!

Ravanusa era din ce în ce mai tulburat.

— Că dumneata ai făcut o greșeală, replică Terrasini tăios. O greșeală gravă. Discuția cu procurorul Bordonaro a fost, cum să spun?, puțin cam prea lungă.

Ravanusa nu-și dădea încă seama de situație. Continuă cu încăpățînare:

— Vreau să vorbesc cu prietenii! Să le explic totul.

— Dar poate că prietenii nu vor să mai vorbească cu dumneata.

Ravanusa simți cum îi fuge pămîntul de sub picioare. Privirea i se împăienjeni ca aceea a unui boxer sonat. Iar Terrasini profită ca să-i dea lovitura finală:

— N-ai să le poți suporta privirile neiertătoare. Mai bine să sfîrșim așa, te rog să mă crezi. Scoase din buzunar o hîrtie cu cîteva rînduri dactilografiate și o întinse bancherului.

— Ce e? întrebă Ravanusa.

— O delegație, răspunse Terrasini aprinzîndu-și o țigară de foi. Trebuie să-mi semnezi delegația pentru vînzarea acțiunilor dumitale.

— La cît? întrebă Ravanusa.

Terrasini trase din havană. Ridică fața, împrăștiind un nor de fum și spuse sec:

— O liră...

— O liră! sări în sus bancherul. Da' dumneata ești nebun! Acțiunile mele valorează cel puțin opt milioane de lire!

— Astăzi valorează exact o liră, spuse Terrasini cu un aer distrat.

Pe fața avocatului, învăluită în norii de fum, Ravanusa citi adevărul. Rămase înțepenit, cu brațele pe masă. Își reveni, apoi luă un stilou și-și puse semnătura pe foaia dată de Terrasini.

Bîlbîindu-se, bancherul mai întrebă:

— Pot măcar să plec la fiica mea în Brazilia?

Terrasini îi adresă un surîs amabil:

— Dumneata ești un om liber. Poți să te duci unde vrei. Brazilia! Ce țară! Ce femei!...

UN VALET TELEFONEAZĂ

CATTANI ÎȘI ALEGEA OBIECTELE PERSONALE ȘI LE PUNEA ÎN valize și cutii mari de carton. Culese un pulover de cașmir, dar îl lăsă la loc în sertar. Fugi spre telefonul care tocmai suna. La ureche îi ajunse o voce feminină:

— Sînt valetul domnului Ravanusa. Domnul Ravanusa vă roagă să veniți de urgență la el pentru că are să vă facă o comunicare importantă.

— Îmi pare rău... Nu mai sînt comisar aici, să se adreseze la Prefectură.

— Domnul Ravanusa m-a rugat să insist. Vrea să vorbească numai cu dumneavoastră.

— Dă-mi-l, te rog, la telefon!

— Nu pot, se scuză valetul. Domnul e în baie, face duș. Dacă sînteți atît de amabil să veniți pînă aici, eu am să-i comunic că veți trece mai tîrziu.

Cattani ridică din sprîncene, în semn de acceptare.

— Bine, dă-mi adresa! Voi fi acolo într-o oră.

După ce sfîrși convorbirea, valetul își scoase haina albă, își puse una gri și o luă cu pași ușori pe coridorul acoperit cu un covor gros. Din ușa elegantului salon spuse:

— Domnule, eu plec după cumpărături.

Ravanusa era cufundat într-un fotoliu și citea. Era cu spatele la valet, care vedea apărînd din fotoliu numai două mîini care țineau un ziar. Fără să se întoarcă, răspunse:

— Bine... Ai telefonat cumva acum cîteva minute?

— Da, răspunse valetul cu vocea lui sclifosită. Am chemat-o pe mama. E în pat cu febră.

— Bun, bun, și vezi, nu întîrzia!

Valetul se pregătea să coboare scările, cînd Ravanusa îi mai dădu o ultimă însărcinare.

— Închide bine ușile și poarta!

În jurul vilei lui Ravanusa era o încîntătoare grădină de portocali și lămîi. Răspîndeau un parfum atît de puternic, încît puteai să-l simți de dincolo de zidul care înconjura grădina.

Valetul o luă pe aleea din grădină, bägă o cheie în broasca intrării care se deschise cu un mic zgomot. Apoi trase binișor poarta după el, fără însă a o închide. Se opri pe trotuar. Își puse sacul pentru cumpărături între picioare, prefăcîndu-se că se închide la nasturele de la gît. Făcînd aceasta, își întoarse capul spre dreapta și văzu cu coada ochiului o mașină oprită la vreo douăzeci de metri de intrare. I se păru că vede înăuntrul ei două persoane care stăteau de vorbă. Își luă din nou sacul în mînă, traversă drumul, grăbind din ce în ce pasul.

În acest timp, Cattani ieșea din casă. Merse cîțiva pași, apoi intră într-un bar să bea o cafea. Așteptînd la tejghea, ținea mîna dreaptă în buzunar și se juca cu monedele dinăuntru. I se păru, la pipăit, că a dat peste o fisă de telefon. O scoase, o strînse în mînă, în vreme ce cu stînga își ducea ceașca la gură. Oare de ce simțea nevoia să folosească fisa de telefon? Cui putea să telefoneze?

Intră în cabină și formă numărul Olgăi Camastra.

— Asta-i chiar o surpriză! exclamă contesa.

Dar vocea lui Cattani suna ostil.

— Ai fost foarte amabilă, îi spuse el, să povestești peste tot că m-am întors. Așa că am și primit o invitație de la unul din bunii dumitale prieteni. Mă duc în vizită la Ravanusa!

Vocea contesei căpătă un ton îngrijorat:

— Cum, te-a invitat?! Valetul?

Părea contrariată. Adăugă repede:

— Nu te duce! Ascultă-mă, nu te duce! Nu știu de ce, dar treaba îmi miroase urît!

Ce femeie ciudată! se gîndi Cattani. Avea acum pretenția ca el să asculte de presentimentele ei! Ieși din bar, se urcă într-un taxi și dădu adresa lui Ravanusa.

Sună la poartă, dar nu-i răspunse nimeni. Se uită înăuntru. Strada era aproape pustie. Mașina care atrăsese atenția valetului dispăruse. Cattani văzu că poarta era întredeschisă. O împinse și intră. Pașii îi răsunară pe aleea pietruită. Ușa de la intrarea vilei era și ea deschisă. Băgă capul înăuntru și strigă:

— E cineva aici?... Domnule Ravanusa!...

Vocea îi răsună sumbră și amplificată, de parcă ar fi strigat într-o peșteră. Mai înaintă cîțiva pași. Urcă scara de marmură și se găsi în fața salonului, împodobit cu tablouri și tapiserii lucrate cu fir de aur. Mai strigă o dată:

— Domnule Ravanusa!

Nu răspunse nimeni. Cattani intră în salon și-l văzu pe bancher așezat într-un fotoliu. În tîmpla stîngă avea o gaură cu un cerc vînăt în jur, semn că țeava fusese lipită de tîmplă. Probabil că bancherul nici măcar nu-și dăduse seama de prezența asasinului. Părea liniștit, cu capul aplecat pe umăr, ca și cum ar fi dormit. Ziarul îi alunecase din mîini pe jos, împroșcat de sînge. Lîngă fotoliu era o măsuță cu un pahar de limonadă, pe jumătate golit.

Ciudat! remarcă el, asasinul lăsase acolo pistolul. Arma era pe covor, la doi metri de cadavru. Într-adevăr, neobișnuit mod de a acționa al ucigașului.

Dar, înainte să-și poată face o idee precisă, comisarul trebui să se concentreze asupra unui nou fapt, care crea pentru el o situație cu adevărat critică. Două mașini ale poliției soseau, cu sirenele urlînd. Prin perdeaua de dantelă, Cattani le văzu oprindu-se în fața vilei. Cîțiva polițiști coborîră și se îndreptară către vilă cu armele în mîini. Acționau la ordinele unui brigadier care le făcu semn să se împartă și să scotocească fiecare cameră. Cel care a descoperit cadavrul lui Ravanusa a fost chiar brigadierul. Privirea îi căzu pe pistolul de pe covor. Și, în acel moment, auzi pe unul din oamenii săi ordonînd: „Mîinile sus!“

Fugi într-acolo. Îl văzu pe Cattani înaintînd de-a lungul coridorului cu mîinile ridicate.

Pentru comisar totul era acum clar. Pentru prima oară se căia că n-a ascultat-o pe contesa Camastra. Se uită cu atenție la polițiști și la brigadier. Nu, nu-i mai văzuse înainte. Cu sarcasm, spuse:

— Felicitări, brigadier! Ați sosit la vreme!

Brigadierul nu înțelegea.

— Ce spui? mormăi el. Vino cu noi! Ai să-i explici magistratului de ce te afli aici.

*

Era un magistrat nou. Îl transferaseră de la Palermo și nu știa o iotă din întunecoasele culise ale orașului. Un tinerel scund, cu părul rar și negru, cu figura lunguiață. Sta aplecat peste masă, ca un cîine care adulmecă o urmă.

— Domnule Cattani, i se adresă el cu o voce ascuțită, am aici un interogatoriu al dumitale, luat mai de mult. Deci, ia să vedem. Iată: Dumneata afirmi că fata ți-a fost răpită de o organizație din care făcea parte, nici mai mult, nici mai puțin, defunctul bancher Ravanusa.

— Întocmai...

Magistratul, fără să ridice capul, își împinse pe frunte ochelarii rotunzi și se uită la comisar cu reproș.

— Întocmai, repetă și partea stîngă a feței i se crispă într-un fel de strîmbătură, ca un tic. „Întocmai" o să spun eu cînd voi stabili dacă aceasta este adevărul.

Făcu o pauză, umezindu-și de cîteva ori buzele. Apoi, brusc, îi puse întrebarea pe care o tot rumega de la începutul interogatoriului.

— De ce te-ai dus acasă la Ravanusa?

Pe chipul lui Cattani se citea oboseala și resemnarea.

— Voia să vorbească cu mine.

Pronunță cuvintele cu indiferență.

— În legătură cu ce?

— Din păcate, n-a mai avut timp să-mi explice. Cînd am sosit eu, el era deja mort.

Magistratul se întrerupse din nou și-și umezi iarăși buzele. Ieșind din ceea ce ar fi vrut să însemne pauza de gîndire, îi puse comisarului o altă întrebare delicată:

— Așa-i că-l urai pe Ravanusa? Asta trebuie să deduc din declarațiile dumitale. Și atunci, îți dai seama că ele ar constitui un mobil suficient pentru asasinat?!

Cattani fu prea uluit ca să mai poată răspunde. Logica omului din fața lui, căruia nu-i vedea chipul, ci numai capul aproape chel, îl îngrijora. Nu știa ce să răspundă. Așa că nu răspunse nimic.

Văzînd că nu scoate o vorbă, magistratul stărui:

— Deci, nu spui nimic?

— Ce vreți să spun? oftă Cattani. Din acest moment mă aștept la orice. Mi se poate întîmpla orice, de oriunde. Se uită la el cu neîncredere. Chiar și de la dumneavoastră.

Obrazul magistratului tresări:

— Adică cum, mă iei peste picior?! Știi că poate fi periculos pentru dumneata?!

— Pentru cine? Pentru mine?! Aveți în mînă tot: cadavrul, mobilul, pistolul și asasinul. Cum aș putea să vă conving de contrariu? Nimic altceva nu vă face curios. În mintea dumneavoastră, cazul e clasat.

*

Magistratul ordonă arestarea lui Cattani sub acuzarea de omucidere. Știrea se răspîndi în închisoare cu viteza fulgerului. O veselie infernală se auzea din celule:

— Cattani, polițaiu' dracului, ai pățit-o!

Răsunau hohote de rîs, strigăte neomenești străbăteau coridoarele întunecoase și se spărgeau ca niște valuri în urechile comisarului.

La ora de plimbare, Cattani se ghemui într-un colț și-și aprinse o țigară. Îi era dor de Elveția, cu atmosfera ei calmă, cu tonurile ei domoale. Curtea era acoperită cu ciment. Era mult prea mică pentru numărul mare de deținuți care se plimbau încoace și încolo, călcîndu-se aproape pe picioare. Făceau un vacarm îngrozitor și miroseau atît de tare, încît pînă și zidurile păreau îmbibate cu mirosul lor.

Țigara se sfîrși. Cattani aruncă chiștocul și-l strivi cu piciorul. Ridicînd capul, văzu un tinerel care venea spre el. Era cu pieptul gol, plin de păr și tatuaje. Avea plete lungi și unsuroase, care-i cădeau în ochi. Își scutura mereu capul ca să le dea la o parte.

— Ciao, Cattani! spuse cu un aer sfidător. Îți aduci aminte de mine?

Nu reușea să-și amintească.

— Ei, nu știi cine sînt? Sînt unul dintre vînzătorii de droguri arestați în zona portului de amicul tău, Altero. Mă cheamă Fiorito.

— Păi, dacă vindeai droguri, a făcut bine că te-a arestat. Asta-i regula jocului: Voi vindeți, noi vă arestăm.

Deținutul rînji:

— Doar știi că aici un comisar nu face nici două parale.

— Om trăi și om vedea, colega!

Numai că celălalt mai avea de adăugat ceva. Voia cu tot dinadinsul să-l rănească, să-l înspăimînte:

— Ai văzut cum a terminat-o Altero?

— Mmda!

— Tu cînd o să crăpi?

— Cînd o vrea Cel de Sus.

Cînd să se întoarcă în celule, Fiorito se așează chiar în spatele lui Cattani și,cum cellalți deținuți se înghesuiau, Fiorito îi trase comisarului un pumn cu toată puterea și dispăru printre ei. Cattani se ghemui de durere, cu respirația tăiată. Dar nimeni nu-i veni în ajutor.

Prima noapte de pușcărie o petrecu fără să închidă un ochi. Erau șase persoane într-un spațiu strîmt, dormind pe paturi suprapuse. Dacă s-ar fi sculat toți în picioare, în același timp, le-ar fi fost greu să se miște.

În întunericul celulei, Cattani simți cum îl cuprinde disperarea. Era descurajat și dezamăgit. Nu mai spera să-și poată demonstra nevinovăția. Luptase împotriva unei organizații prea puternice. Și-și imagina cum membrii clanului conspirau în continuare împotriva lui, astfel încît să se dovedească, fără putință de tăgadă, că el era ucigașul lui Ravanusa.

Ceilalți deținuți dormeau, umplînd camera cu sforăitul lor. Cattani se întoarse pe o parte, încercînd să-și găsească uitarea în somn. Dar ușa se deschise. Cineva intră în celulă. Două mîini îl prinseră de gît, strîngînd cu putere. Apoi individul începu să-l lovească cu violență în față, continuînd să-l țină țintuit de pat.

Avea senzația că, la fiecare pumn pe care-l primea, capul îi face explozie. Începuse să piardă sînge și abia mai putea să respire. În cele din urmă, reuși să iasă din strînsoare. Cu un efort suprem, se rostogoli pînă ajunse cu picioarele în dreptul agresorului. Îi trase un picior în față care-l făcu pe acesta să se clatine. Îi sări apoi în spate, rostogolindu-se împreună pe jos. Îl lovi în stomac și, din nou, în față, dar celălalt reuși să se desfacă din strînsoare. Sări în picioare și izbucni pe neașteptate în rîs.

— Cattani — se auzi vocea lui Fiorito —, acuma gata! Pentru noaptea asta m-am distrat destul.

Ieși din celulă, încuind ușa pe dinafară.

*

Cattani nu vorbea cu nimeni. Toți ceilalți îl evitau, de parcă ar fi avut lepră. În curte se așeza mai departe de ei. Totuși, era mereu atent. Dintr-un moment în altul se putea aștepta la vreo surpriză neplăcută. Fața îi era umflată și o pată vînătă îi desfigura obrazul drept. Pe cel stîng avea o umflătură chiar sub ochi. Dar, de ceea ce se temuse, nu scăpă! Într-o bună zi, dintr-un grup mai compact de deținuți, apăru Fiorito. Mesteca chewing-gum, cu capul înclinat într-o parte, scuturîndu-l din cînd în cînd

ca să dea la o parte părul din ochi. Înainta cu pași înceți și leneși, cu picioarele lui lungi și crăcănate.

— Cattani! scrîșni printre dinți. Ticălos nenorocit!

Comisarul se ridică în picioare. Îi văzu pe ceilalți întorcîndu-se să privească scena și le auzea vorbele amuzate. Cineva rîdea fără rușine. Fiorito ajunsese la cinci metri de el. Făcu o strîmbătură scîrboasă și-și scoase din buzunar o coadă de lingură pilită. O ținea ca un pumnal. Era de necrezut ce se petrecea acolo, sub ochii paznicilor care se prefăceau că nu văd.

Cattani era numai ochi și urechi. Îl privea pe Fiorito fix în ochi. Tot trupul îi era încordat ca să prevină atacul. Acum, Fiorito se afla în fața lui, cu brațele lui lungi, gata să sară. Se aruncară unul asupra celuilalt, aproape în același timp. Asta l-a împiedicat pe Fiorito să-i bage cuțitul în piept. Îl nimeri în brațul stîng. Prin cămașa sfîșiată se vedea o tăietură lungă și roșie.

Izbitura îl dezechilibră pe Fiorito și Cattani îl puse jos. Scăpase din mînă coada de lingură și se întindea încercînd s-o apuce din nou. Comisarul sări iute. Cu o mînă îl apucă de bărbie, apăsîndu-i capul și țintuindu-l la pămînt.

În sfîrșit, paznicii se hotărîră să intervină și îi scoaseră de acolo.

Între doi polițiști, Cattani defilă prin fața deținuților. Era îndoit de mijloc și abia reuși să audă o voce care spunea:

— Du-te mai încolo! Nu simți că pute a mort?

Se simți într-adevăr un vierme ridicol care, o clipă, se revoltase împotriva leșului care-l produsese.

I se păru că, din spate, de undeva de sus, este privit de cei doi ochi, îngustați acum de grimasa unui rînjet.

O CALE DE SCĂPARE

Cu siguranță că-l vor omorî! Cattani era convins de asta. Va avea același sfîrșit ca fratele Annei Caruso. Sau or să-l omoare în timpul plimbării, așa cum au făcut cu mafiotul Cirinnà. Nu avea scăpare! Se întoarse pe patul de lemn, cu burta în jos, cu fața băgată în pernă și cu mîinile în jurul capului.

Încercă să se concentreze: Poate că va găsi o cale de scăpare. Sări jos din pat. Se apropie de ușă și începu să bată în ea. La vizetă apăru chipul unui paznic cu o mutră amenințătoare. Cattani îi făcu cu ochiul, semn că vrea să-i vorbească între patru ochi. Fără să sufle un cuvînt, paznicul descuie ușa și-l scoase afară.

*

Băiețelul n-avea mai mult de treisprezece ani. Făcea slalom cu motoreta lui printre mașini, fluierînd vesel. O luă pe o stradă plină de copaci, cu imobile elegante de o parte și de alta. Fixă un număr, răsuci ghidonul și sări cu motoreta pe tro-

tuar. O sprijini de zid, străbătu holul imens și urcă la etajul al treilea cu ascensorul.

Sună. Îi deschise un servitor. Înainte ca acesta să întrebe ceva, băiețelul îi spuse dintr-o suflare:

— Trebuie să vorbesc cu contesa Camastra.

— Da' cine ești tu?

— Mă cheamă Salvatore, răspunse băiețelul.

Avea ochi isteți și-și dădea importanță, de parcă ar fi fost conștient de misiunea ce o primise.

— Trebuie să-i înmînez contesei o scrisoare.

— I-o dau eu, zise servitorul.

— Ba nu! răspunse Salvatore, făcînd un pas înapoi. Trebuie să i-o dau eu, pentru că aștept și un răspuns.

După cîteva clipe, apăru și contesa. Luă scrisoarea adusă de băiat, o deschise, scoase o foaie de hîrtie și văzu că era albă.

— Dar nu-i nimic scris!

— Cuvintele, le știu eu, spuse Salvatore, bătîndu-se în frunte cu un deget. Dar costă un milion. Pe care-l dau paznicului închisorii.

Cînd află că era vorba de pușcărie, contesa înțelese imediat că mesajul venea de la Cattani.

— Am să-ți dau milionul.

Băiețelul rămase nemișcat, cu picioarele desfăcute și fața în sus, ca un cățeluș care-și așteaptă osul.

— Am înțeles, surîse Olga. Deschise un sertar, numără zece bancnote de o sută de mii, le îndoi cu grijă și-i spuse:

— Uite aici milionul tău!

Salvatore dădu din cap, satisfăcut și pronunță sentențios:

— Comisarul vrea să vă vadă. E o chestiune urgentă.

*

Magistratul începu prin a face o groază de obiecții. Nu voia nici să audă să-i dea contesei un permis de vorbitor cu acel Cattani. Chestiune de regulament: Ancheta era încă în fază de cercetare și ar fi comis o incorectitudine dacă ar fi admis ca o străină să-l vadă pe deținut.

Constatînd că drumul direct era închis, contesa se gîndi să evite obstacolul. Îl luă deoparte pe Terrasini și-l rugă să-l convingă pe magistrat să-i semneze autorizația.

Terrasini părea neplăcut surprins, dar faptul că Olga i se adresase lui compensa totul.

Cu falsă modestie, îi spuse:

— Dar nu sînt decît un simplu avocat, iar dumneata crezi că sînt bunul Dumnezeu.

— Da, dar ai trecere la *bunul* magistrat...

Terrasini avu un ușor surîs:

— Nu înțeleg tot interesul ăsta pentru Cattani.

Contesa îi aruncă o privire malițioasă:

— Sînt și eu o simplă femeie...

— Da, dar o femeie înțeleaptă. Cum de te-ai lăsat luată de o toană?

Contesa ridică din umeri:

— Ei, asta-i, o toană! O *simplă* toană.

*

Cînd văzu cum arăta Cattani, fu întoarsă pe dos. Închise ochii și abia șopti:

— Cine te-a adus în halul ăsta?

— Toți! Toți sînt împotriva mea! spuse el posomorît. Într-o bună zi or să mă omoare.

Contesa ezită întîi, apoi întinse mîna și-l mîngîie ușor pe fața tumefiată.

— Trebuie să scapi de aici! Rușinea asta trebuie curmată!

Cattani o privi pătrunzător:

— Dumneata mă poți ajuta... dacă vrei...

— Spune-mi ce trebuie să fac.

Comisarul își pipăi maxilarul dureros.

— Sînt constrîns să mă las în mîinile dumitale. Dacă nu-mi ești alături, cu mine s-a terminat. Adică s-a terminat și ce-a mai rămas.

Contesa Camastra își ridică ochii spre tavan: Era sătulă să vadă atîta neîncredere.

— Ești nevoit să riști, spuse cu duritate. Mi se pare că-i mai puțin sigur să rămîi aici.

Cattani continua să se învîrtească prin cameră, fără să intre în subiect:

— Te-a costat mult mesajul?

— Nu-i vreme să-ți faci acum probleme de bani.

— N-aveam de ales. Bun, trebuie să-mi faci un serviciu, dar fără să-i spui lui Terrasini.

— Termină cu sfaturile și spune-mi ce să fac!

— Să dai un telefon la numărul ăsta!

*

Era numărul personal al lui Cannito.

Olga Camastra se molipsise de neîncrederea lui Cattani. Evită să sune de la telefonul ei. Intră într-o cabină telefonică. Auzi o voce spunînd „Alo!"

— Prietenul arestat în Sicilia are nevoie de ajutor.

— Cine-i la telefon?

Fără să-și spună numele contesa întrebă:

— Ați înțeles despre cine vorbesc?

— Da.

— Vrea să vă vadă repede. Spune că e important și pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?!

— Da! confirmă ea cu hotărîre. El știe că magistratul ucis la Roma voia să vorbească cu dumneavoastră. Se opri o clipă, apoi continuă. Numai că prietenul știe să-și țină gura. Așteaptă totuși un gest de prietenie din partea dumneavoastră.

Puse la loc receptorul, fără să mai aștepte un răspuns.

*

Cannito aștepta într-o cameră rezervată avocaților. Directorul închisorii se dusese personal să-l salute pe puternicul șef al Departamentului Z al serviciilor secrete. Îl introdusese în camera aceea. Cînd un polițist deschise ușa și-l introduse pe Cattani, Cannito îi ieși înainte și-l îmbrățișă:

— Băiete, cum e posibil să te bagi în asemenea încurcături?!

— Dar știți bine că nu eu l-am omorît pe Ravanusa.

— Da, da. Nu tu ai făcut-o. Dar asta nu înseamnă că n-ai ajuns într-un mare necaz.

Cattani se uită în altă parte:

— A fost o capcană. M-au atras într-o cursă! Ca pe un stagiar!

— Da, da. O greșeală care trebuie îndreptată. Trebuie să ai încredere în justiție.

Cattani sări în picioare.

— Ca Altero? Ca Bordonaro? strigă. Și ei aveau încredere în justiție. Dacă rămîn aici, mă omoară, scapă de mine. Un cadavru mai mult sau mai puțin nu-i o problemă pentru ei. Dorm la fel de liniștiți. Ba chiar mai bine. Cu un mort în plus, le crește liniștea. O gură mai puțin care ar fi putut să vorbească.

— Haide, haide, nu-i dracu' chiar așa de negru! Nimeni nu vrea să te omoare.

Cattani îl privi cu răceală.

— Ba eu cred că da, zise oprindu-se o clipă, apoi continuă: Poate mă consideră un martor care-i deranjează. Ultimul. Poate că au aflat că Bordonaro a vorbit cu mine la telefon înainte de a fi omorît.

O umbră de neplăcere trecu pe fața lui Cannito.

— Ți-a vorbit Bordonaro? Și ce ți-a spus?

— Că Ravanusa pălăvrăgise suficient, spuse Cattani.

Chipul îi devenise dur. Își umezi buzele și continuă:

— A pronunțat și numele dumneavoastră.

Chipul lui Cannito se crispă:

— Numele meu?!

— Da, șopti Cattani.

Apoi, prefăcîndu-se că nu crede în afirmațiile lui Ravanusa, continuă:

— Probabil, nu știa bine ce spunea. O fi încurcat lucrurile.

— Evident, aprobă Cannito, uitîndu-se întrebător la Cattani ca să vadă dacă-i ascunde ceva. Dar spune-mi, ce pot face pentru tine?

Cattani își sprijini coatele pe masă și privi raza de soare care pătrundea prin fereastră, apoi se uită la Cannito:

— Nu vreau decît să trăiesc în liniște. Să ies de aici și să mă fixez într-un colțișor retras. Vreau să uit tot. Vreau să-mi șterg orice amintire, v-o jur! Dar, vă rog, dacă mai aveți puțină prietenie pentru mine, ajutați-mă să ies. Fata mea a murit. Mi-am încheiat toate socotelile. Voi dispărea fără să fac multe probleme.

Cuvintele lui îl mișcară pe Cannito. Șeful cel mare al Departamentului Z păru că oftează:

— Prietene, am să văd ce pot face. Cum vezi, am alergat de cum ți-am primit mesajul. Trebuie să-ți spun că ai fost ușor imprudent dînd numărul meu de acasă.

— Eram disperat. Era singura soluție ca să vă poată găsi imediat.

— Nu-ți face griji! Numărul acela nu mai există: l-am înlocuit imediat. Ah, cine era femeia care m-a sunat?

— N-o să mă credeți, dar nici nu știu cum o cheamă. Este nevasta unui deținut cu care m-am împrietenit.

— Bine, bine. Uite, băiete, eu țin sincer la tine.

Îi puse mîinile pe umeri și-i dădu ceea ce el ar fi definit un sfat bun.

— Trebuie să ai încredere în mine. Numai în mine, ai înțeles?

— Da, excelență. Mă las pe mîna dumneavoastră...

Îl privi în ochi pe Cannito, încercînd să ascundă faptul că pe el îl ura cel mai mult pentru că îl admirase pe vremuri, ba chiar îl iubise.

UN AVOCAT FOARTE INFLUENT

TERRASINI ÎȘI DUCEA TOȚI OASPEȚII DE SEAMĂ LA RESTAU-rantul de lux, rezervat numai pentru anumiți clienți, unde serveau fetele acelea superbe. Îl duse acolo și pe Cannito și o revăzu și pe blondă, care începu imediat să-și dea ochii peste cap.

După o vreme, Cannito începu să sondeze terenul:

— Cattani acela... Îmi pare cam rău să-l văd în închisoare...

— A! răspunse Terrasini. Știu că v-ați dus să-l vedeți la pușcărie. Dar nu vă bateți capul! Fiecare cu destinul lui.

— Dacă-l merită, dar e un băiat pe care-l cunosc de douăzeci de ani. Dacă s-ar putea face ceva...

— De ce?! se enervă Terrasini. E un descreierat! Pușcăria o să-l mai calmeze puțin.

Cannito insistă:

— Eu nu mi-am băgat niciodată nasul în treburile voastre. Dar, trebuie să fiți de acord, că

acum, dacă-mi permit să intervin, este pentru că ați făcut multe greșeli.

Cina se sfîrșise. Blonda reveni aducînd cafeaua. Avea un chip luminos, sîni plini și pîntecul drept.

— Ești un înger! îi șopti Terrasini.

Îi puse în mînă o carte de vizită și-i spuse:

— Așa o să ne putem vedea și în altă parte.

Fetei îi străluciră ochii:

— Ooo, sigur! gînguri și-și băgă în buzunar cartea de vizită.

Atunci Terrasini, reluînd cuvintele lui Cannito, încheie:

— Greșeli, spuneți dumneavoastră. Dacă s-a făcut vreo greșeală, atunci este mai bine să i se șteargă orice urmă.

*

Cannito își petrecu noaptea la hotelul din Palermo. Numai că somnul îi fu scurt și zbuciumat. Se trezi în toiul nopții și nu mai reuși să închidă ochii. Chipul lui Cattani, atît de slăbit și cu urme de lovituri pe el îi apărea dinaintea ochilor, ca o obsesie. Nu putea să-l lase în seama destinului, așa cum dorea Terrasini!

Coborî din pat. Se duse la fereastră și privi orașul pustiu, fără oameni, ca într-un film științifico-fantastic după aterizarea marțienilor. Deschise apoi o valiză, scoase din ea un tub cu somnifere, înghiți o pastilă și se vîrî din nou sub pătură. S-a sucit, s-a învîrtit, dar pleoapele nu i se închideau. Hotărî să se scoale de-a binelea. De la fereastră văzu cum străluceau, dincolo de o clopotniță,

primele raze ale zorilor. Se uită la ceas. Probabil că la ora aceea avocatul Terrasini se sculase.

Luă telefonul și-l chemă:

— Scuză-mă că te deranjez atît de devreme. Dar cred că am găsit, în cazul Cattani, o cale de ieșire. Cred c-ar fi o soluție bună pentru toată lumea.

Terrasini îl ascultă cu un interes crescînd. Și, cînd Cannito termină de expus planul său, exclamă:

— E o idee strălucită! Cred că este soluția cea mai bună. Trebuie să vedem ce părere are și el.

*

Cannito încerca un sentiment de mîndrie. Cu cît se gîndea mai bine, cu atît strategia pusă la punct de el i se părea o capodoperă. Se îmbrăcă și reveni la Trapani ca să i-o expună imediat lui Cattani.

— Uite ce-am făcut pentru tine, începu Cannito. Am reușit să-l conving pe avocatul Terrasini să se ocupe de apărarea ta.

Cattani rămase îngrozit. Cum adică? Să se dea pe mîna celui pe care-l considera autorul moral al răpirii fetiței sale?

— Dar e monstruos! protestă el.

— Ia-o încet, băiete. Cum ți-ai băgat în cap ideea asta nemaipomenită? „Autorul moral al răpirii!“ Haida, hai! Îți înțeleg durerea, dar încearcă să judeci. Terrasini e un avocat de prima mînă și știe cum să aranjeze lucrurile și poate să te scoată de aici în cîteva zile.

Cattani începu să măsoare camera, cu mîinile în buzunare. Părea zăpăcit.

Atunci șeful Departamentului Z veni lîngă el și-i dădu o mică lecție de viață.

— Trebuie să fii realist, îi șopti la ureche. Nu poți să te lupți cu toată lumea . Există împrejurări cînd trebuie să accepți un compromis.

— Dar e oare drept? E oare drept să te umilești pînă într-atît?

Cannito făcu un gest cu mîna:

— Hai, nu cădea în capcana cuvintelor mari. E drept? E umilitor? Nu, nu o lua în felul acesta. Să spunem mai bine că uneori viața ne cere multă suplețe. Dacă trebuie să accepți un compromis, nu face din asta o tragedie. Îți mai amintești? Eu însumi a trebuit să mă plec. Mă distruseseră. Apoi, încet, încet, iată-mă din nou călare pe situație. Crezi că eu n-am avut de înghițit tot felul de lucruri neplăcute? Să fii tu sănătos! De altfel, dragul meu, legea vieții e asta: Ori accepți să-ți mînjești puțin mîinile, numai cît e nevoie, sau tragi oblonul, sucombi. Numai despre morți se poate vorbi doar de bine.

Cattani se întoarse brusc și se găsi față-n față cu Cannito. Surîdea încurajator. Îi făcu cu ochiul, ca și cum ar fi vrut să-i spună: Fii șmecher! Cattani nu-l văzuse pe șeful cel mare al Departamentului Z decît în împrejurări oficiale. Chiar dacă rămăseseră vreodată singuri, între patru ochi, Cannito menținuse o anumită distanță. Așa și-l închipuise Cattani: Un uriaș inflexibil.

Pentru prima oară, Cannito își arăta acum adevăratul lui caracter: Josnic și fricos!

Cattani își dădu seama că era ultima speranță. Dacă refuza, nu mai ieșea viu din închisoare.

Începu să se obișnuiască cu ideea, așa că-l întrebă:

— Dar dumneavoastră aveți încredere în Terrasini?

— În acest caz, am încredere totală și, coborînd apoi vocea, îi șopti din nou la ureche: Avem nevoie de el. Asta-i partea esențială. Iar tu, firește, scoate-ți din minte povestea cu Bordonaro și tot restul.

Șefului Departamentului Z îi străluceau ochii. Îi întinse mîna și încheie:

— Atunci, sîntem de acord?

Cattani simți cum îl apucă greața. Respiră adînc, privi la mîna întinsă și o strînse, stăpînindu-se să n-o zdrobească:

— De acord!

Cannito îl îmbrățișă:

— Cum ieși, vino la mine, la Roma! Te aștept. Vezi că orașele mici nu-ți priesc.

*

A doua zi, Terrasini se duse la pușcărie. Primul impuls al lui Cattani fu să-l ia de gît. Se uită atent la gîtul lui. Subțire și umed, ca un șarpe. Strîngînd din pumni, reuși să se controleze. Răspunse surîsului mieros al avocatului tot cu un surîs și-i întinse mîna, cu repulsie.

Terrasini se așează pe același scaun pe care stătuse Cannito. Țuguie buzele, ca pentru a se concentra mai bine, și începu:

— Un prieten comun m-a rugat insistent să mă ocup de apărarea dumitale. Acum... ne cunoaștem. Știu că dumneata ai fost un comisar conștiincios și nu cred că ai comis crima ce ți se

pune în cîrcă. De aceea sînt gata să te apăr. Dacă și dumneata ești, firește, de acord.

— Nu mă aflu în poziția de a refuza, spuse Cattani cu calm.

— Mai bine. Va fi mai ușor să ne punem de acord.

Terrasini scoase din servieta de piele, cu multe compartimente, comandată la Florența, un bloc-notes. Scrise ceva cu un stilou de argint Parker. Își ridică privirea spre Cattani:

— Ascultă-mă! Dumneata ai făcut foarte bine acceptînd ca eu să te apăr. Pentru că nu numai că sînt convins că nu l-ai omorît pe Ravanusa, dar am și dovada nevinovăției dumitale.

Cattani își încruntă fruntea. Nu era sigur că a înțeles bine. Iar Terrasini, văzîndu-i expresia perplexă, întări:

— Da, da, dovada. Să vedem, așadar, dacă lucrurile se potrivesc. Mi s-a spus că dumneata ai declarat că l-ai găsit pe Ravanusa deja mort.

— Exact.

— Bun! Și că în vilă nu se afla nimeni. Cu alte cuvinte, nimeni nu te-a văzut intrînd.

— Așa-i.

Terrasini dădu din cap:

— Nu-i așa! Aici te înșeli dumneata. Ce știu eu e că valetul lui Ravanusa s-a întors la vilă după o jumătate de oră. Și afirmă că l-a găsit pe bancher deja mort, că l-a luat frica și a fugit de acolo.

Cattani își umezi buzele. Aștepta continuarea și Terrasini nu întîrzie să i-o spună.

— Cînd a ajuns în stradă, valetul a văzut un taxi din care coborai dumneata.

Diabolic! se gîndi Cattani. Totul era făcut perfect. Întîi îl atrăsese pe el în capcană cu telefonul valetului. Acum îl salva, folosindu-se de același individ. Privirea îi căzu din nou pe gîtul lui. Da, era ca un șarpe. Pînă și ochii, proeminenți și imobili, erau ca ai unui șarpe.

Terrasini continuă:

— Vezi dumneata, cît de simple pot fi uneori lucrurile? Nu te gîndești, nu știi că există o cale de scăpare. E nevoie numai de puțin. E suficient să găsești cheia care se potrivește. De aceea, curaj, dragă comisare! Curînd vom rezolva totul.

Scoase din servietă o foaie de hîrtie și i-o întinse lui Cattani.

— O semnătură, te rog. Așa, îmi dai oficial însărcinarea de a te apăra.

Alegerea lui Terrasini ca apărător nu-i deschise numai perspectiva de a fi eliberat, ci schimbă radical și atitudinea celorlalți deținuți față de el. Sub aripa protectoare a lui Terrasini nimeni nu îndrăznea să-l mai lovească. În timpul orelor de plimbare, începură chiar să-l roage în cor să facă parte din echipa de fotbal.

— Haideți, domnule Cattani, hai să vă dezmorțiți puțin! Știm cu toții că erați bun la fotbal. Un adevărat Mazzola!

Mereu tot mai jos. Oare va mai ieși din prăpastia asta? Un adevărat Mazzola!...

*

Valetul lui Ravanusa, cel cu vocea efeminată, confirmă în fața magistratului că cel care-l omorîse

pe bancher nu putea fi Cattani. Că l-a văzut intrînd în vilă cînd Ravanusa era deja mort.

Fără să-l privească drept în față, magistratul îl întrebă pe valet de ce s-a hotărît abia acum să-l scoată din cauză pe Cattani.

— Dar nici măcar nu știam c-a fost arestat, răspunse celălalt, serafic. Cum am aflat, m-am grăbit să vă relatez ce-am văzut cu ochii mei.

Își mîngîie o sprînceană cu vîrful degetului.

— Ceea ce e corect, e corect!

Magistratul ordonă imediat eliberarea din închisoare a lui Cattani, iar Terrasini ținu să sărbătorească evenimentul. Desfăcu o sticlă cu șampanie:

— E o mare satisfacție!

Părea cu adevărat încîntat.

Cattani își sfîrși cupa de șampanie. Îl privi o clipă pe Terrasini, după care-i spuse:

— Domnule avocat, să vorbim acum de datoria pe care o am față de dumneata.

— Vaai!! reacționă scandalizat Terrasini. Dar nici nu te gîndi. Am făcut-o din simpatie.

Cattani suspină:

— Aș fi preferat să reglez acest cont cu bani.

— Nu insista, te rog! protestă Terrasini, făcîndu-se că nu a priceput aluzia.

Și imediat începu să vorbească într-un limbaj pe care Cattani n-ar fi vrut să-l audă:

— Lipsa de amabilitate între prieteni e foarte gravă.

Și-i dădu imediat un exemplu.

— Vezi, apropo de prietenie, valetul care v-a disculpat nu poate fi plătit cu nimic. Nu are preț.

De altfel, dacă eu i-aș oferi bani, l-aș jigni. Lui îi e suficient să știe că, la nevoie, eu fac orice pentru el. Iar el, la rîndul lui, va face la fel. Prietenia, dragă Cattani, înseamnă o garanție, un ajutor reciproc.

— Așa. Și ce pot face eu pentru dumneata?

— Ei, ei, rîse Terrasini. Dacă o să am nevoie, sper să-ți amintești de mine. Asta-i tot.

Asta-i tot. Cattani știa ce voia Terrasini să spună prin „dacă o să am nevoie". El avea nevoie de ucigași, de funcționari de poliție corupți, de complici. Simți cum i se face părul măciucă.

— Ei, și acum unde ai să te duci? îl întrebă avocatul.

— La Roma. Mă stabilesc acolo.

— Ai deja un punct de referință.

— Da, excelența sa Cannito.

— E o alegere foarte înțeleaptă, îl felicită Terrasini. O să ne vedem în capitală. Mai vin uneori pe acolo. Afaceri, dumneata înțelegi...

Cattani nu se hotăra să plece. Apoi, ca și cum ar fi vrut să-și scoată un ghimpe care-l durea, întrebă:

— Aș vrea să mă lămuresc într-o chestie. Valetul a spus magistratului că el a fost cel care m-a chemat acasă la Ravanusa?

— Comisare! îl mustră cu amabilitate Terrasini. Dumneata n-ai să-ți pierzi niciodată obiceiul. Vrei să știi, să înțelegi. Ești un curios dumneata. Prea curios...

— E defectul meu, admise Cattani.

— Urît defect, spuse Terrasini cu ochii închiși pe jumătate. Trebuie să scapi de el. Defectele îți aduc numai neplăceri. Nu toată lumea le suportă.

Ca un șarpe! Amabil și amenințător. Cattani se stăpîni greu să nu-i spună și lui Terrasini ce credea despre el.

*

Înainte de a părăsi orașul, Cattani se duse să-și ia rămas bun de la contesa Camastra.

— Deci pleci? întrebă ea cu regret nedisimulat, ca o școlăriță.

— Mă stabilesc la Roma. Am și aranjat cu expedierea bagajelor.

— Ai dreptate. Aici n-ai avut decît necazuri.

— Am făcut multe greșeli. Am venit aici convins că mă voi putea mișca cu ușurință. Dar am învățat pe pielea mea că trebuie s-o iei încet, să te adaptezi, să fii suplu... Ca un șarpe, nu se putu abține să nu spună.

Se sculă în picioare și se duse la fereastră. În grădină era un palmier uriaș. Privea trunchiul noduros și simțea în același timp ochii ei ațintiți asupra lui. Poate nu a fost prea generos cu ea. O considerase întotdeauna o persoană în care nu trebuia să ai încredere. În schimb, la încheierea socotelilor, ea a fost cea care l-a ajutat. Gîndindu-se mai bine, înțelegea că-și făcuse o părere greșită, pentru că văzuse numai un aspect al personalității ei. Văzuse numai femeia avidă, intrigantă, vicleană. Acum își dădea seama că o bună parte din acest fel de a fi era de fapt numai o formă de apărare. O mască, în spatele căreia se afla o femeie singură. Disperat de singură!

O simți cum se apropie de el. Cum îi pune o mînă pe cap și-l mîngîie pe păr. Acum putea să-i

respire parfumul. Îi simțea trupul lîngă al lui. Se întoarse. Luă chipul Olgăi între mîini și îl sărută.

*

La Roma ajunse la începutul verii. Caravane de turiști americani și japonezi roiau pe străzile din centru, femeile cu rochii înflorate, bărbații cu pălărioare colorate.

Cattani se duse imediat la biroul lui Cannito. Chiar în prag se încrucișă cu Ferretti, dar amîndoi, impasibili, se prefăcură că nu se cunosc. După felicitări și celelalte de rigoare, Cannito îl asigură pe Cattani că de aici înainte putea să fie liniștit. Nimic neplăcut nu i se va mai întîmpla.

— Am să te țin lîngă mine. Așa, n-ai să te mai bagi în cine știe ce încurcătură.

Cattani întrebă prudent:

— Credeți că vă pot fi de folos?

— Bineînțeles! surîse Cannito. Am să te iau în secretariatul meu cu o sarcină specială.

— E foarte interesant!

Cannito se sculă în picioare de la uriașul lui birou plin de telefoane și-l întovărăși pînă la ușă. Își luă rămas bun, bătîndu-l pe spate:

— Curaj, băiatule! — și-i făcu cu ochiul. Începe o viață nouă!

*

Cattani conducea încet de-a lungul Tibrului. Nu-și dezlipea ochii de la oglinda retrovizoare ca să vadă dacă nu-i urmărit. O luă la dreapta. Cercetă din nou circulația din spatele lui. În calda după-amiază romană, mașinile mergeau mîrîind. Aveau un aspect sinistru de capcane ale morții.

Opri la o cabină telefonică. Coborî din mașină. Privi în jur și formă numărul dat de Ferretti în Elveția. Cînd îi auzi vocea, îl întrebă:

— Rămîne în picioare propunerea dumnea-voastră?

— Da, mai mult ca niciodată!

Ascultă instrucțiunile, apoi puse receptorul la loc, întîrziind să-și desprindă mîna de pe el. După cîteva clipe se întoarse brusc, băgîndu-și mîinile în buzunare.

Odată urcat în mașină, simți în spate o fierbințeală ciudată. Deci, era din nou pe pistă! Nu-și pierduse deloc prostul obicei, cum zicea Terrasini.

Intră pe o străduță din centru. După ce se învîrti o vreme, reuși să găsească un loc pentru mașină. O doamnă îl întrebă dacă dorește să cumpere ceva.

— Nu, răspunse el. Am o întîlnire.

Doamna se uită la el cu ochii ei miopi ca să-l vadă mai bine. Verifică dacă nu intrase cineva între timp și scoase un telefon, pe care-l ținea închis într-un sertar. Apăsă pe un buton și în telefon apăru o lumină roșie. Drumul era liber.

— Pe aici, îl invită ea.

Mergea cu un pas zorit și apăsat. Dădu la o parte o perdea și apăru o ușă. O deschise, lăsîndu-l pe Cattani să intre, apoi o închise în urma lui.

Era o hală mare, transformată în depozit de mașini de spălat rufe, frigidere, televizoare. Toate obiectele erau rînduite, formînd blocuri mari, între care rămîneau coridoare înguste. Din spatele unui asemenea bloc apăru Ferretti:

— Cum de v-ați decis?

Cattani se apropie de el cu mîinile în buzunare. Îi spuse:

— Cînd am dat mîna cu Cannito, am simțit că-mi vine să vomit. Mi-am dat seama că devenisem complicele asasinilor fetiței mele.

— Și asta v-a determinat să-mi acceptați propunerea? îl întrebă Ferretti, radiografiindu-l cu privirea.

— Da, răspunse încruntat Cattani. Scopul meu este să-i distrug... Mi se pare că avem același scop.

— Sînt capabili de orice, remarcă Ferretti.

Cattani își scoase o mînă din buzunar și se sprijini de un frigider.

— Lucrurile stau mai rău decît vă imaginați...

— Ce vreți să spuneți?

— Cannito este legat de mafie direct prin Terrasini.

Ferretti îl privi neîncrezător:

— Sînteți sigur de ce afirmați?!

Cattani își descoperi dinții într-un rînjet:

— Sigur? Sînt dovada vie: Mi-am salvat pielea datorită legăturilor dintre ei.

Ferretti își lăsă bărbia în piept, cercetîndu-și parcă foarte atent vîrfurile pantofilor.

Deodată se făcu insuportabil de cald între aceste mașini de făcut frig.

O VILĂ PE ANTICA VIA APPIA

DUPĂ-AMIAZĂ, LA ORELE TREI, SUNĂ LA UȘA ROȘIE A UNEI căsuțe cu acoperișul povîrnit. Simțea cum inima îi bate cu putere. Auzi cum se învîrte cheia în broască, răsucindu-i sufletul. În prag apăru Else.

Frumoasă în culorile ușor estompate ale unei blîndeți infinite. Era tot ce-i mai rămăsese lui Cattani, singura legătură cu trecutul.

Revăzîndu-l, primul ei impuls a fost să închidă ușa. Dar se dădu într-o parte, poftindu-l:

— Intră...

Cattani intră. Era un salonaș mic, cu două fotolii, televizor, o măsuță. Vîrît într-un colț, căminul.

— Nu te-ai dus la ai tăi...

Nu era o întrebare, ci numai o simplă constatare.

— Nu, răspunse Else. Am preferat să fiu singură. O mătușă mi-a închiriat casa.

Îl rugă s-o scuze o clipă. Se duse în bucătărie să încălzească apa pentru ceai. Pe o tavă puse două cești. Cîte linguriță de zahăr își punea el? A,

da, două. Tăie o felie groasă de lămîie pentru că lui îi plăcea s-o strivească cu linguriţa şi astfel să-i scoată zeama. Aşa putea să aprecieze gustul aspru amestecat cu aroma ceaiului. Ea prefera ceaiul cu lapte.

Era puţin nervoasă. I se păru că vede o pată pe marginea tăvii. O şterse cu o cîrpă. Deschise apoi un dulăpior şi luă cîteva cutii cu biscuiţi. Care-i plăceau lui? A, da, cei cu ciocolată. Cu coada ochiului încerca, din cînd în cînd, să surprindă ce făcea el aşteptînd-o. Îl văzu în picioare, privind nişte tablouri.

— Am venit! zise, intrînd cu tava.

Se aşezară în fotolii şi începură să bea ceaiul.

— Gustă biscuiţii ăştia, îl îndemnă Else.

Corrado mănîncă unul:

— Grozavi! Cu cacao... Mulţumesc...

Se scurseră cîteva minute de tăcere. Părea că nu aveau să-şi spună nimic. Atunci Else, voind să pună capăt situaţiei neplăcute, începu:

— Am găsit de lucru la o bibliotecă. Ţie cum îţi merge?

— Am să-mi reiau serviciul la Roma. Deocamdată nu ştiu nimic precis...

Else bău ultima înghiţitură de ceai:

— De ce-ai venit?

— Ţi-am adus nişte lucruri de-ale tale.

Voia să-şi aprindă o ţigară, dar nu-şi mai amintea dacă ea suporta sau nu fumul. Pentru moment, băgă la loc pachetul în buzunar.

— Le-am aşezat în valize şi poţi să le iei de la depozitul de bagaje al gării. Sînt şi lucrurile Paolei. Cred că-i mai bine să le păstrezi tu.

— Îţi mulţumesc.

El mai luă un biscuit:

— Biscuiții ăștia franțuzești sînt grozavi.

— Am să-ți pun cîteva pachete în valiză.

— Ești drăguță.

Apoi, schimbînd tonul, o întrebă:

— Poți să-mi faci un serviciu?

— Sigur.

— Însoțește-mă la cimitir. Vreau să-i spun bună ziua micuței noastre.

Se urcară în mașină. Străbătură o străduță de vile cu acoperiș ascuțit. Orășelul Evian era încîntător în acel anotimp. Vesel și plin de vase cu flori și de grădini viu colorate.

În fața mormîntului Paolei, Cattani se lăsă în genunchi. Fetița îl privea din fotografie, cu ochii plini de lumină și cu chipul vesel.

Else adusese un buchet de flori proaspete cu care-l înlocui pe cel vechi. Își auzi soțul murmurînd:

— Micuța mea! Atîtea zile ai rămas singură și aveai nevoie de mine. Acum e rîndul meu să am nevoie de tine...

*

Pe antica Via Appia se văd grilaje complicate din spatele cărora te privesc vile somptuoase. Acolo se celebrează măreția Romei moderne. Se spune că prin părțile acestea, acum aproape două mii de ani, Iisus îi ieșise înainte lui Petru, care fugea din Roma. Tremurînd, apostolul îl întrebase: *Quo vadis, Domine?* Unde te duci, Doamne?

Prin aceleași locuri, într-o dimineață caldă de iunie, un Mercedes metalizat intră pe o poartă automată. Continuă să alunece printre două șiruri de

pini pînă la o vilă cărămizie. În dreapta era o piscină. Două fete înotau. O a treia stătea pe marginea ei, cu capul ușor înclinat, melancolică și nespus de frumoasă.

Din Mercedes ieșiră Cannito, Terrasini și Laudeo. În același moment, ușa vilei se deschise și stăpînul casei ieși afară.

— Dragii mei, își agită el brațele-i scurte, ce bucurie!

Avea un cap enorm, chel și lucitor. În schimb, trupul era mic, cu o burtă proeminentă. Se mișca rigid, țeapăn, parcă ar fi vrut să pară mai înalt decît era. Își bălăbănea continuu brațele. Ca și cum nu se simțea bine în haina răcoroasă de in.

Terrasini îl îmbrățișă:

— Dragă domnule Sorbi, ce plăcere să vă văd!

Intrară. Se instalară în fotoliile moi de piele din salon. Dinspre piscină veneau țipetele vesele ale fetelor. Sorbi ieși în ușă, strigîndu-le:

— Ne lăsați să stăm puțin liniștiți? Se poate?

— Da, tătícule, răspunseră ele în cor și izbucniră în rîs.

Îi spuneau în glumă „tăticule", dar, cînd era singur cu ele, Sorbi își lua un aer profesoral și le informa că în acea expresie era un motiv ascuns. Dacă i se adresau astfel era pentru că vedeau în el un adevărat tată. Un protector înțelegător și generos.

După ce s-a potolit gălăgia, cei patru s-au așezat în liniște să discute afaceri.

— Trebuie să vă anunț, începu Terrasini, că prietenul Carrisi va sosi în curînd din America. Vine să ne vorbească personal de proiectele lui.

Dar să știți că are de gînd să investească în Italia sume uriașe.

Laudeo se adresă lui Sorbi:

— Cum vor ajunge investițiile?

Sorbi își drese vocea. Cînd vorbea de bani, își mișca numai jumătate de gură. Cealaltă jumătate era nemișcată, de parcă ar fi fost lipsită:

— Fondurile vor sosi din Statele Unite în Elveția. Vor fi acreditate pe numele unor instituții financiare controlate de mine. Apoi vor trece în Italia prin banca mea.

Laudeo credea că între prieteni se poate vorbi cu cărțile pe față:

— Astfel, cercul se închide. Adică banii plecați din Italia se întorc înapoi. Se reciclează.

Numai că lui Sorbi acest limbaj deschis nu-i plăcea:

— S-o luăm ușor!

Și găsi o formulă mai nobilă.

— E vorba de fonduri din străinătate, strînse printr-o nouă formă de economie. Acestea vor fi investite pe piața noastră, cu cele mai bune perspective.

— Pe prietenul Carrisi, interveni și Terrasini, îl interesează cu precădere industria electronică, în special pentru aplicațiile sale în domeniul militar. Vrea să-și deschidă un drum spre piața produselor strategice din Orientul Mijlociu.

— Și pentru început, întrebă Laudeo, de ce are nevoie?

Sorbi își înălță capul lucitor și explică:

— Vrea terenuri în condiții avantajoase, înlesnire de credite și acoperire politică. Eu aș zice,

mai ales, acoperire politică. Folosește la îndepărtarea obstacolelor birocratice, mă înțelegeți!

— Evident, răspunse Terrasini. Asta și pentru că prietenul Carrisi are mentalitate americană; el vrea să facă lucrurile repede. Piedicile îl supără.

— Dată fiind poziția mea, spuse șeful Departamentului Z, mi-ar face plăcere să-l întîlnesc separat pe mister Carrisi cînd va fi în Italia.

Laudeo se oferi să-i aranjeze o primire triumfală.

— Dacă dorește un articol în ziare, un interviu, nu sînt probleme. Ziariștii stau la dispoziția noastră.

Sorbi își închise și jumătatea de gură cu care vorbea de obicei. Făcu o strîmbătură de dezgust, arătînd astfel că lui zgomotul îi făcea greață.

Terrasini înțelese sensul acelei strîmbături și adăugă:

— Nici lui *mister* Carrisi nu-i place publicitatea.

— Totuși, cînd va veni momentul, își clarifică Sorbi gîndul, va trebui să mobilizăm presa pentru ca proiectul să fie prezentat în termeni pozitivi.

Ochii lui Laudeo străluciră. În sfîrșit, se găsea un rol și pentru presa controlată de asociația lui. Reluă, cu o anume mîndrie:

— Avem în mînă presa cea mai bună. E suficient să dai un ordin. Ziariștii sînt la dispoziția noastră.

La aproape două sute de metri de vila unde se desfășura reuniunea, cineva era la pîndă. Sus, chiar pe vîrful colinei, se ascundea un bărbat, un tînăr cu aer isteț care nu scăpa din ochi intrarea

vilei. Abia îi văzu pe cei patru ieșind, că îndreptă spre ei un teleobiectiv și începu să fotografieze.

*

Cînd aveau de vorbit, Ferretti și Cattani foloseau un semnal. Se întîlneau la depozitul de electrocasnice. De data asta Ferretti îl convocase, deoarece voia să știe dacă, în sfîrșit, Cannito întreprinsese ceva pentru a-l lua pe Cattani la biroul său.

— N-a mai dat nici un semn de viață, îi spuse acesta.

— Ciudat!

— Ce mă sfătuiți? Să-i dau un telefon?

— Nu, făcu din cap Ferrettti. Ar începe să devină un lucru suspect.

Închise ușa unei mașini de spălat care se deschisese chiar în nasul său. Apoi adăugă:

— Individul este mult mai perfid decît vă puteți imagina. Cred că așteaptă un gest din partea dumneavoastră. Ceva care să-l convingă. Nu-i ajung vorbele. Vrea o dovadă că ați trecut cu adevărat de partea lui.

— O inițiativă în favoarea lui, sugeră Cattani.

— Da, cam așa ceva, aprobă Ferretti.

— Da, știu ce am de făcut.

*

A doua zi, Cattani reveni la Trapani. În bătrînul oraș întins de-a lungul mării învățase arta subtilă de a minți, de a face ca ceea ce era numai prefăcătorie să pară real. Iar acum se întorcea ca să dea o probă de măiestria la care ajunsese.

Se duse la biroul magistratului care ordonase arestarea lui. Îl găsi și mai cocoșat, din pricina maniei de a nu privi în față oamenii, cu fața tot mai strîmbată de ticuri.

— Deci, spuse magistratul, vreți să faceți o nouă depoziție.

Cattani se așeză mai bine pe scaun.

— Vedeți, îi explică el, cînd i-am povestit procurorului Bordonaro anumite lucruri, mă aflam într-o stare de tulburare mentală. Înțelegeți, fata mea fusese răpită și violată. Nu mai aveam mintea întreagă. Acum, cu capul mai limpede, trebuie să recunosc că am făcut afirmații care n-au nici o bază reală.

Mîngîindu-și metodic capul chel, magistratul trecu în revistă toate obiectele de pe birou, de parcă ar fi căutat o inspirație în ele. În cele din urmă, scoase un sunet ascuțit și zise:

— Bun, sînteți un slujitor leal al justiției.

— Mi s-a părut de datoria mea, continuă Cattani, să vin aici și să rectific neadevărurile cuprinse în acel interogatoriu, deoarece ele implică persoane respectabile. Nu e drept să existe umbre asupra comportamentului lor.

— Bine, bine, repeta magistratul, răsfoind vechiul interogatoriu al lui Cattani. Uite, aici, de pildă! Dumneavoastră afirmați că excelența sa, Cannito, a încercat să vă oprească prin nenumărate mijloace să vă continuați cercetările pe vremea cînd erați șeful Brigăzii mobile. Acest lucru este adevărat? Îl confirmați?

— Nu! Tocmai acesta este unul din punctele pe care aș vrea să le îndrept. Cu toată sinceritatea, pot să afirm că excelența sa Cannito m-a îndem-

nat întotdeauna să-mi continui cercetările și să nu țin seama decît de adevăr.

— Bine, bine, făcu magistratul cu un entuziasm care creștea pe măsură ce Cattani vorbea. Să vedem ce ați mai declarat. Deci, ați afirmat despre avocatul Terrasini că era implicat într-un trafic murdar. Și nu e totul. Îl considerați autorul moral al răpirii fetei dumneavoastră.

Magistratul făcu o pauză, ca și cum uluirea nu i-ar fi permis să continue. Își împreună mîinile și exclamă:

— Cattani! Avocatul Terrasini, autor moral al răpirii! Dar vă dați seama? Dumneavoastră ar trebui să-i ridicați lui Terrasini o statuie de aur. Dacă nu era el, și acum erați în pușcărie.

Pe chipul lui Cattani apăru remușcarea.

— Cîtă dreptate aveți! De fapt, aș vrea să corectez și acest punct. Am fost de-a dreptul idiot să pun în cauză o persoană atît de cinstită cum e avocatul Terrasini.

— Deci excludeți varianta, reluă magistratul, conform căreia procurorul Bordonaro și-ar fi găsit moartea pentru că cerceta ceea ce dumneavoastră i-ați semnalat.

— Nici vorbă că o exclud.

— Mai spuneți-mi ceva. Înainte de a pleca de la Roma, procurorul Bordonaro a vorbit cu dumneavoastră? V-a destăinuit ceva în legătură cu programul său?

În mintea concentrată a lui Cattani apăru figura înroșită de sînge a lui Bordonaro. Sări în picioare, trezit parcă din somn, și aproape că strigă:

— Absolut nimic!

*

După ce a dat depoziția, Cattani reveni la hotel și găsi un mesaj de la contesa Camastra. O sună la telefon:

— Dar e imposibil să vii în orașul ăsta fără ca toată lumea s-o știe!

— Puteai să mă anunți că vii. Trebuie să aflu de la alții că te afli aici?!

— Te-aș fi sunat.

— Cine știe cînd!

— Hai, nu mai face pe bosumflata!

Apoi, schimbînd tonul, îi șopti în telefon:

— Aș vrea să te văd...

Olga se duse să-l ia cu mașina de la hotel. Se îndreptară spre periferie și în cîteva minute orașul se afla departe. Conducea pe o șosea îngustă și plină de cotituri. Avea o figură radioasă.

Chiar și el arăta destins. Se întinse pe scaun și respiră adînc:

— După atîtea luni de tensiune, este prima dată cînd simt cu adevărat o licărire de pace.

— Pot să spun același lucru, murmură Olga.

Conducea repede și sigur. Din cînd în cînd se uita la el și surîdea. Era fericită! Lumea era compusă numai din ea și bărbatul de lîngă ea. Mergea ca vîntul și nu mai voia să știe de ceilalți. El întinse mîna și ea i-o prinse. Simți un val cald care urca de-a lungul brațului pînă la inimă.

Goneau printre măslini cu trunchiuri răsucite.

— Unde mă duci? o întrebă el.

— E o surpriză. Ai să vezi. Ai să vezi.

După o oră, mașina se opri. Erau în plin cîmp, în vîrful unei coline. În depărtare, se zărea un colț de mare înroșit de amurg.

— Aici e micul meu paradis, îi spuse Olga. Aici m-am născut.

Casa nu mai era cea de odinioară. Olga o mărise, o renovase, îi transformase interiorul.

— Vino! îi spuse luîndu-l de mînă.

Îl duse lîngă un roșcov. Întunecat, cu trunchiul scurt și îndesat, cu crengile puternice.

— El era copacul meu preferat. Cînd eram mică, mă cățăram sus, stăteam călare pe o creangă și priveam marea.

Îi trase capul spre ea și-l sărută. Ținîndu-l strîns, îl privi cu atenție:

— Am visat de mii de ori că te îmbrățișam așa. Dar tu nu voiai, mă evitai. De ce, iubitule? De ce?

Se iubiră ore întregi. Cattani se aruncă asupra ei cu o sălbăticie pe care nu și-o cunoscuse înainte! Voia parcă să zdrobească totul: sînii grei, șoldurile ample, conturate ațîțător, buzele uscate de dorință. O pătrundea violent, rînjind la fiecare geamăt de durere al femeii, strîngînd din dinți la fiecare suspin de plăcere pe care i-l producea.

Și-o imagina, în casa asta în care se născuse, foarte tînără, aproape o adolescentă... O poseda pe aceea, o pulveriza, pînă cînd, iarăși, femeia-femeie îi apărea în fața ochilor. Atunci furia mișcărilor lui atingea paroxismul, iar gemetele ei se transformau în urlet.

— Acum stai cuminte acolo, sub cearșaf. Îți aduc cina la pat, îi zîmbi ea apăsîndu-i buzele cu degetul.

În mașină avea un frigider de campanie, plin cu bunătăți. Mîncară pîine prăjită cu somon și caviar, prăjituri, băură șampanie.

— Pentru fericirea noastră! ridică Olga paharul.

Avea o lumină nouă în ochi.

— În sănătatea noastră!

Ea scoase tăvile. Respinse cu hotărîre propunerea lui de a o ajuta.

— Nu, rămîi acolo.

Era fericită să-l servească pe omul ei. Era fericită s-o facă, așa cum sînt fericite toate femeile de pe pămînt.

Cînd se întoarse în pat, se ghemui lîngă el și-i spuse:

— Știu de ce ai venit.

— Cine ți-a spus-o, Terrasini?

— Da.

— Ah! Magistratul ăla are fir direct cu el.

Olga îl tachină cu gingășie.

— N-ai să te potolești niciodată. Aici lucrurile se sucesc altfel. Bagăți-o bine în cap.

— Nu numai aici, fii sigură. Boala s-a întins, iar microbii se răspîndesc.

— Oricum, după cele ce ai făcut, toți sînt acum mulțumiți de tine.

— Și tu?

— Eu? Eu nu mă ocup de treburile astea.

Se întoarse către el și-l mîngîie drăgăstos pe păr.

Aerul ei de fetiță dezarmată îl făcu pe Cattani să strîngă maxilarele privind îndelung prin geamul în spatele căruia se vedea un roșcov bătrîn în care, demult, se urcau copii ca să vadă marea.

— Ce-i, iubitule?

La sfîrșitul săptămînii, Cattani a fost invitat la vila de la țară a lui Cannito. Au plecat cu un automobil albastru condus de un șofer în livrea. Au ajuns la colinele din Umbria, aproape de Perugia. Drumul, în serpentine, ducea pînă în vîrf, unde s-au oprit în fața unei vile în stil renascentist, a cărei perspectivă se deschidea spre văile pline de verdeață.

Șoferul coborî din mașină și se repezi să deschidă portiera șefului Departamentului Z. În fața priveliștii, Cattani rămase cu gura căscată. În față se întindea o vale în pantă lină, tăiată de un pîrîu sinuos. De jur-împrejur, coline cu sătucuri cocoțate pe vîrfuri și cu turnurile pătrate ale unor castele împovărate de secole.

Cattani respiră adînc:

— Ce minunăție!

— Aici îmi petrec toate sîmbetele și duminicile, îi spuse Cannito. Dar să-ți spun adevărul:

Dacă ar trebui să stau mai mult, aș muri de plictiseală.

Din vilă ieși o doamnă micuță de statură, cu părul alb, cu o față slabă și radiind de bucurie. Îl îmbrățișă pe Cannito, apoi i se adresă lui Cattani:

— Corrado, ce plăcere să te revăd! După atîta vreme! Eu nu te-am uitat, să știi!

Femeia îl mîngîie pe Cannito. El o luă tandru de umeri. Cînd îl vedeai așa, fericit lîngă soție, șeful Departamentului Z părea un alt om. Cattani se uită atent la el. Era chiar emoționant felul în care continua s-o strîngă la piept pe nevastă-sa, s-o mîngîie pe păr, s-o sărute pe obraz. Ce ciudat, medită Cattani, cîte firi diferite pot exista în același om! Om... hmm!

— Și eu sînt fericit să vă revăd, doamnă. Tocmai admiram paradisul dumneavoastră.

— Nu-i așa că-i frumos? E o liniște și o pace... Aici mă simt în largul meu. La Roma, nu mai rezistam. Cu atîta zgomot, cu atîta agitație...

— Stați aici tot anul? o întrebă Cattani.

Răspunse în locul ei Cannito:

— Da, m-a părăsit. Eu o cam iau peste picior și-i spun c-o face pe sihăstrița.

Nevastă-sa zîmbi:

— Totdeauna gata de glume. Adevărul e că soțul meu este un om foarte ocupat. Chiar să mîncăm seara împreună devenise o problemă. Atunci i-am spus: „Hai să facem așa: eu plec acolo și tu vii sîmbăta și duminica". Măcar două zile pe săptămînă pot să-l văd în voie.

Brusc, doamna Cannito se întristă. Îl luă pe Cattani de braț.

— Am aflat nenorocirea. Biata fetiță! Crede-mă că am plîns ca și cum ar fi fost fata mea. Ce face Else? Sărăcuța de ea!

— Își revine încet, încet.

— S-o saluți din partea mea.

Apoi, cu gesturi de mamă, luă mîinile lui Cattani într-ale ei și-l rugă:

— Spune-i și dumneata lui Cannito să nu se mai omoare cu munca. Italia merge înainte și fără el.

— Da, dar putea să meargă rău fără mine, scumpa mea, spuse Cannito mîngîindu-și soția. Oricum, Corrado va fi mai aproape de mine de aici înainte. Va lucra în secretariatul meu.

— Adevărat?!

Chipul ei căpătase o expresie de bucurie.

— Sînt foarte mulțumită.

Și, adresîndu-se lui Cattani:

— Sebastiano are nevoie de prieteni de încredere. Cunosc mediul în care lucrează. Oameni răi, nu-mi plac. Afară de adjunctul lui, acel Ferretti. Uite, acesta este un om cumsecade... Dar, ia spune-mi, cînd începi să lucrezi?

Luat pe neașteptate, Cattani nu știu ce să-i răspundă.

— Păi... să vedeți...

Îl salvă Cannito:

— De fapt, el încă nu știe. Voiam să-i fac o surpriză.

O luă din nou de umeri pe soție și o întrebă:

— Ia spune-ne, ce-ai pregătit pentru întoarcerea fiului risipitor?

Ea se îndreptă iute către casă.

— Este formidabilă, făcu Cannito, vorbind despre nevastă-sa. Mi-a încîntat viața.

Oftă, după care-l întrebă:

— Deci, vrei să lucrezi cu mine sau nu?

Cattani se prefăcu că se lasă greu:

— Știu eu dacă o să mă pot adapta la o muncă de birou?

— După toate cîte s-au întîmplat, o să-ți prindă bine să stai într-un loc mai retras.

Nevastă-sa se întoarse cu o sticlă de vin roșu și două pahare. Sorbind din pahar, Cattani îl privi pe Cannito prin cristalul tăiat în fațete. Îi apăru monstruos. Capul mărit, dinții lungi ca niște colți de fiară. Își aminti de un documentar american care înfățișa un cuplu de lupi... păreau foarte tandri în bîrlogul lor...

*

Americanul sosi către prînz. Sorbi și Terrasini îl așteptau la aeroportul Fiumicino. Fără măcar să-i salute, începu să se plîngă:

— Ce porcărie!

Făcu o strîmbătură de dezgust.

— Jumătate de oră la controlul pașapoartelor! M-am dus la toaletă, totul era murdar!

Nu era înalt, în schimb foarte bine proporționat. Părea de vreo cincizeci de ani. Purta un blazer albastru, avea fața rotundă și ochii negri și încruntați, trădînd un temperament aspru și iute. Pășea cu o aroganță care intimida și oricine s-ar fi aflat în calea lui s-ar fi dat, impresionat, la o parte.

— Și valizele, domnule Carrisi? întrebă Sorbi plin de grijă.

— Numai servieta asta. Nu-mi iau bagaje cu mine. Îmi cumpăr tot ce am nevoie de la Roma și

mă întorc în America cu haine *made in Italy. Right?*

Sorbi scoase un chicot de aprobare. Băgă o mînă în buzunarul interior al hainei și scoase un carnet de cecuri. Îl întinse lui Carrisi, spunîndu-i:

— Pentru cheltuielile dumneavoastră în Italia. Vă rog!

Americanul și-l vîrî în buzunar fără să clipească:

— OK, zise scurt, apoi, adresîndu-i-se lui Terrasini: Unde-ți sînt prietenii?

— O să-i convocăm cînd vei decide tu.

Terrasini surîdea servil. Carrisi era primul om în fața căruia trăda un anumit respect.

Din mulțimea de oameni se ivi chipul distins al contesei Olga Camastra.

— A, uite-o și pe contesa noastră, anunță Terrasini.

Olga înainta în grabă, dreaptă, cu capul sus.

— Scuzați-mă! Dar circulația în orașul acesta este infernală.

Carrisi o privi distrat:

— Da' asta cine mai e?

— Cum, cine sînt? zise ea ușor iritată. Sînt contesa Camastra. Și dacă vreți să știți ce fac în viață, am să vă răspund imediat că lucrez în construcții. Am o întreprindere de construcții.

— Ha, ha, ha! izbucni Carrisi în rîs. Cum așa, Terrasini?! Lucrezi acum cu muieri? Dumnezeule mare! Muieri! Ha, ha, ha!

— Ei, dar e vorba de cineva de foarte bună calitate. E mai bună decît un bărbat.

Olga îl privi pe american drept în ochi, susținîndu-i privirea:

— *Mister* Carrisi, trebuie să vă modernizați. Disprețul dumneavoastră pentru femeile care intră în afaceri nu are nici o justificare.

Carrisi dădu din cap și părul lui ondulat, lucind de briantină, căpătă reflexe metalice.

— OK, OK! aprobă cu aerul dezolat al celui care vede cum se prăbușește lumea. Vasăzică construiți! O să construiți și pentru mine, nu?

— Sper că veți avea încredere în mine! îi răspunse Olga într-o engleză perfectă. De aceea sînt aici.

— Drace! exclamă Carrisi, dar dumneavoastră vorbiți engleza mai bine decît vorbesc eu italiana.

Capul chel al lui Sorbi se mișcă puțin, semn că bancherul era pe punctul să-și facă auzit glasul. Într-adevăr, propuse să meargă într-un bar pentru a sărbători sosirea lui mister Carrisi cu o sticlă de șampanie.

Americanul îl privi uluit:

— Alcool?! Niciodată ziua! Și niciodată cînd tratez afaceri.

Sorbi surîse încurcat:

— Noi, italienii, sîntem mai puțin intransigenți în treburile astea.

— Se vede, se vede, spuse Carrisi rotindu-și privirea în jur. Uite în ce zăpăceală trăiți!

Plecară către vila lui Sorbi.

Ceva mai tîrziu sosiră și Laudeo și Cannito, ca niște corbi rotindu-se deasupra unui animal ce trage să moară. Se expuseră o grămadă de dificultăți. Că tipul de întreprindere dorit de american ar crea o sumedenie de obstacole. Fără doar

și poate, comuniștii vor face tărăboi. Așa că era necesar ca oamenii politici să fie îmblînziți.

— Ei, ei! sări americanul scandalizat. Da' ce drac de legătură are cu partidele? Noi facem afaceri. Politica nu ne interesează.

Sorbi clătină din cap și-și țuguie buzele:

— Dați-mi voie, mister Carrisi, într-o operație de asemenea importanță nu se pot ignora aspectele politice. Ne putem găsi în fața unor obstacole de nedepășit. Întotdeauna se găsește cineva care să atîțe indignarea opiniei publice, care să folosească sentimentele oamenilor în folosul său propriu.

— Cu noi puteți fi liniștit, interveni și Laudeo cu glas dulce. Membrii Asociației noastre sînt introduși peste tot și capabili să înlăture orice obstacol.

Sorbi deveni și mai insinuant:

— Dacă priviți mai bine la situația complexă din Italia, veți aprecia, fără îndoială, prilejul pe care vi-l oferim noi.

Uluirea de la început a lui Carrisi se transforma încet într-o evidentă iritare. Americanul deschise o tabacheră de argint strălucitor. Răsuci între degetele-i scurte o țigară de foi, îi tăie vîrful și o băgă în gură. Cuvintele lui Sorbi și ale lui Laudeo pluteau în aer fără să pătrundă pînă la nivelul conștiinței sale. El le repingea, dar nu putea împiedica sunetul lor, pentru el lipsit de orice semnificație, să nu-l izbească în capul pieptului, sufocîndu-l. Să-i ia dracu' pe italieni! Detesta vorbăria. Era obișnuit să trateze cu oameni cu care se înțelegea din cîteva cuvinte. În anumite cazuri, cu cît se vorbește mai puțin, cu atît mai

bine. Dacă un simplu semn era de ajuns, și mai bine.

Își aprinse havana cu o brichetă de aur pe care străluceau inițialele FMC din platină. Conform obiceiului american, adăugase și numele mamei la cel al tatălui.

Trase un fum și, subliniindu-și vorbele cu havana, întrebă:

— Și cît costă sprijinul vostru politic?

Laudeo era obișnuit cu un fel de exprimare mai ocolit, mai puțin brutal. Își plimbă privirea de la un chip la altul, puțin mirat. În cele din urmă spuse:

— Ceea ce se cuvine pentru ca afacerea să se încheie cu bine ar fi cincisprezece la sută din fondurile investite.

— Fiuu! Drace! exclamă americanul.

Laudeo își umezi buzele, spunînd cu un surîs șiret:

— Pe de altă parte, fără sprijinul nostru, inițiativa dumneavoastră ar suferi un eșec total.

— Da, confirmă și Sorbi, asta-i situația în Italia. Există o mulțime de interese. Și dacă un proiect nu este sprijinit cum trebuie, nu trece. Cu cincisprezece la sută, puteți fi liniștit. Puteți avea siguranța că veți face ce veți dori.

Discutau din nou. Carrisi se agăța de havana lui ca de o măciucă cu care ar fi vrut să lovească gurile acelea vorbărețe.

Nici nu-și mai dădea seama cine vorbea în acel moment. Cui aparținea vocea? Cu havana între dinți, băgă bricheta în buzunar și se sculă:

— Domnilor, ne vedem mai tîrziu.

Se îndreptă spre ieșire, lăsîndu-i pe toți înmărmuriți.

Cel mai îngrijorat părea Sorbi. Mîinile îi tremurau de neliniște. Se agăță de brațul lui Terrasini:

— Ce înseamnă asta?!

Avocatul făcu un gest vag:

— Vrea să se gîndească. Să se sfătuiască cu prietenii de la New York.

— Așa că s-ar putea ca afacerea să cadă baltă.

Lui Sorbi i se muiară picioarele la gîndul unei astfel de posibilități.

— Se poate, se poate, spuse calm Terrasini. Se poate muta în alt loc. Ar fi neplăcut. Timp pierdut. Drumuri făcute degeaba.

Cînd ieșiră în fața vilei, în vîrful colinei se afla iarăși tînărul acela. Cu teleobiectivul său, fixă pe peliculă și această reuniune.

*

Într-un restaurant sicilian din Roma, Terrasini și Carrisi mîncau languste.

— Prietenii ăștia ai tăi, se văită americanul, exagerează. Cincisprezece la sută! Și sînt aroganți. Cu mine să nu facă pe aroganții! Niciodată!

Terrasini încercă să mai domolească resentimentele lui Carrisi:

— Sînt persoane cu autoritate. Asociația lui Laudeo e puternică. O întîlnești pretutindeni.

Carrisi sugea un clește de langustă.

— Asemenea lucruri nu se întîmplă în America. Totul e mai limpede. E ca într-un supermarket: Uite marfa, ia banii. Nu te poate duce de nas. De aceea mi-am refăcut viața în *States*. Sînt născut aici, dar am mentalitate americană, zise ștergîndu-și buzele.

Luă cupa de șampanie și o goli repede, fără s-o savureze.

— Prietenii ăștia ai tăi sînt ca niște țipari. Eu nu pescuiesc țipari. Eu fac *business*, cum se zice pe aici? Afaceri.

— Da, îi împărtăși părerea Terrasini, aici politica e peste tot.

— Aaa! La noi se vorbește deschis cu omul politic. Că-i republican, că-i democrat, *no difference*.

— Atunci ai să renunți la investiții?

— Dacă ăia mă mai plictisesc mult, da. Lumea e mare și dolarul face poftă oricui.

Terrasini îi mai aruncă o propunere.

— Și dacă am face totul numai între noi, sicilienii? Poate că ar fi mai ușor să ne înțelegem.

— Poate. Dar de ce Sicilia nu s-a despărțit de Italia la sfîrșitul războiului? Vezi, Terrasini, n-am chef ca de la Detroit la Las Vegas să rîdă toți de mine. Nu vreau să-mi aud vorbe.

— Sicilienii nu deschid gura.

Americanul își trecu limba peste dinți; mai avea resturi de langustă. Și hotărî repede:

— OK! Vorbește cu prietenii tăi din Sicilia. Fă totul singur.

— Fii liniștit, Frank, răspunse Terrasini, bătîndu-l pe spate. La noi, ca să rezolvi o problemă importantă, ai nevoie de trei lucruri: o muiere, un ziarist care să scrie porcăriile pe care le vrei tu și un picior în serviciile secrete.

— Și tu ai aceste lucruri?

— Le am, ba bine că nu! zise Terrasini sorbind încet din cupa de șampanie și privindu-și complice comeseanul.

JOCURI DUBLE

PORTARUL HOTELULUI ÎI DĂDU CHEIA LUI CATTANI:

— A! domnule Cattani, vă așteaptă un domn la bar.

Cine putea să fie?! Se îndreptă curios spre bar și descoperi că era vorba de Terrasini. Așezat într-un colț, avocatul bea o cafea.

— Mă scuzi pentru venirea asta neașteptată. Dar de azi-dimineață te caut la telefon, dar nu te-am găsit.

— S-a întîmplat ceva? întrebă Cattani strîngîndu-i mîna.

— Nu, nu, nimic. Am venit numai să te felicit.

— Pentru ce?

Terrasini își deschise servieta. Scoase cîteva foi de hîrtie și, arătîndu-i-le lui Cattani, spuse:

— Pentru asta. E depoziția făcută în fața magistratului de la Trapani. Am apreciat foarte mult gestul. Mai ales că nimeni nu ți-l ceruse. Un adevărat gest de gentleman, mai mult, de prieten.

Vierme nenorocit! gîndi Cattani.

Se așează:

— Mi se părea de datoria mea, după tot ce-ai făcut dumneata pentru mine.

— Da, aprobă Terrasini.

Îl observa pe Cattani cu un surîs ciudat.

— Mă întrebam care ar putea fi aspirația maximă pentru un om ca dumneata.

— De ce-mi pui întrebarea asta?

— Mă interesează răspunsul dumitale.

Terrasini părea și mai lunecos ca de obicei. Își ținea capul ușor înclinat și mirosea a parfum de ți se făcea rău.

— Și ce să-ți răspund? rîse Cattani. Dat fiind că sînt de meserie polițist, ar trebui să aspir să devin șeful poliției.

Terrasini îl privi impasibil.

— Nu rîde! De lucrurile astea nu se rîde. Dumneata ești plin de energie și inteligență. De ce să nu aspiri la ce spuneai?! Ai nevoie numai de prieteni potriviți, la momentul potrivit.

Cattani se întrebă unde voia acesta să ajungă. Oare ce plan ascuns mai construise? Deveni mai concentrat, mai atent. În vreme ce Terrasini continua pe un ton, cînd prietenos, cînd amenințător:

— Eu, de pildă sînt prietenul care îți trebuie. Între dumneata și mine e un pact de amiciție ce nu poate fi șters.

Se întrerupse, ridicîndu-și un colț al buzei într-un surîs care-ți dădea fiori de gheață, lăsînd să apară niște dinți de o albeață uimitoare.

Ca o hienă! îi veni în minte lui Cattani.

— Acum nu pot să-ți spun mai multe. Dar în Sicilia trebuie să pun la punct niște treburi care te privesc și pe dumneata.

Cattani avu o tresărire.

— Pe mine?

— Sigur! Dar fii liniștit! Mie îmi ajunge să știu dacă pot să contez pe ajutorul dumitale. Pot să contez?

— Da, dar n-aș vrea să mă supraevaluezi.

— Ce faci, mă iei peste picior?

Terrasini vorbea tot cu voce joasă, dar cuvintele lui loveau adesea cu putere, ca niște ciocane.

— Ce faci acum, vreau să spun, ce lucrezi? întrebă rece.

— Voi lucra la secretariatul lui Cannito.

— Felicitările mele! Este lucrul cel mai mic pe care-l poate face Cannito pentru dumneata. Vezi? Ce vorbeai de supraevaluare? Cînd ai asemenea însărcinări este foarte posibil să fii folositor unor prieteni.

Cattani se simțea ca un pește prins în undiță. Încercă să scape:

— Dar dumneata ești foarte bun prieten cu domnul Cannito. Ce-aș putea eu să fac mai mult?

— Poți, poți!

Terrasini împinse mai încolo ceașca de cafea.

— Cannito are atîtea lucruri pe cap. De multe ori uită. În schimb, dumneata ești acolo... Mă înțelegi?

Se ridică. Își încheie fără grabă haina și, uitîndu-se la cafea, adăugă:

— Sînt invitatul dumitale.

Pe drum îi mai veni în minte ceva. Se întoarse și șopti:

— O să te sun curînd. Dar nu vorbi cu Cannito despre discuția noastră. Nu e nevoie.

*

Șeful Departamentului Z, Sebastian Cannito, cu părul lucitor, îngrijit lipit de cap, își întinse chipul de felină spre soarele cald al Romei. Stătea lungit pe terasă, în tovărășia lui Laudeo, sorbind din cînd în cînd dintr-o băutură răcoritoare cu mentă.

— Mă îngrijorează puțin felul de a fi al acestui Carrisi, spuse el. Trebuie să-i intre în cap că aici nu e America.

— Se va calma, îl liniști Laudeo. Dacă nu se lovește de pragul de sus, n-o să-și dea seama de situație. Așa că zic să-l lăsăm în voia lui. Cînd se va convinge că nu are altă alternativă, se va întoarce la noi în genunchi.

— Și unde credeți că se va duce? Unde va mai încerca?

— O să-i închidem toate ieșirile. Nu poate să scape.

Laudeo desfăcu arătătorul și mijlociul în formă de V, le întoarse, ciocănind cu vîrful degetelor pe brațul fotoliului:

— Furcile caudine. Printre ele va trebui să treacă!

Amîndoi izbucniră în rîs.

Valetul, în haină albă, se apropie și anunță sosirea lui Cattani.

— Mi se pare că ne-am cunoscut, i se adresă Laudeo.

— Da, mai de mult și mai departe, în Sicilia.

— Din păcate, nu ne-am mai văzut de atunci. Dar acum trebuie să ne vedem mai des.

Îl bătu pe spate și adăugă repede:

— Dumneata ești un băiat foarte dotat. Mi-am dat seama imediat ce ne-am cunoscut.

Cannito, cu paharul în mînă, interveni și el:

— Deci ți-ai lămurit nedumeririle?

— Cred că da.

— Bun! Atunci înseamnă că ești de-ai noștri. Cînd vrei să începi? Săptămîna viitoare? Să spunem luni?

— Cum vreți dumneavoastră.

În momentul acela clopoțelul de la ușă sună. Cannito se uită la ceas.

Foarte punctual, își spuse în sinea lui, și intră în casă, rugîndu-i să-l scuze o clipă.

Laudeo profită ca să continue să-l prindă pe Cattani în pînza lui de păianjen, țesută cu vorbe mieroase. Era un mare vrăjitor, dotat cu un magnetism misterios. Pentru el, oamenii erau ca niște crisalide bune de păstrat în gogoașa lor și care trebuiau scoase numai cînd se dovedeau a fi folositoare.

— Dumneata ai noroc! Să lucrezi cu Cannito înseamnă să fii pe o trambulină formidabilă. Ai putea face o carieră excepțională.

— Sper să am calitățile pentru această carieră, zise plin de modestie Cattani.

— Nu am nici cea mai mică îndoială. Dacă el, Cannito, are încredere în dumneata, înseamnă că le ai, și încă cum! Inteligență, prudență, devotament... Să ținem legătura, dragul meu, să ținem legătura!

Cattani abia dacă auzi ultimele cuvinte. Ochii îi căzuseră pe o scenă uluitoare, care-i tăiase răsuflarea. Cannito se întorcea pe terasă ținîndu-l cu prietenie de umeri pe noul sosit, Ferretti, ad-

junctul său. Dar ce comedie se juca oare? Cattani era complet descumpănit. Ferretti — omul care-i propusese o alianță pentru a-l demasca pe Cannito și pe prietenii lui — se afla acum cu el, într-o atitudine de mare prietenie. Cine mințea? Și dacă, în realitate, erau cu toții aliați? Și dacă își uneau cu toții istețimea lor? Și dacă făceau parte cu toții din același mecanism diabolic? N-ar fi fost de mirare. Ba, dimpotrivă, era de mirare că el, Cattani, fusese atît de orb și nu înțelesese de la bun început.

— Vino, vino Ferretti! spuse Cannito. Vreau să ți-l prezint pe Cattani care va începe de lunea viitoare să lucreze în secretariatul meu. Apoi, întorcîndu-se către Cattani, îi explică:

— Acesta este Ferretti. Ca și tine, unul din băieții la care țin.

Cei doi își strînseră mîinile. Ferretti îi aruncă o privire distrată lui Cattani, iar acesta îl fixă o clipă, ca și cum i-ar fi cerut acolo, pe loc, o explicație plauzibilă.

Dar Ferretti dispăruse, cu aerul lui sobru, anonim, care îi permisese, în multe împrejurări, să treacă neobservat. Chiar și la birou îi mersese vestea că era un om care nu putea fi ușor ghicit. De multe ori colaboratorii lui trebuiau să forțeze lucrurile ca să-i poată vorbi. Dacă vreunul îl vedea intrînd în biroul lui, îi anunța repede și pe ceilalți. Stăteau la coadă. Și cînd ciocăneau la ușă, constatau că nu mai era acolo. Se născuse legenda că Ferretti avea un mic helicopter cu care dispărea pe fereastră.

Laudeo îl luă imediat în primire:

— Vreau să vă dau o veste bună.

Cattani era la doi pași, cu urechea ciulită.

Laudeo continuă:

— Cererea dumneavoastră de a intra în Asociația noastră a fost primită. Trebuie să-l mulțumiți lui Cannito care a dat toate asigurările. De aceea, vă salut conform ritualului nostru.

Îl îmbrățișă de trei ori. La fiecare îmbrățișare, obrajii li se atingeau. O mînă era așezată pe umărul celuilalt.

Cattani îi aruncă lui Ferretti o privire disprețuitoare, în vreme ce Cannito aplauda cu entuziasm.

— Excelentă achiziție, îi spuse lui Laudeo, Ferretti are o minte de o mare subtilitate.

Apoi, către Cattani:

— Atenție la Ferretti, Corrado! Din echipa mea el are mintea cea mai ascuțită și e persoana cea mai de încredere. Un adversar greu de întrecut.

Cattani dădu afirmativ din cap. Dar în inimă simți o împunsătură care-l obligă să strîngă din ochi.

*

Rătăcea fără scop pe străzile din centru. Scena la care asistase, Ferretti care se băga sub aripa lui Cannito și Laudeo, îl întorsese pe dos. Se simțea ca un naufragiat în mijlocul furtunii. În cine ar mai fi putut să aibă încredere? Erau cu toții o apă și-un pămînt. Toți, niște prefăcuți. Toți cu o mie de fețe: Terrasini, Cannito, Laudeo. Și acum și Ferretti. Toți, din același aluat.

Se întoarse la hotel și se trînti pe pat, așa cum era, îmbrăcat. Disperarea lui ajunsese la o fază asemănătoare cu cea a unui bolnav de cancer căruia i s-a comunicat că nu mai are mult de trăit. Se ridică în picioare, își luă valiza și începu s-o

umple. Apoi se răzgîndi. Se plimba prin cameră, încoace și încolo, fără a reuși să ia o hotărîre. În cele din urmă luă receptorul și începu să formeze numărul lui Ferretti.

— Vreau să anulez întîlnirea de duminică.

Ferretti era dezolat:

— Dar de ce?

Se temea că acesta se răzgîndise și nu mai voia să colaboreze cu el.

— Trebuie să plec, spuse Cattani fără a-i preciza ceva.

— Atunci să ne vedem înainte...

— Nu... zise Cattani ezitînd, nu cred că mai e nevoie să ne vedem.

— Dar ce înseamnă asta?! Iartă-mă, dar cînd te întorci?! Luni trebuie să-ți începi treaba la Cannito.

Cattani se prefăcu a nu fi auzit ultimele cuvinte.

Atunci Ferretti a început să se alarmeze cu adevărat.

— Dar ce se întîmplă?

De cealaltă parte, tăcere.

— Ești sigur că nu mai ai să-mi spui și altceva?

— Ba da. Mai am ceva de spus, zise cu vocea schimbată din pricina mîniei. Ce faci? Intri în asociația lui Laudeo? Ești nebun? Sau faci un joc dublu?

Ferretti coborî mult vocea și, aproape murmurînd, răspunse:

— Trebuie să ne vedem o clipă! Lasă-mă să-ți explic!

— Nu mai are importanță...

— Și totuși are. Trebuie să-ți vorbesc înainte de plecare!

— Ce vrei, să mă oprești? Nici să nu încerci!

Cattani era din ce în ce mai tulburat și mai bănuitor.

— Ce tot spui? Adu-ți aminte că împotriva lor ai un singur aliat și acela sînt eu. Alo!

Cattani închisese.

Ferretti reflectă o clipă. Se crease o situație nouă pe care voia s-o limpezească. Ridică un receptor alb, de formă triunghiulară și, după ce apăsă pe un buton, spuse:

— Tognoli, vino pînă la mine, am o misiune importantă pentru tine!

*

Cattani auzi trei ciocănituri ușoare în ușă și se duse să deschidă. N-avu timp să-și dea seama cine era, că Olga intră, cu o expresie euforică și ochi strălucitori. Îl cuprinse într-o îmbrățișare tandră, cu capul pe pieptul lui mare. Se dădu puțin înapoi, ținîndu-l încă de talie ca să-l întrebe:

— Așa-i că nu te așteptai?

— Ca să fiu sincer, nu.

Tonul rece al lui Cattani făcea un contrast neplăcut cu veselia ei. Olga rămase uluită. Văzu valiza deschisă.

— Pleci? îl întrebă cu neliniștea celui căruia îi e frică de un răspuns pozitiv.

Desprinzîndu-se din îmbrățișare, el răspunse:

— Trenul îmi pleacă la miezul nopții.

— Te rog să mă ierți!

Entuziasmul Olgăi dispăruse dintr-o dată și tot ce mai rămăsese era o grimasă de uluire.

— Am picat prost...

— Nu, protestă el fără convingere, îmi face plăcere să te văd.

Întinse mîna ca s-o mîngîie pe obraz.

— Dar cum de ai venit așa, deodată?

— Mi-era dor de tine. Am vrut să-ți fac o surpriză. Și iată-mă!

Îi luă o mînă, strîngînd-o într-ale ei, de parcă ar fi vrut să-i transmită ceva secret și foarte afectuos. Dar el rămase rece și absent. Îl simțea atît de departe, încît i se făcu teamă. Ca și cum avea o bucată de gheață în loc de inimă. Lăsă să-i scape un suspin, ca o părere de rău:

— Voiam să mă întorc mîine în Sicilia. Dar poate că ajung să prind avionul în seara asta.

— Nu, stai, încercă el s-o rețină din politețe.

Ea dădu din cap.

— Nu, lasă-mă să plec... Petrecerea s-a sfîrșit.

— Te rog, murmură el.

— Să plec? făcu Olga cu sarcasm. Da, nu te mai supăr.

— Încearcă să înțelegi.

— Ce anume? Că te plictisesc? Mi-am dat seama.

Cattani se apropie de ea, îi puse o mînă pe umăr, într-o pornire duioasă:

— Ai venit într-un moment foarte greu pentru mine. Asta-i tot.

— Dar eu exist ca să împart cu tine și durerile, nu numai bucuriile!

Olga își aprinsese o țigară și sufla fumul cu furie. Mai trase un fum și răbufni:

— În schimb, tu mă respingi, de parcă ți-aș face scîrbă, de parcă nici n-ai ști cine sînt.

Strivi nervos mucul de țigară în scrumieră și continuă:

— La urma urmelor, ce ți-am cerut?! Nimic. N-am avut nici o pretenție. Doar de a fi împreună, din cînd în cînd, atunci cînd se ivește ocazia. Pentru mine era suficient. Dar dacă tu respingi și aceste rare ocazii, atunci totul e degeaba!

Fără să mai aștepte vreun cuvînt, deschise ușa și intră în ascensor. După o clipă de tulburare, Cattani își puse haina și fugi după ea. O văzu în stradă, căutînd un taxi.

— Ce mai vrei? întrebă Olga cu răceală.

— Nu pleca așa! Vreau să înțelegi!

— Înțeleg, înțeleg.

Juca acum rolul femeii de afaceri care nu-și pierdea vremea cu sentimentalisme inutile.

— Data viitoare o să fie mai bine.

Se urcă în taxi și se pierdu în rumoarea serii.

Cattani lovi cu vîrful pantofului un pachet de țigări gol, aruncat pe caldarîm. Oftă ca și cînd Olga ar fi putut să-l audă și, astfel, să fie mulțumită că el suferea datorită plecării ei. Își dădu seama că joacă teatru degeaba și își băgă mîinile adînc în buzunare. Mai lovi o dată pachetul care sună sec și surprinzător de puternic.

„DE AICI SE CONTROLEAZĂ ȚARA"

OMUL ERA TÎNĂR și BINE ÎMBRĂCAT. ADMIRA DISTRAT, CU mîinile în buzunare, o vitrină. Din cînd în cînd, se întorcea spre trotuarul de vizavi, acolo unde Cattani rămăsese singur, continuînd să urmărească cu privirea taxiul care dădea acum colțul, ducînd-o cu el pe Olga.

Cattani își lăsă capul în jos și începu să meargă încet pe trotuar. Un trecător dădu peste el, făcîndu-l să se clatine, iar el îi aruncă o privire încărcată de ură.

Pe trotuarul opus, tînărul bine îmbrăcat înainta și el, nepierzîndu-l din ochi. Îl văzu că se oprește în fața unei uși strîmte a unui piano-bar. Îi bănui aerul perplex și remarcă gestul furios cu care aruncă chiștocul.

Îl urmă cu prudență în local. Într-o penumbră albăstruie, se distingeau niște fotolii aranjate în jurul unor mese joase, cu lămpi care răspîndeau conuri de lumină slabă. În aer răsunau notele melancolice ale unui pian.

Cattani se lăsă într-un fotoliu. Comandă un gin tonic. O fată se apropie, se așeză lîngă el într-un mod insinuant:

— Îmi oferi ceva de băut? se fandosi ea.

Fără să-i arunce vreo privire, îi răspunse:

— Comandă-ți ce vrei!

O simțea cum se apropie tot mai mult de el. Cum i se freacă de spate, ca o pisică. Avea un parfum puternic, care-l amețea.

— Păi... dacă faci așa, pe bosumflatul, eu am plecat.

Într-un colț, într-o poziție de unde-l putea vedea bine pe Cattani, se așezase tînărul care-l urmărise încă din stradă. Se ridică încet. Deși avea o statură robustă, mergea cu pași ușori, ca de pisică. Se închise în cabina telefonică și formă un număr.

— Da, e aici, șopti și dădu adresa localului.

Fata tot insista, încercînd să alunge proasta dispoziție a lui Cattani.

— Nu vrei să vorbești? îi murmură la ureche.

El nu răspunse. Făcu numai un semn cu mîna că n-are chef de vorbă.

— N-ai vrea să dansezi? îi sugeră din nou. Sau ai chef să mergem acasă la tine? O să fim mai liniștiți acolo.

Îl luă de mînă. Avea un entuziasm autentic. Își depășea îndatoririle profesionale, ca să le zicem așa, de a-i distra pe clienți. Bărbatul acesta, închis în el, posomorît din pricina unor necazuri necunoscute, îi topise inima. Și dorea cu toată sinceritatea să facă ceva ca să-l scoată din acea stare.

Ca să nu fie prea nepoliticos, o privi. Avea gene lungi, false și o față frumoasă de brunetă.

— Cum te cheamă?

Ea își flutură pleoapele, fericită, și-i șopti:

— Lauretta!

Îl admira acum mulțumită, continuînd să-i mîngîie mîna. Dintr-odată zări pe chipul lui o schimbare bruscă, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Vai de mine, nu te simți bine?!

Se simțea foarte bine. Se ridică în picioare, fără să se mai uite la ea. Văzuse în spatele Laurettei o persoană bine cunoscută de el. Lîngă tînărul care-l urmărise, stătea Ferretti, cu un aer detașat. Cattani se duse la el:

— De ce m-ai urmărit pînă aici? Ce vrei de la mine?

Ferretti se întoarse către tînăr:

— Tognoli...

Tînărul înțelese și se pierdu printre mese cu pasul lui ușor. Pe scaunul său se așeză Cattani, care-și stăpînea cu greu furia.

— Ascultă-mă bine! vorbi printre dinți Ferretti. Dumneata știi prea multe lucruri. De la punctul la care am ajuns, nu se mai poate da înapoi. Aici nu ne jucăm. Așa că dacă acum, în loc să continui, vrei să scapi de noi... Viața îți atîrnă de un fir.

— Este o amenințare?

— Sînt niște vorbe realiste. Dacă fugi, devii o bombă vie. Poți exploda dintr-o clipă în alta, cu consecințe incalculabile. Te rog să mă crezi, nu e posibil să compromitem o muncă îndelungată și bine făcută numai pentru că dumneata nu mai ai chef. Nimeni, nici eu, nici adversarii mei nu ne

putem permite să te lăsăm să colinzi în libertate, cu toate informațiile spectaculoase pe care le deții. Așa că, fii sigur, cineva te va ucide!

Cattani nu păru impresionat de această perspectivă. Spuse cu un fel de resemnare:

— Nu mai rezist. Credeam că am s-o pot duce, dar mă prăbușesc.

Ieșiră în răcoarea serii. Îi depăși un grup de tineri veseli.

— Mă simt ca prins într-un vîrtej, continuă Cattani. Trădare, falsitate, jocuri duble. În mijlocul tuturor acestor intrigi nu mai reușesc să înțeleg cine sînt eu și de ce parte mă aflu. Nu se poate să faci dragoste cu o femeie ca să obții informații despre adversar și cu riscul ca ea să fie ucisă. Nu se poate să-i surîzi lui Cannito, așteptînd momentul cînd să-i sari în spate. Nu se poate să-l lași pe Terrasini să facă ce vrea, așteptînd clipa în care să-l distrugi.

— Anumite lucruri sînt necesare, explică Ferretti. Dacă eu intru în asociația lui Laudeo, este ca să controlez mai bine mișcările adversarilor. Dumneata ești un om cinstit și leal. Dar, ca toți marii moraliști, nu cunoști nuanțele: sau e albă sau e neagră. Eu văd lucrurile altfel: Dacă există un scop care merită să fie urmărit, trebuie să accepți și un compromis ca să poți ajunge la scop.

Pe străzile din centru roiau grupuri mari de tineri zgomotoși, cu un aspect care te neliniștea. Ca în fiecare noapte, inima Romei era asaltată de pierde-vară, cu casetofoanele deschise la maximum în mașini.

— Dumneata ai mizat pe un cal necîștigător. Sînt prea obosit și dezorientat. Regret sincer...

Ferretti încercă să-l stimuleze:

— Tocmai un moralist ca dumneata ar trebui să se bată pînă la capăt. Să renunți acum, cînd sîntem aproape de țintă, mi se pare o slăbiciune de neiertat.

— Nu mai știu împotriva cui mă bat.

— Împotriva corupției! Dar mai ales împotriva acelor indivizi nelegiuiți care se îmbogățesc din moartea altora. Împotriva traficanților de arme și de droguri și împotriva complicilor lor.

Cattani se opri o clipă. Lumina unui felinar îi lumina fața, lăsînd-o pe a lui Ferretti în penumbră.

— Dumneata crezi că te afli de partea bună?

Din pènumbră, ochii lui Ferretti sclipiră:

— Sper că da. Am făcut un pariu. Iar miza acestui pariu este viața mea... Din punctul meu de vedere, este o miză mare... Nu-mi pot permite să greșesc.

*

Cînd s-a întors în camera sa de la hotel, și-a scos haina, și-a desfăcut bagajele. Apoi intră în pat. Ar fi vrut să se refacă cu un somn lung, profund. Dar nici nu închise bine ochii, că sună telefonul.

Else îl chema din Franța, cu o voce emoționată, deoarece făcuse o descoperire pe care voia să i-o împărtășească și lui.

— Am găsit un caiet al Paolei. E un caiet vechi din școala elementară. Pe o pagină e un desen. Trei persoane: eu, tu și ea, împreună. Mi-au dat lacrimile.

— Else, Else, suspină el cuprins de un neașteptat dor de fetiță. Sîntem condamnați să ne

petrecem restul vieții în durere și păreri de rău. Cît de departe mi se pare vremea aceea! Paola era atît de veselă, ne adora...

Lacrimile îi brăzdau chipul.

— Crede-mă, în momentul acesta, mi se pare că-i un noroc să avem măcar amintiri frumoase...

Vocea ei îl mai calmase, îi răsuna în urechi ca o alinare.

— Păstrează caietul! O să-mi facă plăcere să mă uit în el.

— Sigur, Corrado! Cînd vrei.

— Am făcut multe greșeli și ce-am făcut rău în viață, devine mai evident în momentele grele.

— Poate că acum nu vom mai face greșeli.

— Nu știu. Nu-i chiar atît de simplu, Else! Nu-i simplu deloc.

*

Era liniște. O liniște întreruptă numai de foșnetul făcut de vreo secretară ce mînuia hîrtii sau de sunetul înfundat al telefoanelor. Cattani era obișnuit cu birourile Brigăzii mobile, animate de un du-te-vino continuu de polițiști zgomotoși. În comparație, Departamentul Z al serviciilor secrete părea o clinică de spital.

Îi dăduseră o cameră lîngă Cannito, cu dulapuri care se deschideau cu trei chei, pline de dosare puse într-o ordine perfectă, notate cu sigle misterioase. Pe biroul lăcuit avea o mapă de piele, un portcreioane din argint și o lampă cu picior de ceramică. Lateral, pe o măsuță lungă și îngustă, se aliniau telefoanele și interfonul. Prima vizită i-o făcu Cannito:

— Cum ți se pare? Te simți bine?

— Foarte bine. Dar nu știu cu ce să încep.

Cannito surîse binevoitor:

— Ia-o încet, băiete! Cîte puțin în fiecare zi.

Parcă vorbea cu un copil care se străduia să învețe un joc nou.

— În camerele acestea sosesc toate informațiile care ne permit să controlăm țara. Ai să-ți dai singur seama. Ba mai mult, va trebui să selecționezi știrile care ți se vor părea demne de atenție. O să te ajute intuiția ta.

Măsură camera cu pași înceți, parcă ar fi vrut ca el să-și dea mai bine seama de mica împărăție pe care o crease. Apoi, schimbînd vorba, întrebă:

— Ascultă, acel Terrasini ți-a mai dat vreun semn de viață?

Era cît pe ce să-i spună că da, dar se reținu.

— Nu, răspunse.

— Sînt sigur c-o s-o facă în curînd, închise Cannito ochii cu o grimasă vicleană. Nu mă înșel niciodată cînd cîntăresc oamenii.

Cattani se simțea stingherit. Străduindu-se să aibă o voce normală, îl întrebă:

— Cum trebuie să mă comport dacă mă va căuta?

— Mă anunți și vom vedea împreună ce va trebui să faci.

— Fără discuție.

— Ba chiar mai bine, dă-i tu un semn de viață!

Îl luă de braț pe Cattani și începu să se plimbe cu el prin cameră. Vorbea ca un bunic care-i dezvăluie nepoțelului perfidiile vieții și secretele pentru a le ocoli:

— Miercurea viitoare va fi un cocteil într-un hotel de pe Via Aurelia. Te duci. Ai să-l găsești acolo pe Terrasini cu niște prieteni de-ai lui.

Era pe punctul să iasă, cînd își mai aduse aminte de ceva:

— Or să vorbească despre un proiect foarte important. Apoi îmi povestești și mie tot ce-a fost, de acord?

Îi făcu cu ochiul și dispăru.

*

Părea un vapor gata să plece în larg. Întreaga machetă se rotea încet pe o platformă turnantă. Pe ea, dispuse una lîngă alta, erau niște cabine lungi cu intrare boltită, ca niște lungi țigări de foi. În mijloc, edificii pătrate de înălțimi diferite. De jur împrejur alei mărginite de copăci. Autorii machetei făcuseră lucrurile cu mare grijă, încît copacii păreau a fi adevărați.

În jurul machetei, în sala mare a hotelului, gălăgia era asurzitoare. Ziariști care vorbeau tare, fotografi și operatori de cinema care trăgeau după ei aparate și cabluri electrice. Personaje pline de importanță, îmbrăcate în costume de culoare închisă, își ocupau locurile, însoțite de femei frumoase, înzorzonate, coafate cu grijă și acoperite de bijuterii.

Cattani studiase atmosfera, cu mîinile la spate, plimbîndu-și privirea de la un chip la altul. Pînă o zări pe Olga. Atît de elegantă și plină de bijuterii, încît părea o făptură de basm. Și ea îl văzu. La început rămase impasibilă, aproape neplăcut surprinsă. Apoi, cum el continua să-i surîdă, îi surîse

și ea: Făcuseră pace. Dragostea se hrănește cu lucruri mărunte.

Și Terrasini îl remarcase pe Cattani și-i ieși în întîmpinare.

— Asta da, surpriză! Dar s-ar putea să te plictisești.

— Nu, sînt foarte curios.

Arătînd spre machetă, Terrasini continuă:

— E o treabă enormă. Ai să vezi. Va fi foarte mult de lucru.

Îl bătu cu dosul palmei peste piept și adăugă cu un ton echivoc:

— Și pentru dumneata!

Apoi schimbă iute subiectul:

— Ca să nu te plictisești, am să te dau în seama unei fete superbe.

Făcu un semn cu mîna și o blondă cu ochi de păpușă se apropie cu pași legănați. Era una dintre cele trei fete care înotau în piscina lui Sorbi.

— Vino, dragă Ellis, spuse Terrasini, domnul Cattani are nevoie de puțină companie.

Ea se arătă entuziasmată. Avea o piele aurie, netedă ca porțelanul. Îmbrăcămintea ei — o minijupă și o bluziță — contrasta puternic cu luxul etalat de celelalte femei.

— Cu afacerea asta, și arătă cu bărbia macheta, eu m-aș juca.

— De-a ce? întrebă puțin mirat Cattani.

— De-a Monopoli. Poți să te prefaci că ai miliarde de cheltuit.

Corrado făcu o strîmbătură amuzată:

— Numai că miliardele acestea sînt adevărate.

La celălalt capăt al sălii, la o masă lungă, Sorbi se ridicase în picioare și mînuia microfoanele, pregătindu-se să ia cuvîntul. Își scutură spatele, ca și cum ar fi vrut să-și ia zborul. Capul mare îi tresări.

— Domnilor! se auzi vocea bancherului.

Zgomotul din sală se potoli și toți se concentrară la orator. Sorbi păru mulțumit.

— Domnilor, e o zi mare! Vi s-a împărțit deja o broșură cu amănuntele proiectului. Permiteți-mi însă să mai adaug cîteva explicații.

Se opri ca pentru a capta atenția și mai bine și continuă:

— Se va naște în Sicilia acest extraordinar oraș al electronicii. Un *Silicon Valley* pe bătrînul nostru pămînt sicul. Opera colaborării dintre banca mea și cîteva institute locale de credit. La început va da de lucru pentru cel puțin două mii de persoane și, apoi, am calculat că se vor putea crea alte cinci mii de posturi.

Un ziarist cu barbă, cu un aer de șmecher, îl întrerupse:

— Cît va costa realizarea proiectului?

— În primii doi ani vor fi investite opt sute de miliarde de lire.

Ziaristul cu barbă făcu o strîmbătură și îi mai puse o întrebare:

— Numai capitaluri din Italia?

Sorbi îl privi cu ură:

— Așa cum am explicat, sînt capitaluri garantate de banca mea și de băncile locale. O convergență de eforturi economice între continent și Sicilia.

În sală răsunară cîteva aplauze.

Chiar și Ellis, lîngă Cattani, bătu din palme, spunîndu-i:

— Tăticuțul meu mă intimidează pentru că vorbește numai de miliarde. Tu îl cunoști pe tăticuțul meu?

— Cine-i, cel care vorbește? întrebă Cattani. Nu, nu-l cunosc, din păcate, presupun...

— Eu așa îi spun: „tăticuțu'". Mă iubește nespus de mult.

„Tăticuțu'" răspundea acum unui alt ziarist care voia să știe unde va fi construit orașul electronicii.

— Comuna se află în regiunea Trapani. Ea ne-a cedat terenul pe care va fi construit complexul industrial. Mă folosesc de această ocazie pentru a mulțumi primarului, domnul Salemi, care se află printre noi.

Din rîndul al treilea se ridică un bărbat masiv, cu ochi bovini, cu o beretă de lînă în mîini care făcu un semn de mulțumire cu capul pentru cele cîteva aplauze.

Un al treilea ziarist, cu ochelari rotunzi și aer înfumurat, spuse:

— De fapt este vorba de o operă de binefacere.

Frank Carrisi, care stătea în primul rînd, lîngă Terrasini, răbufni printre dinți:

— Da' cine-i tîmpitul ăsta?

Terrasini făcu un semn cu capul, vrînd să spună că nu merita să te enervezi.

Evident, Sorbi nu se putea mîndri cu calmul lui Terrasini. Avea un sistem nervos mai fragil și începuse să se agite.

— Ironia dumneavoastră nu-și are rostul, ridică el tonul. E vorba de antreprenori care vor să producă și să cîștige, iar nu să facă opere de binefacere.

Ziaristul cu aer înfumurat nu păru mulțumit și plasă o altă întrebare stînjenitoare:

— De unde vin banii?

Sorbi își umezi buzele:

— Un grup de vechi emigranți italieni în Statele Unite și-au unit fondurile. Și, cum nici unul dintre ei nu și-a uitat țara de origine, au avut ideea de a le investi aici.

Dar întrebările nu se sfîrșiseră. Un alt ziarist, cu o pipă între dinți, se ridică și întrebă dacă în laboratoarele electronice se va produce și material de interes militar și strategic.

— Scîrba dracului! izbucni Carrisi.

În fața microfonului, Sorbi dădu nervos din cap și se prefăcu că n-a înțeles întrebarea:

— Ce vreți să spuneți?

Ziaristul cu pipa începu să explice:

— În Statele Unite există o lege care interzice exportul de aparate electronice de interes militar. Dacă însă aceste mecanisme sofisticate sînt fabricate în Sicilia, ele vor putea fi vîndute fără probleme în Orientul Mijlociu.

Sorbi nu mai știa ce să răspundă.

— Noi lucrăm după legile din țara noastră. N-am ce adăuga mai mult.

În sală, tensiunea crescuse. Pretutindeni se vedeau chipuri pămîntii. Ceea ce ar fi trebuit să fie o ocazie de triumf, devenea acum o belea. În locul sărbătoririi proiectului faraonic, se desfășura

un fel de proces public intentat autorilor lui. Tragedia păru completă cînd o ziaristă, o femeie cu părul roșu, cu o voce calmă, dar tăioasă ca un brici, întrebă dacă primarul Salemi, care cedase terenurile, era același cu Salemi, cel arestat cu un an în urmă, acuzat de a face parte din mafia.

Din primul rînd sări în picioare avocatul Terrasini, îndreptîndu-se iute către microfon. Sorbi, înspăimîntat, fu fericit să-i dea cuvîntul:

— Domnul Salemi, declară Terrasini, a fost eliberat imediat, în timpul anchetei. Era vorba de o greșeală. Pînă și adversarii lui politici au fost convinși de cinstea domnului Salemi care, de curînd, a fost reales primar, întrunind majoritatea voturilor.

Dar ziarista nu se descumpăni și părea foarte bine informată:

— În urmă cu două luni, Salemi a primit o convocare la tribunal, implicat fiind într-altă poveste cu mafia.

Din sală se ridică un murmur. Protestele se amestecară cu exclamații de surpriză și mirare. Cineva părăsi sala în vîrful picioarelor. Corpolentul Salemi se roti cu furie pe scaun, părînd gata s-o înșface pe ziaristă. Terrasini îi aruncă o privire de gheață. Salemi se liniști imediat, clipind din ochi-i bovini.

— Domnilor, reluă Terrasini la microfon, aici se dau sentințe înainte de judecată. Există o anchetă în curs. Să vedem cum o să se sfîrșească și după aceea vorbim.

Din nou intră în scenă ziaristul cu barbă. Voia să știe ce rol avea Terrasini în afacerea cu întreprinderile electronice. Iar cînd avocatul răspunse

că el era numai consilier juridic, ziaristul surîse malițios. Cu perfidie calculată, adăugă:

— Ați făcut obiectul unor cercetări întreprinse de procurorul adjunct Bordonaro, asasinat aici, la Roma. Magistratul considera că sînteți implicat în răpirea unei fetițe.

Cattani avu o tresărire. Simțea cum inima începea să-i bată tot mai puternic, în timp ce Terrasini se străduia din toate puterile să scape de atacurile ziaristului.

Își luă o expresie îndurerată:

— Ați evocat o imagine care mă umple de durere, aceea a procurorului Bordonaro, de care eram legat cu o sinceră prietenie. Am colaborat cu toată corectitudinea la ancheta sa care, așa cum știți, a fost clasată.

Stătu o clipă nemișcat, ca pentru a îndepărta amintirea lui Bordonaro.

— Dar, prieteni ziariști, de ce să ne abatem de la scopul nostru? Evident, proiectul e mult prea important, sigur că supără pe unii care încearcă, să-l coboare la nivelul polemicilor, al bîrfelor, dacă-mi permiteți să spun așa!

Cu abilitate, Terrasini avea acum situația în mînă, deși aceasta amenința să degenereze într-un mod dramatic. Avocatul se întoarse la locul lui, lîngă Cattani, iar Sorbi, vizibil încurajat, reluă microfonul. Își vîrî mîinile scurte și durdulii în buzunar și o invită pe contesa Camastra să expună cîteva detalii tehnice despre realizarea complexului industrial.

— Întreprinderea mea, începu Olga, a fost aleasă pentru partea de construcție, datorită unei

îndelungate experiențe și pentru că se bucură de stimă din partea tuturor.

Ziarista cu părul roșu o întrerupse, întrebînd-o, fără multe menajamente, dacă-l cunoaște pe Frank Carrisi.

Contesa reflectă o clipă, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu era vorba de vreo cursă, apoi răspunse cu o nuanță de șovăire:

— Sigur că-l cunosc.

Întorcîndu-se apoi către Carrisi, care o privea cu dușmănie, ziarista continuă:

— Și domnul Carrisi reprezintă grupul de italo-americani gata să finanțeze proiectul prin banca Sorbi?

Terrasini se sculă din nou în picioare și, fără să mai ia microfonul, confirmă.

Ziarista avu o reacție enervată:

— N-ar putea să-mi răspundă chiar domnul Carrisi?

— Nu e cazul să ne înfierbîntăm, surîse Terrasini. Domnul Carrisi nu vorbește bine italiana. Ăsta-i motivul.

— Atunci o să-mi răspundeți dumneavoastră, insistă ziarista. E adevărat că, în urmă cu cîțiva ani, Carrisi a fost anchetat în Statele Unite pentru legături cu Cosa Nostra?

Terrasini răspunse cu cel mai mare calm.

— Domnul Carrisi nu are nici un fel de socoteală de încheiat cu justiția din țara sa.

Nu mai era cazul să se continue. Sorbi își dădu seama că era mai bine să termine, pentru a evita neplăceri și mai mari.

— Prieteni, începu, polemicile sînt binevenite pentru că trezesc interesul. Dar acum avem cu

toții gîtul uscat, așa că este cazul să bem ceva. De aceea, vă rog să treceți la bufet.

Printre oftaturi de ușurare, invitații începură să se îngrămădească în fața unei mese lungi, unde se agitau ospătari cu figuri preocupate.

Carrisi nu mai putea să se stăpînească. Spumega de mînie, ca un taur înfuriat. În cele din urmă izbucni:

— Da' cine sînt toți nenorociții ăștia?!

Terrasini îl luă de braț, de parcă ar fi vrut să-i transmită puțin din calmul său:

— Au fost plătiți. Știi foarte bine cine le-a povestit totul și ni i-a trimis pe cap.

— Da? făcu Carrisi. Atunci mișcă-te, fă ceva!

— Da, spuse gînditor Terrasini. În spatele acestei trebi se află Cannito și Laudeo care vor să ne pună bețe-n roate pentru că i-am exclus din afacere.

În mijlocul mulțimii îl zări pe Cattani.

— Dar, probabil, încheie el arătîndu-și dinții, ceva-ceva se poate face.

CONFLICTUL

AMURGUL. LUCIRI ROȘII SE APRINDEAU ÎN SPATELE MINUnatei cupole a lui Michelangelo cînd cineva sună la ușa lui Cattani. La început n-a auzit clopoțelul. Era sub duș și zgomotul apei l-a împiedicat să audă. La al doilea sunet, își puse un halat pe el și strigă:

— Sosesc! Sosesc! O clipă!

Era Olga. Încîntătoare, cu o mînă în șold, puțin neliniștită că nu știa exact cum va fi primită. Între ei urmă o clipă de stinghereală. Cattani își strînse mai bine halatul. Surîse. Olga îl îmbrățișă și el o strînse la piept, înfundîndu-și obrajii în părul ei.

— De data asta e mai bine, șopti ea.

Cattani o sărută. Simți cum Olga se înfioară. Apoi ea îl îndepărtă ușor, cu o expresie fericită pe chip:

— Așteaptă. Am venit să te iau pentru că am o surpriză.

Ieșiră. Taxiul străbătu străzile din centru, înconjură Coloseum-ul și se îndreptă spre cartierul

rezidențial. Urcară pînă la ultimul etaj al unui imobil străjuit de copaci bătrîni. Olga scoase din geantă un mănunchi de chei și-i făcu semn lui Cattani să intre.

Apartamentul era încîntător și primitor. Peste tot mochetă, divane mici prin colțuri și perne de toate culorile. Prin ușa mare, numai din sticlă, care dădea pe terasă, străluceau ultimele raze ale amurgului. În arta de a cuceri, contesa Camastra nu avea pereche.

În schimb, apartamentul acela avu asupra lui Cattani un efect ciudat. În loc să fie încîntat, comisarul deveni prudent și crispat:

— Cine, dintre prietenii tăi, știe de apartamentul ăsta? întrebă cu o expresie preocupată.

— Nimeni! răspunse Olga încruntîndu-se. Numai tu și cu mine. L-am cumpărat alaltăieri, așa cum îl vezi.

— A! Te gîndești să stai la Roma mai mult?

— Cît mai mult posibil.

El se opri ca s-o admire. Figura ei distinsă avea ceva magnetic și te obliga s-o remarci, chiar în mijlocul unei mulțimi.

Ea se apropie cu brațele întinse. O îmbrățișă și el, dar gîndul îi era în altă parte. O bătu ușor pe umăr și se desfăcu din îmbrățișare.

— Rămîi aici din cauza afacerilor?

Ea începu să se enerveze din pricina atîtor întrebări.

— Da.

— Nu înțeleg ce se petrece cu proiectul ăsta. La conferința de presă ziariștii păreau gata să-ți sfîșie prietenii. După aceea, în ziare nu văd decît vagi aluzii.

— Ce-au scris e mai nimic, recunoscu și Olga. E limpede că era numai un semnal trimis de cineva. Voiau să facă cunoscut că sînt în măsură să creeze nenumărate neplăceri.

— Așa-i. Dar cine manipulează ziarele?

— O știi foarte bine. Cannito și Laudeo.

Nu. Cattani n-o știa. Își imaginase ceva, dar nu-și făcuse o idee precisă. Cu această revelație multe lucruri deveneau brusc clare. Acum totul coincide, se gîndi el. Terrasini i-a jucat o festă urîtă lui Cannito, eliminîndu-l din afacere. Dar cum tot avea nevoie de un punct de sprijin în serviciile secrete, a început să-l curteze. „Lucrez și pentru dumneata" îi spusese insinuant Terrasini. Și Cannito? Trimisese un grup de ziariști să saboteze conferința de presă și pe Cattani, ca să se bucure apoi de spectacol. „După aia îmi povestești și mie", și-i făcuse cu ochiul. Vulpe bătrînă, Cannito prevăzuse și tentativa lui Terrasini de a-l atrage pe Cattani de partea sa.

Comisarul se sprijini cu spatele de ușorul unei uși și începu să tragă încet din țigară. Așadar, devenise centrul unui mecanism complicat care avea ca miză o groază de miliarde. Încercă să-i smulgă și o altă informație:

— Nu înțeleg! Cannito și Terrasini nu erau aliați?

Olga îl privi drept în ochi. Din expresia feței se înțelegea bănuiala ei că acum întrebările lui nu mai erau întîmplătoare. Păstrîndu-și totuși tonul calm, îi spuse:

— Trebuie să fie o neînțelegere între ei. Dar nu știu bine despre ce-i vorba. Pe mine nu mă interesează. Singurul lucru care mă interesează este

ca afacerea să meargă bine. Șovăi un moment, preocupată. Apoi, jumătate în serios, jumătate în glumă, insinuă:

— Nu cumva ai să-i povestești lui Cannito tot ce-am discutat noi?

El se simți ușor stingherit. Dar își reveni iute și rîse:

— Tot cu ideea fixă de trădare, nu-i așa?

Se apropie de Olga, o strînse în brațe spre a-i înlătura orice umbră de bănuială. Ea închise ochii și nu mai vru să știe de nimic.

*

La depozitul de electrocasnice, Ferretti reflecta cu cotul sprijinit de un frigider.

— Dacă Laudeo și Cannito s-au pus pe capul sicilienilor, trebuie să existe niște neînțelegeri foarte mari. Dar nu reușesc să-mi imaginez despre ce e vorba.

Cattani aprobă, plimbîndu-se încoace și încolo în coridorul îngust dintre cele două șiruri de aparate electrocasnice.

— Afacerea pare să fie curată. Altfel nu i-ar fi făcut atîta publicitate. Ceea ce ne scapă, e ce se află în culise.

— Așa-i. Totuși, dacă Laudeo și Cannito se opun grupului americano-sicilian, miza trebuie să fie uriașă. N-ai reușit să mai scoți ceva de la contesă?

— Nu, nu vreau să-i dau de bănuit.

Ferretti făcu cîțiva pași, se uită în spatele unor mașini de spălat și-și reluă gîndurile:

— Acest conflict este o treabă nouă și de mare importanță. Poate duce la o luptă între cele

două grupuri, cel mafiot al lui Terrasini și cel ocult al lui Cannito și Laudeo.

— Iar noi trebuie să aținăm conflictul. Asta vrei să spui?

— Da. Dar încet, puțin cîte puțin. Trebuie să le dăm cu înțelepciune picături de venin ca să-i otrăvim fără să-și dea seama.

*

După cele întîmplate la conferința de presă, Laudeo și Cannito au fost convocați la vila lui Sorbi, devenită cartierul general al uriașei afaceri.

Carrisi îi atacă imediat cu vorbe pline de mînie:

— Prețul vostru e prea mare. O să lucrăm singuri!

Cannito făcu o strîmbătură de dezgust:

— Dumneata reduci chestiunea la un fel de tîrg de vite. Noi am vorbit și de aspectele politice, de necesitatea ca anumite voci, care se vor ridica cu siguranță împotrivă, să fie ținute în frîu.

— Vorbe! i-o tăie Carrisi. Mie nu de vorbe-mi pasă. Îmi pasă că cereți cincisprezece la sută.

Își cumpărase haine noi în magazinele din Roma. Avea un costum gri dintr-o stofă excelentă, în dungi, iar un ac de cravată din aur îi strălucea pe piept.

Interveni și Laudeo, cu vocea lui mieroasă de îmblînzitor de șerpi:

— Stați puțin, surîse cu bunăvoință. În cei cincisprezece la sută intră totul. Sprijinul politic, presa, televiziunea.

— A! făcu Carrisi. *The press.* Dar presa, *no problem.* Nu-i nevoie să plătești presa pentru că proiectul e mare și-i atrage singur pe ziariști.

Laudeo își ridică puțin o sprînceană și vorbi ca printre dinți:

— Nu mi se pare că acea faimoasă conferință de presă a fost un succes.

Carrisi bătu cu pumnul în masă.

— Patru tîmpiți care au venit să facă un *show*.

Era furibund. Își îndreptă privirea plină de ură spre Laudeo.

— Și e ușor de înțeles cine i-a trimis.

Laudeo se prefăcu a nu înțelege.

— A trebuit să-mi pun toată influența în joc să-i împiedic să publice ceva în ziare. Dar e limpede că această dovadă de bunăvoință din partea mea nu poate dura o veșnicie.

Terrasini era mai puțin vulgar decît Carrisi în reacții, dar știa să devină mult mai eficace și să amenințe cu subtilitate.

— Noi nu subevaluăm influența dumneavoastră asupra presei, domnule profesor! Dar tocmai de aceea îmi permit să vă amintesc că există nenumărate feluri de a folosi mijloacele de informare.

Laudeo deveni mai împăciuitor:

— Dar de ce trebuie să ne războim? Hai să căutăm o cale de înțelegere. Dumneata, dragă Terrasini, oi fi avînd prietenii dumitale în Sicilia, dar Sicilia nu e Italia sau, cel puțin, nu toată.

— Pe dracu', făcu Carrisi dînd din nou cu pumnul în masă. În America, Italia nu contează! În schimb, Palermo — da. Palermo și New York sînt cele două capitale ale lumii, *right?* Cînd ești cineva la Palermo, ești cineva *all over the world*, cum se zice?... în toată lumea.

Cannito încercă să aducă discuția spre problema centrală a garanțiilor pe care el și Laudeo le puteau oferi:

— Încearcă să înțelegi, nu e vorba de o afacere de cîteva lire care trece neobservată. Aici e vorba de sute de miliarde și va trezi multe pofte.

Americanul făcu un gest disprețuitor:

— Eu cred că scîrba asta de politică nu are de-a face cu noi. Adevărul e că voi vreți să faceți *money*, bani.

Cannito nu era obișnuit cu un astfel de limbaj. Holbă ochii, mînios, și-i spuse:

— Dar cum îți permiți?

— Uite că-mi permit, îi replică Carrisi, căruia nu-i trecuse furia pentru eșecul conferinței de presă.

Ura îi învenina cuvintele.

— Unu' ca dumneata nu valorează un *cent* în America. Trebuie să ceară pomană. Uite așa!

Și se așeză în fața lui Cannito cu palma întinsă.

Șeful Departamentului Z se făcu roșu la față.

— Dumneata nu știi ce vorbești! începu el să strige. Voi aveți nevoie de noi. Singuri nu veți face nimic, băgați-vă asta bine în cap! De aceea, aroganța voastră este inadmisibilă. Cît despre dumneata, avocatule, să nu-ți închipui c-ai să scapi ușor în virtutea vechilor noastre legături! Și dumneata va trebui să reglezi niște socoteli cu noi.

Carrisi se străduí să aibă o voce mai liniștită:

— O să vedem noi, socotelile astea.

Apoi nu mai reuși să se stăpînească. Împinse scaunul, se ridică în picioare și începu să strige:

— N-o să ne înjosim să vă dăm la cap! Cu atît mai puțin vouă, paraziți nenorociți! Exploatatori!

Chipul lui Cannito era ca o mască a furiei. Șeful Departamentului Z se repezi la american:

— Îl omor! urla.

Avea ochii congestionați și părea pe punctul de a face o criză de nervi. Se clătină și căzu grămadă peste masă.

*

În casa cea nouă Olga aruncase în oală spaghete pentru două persoane. Era veselă, cu un șorțuleț cu pătrățele și tacîmurile în mînă.

— Sosisem cu puțină întîrziere, îi povestea ea lui Cattani care punea masa. Am pierdut prima parte a scandalului. Dar te asigur că n-am văzut vreodată o seară atît de violentă. L-am văzut pe Cannito cum se prăbușea pe masă. Laudeo avea chipul alb ca varul.

Ascunzîndu-și cu un surîs adevăratele sentimente, Cattani întrebă:

— Și ceilalți?

Olga încercă o spaghetă, constată că e încă tare și acoperi la loc oala. Fără să se întoarcă, răspunse:

— Terrasini, ca de obicei, cel mai calm. Impasibil. Sorbi nu voia să mai învenineze conflictul. La sfîrșit a încercat să găsească o cale de împăcare, dar Carrisi nici n-a vrut să audă de propunerea lui. Nu mai vrea, pur și simplu, să aibă de-a face cu ei.

Cattani răscolea într-un sertar:

— Olga, iartă-mă, dar nu găsesc tacîmurile.

— A, sînt dincolo, acolo!

— Le-am găsit... Scuză-mă, dar n-am înțeles bine ce i s-a întîmplat lui Cannito.

— A fost ceva penibil, începu Olga în vreme ce răsturna spaghetele fumegînde în strecurătoare. Nu mai respira. Parcă era mort. S-a dus la baie și după cinci minute a ieșit de acolo complet restabilit.

— Ha, ha, ha! se amuză Cattani.

— Mie îmi vine să cred că trage prăfuleț.

— Se poate, de ce nu? Ești gata cu spaghetele?

— Uite-le! Le-am făcut cu sos sicilian. Am pus și vinete. Sper c-o să-ți placă!

— Cum să nu, zise Cattani așezîndu-se la masă. Miros de-ți lasă gura apă. E prima dată cînd te văd făcînd pe bucătăreasa. Nu puteam să mi te închipui în bucătărie. Dar se pare că te descurci foarte bine... în toate...

Ea îl mîngîie:

— Orice femeie simte dorința de a-și servi bărbatul.

El își frecă obrazul de mîna Olgăi și-i sărută degetele.

— Ești minunată!

Apoi, învîrtind spaghetele cu furculița, reveni la conversația de mai înainte.

— Și cum s-a sfîrșit reuniunea acelor șefi? Bănuiesc că fără focuri de artificii!

— Cu un fel de încăierare. Americanul s-a dezlănțuit împotriva lui Cannito și a lui Laudeo, făcîndu-i șantajiști. I-a amenințat c-o să-i denunțe.

— Și ei?

— Nimic. Tăcuți și cuminți. Atunci Carrisi i-a dat afară, strigînd în urma lor cuvinte de ocară.

— Foarte amuzant!

Bău o înghițitură de vin.

— Nu înțeleg cum de au ajuns la un conflict atît de urît.

— Cum să nu? Ia gîndește-te că Laudeo și Cannito cer un procent de cincisprezece la sută din cifra de afaceri. Iar Carrisi nu vrea să le dea nici o liră.

Cattani răsuci furculița pe care se înfășura un fir de spaghete care parcă nu se mai sfîrșea.

CONTRAOFENSIVA

Vechea Giulietta zdrăngănea pe Via Appia, gîfîind și pufăind ca o bătrînă locomotivă. Trudi către mormîntul lui Cecilia Metella, parcurse o bucată bună de drum și coti la dreapta. În mijlocul cîmpului se ivi un munte de fiare vechi. Automobile strivite de greutatea altor mașini, aruncate peste ele, bucăți de tablă, grămezi de buloane și oale. Un cimitir de mașini căruia la Roma i se spunea „strică-mașini".

Giulietta gîfîi, scoase un ultim sughiț și se opri chiar în fața celor doi stîlpi legați între ei cu două scînduri încrucișate, care formau poarta depozitului. Din mașină coborî un bărbat de vreo patruzeci de ani, grăsuț, cu părul zbîrlit, cu un aer cam șifonat, la fel ca și haina pe care o purta.

De dincolo de gard se iviră doi cîini-lupi, uriași, care începură să latre amenințător. Se auzi un fluier și imediat după aceea apăru, de după o grămadă de fiare vechi, un bătrînel cu o șapcă jegoasă pe cap.

— Cuminți! îi chemă bătrînelul pe cîini cu o voce ascuțită. Fiți cuminți!

Își miji ochii lăcrimoși ca să-l vadă mai bine pe noul venit. Acesta, cu inima mai la locul ei, făcu un pas înainte.

— Drace, exclamă omul cu Giulietta, da' sînt fiare!

— Nu, făcu bătrînelul. Dacă nu cunosc, sînt feroce. Dar cînd cunosc devin mielușei.

Rîdea, cu o gură știrbă. Era atît de slab, încît aveai impresia că pantalonii se mișcă singuri, ca niște steaguri fluturînd în vînt.

Cîinii, acum îmbunați, se roteau în jurul lui, îl miroseau și-i lingeau mîinile osoase.

— Vă pot fi de folos cu ceva? întrebă bătrînelul.

— E vorba de mașină, răspunse omul cu Giulietta.

Își trecu o mînă peste barba nerasă.

— E o piesă de muzeu mașina asta a mea! Acum cîteva zile am intrat într-o groapă și uite că pierdui discul de la roată. Nu cumva oți fi avînd unu?

— Nu-ș ce să-ți spun, făcu bătrînelul strîmbîndu-și gura fără dinți. Treb' să treci mai tîrziu, cînd vine fi-miu.

— Aha! făcu celălalt scărpinîndu-se în cap! Aș mai avea nevoie și de altă piesă, da-i greu de găsit că asta este un model din șaizeci și opt. Bunicule, ții minte șaizeci și opt?

— Ha, ha, rîse bătrînelul.

Își puse mîinile murdare de grăsime pe gard și încercă să-și amintească.

— Șaizeci și opt a fost anul revoluției studenților. După, a fost toamna țepoasă a muncitorilor.

— Bunicule, ești o 'ciclopedie! Și mata cu cine erai? Cu muncitorii sau cu patronii?

— Eu? Eu eram la televizor cu o sticlă de vin alb alături și mă uitam la manifestație.

— Păi se vede că ești înțelept, spuse omul cu Giulietta. Bun, atunci trec cînd o fi și fi-tu matale. Ciao!

Se întoarse pe Via Appia și merse pînă la grilajul vilei lui Sorbi. I se deschise și o luă pe alee. Cînd închise portiera, se auzi un zgomot metalic, ca și cînd ar fi căzut o bucată din ea. Dar omul nu-i dădu atenție.

În vilă îl așteptau stăpînul casei și prietenii lui, Terrasini și Carrisi. Sorbi îl prezentă:

— Acesta este domnul Maurili. O persoană de încredere.

Maurili făcu celorlalți un semn din cap și, fără să ceară voie, luă o sticlă de băutură de pe măsuță și-și vărsă o cantitate zdravănă. Se trînti într-un fotoliu de piele, cu un picior pe brațul fotoliului.

— Ia ascultați-mă! Treaba e simplă: Găsesc o tipografie care să vrea, pregătesc șpaltul, după care mă duc și le trag în altă tipografie. E mai bine să schimbi de fiecare dată, ca să nu ai neplăceri, controale. Suficient o mie, două de exemplare. După, la momentul potrivit, le dăm drumul spre cei care trebuie să știe: deputați, senatori, generali, cîte un ziarist.

Maurili luă o gură bună de băutură. Își mîngîia fără încetare, cu mîna-i durdulie, obrazul și ochii, ca o pisică.

— Cînd sînteți gata, mă anunțați! Îmi dați știrile, materialul, în fine, gunoiul și p-ormă am eu grijă.

Se comporta într-un fel nefiresc, lucru ce denota un caracter slab.

— E în ordine, spuse Terrasini.

Din gura lui Carrisi nu ieșise încă nici un sunet. Americanul fuma o havană și, de cîte ori îi cădea privirea pe Maurili, avea o strîmbătură de dezgust. La un moment dat îl întrebă pe Sorbi, arătîndu-l cu havana pe Maurili:

— L-ai folosit vreodată pe ăsta?

— Sigur! Cred că ultima dată a fost chiar anul trecut.

— Nuuu! interveni Maurili, trecîndu-și mîna prin părul lung și creț. Acum șapte luni, nu vă amintiți? Netrebnicii ăia trei care voiau să facă scandal din pricina băncii. Ha, ha! I-am aranjat cum nu se poate mai bine. Am dat pe piață două sau trei chestii care le-au scos imediat gărgăunii din cap.

Maurili își schimbă poziția, înflăcărat de amintire:

— Atunci am folosit afișe. Ce distracție! Toate zidurile din Roma acoperite cu nume și prenume, specule, povești cu femei. Ce să vă mai povestesc!

Vorbea cu fața la Carrisi. Iar americanul, după ce, ani în șir, considerase că Roma este orașul cel mai frumos din lume, începea să-l urască pentru că acolo prosperau indivizi ca Laudeo, Cannito și acest respingător Maurili. Alt italian palavragiu, gîndi în sinea sa Carrisi.

Maurili terminase de băut și acum se ocupa de o farfurioară cu alune sărate.

— Da' de cine trebuie să ne luăm de data asta? întrebă el la un moment dat.

— Ai să afli la timpul potrivit! îi spuse Terrasini.

Omul încetă să mai mestece alune.

— A, nu! Trebuie să știu numaidecît, pentru că trebuie să știu cum fac.

Priviri întrebătoare se încrucișară rapid. Apoi Sorbi spuse:

— Ei bine, e vorba de Sebastiano Cannito.

Maurili tocmai își arunca în gură o altă porție de alune. Rămase cu mîna în aer, ca fulgerat:

— Drace, e treabă delicată! Cannito!

— Și Asociația lui Laudeo, adăugă Sorbi.

— Preà complicat! se strîmbă Maurili. De cine ne luăm? De umbre? Nu știu ce-i în spatele lor. Trebuie să lovim orbește și s-ar putea, chiar, să facem necazuri vreunui prieten.

— Și asta te sperie? îl întrebă Terrasini.

— Pe mine?! se încruntă Maurili. Nu mă sperie deloc! Dacă materialul e bun, se poate face orice.

— Nu-ți face griji pentru asta, adăugă Sorbi.

— E în ordine... Și cu plata cum facem?

— Ca de obicei, îi garantă Sorbi, vorbind cu jumătate de gură, ca de fiecare dată cînd era vorba de bani. Zece milioane de număr.

— Păi, făcu Maurili, sînt treburi delicate. Cu asta îți pui pielea la bătaie. Trebuie să urcăm un pic. Să zicem... dublu.

Se ridică brusc și se îndreptă către Carrisi:

— Îmi dai și mie o havană? Miros bine.

— Mmda, mîrîi americanul.

Deschise porttțigaretul de argint și-i făcu semn să ia una.

— E în ordine, dublu, zise răspicat Terrasini.

Maurili trase un fum din havană și suflă fumul, tușind:

— Cînd începem?

Terrasini își lăsă capul pe spătarul fotoliului:

— Curînd, zise, curînd...

*

Portarul hotelului apăsă pe un buton și așteptă.

— Mă scuzați, domnule Cattani, dar aici, la recepție, se află avocatul Terrasini.

— Spune-i că am să cobor imediat.

Cattani își puse haina, luă un plic din sertarul mesei și coborî.

— Iată materialul, zise repede și-i înmînă plicul lui Terrasini.

— Dumneata ești fenomenal!

Cîntări plicul și-l întrebă:

— Lucruri interesante?

— Așa și așa, răspunse Cattani. Hîrtii vechi pe care le-am găsit în arhivă. Un scandal cu niște construcții în care a fost implicat și Cannito acum cîțiva ani.

— Pentru început poate merge foarte bine. Ce e? E vorba de corupție?

— Nu tocmai. E vorba de garanții date unor indivizi cu faimă proastă. Păcate mici, ca să le zicem așa.

— Ha, ha, ha! rîse Terrasini.

Îl luă de braț pe Cattani și-l scoase din hotel

— O să facem lucruri mari împreună.

Mergeau încet pe trotuar.

— Ascultă, schimbă deodată tonul avocatul, dacă vei avea cheltuieli cu treburile astea, te rog să nu te sfiești.

Era gata să-și bage mîna în buzunar.

— Nici vorbă! îl opri Cattani. N-am avut nici un fel de cheltuieli. Doar timpul ca să caut și să fotocopiez hîrtiile.

Ridică din umeri și adăugă:

— Nici dumneata n-ai vrut să accepți nimic pentru apărarea mea, îți amintești?

— Așa-i, surîse plăcut impresionat Terrasini. Între prieteni lucrurile astea nu trebuie să existe.

— Nu trebuie să existe, repetă Cattani.

Se felicită pentru că învățase perfect cum să se poarte cu vulpoii. Și cum mai învățase!

*

Era ceva mai mare decît o broșură, cu coperta roșie și cu un titlu foarte explicit: „Bîrfa". Terrasini o frunzărea cu atenție și, din cînd în cînd, un rînjet îi apărea pe figură.

La sfîrșit închise broșura, întinse brațele și privi mai bine coperta:

— Bravo Maurili! Ai făcut o treabă bună!

— Cu toată modestia, se bucură Maurili, sînt maestru în astfel de treburi. Mîine expediem o mie de exemplare. La adresele obișnuite. O să dea rezultate, fiți liniștit!

— Sînt convins!

Maurili îi ceru o țigară avocatului. După cîte spuneau prietenii lui, fuma treizeci de țigări pe zi fără să cumpere vreodată un pachet. Capodopera în materie a comis-o în ziua cînd, fiind la volanul

mașinii sale, s-a oprit la un semafor. Se apropie de el un cerșetor care-i ceru cîțiva bănuți. Maurili îi spuse că n-avea nici măcar o liră în buzunar. La rîndul lui, îl întrebă pe cerșetor dacă nu avea din întîmplare o țigară. Acesta se uită la el, văzu mașina în ce hal arăta și, plin de milă, scoase un pachet de țigări americane.

— Ia, îi zisese, ia mai multe!

Terrasini scoase din buzunar bricheta de aur și-i aprinse țigara lui Maurili.

— N-a fost deloc ușor, începu acesta să-și laude marfa. Nu m-am îndepărtat de generalități, n-am dat nume, n-am băgat cuțitul. Am făcut o treabă fină, de artist. Cine trebuie să înțeleagă, înțelege... Hă, hă!... Cine are urechi de auzit, să audă!

— Asta voiam și noi, interveni Sorbi.

Pe geamul mare al salonului se zărea blonda Ellis care, înarmată cu mănuși și foarfece, tăia trandafirii din grădină.

Maurili își muta țigara de la un capăt al gurii la celălalt. Părea că, în loc să fumeze, suge o acadea. Apoi zise:

— Cu materialul pe care mi l-ați dat, putem să mai scoatem două numere. Dar după aceea trebuie să-mi mai procurați noutăți.

— O să ai tot ce-ți trebuie, îl asigură Sorbi.

— Mmda, mormăi Maurili. Eu..., și începu să-și ciufulească părul, ...în fine, ar cam trebui să mă duc. Așa că..., strînse din ochii învăluiți într-un nor de fum, voiam să știu dacă trebuie să trec altădată pentru bănuți.

— Am pregătit tot, spuse Sorbi.

Deschise un sertar, scoase un carnet de cecuri pus într-o apărătoare de piele și-i dădu un cec.

Maurili îl băgă în buzunar fără să controleze măcar cifra.

— Atunci, pe curînd!

*

Cum ieși din parc, o luă spre colina unde se afla cimitirul de mașini. Nu se simțea nici un semn de viață.

— E cineva pe-aici? strigă Maurili.

Soarele scînteia pe carcasele ruginite. Poarta era dată la o parte. Maurili merse cîțiva pași înăuntru.

— Sînteți în vacanță? începu iar să strige. Faceți grevă?

De departe îi răspunseră lătrăturile furioase ale cîinilor care soseau în grabă. Maurili abia avu timp să sară pe ceea ce mai rămăsese dintr-o Alfa Romeo. Cu un alt salt intră în cabina unui fost camion. Platforma, cauciucurile și restul nu mai existau. Rămăsese numai cabina, cocoțată în vîrful unei grămezi de mașini distruse. Maurili remarcă ceva care-l făcu să tresară. Ce făcea oare acolo, în vîrful unui munte de vechituri, un aparat de fotografiat nou-nouț, un aparat perfect din punct de vedere tehnic și de mare performanță? De ocular era legat un teleobiectiv. Maurili privi prin el și-și dădu seama că era focalizat pe vila lui Sorbi.

Auzi voci și ieși repede din cabină. Îl văzu apropiindu-se pe bătrîn, însoțit de un bărbat. Era tînărul care îi fotografia pe musafirii lui Sorbi și numerele mașinilor lor.

— Ce dracu' cauți acolo?! strigă tînărul la el.

— Nimic, nimic, încercă Maurili să-l liniștească. M-am urcat să scap de fiare, că voiau să mă mănînce.

Crezînd că-i fiul bătrînului, continuă:

— I-am spus tatălui dumitale că am nevoie de niște piese pentru mașină.

Sări jos, făcînd ca un disc să se rostogolească.

— Treceam să văd dacă le-a găsit.

— Nu, i-o tăie scurt tînărul supărat. Ce vrei dumneata, nu se găsește. Încearcă în Calea Prenestina.

— Bine, bine, făcu Maurili retrăgîndu-se.

Nu mai știa cum să dispară.

— Am să văd ce fac acolo. Da' cred că-i mai bine să-mi iau una nouă. Ha, ha, ha!

Tînărul nu rîse. Mîngîie un cîine care venise lîngă el. Și-și notă numărul Giuliettei.

Ceva mai la vale, soarele scînteia în geamurile vilei Sorbi. Făcea ca apa din piscină să aibă reflexe orbitoare. Și arunca lumini acolo sus, în lentila teleobiectivului.

VÎNT DE FURTUNĂ

Trecuse de miezul nopții. Ultimele perechi, după ce se tot sărutaseră în mașină, plecaseră și ele. Via Appia, marea arteră a Romei antice, părea cuprinsă de un somn adînc, luminată slab de cîteva felinare. Un automobil de mare putere trecu în goană pe asfalt. Coti spre colina cu mașini vechi. Gardul dărăpănat apăru în lumina farurilor. Apoi, motorul se stinse și patru bărbați ieșiră din mașină.

Intrară în curte și, deși se mișcau cu pași ușori, cîinii se treziră. Animalele nu avură timp să se repeadă. Au fost fulgerate cu două gloanțe trase prin surdină, ca niște șuierături înfundate. Cei patru înaintau prudent, de la o grămadă de fiare vechi la alta.

În centrul grămezilor de fiare se zărea conturul unei rulote. Ușa se deschise și tînărul apăru. Deși era încă somnoros, sări la pămînt cu pistolul în mînă. O bucată de tablă zăngăni. Cei patru îl

văzură. Aproape simultan, apăsară pe trăgaci și o rafală de gloanțe îl ajunse pe tînăr.

Doi dintre agresori controlară rulota cu o lanternă. Îl găsiră pe bătrîn încă adormit. Unul dintre ei îșI apropie arma la zece centimetri de tîmplă și trase. Capul bătrînului tresări, apoi căzu la loc, fără viață.

Ceilalți doi scotoceau buzunarele tînărului, împrăștiind obiectele pe jos: portofel, țigări, brichetă. Din buzunarul din spate al pantalonilor luară o legitimație care arăta că tînărul făcea parte dintr-un grup special al Departamentului Z al serviciilor secrete.

Înainte de plecare, cei patru vărsară benzină în jurul rulotei și-i dădură foc.

*

Cînd sosi Cattani, focul era stins. Din spatele colinelor începură să se ivească zorile.

Îl trezise telefonul lui Ferretti. Iar acum se învîrtea în jurul grămezii de cenușă fumegîndă. Mai erau și pompierii, cu nasul și gura protejate de măști. Tabla înroșită emana un miros acru. Mașinile pompierilor și cele ale poliției aveau semnalizatoarele aprinse. În lumina lor roșietică, oamenii păreau că se mișcă fără să atingă pămîntul.

De undeva din umbră, apăru Ferretti. Se propie de Cattani:

— Pusesem un om aici. Un agent din grupul meu pentru a supraveghea vila lui Sorbi.

Arătă cu capul spre poalele colinei, unde începea să se zărească profilul elegant al vilei.

— L-au omorît. Ca și pe bătrînul care se ocupa de depozit. O să spunem că a fost o răfuială a

lumii interlope, socoteli între hoții de mașini. Problema e însă Cannito. O să trebuiască să-l văd mîine dimineață. Firește, n-avea habar de agentul care-i spiona. O şă facă explozie.

— Așa-i, spuse Cattani îngrijorat. Acum o să înțeleagă că dumneata ești cel care ai vrut să-l bagi la apă.

— Mmda! E mai bine să joc cu cărțile pe față. Nu mai pot să mă prefac.

Ferretti își sprijini o mînă pe umărul lui Cattani și, cu un aer grav, continuă:

— Am ajuns la încheierea socotelilor. Dacă-mi las pielea, trebuie ca dumneata să preiei totul. Ascultă-mă bine! În depozitul de electrocasnice am ascuns niște documente ce-l pot distruge pe Cannito. Nu le-am folosit încă pentru că speram să strîng material și împotriva Asociației lui Laudeo. Dar acum nu mai e timp.

Cu mîinile în buzunare, se îndreptă spre mașina sa. Dar, după cîțiva pași, se întoarse:

— Cattani, îi șopti, trebuie neapărat ca astăzi să păstrăm legătura. Trebuie să am posibilitatea să te chem în orice moment.

— Bine, am să stau acasă să-ți aștept telefonul.

*

Ferretti se duse la birou dis-de-dimineață. Deschise seiful din perete și scoase de acolo niște documente. Făcu să dispară cîteva pagini în mașina specială de distrus documente. Altele le băgă într-un plic și le puse în servieta sa. Lucra cu calm. Știa că-l așteaptă o luptă grea. Dar se străduia să fie rece și precis. Revăzu iute în minte ce avéa de

făcut. În acel moment intră secretara să-l anunțe că șeful voia să-l vadă imediat.

Cannito fierbea de mînie. Nici nu apucase Ferretti să închidă bine ușa, că și sări la el, ca turbat:

— Cine ți-a dat voie să pui sub observație vila lui Sorbi? Sper că ai motive îndreptățite pentru această inițiativă necugetată.

— Am niște motive foarte întemeiate, replică Ferretti cu fermitate.

— Și aș putea să le aflu?

— Nu!

— Așa?

Cannito se ridicase în picioare. Se sprijinea cu mîinile de birou, cu bustul aplecat înainte, ca un cîine legat care vrea să se repeadă.

— Va să zică, nu trebuie să știu ce faci. Dar asta e intolerabil!

Pe masă era un exemplar din publicația tipărită de Maurili, cu primele învinuiri la adresa lui Cannito. Șeful Departamentului Z o luă și, vînturînd-o în aer, adăugă:

— Trebuie să presupun atunci că tu ești inspiratorul acestor infamii.

Cannito dădu ocol biroului. Era livid la față. Se apropie amenințător de Ferretti:

— Noi doi n-am vorbit niciodată clar, scrîșni el. Mi s-a părut că nu era necesar. Dar, în mod evident, te-am apreciat prost.

— Fără îndoială!

— Bine. Nu-ți mai rămîne atunci decît o singură cale: demisia.

Cannito îl fixa drept în ochi, la nu mai mult de treizeci de centimetri de el.

— Îți permit să pleci în mod onorabil. Dacă refuzi, deschid o anchetă asupra purtării tale.

Ferretti îi susținu privirea și răspunse, ca o sfidare:

— Nu am nici cea mai mică intenție să plec. Deschide ancheta. Dacă-ți convine!

Cannito îi aruncă o privire piezișă, ca pentru a cîntări ce avea acela în minte, apoi reveni la biroul său.

— Nu mai avem ce ne spune!

— Asta-i și părerea mea, făcu Ferretti îndreptîndu-se spre ușă.

Cannito îl rechemă:

— Gîndește-te bine!

— Gîndește-te dumneata la tot ce-ai făcut în ultimii ani...

Cum ajunse în biroul său, Ferretti formă numărul lui Cattani. Îl puse la curent cu discuția avută cu șeful:

— Lucrurile pot să se precipite dintr-un moment în altul. Rămîi în continuare acasă.

— Am o treabă, răspunse Cattani. Dar pot s-o amîn.

— Nu. Nu are importanță. Dă-mi numărul de telefon unde te pot găsi. Dacă e nevoie, te sun. Cum? Cinci, șapte, n-am înțeles ultima cifră. Nouă? La revedere!

Și Cannito, de îndată ce rămase singur, dădu repede un telefon. În timp ce forma numărul, își dădu seama că mîna îi tremura. După accesul de furie din timpul întîlnirii cu Ferretti, se simțea acum epuizat și descumpănit.

— Trebuie să ne vedem, îi spuse lui Laudeo la telefon. Situația e foarte gravă. Nu, n-a încercat deloc să se scuze. Ba chiar avea un aer oarecum amenințător. De necrezut!

*

Se lăsase seara și Ferretti aștepta în anticameră de aproape două ore. Se gîndise să joace o carte riscantă: Să-l pună la curent pe acel om politic care avea legături cu serviciile secrete. Era însă o persoană cvasinecunoscută, față de el însuși trebuia s-o recunoască. Nu știa nici măcar dacă făcea parte din Asociația lui Laudeo. S-ar fi putut prea bine. Dar în lumea lui, unde raporturile erau vagi și schimbătoare, nu puteai fi niciodată sigur de ceva.

În timp ce aștepta, Ferretti se convinse că nu avea altă alternativă. Numai dacă reușea să denunțe la un nivel înalt crimele lui Cannito putea spera că va scăpa cu bine. Dar nu avea mult timp la dispoziție. Dacă rata ocazia, era pierdut, deoarece știa foarte bine ce mașinații punea acum la cale Cannito.

Se uită la ceas. Șapte. Secretarul particular al omului politic ieși din biroul său.

— Tocmai acum a telefonat excelența sa. Este reținut la Senat pentru niște treburi. Așa că nu mai revine în seara aceasta. Dacă vreți, vă pot fixa o întrevedere pentru mîine. Sau în zilele următoare.

Dar Ferretti nu mai ascultă ultimele cuvinte. Împinse ușa grea, cu geamuri, care dădea în hol și ieși.

În vreme ce Ferretti aștepta în anticameră, Cattani se afla cu Olga la o casă de mode din preajma Pieței Spaniei. Contesa își alegea niște

rochii și, din cînd în cînd, dispărea cu directoarea în spatele unei uși, ca să le încerce. Apoi ieșea s-o vadă și Cattani să-și dea cu părerea.

— Încîntător!

— Dar îți plac chiar toate?! surîse Olga.

— Probabil că din cauza ta. Tu le faci să fie frumoase.

Contesa dispăru din nou, urmată de directoare, în brațe cu o grămadă de rochii. Era atît de fericită, încît ar fi vrut să cumpere tot magazinul, cu directoare cu tot...

Cattani era neliniștit. Privea distrat rochiile aliniate, strălucind în lumina difuză a aplicelor. Lîngă intrare se afla casiera, care vorbea acum la telefon. Cînd închise, Cattani îi spuse:

— Am dat numărul de telefon de aici unui prieten. Dacă mă cheamă, vă rog să mă anunțați imediat.

Trecură cîteva secunde și telefonul sună. Era pentru el.

— Trebuie să ne vedem imediat! îi spuse Ferretti. Vino la mine acasă. Da, da, imediat!

Olga apăru îmbrăcată într-o rochie lungă de seară, strînsă pe corp. Pășea încet, dorind să-i fie admirată eleganța. Se juca de-a manechinul.

— Cum ți se pare? întrebă. Dar unde ești?

— Domnul Cattani, o informă casiera, a primit un telefon și a ieșit în fugă. Vă roagă să-l scuzați.

— Uf! dădu din cap Olga.

Apoi, adresîndu-i-se directoarei, adăugă:

— Întotdeauna cu treburi urgente! De acum trebuie să mă resemnez: Ori îl accept așa, ori nimic.

— Mai bine acceptați-l așa, contesă, surîse malițios directoarea și începu să așeze rochiile la

locul lor, știind că astăzi contesa nu va mai cumpăra mare lucru.

*

Pentru prima oară, lui Ferretti i se făcu frică de-a binelea. Înscriindu-se în traficul de seară, își dădu seama că nu mai are calmul de altădată. Strîngea volanul cu mîinile și începu să transpire. Capul îi fierbea de gînduri: Unde greșise? Ce anume neglijase? Cîte posibilități de a se salva mai avea acum?

Drumul începuse să urce pe pantele colinei Aventino. De departe, fără să se facă remarcat, un Range Rover albastru urmărea mașina lui Ferretti. Acesta străbătu o piață, ajunse la o biserică cu intrarea formată din coloane și se opri. Chiar în fața bisericii era poarta de fier de la intrarea locuinței sale. Strada era aproape pustie. Ceva mai încolo, sub palida lumină a felinarelor, se jucau cîțiva copii. Seara era plină de strigătele lor voioase.

Ferretti își parcase mașina. Acum pășea nehotărît. Mai avea zece metri pînă la intrare. Mecanic, își căuta cheia de la intrare printre celelalte prinse de portchei. Mașina albastră parcusese cu prudență ultima porțiune de drum. Dintr-o dată se ivi. Se apropia de biserică. Înainta cu farurile aprinse. Brusc, motorul începu să sforăie. Mașina țîșni ca un fulger, cu un zgomot asurzitor. Ferretti se întoarse instinctiv și o văzu la cinci metri de el. Venea peste el! Încercă să fugă pe trotuar, dar automobilul vră, sări pe trotuar și-l răsturnă. Lovitura violentă îl azvîrli pe Ferretti în zid. Căzu apoi pe trotuar și roata din spate trecu peste el, lăsîndu-l fără viață, la un metru de intrare, cu bra-

țele desfăcute și legătura de chei în mijlocul străzii...

Cînd ajunse Cattani, în jurul celui ucis se adunase un mic grup de oameni înspăimîntați. Comisarul înțelese imediat. Își făcu loc printre ei și-l văzu pe Ferretti întins pe trotuar. I se păru că, în ciuda îngrozitoarei traume, avea acum o mină senină, ca și cînd el ar fi fost învingătorul.

*

Depozitul de electrocasnice avea o a doua intrare, la care se ajungea printr-o străduță întunecoasă. Cattani băgă, prudent, cheia în broască și blocă ușa pe dinăuntru cu o barcă de fier. Ferretti nu-i explicase unde ascunsese documentele, așa că trebuia să răscolească peste tot și asta cerea timp și liniște.

Într-un colț era o cabină mică din lemn, biroul contabilității depozitului. Aici se aflau două telefoane, un fotoliu și un dulap metalic, închis cu cheia. Cattani hotărî să înceapă cu el. Dar nu știa cum să-l deschidă. Încercă cu un briceag, dar degeaba. După ce se mai gîndi puțin, încercă cu cheia de la intrare. Se potrivea perfect. Dulapul se deschise, dar nu conținea decît broșuri pentru mașini de spălat și televizore. Cattani nu reuși să-și stăpînească dezamăgirea. Cercetă cu mîna toate colțurile sertarelor și, la un moment dat, i se păru că a găsit ceva. Dăduse peste un obiect minuscul, lipit de fundul sertarului cu o bandă adezivă. Îl luă. Era o cheie mică, asemănătoare celor folosite la valize.

Cattani o ținu în palmă, încercînd să ghicească broasca la care se potrivea. Pentru birou era prea mică. Alte dulapuri nu erau. Ieși din cabină și se trezi în fața unui frigider vechi, cu ușa bombată. Văzu că pe mîner era o mică broască. Băgă cheia și aceasta se potrivi perfect. Rafturile din interiorul frigiderului erau pline cu dosare gri, burdușite cu documente. Totul era într-o ordine perfectă. Cattani se așeză într-un genunchi, ca un semn de admirație în fața acelei comori, adunată de un prieten care plătise cu viața. Acum, el era cel care trebuia să-l răzbune tocmai cu ajutorul acestui material. Știa însă că această comoară cu cît se va dovedi mai importantă, cu atît va aduna în jurul ei mai mult sînge. Asta e soarta comorilor!

Începu de sus. Luă toate dosarele puse pe primul raft și le duse în cabină. Se așeză și începu să le treacă în revistă, filă cu filă, fișă cu fișă. Împărțea documentele în două. Lucra încet, cu scrupulozitate. Orice zgomot, cît de mic, îl făcea să tresară. Uneori i se părea că aude pași. Se oprea, tresărind, și apuca pistolul pe care-l ținea lîngă el, pe birou. Tensiunea făcea ca oboseala și somnul să-i dispară. Așa lucră toată noaptea, cu capul vîrît în hîrtii. La sfîrșit, căută o cutie, o umplu cu grămada cea mare de documente, îi lipi capacul cu o bandă adezivă. Luă apoi grămada mai mică de hîrtii și o puse într-altă cutie.

Înainte de a pleca, încuie frigiderul, așeză cheia la loc în sertar, încuie și dulapul apoi ieși cu cele două cutii. Prima licărire a zorilor se pierdea în lumina becurilor. Acest amestec luminos avea ceva dezolant în el, ceva ce-l făcu să-și amintească de Sicilia.

Cattani așeză sub scaunul din spate ale mașinii cutia cea mare, iar pe scaunul de lîngă el pe cea mai mică. Străzile erau pustii și tăcute. O luă de-a lungul Tibrului. Fluviul lucea palid în lumina de început a dimineții. Zări un camion oprit într-un colț de stradă. Înghițea saci cu gunoaie și îi zdrobea. Se opri în spatele lui, scoase cutia cea mare din mașină și le făcu semn gunoierilor că vrea să scape de ea. O băgă înăuntru, văzu cum o prind paletele și cum dispare printre celelalte murdării.

*

Cannito intră fără să bată la ușă în camera lui Cattani:

— Du-mă cu mașina ta la înmormîntarea lui Ferretti!

Chipul șefului Departamentului Z purta acum masca emoției.

— Sînt profund întristat, îi spuse lui Cattani urcîndu-se în mașină. Povestea asta m-a răvășit cu totul.

Cattani conducea în tăcere. Circulația era intensă, iar el trebuia să facă slalom printre mașini ca să poată înainta mai repede.

Cannito îi puse mîna pe braț, spre a-l face atent:

— Dragă Corrado, dincolo de durerea pentru soarta nefericită a lui Ferretti, trebuie să-ți spun că omul mă dezamăgise profund. Da. Devenise suspicios, ascuns. În ultima vreme mă evita. Pe mine?! Se poate? Eu îl ajutasem să înainteze în meserie și el astfel mă răsplătea?! Te rog să mă crezi că m-a întristat foarte mult. Mi-e teamă chiar că s-a lăsat corupt.

— Nu-l cunoșteam foarte bine, spuse cu răceală Cattani.

— A, un om de primă mărime. Aș fi pus mîna în foc pentru el. Și în schimb... Uneori cei mai buni se dovedesc a fi cei mai răi, zise Cannito scoțînd un oftat. Acum e mort. Cine poate spune dacă mașina a dat peste el din întîmplare sau intenționat?! Oricum, un scandal n-ar folosi nimănui.

Luă o atitudine mai destinsă:

— Hai să nu ne mai gîndim la asta!

Îl bătu pe Cattani pe picior și-l întrebă:

— Continui să te vezi cu Terrasini, da?

— Din cînd în cînd.

— Trebuie să-l vezi mai des, îi sugeră șeful Departamentului Z, cu un zîmbet sarcastic. Ciudat individ, avocatul ăsta. Și-a vîrît în cap niște idei cam aiurea. Nu știu unde vor să ajungă, el și bivolul ăla americano-sicilian.

— Dumneavoastră îl cunoașteți mai bine, remarcă comisarul încercînd să-și ascundă ironia.

— Ehei! Alte vremuri, Corrado dragă! Altădată îl cunoșteam. Dar vîntul se schimbă.

Și-și învîrti mîna ca o morișcă. Se posomorîse brusc și fixa drumul din fața lui.

— Vîntul care bate acum e un vînt rău. Aduce numai furtună! continuă îngîndurat.

RĂZBOI PE FAȚĂ

Ghemuită în fotoliu, cu mîinile pe genunchi, Else îl asculta. La vederea lui avusese o strîngere de inimă. În sinea ei îl dezaproba. N-avea dreptul să apară așa, din cînd în cînd, ca să-i deschidă vechile răni. De aceea, acum, în căsuța ei din Evian, încerca să mențină o anumită distanță. Ca și cum bărbatul acela ar fi reprezentat un pericol de care trebuia să se păzească.

— Mi-e frică, Else! îi spunea Cattani. De fiecare dată cînd mi-e treamă, îmi aduc aminte de vremea cînd stăteam la Avellino și a fost cutremur. Totul se zdruncina, iar zidurile casei se crăpaseră. Noi am fugit afară, în ploaie. Tu m-ai luat de braț și eu m-am simțit mai liniștit.

Ce vrea să zică? se întreba ea, ce vrea să-mi spună cu asta?

— Acum, am același fel de frică. O frică viscerală. Întinse o mînă și o prinse de braț. Numai tu mă poți ajuta!

Else rămase uluită:

— Dar ce pot eu să fac?

— Ești singurul om în care am orbește încredere. Numai ție pot să-ți povestesc tot. Amintirea Paolei o să ne țină pe veci legați...

Acum era rîndul Elsei să-i potolească entuziasmul.

— Nu știu, oftă ea, sînt atîtea neînțelegeri între noi!

În sinea ei însă, îi dădea dreptate. Ar fi vrut să-i spună că era absurd să stea departe unul de altul. Dar nu îndrăznea. Îi era frică să nu aibă o nouă deziluzie.

Corrado se așeză mai bine în fotoliu. Numai cînd a murit fetița l-a mai văzut atît de deprimat și răvășit. O irita puțin lucrul ăsta.

— Duc o luptă disperată, continuă el. Sînt singur. Ultimul prieten care-mi rămăsese a fost ucis acum cîteva zile...

Else îl întrebă alarmată:

— Și tu ești în pericol?

Cattani se uita la ea. Simți cum i se face dor de pistruii ei de pe nas. Purta o pereche de cercei cu perle, care o făceau și mai grațioasă. O privi cu o imensă duioșie. Apoi, mutîndu-și privirea, spuse:

— Da, sînt în pericol.

Deschise servietă și scoase o cutie.

— De aceea vreau să-ți încredințez niște documente importante. Dacă mi se întîmplă ceva, le trimiți la adresele din plicul acesta.

— Oh, Doamne! scînci acoperindu-și fața cu mîinile. Ce se întîmplă, Corrado?

— Fii cuminte! Important este ca nimeni să nu te bănuiască. Dacă cineva te întreabă, răspunzi că nu m-ai mai văzut după moartea Paolei. Să nu mă

suni niciodată. Am să te caut eu. Spune chiar că nu vrei să mă mai vezi, că mă urăști pentru că ai aflat că sînt cu altă femeie.

Else își puse pe genunchi cutia cu documente.

— Dar chiar există o altă femeie? zise strîngînd cutia în mîini.

— Ce importanță poate să aibă?! Face parte din jocul cu moartea în care am intrat. Din această perspectivă, nimic nu mai are importanță!

— Nimic mai mult?!

Ochii limpezi ai Elsei avură o tresărire de neliniște.

— Nimic mai mult, oftă el, privindu-i cu tristețe mîinile încleștate pe cutie.

*

Nu mai avea încredere să-l primească pe Terrasini la hotel. Îi dădu o întîlnire pe autostrada spre Napoli, într-un loc rezervat opririlor de urgență.

Terrasini era deja acolo. Cattani se apropie de mașina lui și-i dădu pe fereastră un plic mare. Conținea numai o mică parte din materialul încredințat nevesti-sii.

— Lucruri bune? se informă avocatul.

Deschise fermoarul unei mape din piele și băgă plicul înăuntru.

Cattani dădu din cap.

— Dinamită! „A se manevra cu atenție!"

Un fulger de perfidie străbătu privirea șireată a avocatului.

— Bun. Despre ce e vorba?

Cattani opri motorul și trecu pe scaunul de alături. Terrasini aștepta cu brațele sprijinite de portieră.

— De data asta ai un nume și un prenume. Documentele sînt împărțite în două. În prima parte e vorba de o afacere uriașă de acum cîțiva ani. S-a încheiat cu sprijinul lui Cannito. Aici sînt probele. Nimeni n-a știut ceva vreodată. Dar Cannito a fost probabil șantajat și și-a lăsat postul.

— Și în partea a doua?

— Se referă la numirea lui Cannito ca șef al Departamentului Z. Documentele vorbesc clar. A fost impus de asociația lui Laudeo.

Cattani privi în jur, agitat.

— Mai e vorba și de un trafic de arme. Cannito e băgat pînă în gît. Cota parte i se varsă într-o bancă elvețiană.

— Drace! exclamă Terrasini. Și cum de ai pus mîna pe tot pachetul ăsta?! Ești un diavol!

Cattani făcu un gest vag cu mîna:

— Am prieteni în poliție și mulți îl detestă pe Cannito.

— Înțeleg.

Terrasini se scărpină în barbă.

— Și dumneata de ce o faci?

— Am motivele mele.

Apoi, ca pentru a se jusitifica:

— Relațiile mele cu Cannito sînt foarte proaste. În schimb, cu dumneata sînt foarte bune.

Terrasini își țuguie buzele. Aduceau cu un cioc de rață.

— Foarte bine. Ești tînăr. Știu cît cîștigă un comisar de poliție.

Scoase din mapă un plic și i-l dădu, spunînd:

— Aici e un mic acont ca să te distrezi puțin. Dacă-ți mai trebuie, îmi spui. Mă bucur c-ai început să înțelegi ce vreau de la dumneata. Pe curînd!

Îi făcu cu ochiul și dădu drumul la motor.

Cattani se uită o clipă la plicul plin de bancnote și-l băgă apoi în cutia de bord. Se întoarse în oraș. Soarele de iulie ardea cu putere. Cu greu găsi un loc de parcare pentru mașină pe lîngă biserica Santa Maria Maggiore. Luă plicul și se îndreptă către biserică. Fațada grandioasă era acum și mai solemnă în lumina orbitoare a soarelui.

Urcă scara. Rămase un moment pe pragul imensului portic. Apoi se îndreptă spre naosul din dreapta. În fața unui confesional, o bătrînică cu văl pe cap stătea în genunchi. O așteptă să termine. Cînd o văzu că-și face semnul crucii și se ridică, îi luă repede locul. De după ferăstruică, auzi vocea ușor plictisită a unui preot care începu:

— În numele Tatălui și al Fiului...

— Părinte, îl întrerupse brusc Cattani, nu vreau să mă spovedesc. N-am vreme. Vă las un plic cu bani. Ajutați-i pe cei ce au nevoie.

O clipă perplex, preotul ieși din confesional.

— Așteptați! îi strigă.

Dar Cattani părăsise răcoarea bisericii și se afunda din nou în canicula străzii.

Preotul se închină cu gesturi largi de parcă ar fi asistat la un miracol.

*

— Fiuuu! He, he, cu asta o să avem de ce să rîdem!

Maurili răsfoia hîrtiile date de Terrasini.

— Treabă puternică. Ha, ha, ha!

Cu cît citea, cu atît se strîmba mai tare de rîs.

— Gîndiți-vă la mutra lui Cannito cînd o să le vadă publicate. Ha, ha, ha!

Aruncă documentele pe masă. Luă sticla cu șampanie din frapieră și-și vărsă într-o cupă, umplînd-o pînă la margine.

— Știți ce am remarcat? îl întrebă pe Sorbi. Hîrtiile aste sînt scrise cu picioarele. O fi tot șeful ăla de post promovat agent secret. De acolo vin, nu-i așa?

— Asta nu-i treaba dumitale! i-o tăie Terrașini. Nu te privește de unde vin!

— Vai de mine! Ziceam și eu așa.

Maurili își termină cupa de șampanie. Și-o umplu din nou, luă marginea cămășii desfăcute în față și începu să-și facă vînt.

— Ce căldură, oameni buni! Bun, atunci ce facem cu asta?

— O altă broșură! zise Terrasini. Pui fotografia lui Cannito pe copertă și o banderolă în care să anunți că vor urma alte dezvăluiri senzaționale.

— Ha, ha, ha! Vreți să-l fierbeți la foc mic, rînjii Maurili. Numai o înștiințare. Lăsați pe mine că sînt maestru în astfel de treburi, chicoti, scărpinîndu-se în cap. Fir-ar să fie! exclamă el cu regret. Aveam stofă. Puteam să fiu un mare ziarist. Și, în schimb, fac prostii d'astea!

Terrasini nu se înduioșă de eșecul în viață al lui Maurili. Îi spuse numai:

— Suficient cinci sute de exemplare, de data asta. Și să fii gata pentru următorul!

— La ordin, făcu Maurili salutînd cu brațul ridicat.

Începea să se simtă ușor amețit.

— Mă supun, cum a zis Garibaldi. Numai că acum o să trebuiască să mă duceți acasă, pen'că mașina mi s-a stricat chiar aici, în față. Fir-ar să fie, o să trebuie să-mi iau una nouă.

— I-am spus șoferului, îl anunță Sorbi cu răceală.

Bancherul se apropie de ușa mare de sticlă.

— Dumneata ești de acord cu ideea de a-i ataca?

— Carrisi vrea asta, răspunse Terrasini îngîndurat. Trebuie să-i facem pe plac.

— Mmda! Să sperăm că nu se vor ivi obstacole pentru a încheia afacerea.

Sorbi murea să încheie afacerea cît mai repede. Orice posibilitate de a întîrzia acordul îl făcea să sufere, de parcă ar fi fost jupuit de viu.

— Poate că n-a fost bine să dezlănțui un asemenea război. Puteam să propunem un procentaj mai scăzut și ei ar fi acceptat.

*

Fotografia lui Cannito era veche de cîțiva ani. Îl arăta cu o figură șireată, doi ochi de pasăre răpitoare, puțin holbați din cauza flash-ului. Imaginea, găsită cine știe pe unde, stătea acum pe coperta broșurii „Bîrfa".

— Uite la ce-am ajuns! urlă Cannito aruncînd ziarul pe masa de pe terasă. Astea sînt urmările trădării lui Ferretti.

Era leoarcă de sudoare. Își șterse gîtul cu batista. Își îndreptă un deget spre Laudeo, care stătea tăcut și spuse cu un ton poruncitor:

— Povestea asta trebuie să se termine! Și imediat!

— Am să fac tot posibilul, răspunse Laudeo cu jumătate de gură.

— Ba chiar imposibilul! începu iar Cannito să se agite, fluturîndu-și batista ca pe un steag. Ba chiar imposibilul, pentru că, dacă eu pățesc ceva, o s-o pățiți cu toții!

Pășea încoace și încolo, ca un leu în capcană. Din cînd în cînd mai făcea un semn de aprobare cu capul, ca și cum ar fi vrut să sublinieze cîte o idee belicoasă ce-i venise în minte.

— O să ne scufundăm cu toții, nu-ți face iluzii. Sîntem în aceeași barcă... aceeași plută... a Meduzei...

— Hai, hai, zise Laudeo, să ne păstrăm calmul! Altfel, riscăm să le facem jocul.

Cannito își șterse fruntea:

— Canaliile!! scrîșni respirînd cu greutate. Eu n-am trădat niciodată, i se adresă lui Laudeo, de parcă se și simțea părăsit de toți. Adu-ți aminte. Am acționat întotdeauna pentru binele tuturor. De aceea trebuie să faci ceva, dragă! Următorul număr nu trebuie să apară. Cu orice preț!

Așezat pe fotoliul din răchită, cu coatele sprijinite pe brațele acestuia și mîinile încrucișate, Laudeo semăna cu un sfinx.

— Cred că știu cui s-au adresat pentru treaba asta. Am să vorbesc cu el.

— Perfect!

Cannito părea ceva mai liniștit.

— Întreaga rețea a Asociației trebuie pusă în mișcare ca să oprească treaba asta murdară!

— Fii pe pace, numărul viitor n-o să mai apară.

Părul îi era alb, fața și mîinile tot albe. Reflexele soarelui îl făceau să pară, sub umbrelă, și mai diafan, și mai ireal.

Cannito se așeză și el:

— Nu-i vorba numai de ziariști. Mai sînt și deputații, senatorii. Și sînt de aceeași teapă cu ziariștii. La fel de servili. Aș putea să-l hotărăsc pe unul să facă o interpelare în parlament. Numai să insinueze ceva despre felul în care Terrasini și prietenii lui au obținut terenurile în Sicilia.

— Nu știu dacă e bine să faci așa ceva, interveni Laudeo.

— Vrei să-i cruți, începu iar să se înfierbînte Cannito. Terrasini a trădat și trebuie să plătească!

— Poate că a fost nevoit să-i facă voia lui Carrisi. Legăturile sale cu Statele Unite sînt poate mai solide decît cele pe care le are cu noi.

— Nu-mi pasă! urlă Cannito. Trebuie să se tîrască la picioarele noastre năpîrcile astea! Și băutorul ăla de Coca-Cola... Ce știe el despre Italia, despre Europa?!

*

Orchestra cînta. *Papa don't preech*, marele succes al Madonnei. Pe ringul de dans colorat al night-clubului oamenii păreau secționați de luminile intermitente. Între reflectoarele care se stingeau și cele care se aprindeau era o fracțiune de secundă. O cortină imperceptibilă de întuneric care-i transforma pe dansatori în marionete, cu mișcări sincopate.

De pe ring se desprinse un bărbat durduliu. Ținea de mînă o brunetă cu părul lung și fusta redusă la minima expresie. Se apropie de bar, rămînînd cu ochii căscați la vederea lui Laudeo, sprijinit de tejghea, cu un pahar în mînă.

— Dom'le profesor, nu credeam că frecventați localuri de-astea!

Purta o geacă lucitoare, cămașa descheiată pînă la brîu, iar pe cap o pălărie neagră. Deși încerca să nu se vadă, prezența lui Laudeo îl făcuse nervos.

— După cum vezi, și mie îmi plac locuri de-astea, replică profesorul, făcîndu-i un gest cu capul. Am să-ți spun ceva.

— Aș cam avea treabă acum, arătă celălalt către fată.

Ea, ca și cum ar fi fost prezentată, crezu că trebuie să salute și-și înclină capul într-o parte, cu un surîs fandosit.

— Nu durează mult, spuse Laudeo pe un ton care nu admitea replică. Numai cîteva minute.

— Bine, vin atunci, șovăi Maurili.

O mîngîie pe fată pe păr și-i spuse:

— Așteaptă-mă aici, drăguțo, fii bună! Mă întorc imediat.

Laudeo arătă ieșirea cu un semn din cap. Cînd ajunseră afară, profesorul intră imediat în subiect:

— Cine i-a dat treaba aia lui Terrasini?

Maurili păru căzut din nori.

— Asta chiar nu știu! Și nici măcar nu vreau s-o știu. N-am nevoie de belele! Fac numai ceea ce mi se cere.

— Maurili, Maurili, îl certă Laudeo. Cînd am înțeles că era vorba de dumneata, am avut o mare deziluzie. Un om inteligent să se bage în cîrd cu ticăloșii ăia? Cum se poate? Asociația mea e gata să te primească cu brațele deschise. Îmi dădeai doar un telefon, nu-i așa?

Își scoase ochelarii și-i curăță cu batista.

— Cît îți dau?

— Douăzeci pe număr...

— Păi e o nimica toată! Dumneata ești un ziarist de talent. Lasă-ncolo prostiile astea. Pot să-ți dau pe mînă o stație de televiziune, ai putea să cîștigi cel puțin dublu față de ce-ți dau zdrențăroșii ăia.

— Ar fi bine, dom'le profesor. Da' cum să fac?! Există o înțelegere...

Laudeo își pipăi batista brodată din buzunarul de la piept.

— Înțeleg, dar putem găsi un aranjament.

Cu un aer nefericit, Maurili își luă pălăria neagră de pe cap și-și trecu mîna prin părul creț.

— Și cine vorbește cu ăia? Dumneavoastră?

— Nu face pe naivul, îi spuse Laudeo dîndu-i un cot între coaste.

Maurili începu să transpire din belșug. Își făcea vînt cu pălăria.

— Nu e vorba de naivitate, oftă. Mie mi-e tot una. Tot aia-i dacă-mi dați dumneavoastră bani sau ceilalți. Da' lucrul important e siguranța. N-aș vrea să-mi dau suflarea de pe urmă.

— Siguranță? Și cu ăia vrei să spui că ai siguranță? Ha, ha, ha! Dumneata știi doar că numai noi ți-o putem garanta. Laudeo îl bătu pe Maurili

pe burtă, ca și cum ar fi vrut să încheie o înțelegere.

— Ține-mă la curent cu tot ce fac. Și te sfătuiesc să nu mai faci greșeli.

Maurili închise ochii. Se simțea ca un bob de grîu între două pietre de moară.

— Voi vă războiți și eu sînt la mijloc.

Își îndesă pălăria pe cap, ca și cînd ar fi vrut să se facă nevăzut.

*

Se auzea numai cîntecul păsărelelor. La umbra copacilor domnea o liniște de neînchipuit pentru cine-și petrece zilele în infernul unui oraș.

Soția lui Cannito apăru iute, ca o vrăbiuță și se așează la masă, lîngă soțul ei și Cattani.

— Am pus masa afară pentru că e bine să te bucuri de aer, ciripi mîngîindu-și soțul. Sînt fericită, Sebastiano! Te văd atît de mulțumit, de încîntat.

— Păi, cum nu? zîmbi el. E atît de bine aici. Cu tine, cu Corrado.

Cattani luase sticla cu vin și voia să umple paharele.

— Stai, îl opri Cannito. Aduc alt vin. Ăsta nu merge.

— N-are importanță, răspunse Cattani. Oricum, eu nu mă pricep la vinuri.

Dar Cannito nu putut fi convins:

— Nu, nu. Trebuie să onorăm mîncărurile făcute de soția mea. Mă duc să iau o altă sticlă.

Nevastă-sa îl urmări cu privirea. Pe chip îi apăru un aer mîhnit. Se apropie de urechea lui Cattani și i se plînse:

— Ai văzut revista aceea josnică? Cu fotografia și amenințările?

— Da, am văzut un exemplar.

Comisarul își făcea de lucru cu furculița.

— E groaznic! îi șopti ea. Sînt niște hiene, n-au pic de inimă.

— Soțul dumneavoastră are mulți dușmani.

— Știu, știu. Și tocmai de aceea te rog pe dumneata.

Își puse mîna mică și osoasă pe mîna lui Cattani.

— Fii lîngă el, apără-l! Sebastiano nu mi-a spus nimic, dar eu cred că te-a invitat aici ca să-ți vorbească de acest lucru. Ca un prieten, între patru ochi.

Păsările făcuseră ca din copaci să cadă cîteva crenguțe uscate. Cattani le luă de pe masă. Nu era în largul lui și acum nu mai avea nici chef să mănînce. Femeia aceasta începea chiar să-l enerveze. Să fie oare posibil să-și fi petrecut toată viața lîngă un bărbat din care să nu fi înțeles nimic?

— Dar eu n-am puterea să intervin. Ce pot face eu?!

Cannito revenea cu o altă sticlă de vin. Prinsese ultimele cuvinte și replică imediat:

— Poți să faci multe! Nu te subevalua!

Soția lui căpătase expresia unui copil prins la borcanul de dulceață. Încercă să se explice:

— Iartă-mă, Sebastiano, poate n-ar fi trebuit. Mi-am permis să vorbesc cu Corrado despre această poveste urîtă.

— Ai făcut foarte bine, draga mea. Eu n-am secrete față de Corrado.

Cattani ridică brusc capul:

— Bine, vreți un ajutor, un sfat. Și eu îl am!

Se uita drept în ochii lui Cannito care părea uimit și ușor tulburat de acea atitudine fermă a comisarului.

— Există o cale sigură pentru a evita orice formă de șantaj.

Cannito înghiți în sec:

— Și care ar fi această cale?

Vocea lui Cattani deveni o șoaptă, dar în urechile lui Cannito ea răsună ca un tunet:

— Părăsiți-vă slujba! Dați-vă demisia!

Șeful Departamentului Z scăpă furculița din mînă. Puse mîna la ureche, ca și cum n-ar fi auzit bine:

— Eu să plec?! Să-mi arunc la coș cariera pentru cîțiva șantajiști ticăloși?! Ce tot spui?!

— Acesta e sfatul meu. Vă poate salva viața, poate să evite ca treburi nu prea onorabile să devină publice, vă poate garanta liniștea familiei.

— Cum adică?! Crezi că ăia sînt în stare să mă distrugă?! Crezi că mi-e frică, așa-i?!

Chipul lui Cattani se înăspri. Își plimbă încruntat privirea de-a lungul mesei și spuse:

— Ați putea evita ca numele să vă apară în ziare. Ați putea începe o viață mai retrasă, mai senină.

Soția lui Cannito izbucni în plîns.

— O, Doamne, nu-l cunoști pe Sebastiano! Nu poate trăi fără munca lui. Mă adoră, dar fără munca lui ar fi un om mort. Te rog, nu mai insista. Dacă ai știi de cîte ori l-am rugat și eu să lase tot și nici n-a voit să audă!

Cannito puse mîna pe umărul soției.

— Nu, nu, draga mea, nu plînge. Numai tu mă înțelegi. Numai tu mă cunoști cu adevărat!

— Mă iertați, spuse Cattani, v-am vorbit ca un prieten.

— Mmda. Îți înțeleg sentimentele. Sînt nobile. Vrei să mă faci să-mi schimb viața. Pentru altcineva, da, ar fi foarte bine. Dar nu pentru mine. Ține minte asta!

*

Limuzina neagră se opri lîngă trotuar. Maurili îl văzu pe Laudeo pe scaunul din spate. Deschise portiera și se așeză lîngă el, în mașina care mai mirosea încă a nou. Șoferul porni.

Maurili se sucea nervos, de parcă ar fi avut oxiuri. Se scărpină pe obraz și-i spuse:

— Au hotărît să publice tot.

Își băgă o mînă în gură și și-o mușcă cu putere.

— Fir-ar să fie, mă distrug cu mîinile mele! Dom'le profesor, asta nu sfîrșește bine. Am și dat materialul la tipografie! zise frecîndu-se la ochi.

Laudeo se bucura ca un copil:

— Stai liniștit, Maurili! O să avem grijă de tine.

Puse mîna în buzunar și scoase un plic.

— Uite aici, un semn modest de recunoștință. Cînd tipăriți?

— Mîine noapte.

— Și unde, la tipografia indicată în ultimul număr?

— Nu, nu. Aia nici nu mai există.

Pipăi cu mîna buzunarul interior al gecii, ca să se asigure că plicul se află acolo.

— Ce mă faci să spun, dom'le profesor? Mă distrug! La dracu', ce încurcătură... Păi... tipărim

la tipografia Stella. Dar, vă rog, nu mă distrugeți, nu mă băgați în belea!

Laudeo făcuse semn șoferului. Limuzina se opri.

— E în ordine. Stai liniștit! i-o tăie scurt Laudeo și îl împinse afară din mașină.

PETRECEREA

Piscina vilei lui Sorbi era luminată din interior. Avea reflexe lăptoase. Părea o oglindă mare în mijlocul pajiștei.

— Problema este Orientul Mijlociu, spunea un bărbat masiv, cu un inel de aur pe degetul mic, unui grup de trei femei în rochii de seară lungi și decoltate.

O negresă mărunțică începu să se agite și să răcnească într-un microfon. Invitații la petrecerea nocturnă începură să se miște în penumbră și deschiseră dansul.

Ellis, blonda amantă a lui Sorbi, făcea pe gazda, surîdea amabil și se asigura că totul merge bine. Era îmbrăcată într-o rochie de seară lucioasă, care-i punea și mai bine în evidență tenul de blondă.

Văzîndu-l pe Cattani cu un pahar în mînă, se duse să-i țină tovărășie:

— Ciao, îți amintești de mine?

— Sigur că da! Cum ar putea un bărbat politicos să te uite?

— Ascultă, fă-mă să înțeleg, pe cine ești supărat?

— Pe nimeni, o privi cu surpriză Cattani. De ce?

Blonda făcu o strîmbătură caraghioasă. Își umflă obrajii și-și duse mîna la gură.

— Întotdeauna faci un bot așa de mare...

Cattani nu era sigur că înțelesese bine:

— Ce anume?!

— Nimic, rîse fata amuzată, nimic.

De pe verandă răsună un cor de rîsete. În jurul unei mese se strînseseră Terrasini, Sorbi, Carrisi, două doamne pline de bijuterii și doi bărbați foarte eleganți.

Sorbi se ridică și-și ceru iertare. Se ducea să vadă dacă totul era în ordine.

Nimeni nu-l băgă în seamă. Toți erau atenți la american, care turna o glumă după alta:

— Ascultați-o pe asta! Mi-a povestit-o astăzi un *friend*, — cum îi ziceți voi? — prieten din State la telefon.

Unul din cei doi bărbați, un tip cu favoriți mari, încercă s-o facă pe glumețul:

— Uite de ce e mereu aglomerată linia cu New York!

— Ha, ha, ha! izbucni în rîs Carrisi.

Dădu pe gît un pahar cu whisky. Cînd bea, își pierdea controlul. Părea că se chinuie să-și păstreze nealterate trăsăturile feței.

Puse o mînă pe piciorul doamnei care stătea alături și reluă:

— Păi vorbesc două și chiar trei ore pe zi cu New York, Las Vegas, Detroit. Ha, ha, ha! Afaceri, *business*. Dar, din cînd în cînd, ne mai distrăm cu

cîte o glumă. Auziți-o pe asta: Președintele american are un vis. În vis întîlnește niște drăcușori. „Ce vreți?“ îi întrebă el ușor speriat. „Știți, îi răspund ei, Stalin a murit și s-a dus în iad“. „Și voi ce faceți aici?“ „Sîntem primii refugiați“.

În vreme ce Carrisi și ceilalți se distrau, Sorbi chemă un valet:

— Ambrogio!

— Da, domnule bancher.

Cu jumătate de gură, Sorbi îi șopti la ureche:

— Nu te mișca de lîngă masa asta.

*

Cattani se plimba fără țel. Putea astfel să admire florile minunate, aplecate în noapte, delicatele pante ale pajiștei. Totul îi amintea de Paola. Se complăcea în această durere dulce. Lumea aceea plină de o veselie exagerată îl enerva. La un moment dat, se auzi strigat. Se întoarse și o văzu la masă pe Olga Camastra.

— De ce nu luați loc cu noi? îl invită contesa.

Îi vorbea cu dumneavoastră, jumătate în glumă, jumătate în serios, pentru că era cu lume pe care el nu o cunoștea.

— Mulțumesc, răspunse Cattani luîndu-și un scaun.

Olga îi arunca niște priviri de parcă ar fi vrut să-l mănînce. Se aplecă și-i reproșă cu cochetărie:

— N-ai venit să-mi dai bună seara. Ești un urîcios!

— Vă rog să mă scuzați, contesă, dar nu v-am văzut pînă acum.

Ea își îndreptă privirea către piscina înconjurată de șezlonguri pliante. Avea în ochi o lumină provocatoare:

— Nu te cert pentru astă-seară, ci pentru celelalte zile. Nu m-ai căutat; ai dispărut cu totul... ca un fluture!

Cattani nu pricepea bine unde sfîrșea gluma. Se întrebă dacă nu cumva era chiar supărată pe el.

— Da, spuse cu un ton prudent, sînt de neiertat.

Contesa își părăsi atitudinea severă și începu să rîdă. Își lăsă capul pe spate și închise ochii. Cînd era cu el, o cuprindea o stare de veselie și liniște.

Înaintînd printre mese și invitații care dansau, Sorbi și Ellis vegheau cu atenție. Se întîlniră la un colț al piscinei.

— Cum merge, draga mea?

— Foarte bine, tăticuțule.

Îl mîngîie și-i dădu o sărutare pe frunte.

— Sînt puțin obosită, dar cred că petrecerea e reușită, ce zici?

— Da, scumpo! Ai fost grozavă.

Clătină din capul chel și-i sărută mîna. Ea îl depășea în înălțime, ceea ce nu părea să-i displacă lui Sorbi. Parcă ar fi vrut să se ghemuiască în brațele ei lungi, ca un pui de găină:

— Mîine e duminică. O să putem sta liniștiți și singuri.

— Da, iubirea mea, îl alintă Ellis.

Părea că este sincer îndrăgostită de omulețul acela rotund.

— Cum merge cu americanul?

— Hm, bine. Începem să ne înțelegem. Am avut niște greutăți, dar acum totul pare rezolvat.

Ellis văzu un valet trecînd cu o tavă plină cu pahare. Luă din zbor un suc de portocale și-l dădu bancherului:

— Am văzut că l-ai invitat și pe polițist.

— Mulțumesc, scumpo, zise Sorbi savurînd sucul. A! Polițistul?! A fost ideea lui Terrasini. Spune că-i mai bine să-l băgăm printre noi. Ar putea să ne fie folositor. Credeam că ți-e simpatic.

Ellis strînse din buze.

— Nu!

— Nu? De ce?

— Așa! dădu din umeri și începu să rîdă. Mă face să fiu tristă. Și asta e cea mai mare impolitețe...

*

În vreme ce lumea petrecea în casa lui Sorbi, un taxi galben înainta cu greu printre străduțele înguste din centrul Romei. Maurili stătea lăfăit pe scaunul din spate.

— Opriți aici! îi spuse șoferului. Așteptați-mă!

Coborî. Pe stradă era o agitație ciudată. O mașină a pompierilor, cu sirena urlînd, tăia drumul taxiului. Din celelalte străduțe lumea venea în goană. Maurili dădu colțul și fu întîmpinat de un suflu fierbinte. În același timp, văzu o vîlvătaie ce ieșea ca dintr-un cuptor. Limbi de foc începeau acum să cuprindă și fațada. Încetul cu încetul, distrugeau și literele care formau firma: *Tipografia Stella.*

— O bombă! povestea un jandarm, în timp ce pompierii trăgeau alte tulumbe cu apă. A sărit

totul în aer. Mașini tipografice, valțuri, litere. Ca în Liban!

Alți doi polițiști încercau din greu să oprească mulțimea, care devenea tot mai numeroasă. Maurili văzu bucăți de hîrtie zburînd prin aer, ca niște fluturi ce căutau cu disperare o scăpare. Flăcările le urmăreau, le prindeau și le luau cu ele.

Maurili era înspăimîntat. Simți cum i se taie picioarele. Se întoarse pe călcîie și, pășind ca un somnambul, reveni la taxi.

— Da' ce s-a întîmplat?! întrebă șoferul.

— Un atentat! O tipografie a sărit în aer.

— Fir-ar să fie! și șoferul bătu cu palma în volan. Nu se mai poate trăi de criminalii ăștia.

Conducea, întorcîndu-se mereu spre Maurili.

— Aici trebuie să ia măsuri guvernul sau o să ne mănînce criminalii. O să ne devoreze.

Se încingea, uitîndu-se la client cu un aer indignat, de parcă acela ar fi fost vinovat de toată decăderea asta.

— Cît trebuie să-ți dau? îl întrebă Maurili, cu gîndul aiurea.

Simțea cum i se lipesc de el hainele umezite. Capul îi zbîrnîia.

— Fii te rog bun și oprește o clipă la cabina telefonică de acolo. Trebuie să chem pe cineva.

În timp ce forma numărul, își dădu seama că-i tremură degetele.

— Auzi? începu el în telefon.-Sînt într-o mare belea! Dacă-mi iești prieten, trebe să mă ajuți! Cum? Ce poți face? Mi-ar trebui vr'o două sau trei milioane. Trebuie să dispar, să mă ascund. Ei, nu-ți pot explica acum. Dă-mi o mînă de ajutor. Ți-i dau înapoi într-o săptămînă, zece zile. Cînd se poto-

lesc apele. Nu zi așa, nu mă poți lăsa! Da' sigur că-i ai. Atunci lasă-mă să mă duc la casa ta de la țară. Trec pe la tine și iau cheile. Ei, nu poți să-mi faci asta! Nu mă poți părăsi, îmi ești prieten. Sînt într-o mare belea, n-ai înțeles? Alo! Alo! Fir-ai al dracului să fii!

Trînti telefonul și intră din nou în taxi.

Șoferul se uită la el cu atenție și, văzîndu-i fața răvășită, îl întrebă dacă avea probleme.

— Nu, nu, răspunse Maurili, plictisit. Ce probleme? Du-mă pe Via Appia.

Se opriră în fața vilei lui Sorbi. Petrecerea era în toi. Piscina strălucea de lumini. Un valet îl anunță pe Sorbi, care sosi cu pași repezi.

— Ce se întîmplă?

— Un dezastru, dom'le bancher! spuse Maurili cu disperare. Au aruncat tipografia în aer. Totul a fost mistuit de flăcări. Originalele articolelor, șpalturile, tot. Am fugit să vă spun imediat... Mă iertați, văd că aveți lume...

Bancherul nu-l lăsă să termine.

— Du-te în biroul meu! șuieră printre dinți.

Era furios. Dar, cînd ajunse la masa lui Carrisi, reuși să-și ascundă starea sufletească. Surîse larg și-și ceru scuze:

— Dragii mei, trebuie să vă întrerup un moment cina. Am nevoie urgentă de domnul Carrisi și de avocatul Terrasini. Numai o clipă și vin înapoi. Mă iertați!

— Da' ce purtare-i asta?! glumi Terrasini, sculîndu-se. Tocmai acum, cînd a sosit peștele ăsta minunat, ne iei de aici!

Față cu cei trei, Maurili simți că se prăbușește.

— Da, acum o oră, începu să se bîlbîie, mi-au telefonat acasă să-mi dea vestea asta nenorocită. E un pră... e un prăpăd.

Își trecu o mînă peste față și-și dădu seama că transpira de parcă ar fi ieșit de sub duș.

— Am luat un taxi, pen'că mașina e la reparat. Că trebe să-mi iau una nouă. C-aia nu mai merge. Că-i din șaizeci și opt.

Era atît de îngrozit, încît nu mai putea să-și controleze vorbele care-i ieșeau una după alta.

— Tocmai cînd trebuia să tipărim! sublinie cu răceală Terrasini. Au ales perfect momentul!

Lui Maurili i se păru că vorbele lui Terrasini aveau ceva amenințător. Un fior rece îi trecu pe șira spinării.

— Trebe că undeva-i un spion, sigur că da.

Încerca în felul acesta indignat să alunge bănuielile.

— Cine v-a dat materialul? Sigur că de-acolo a pornit.

Deși ametit de alcool, americanul nu pierdea din vedere aspectul concret al lucrurilor, așa că întrebă:

— Materialul s-a pierdut cu totul?

— Mi-am făcut fotocopii, încercă să mai prindă curaj Maurili. Dar, înțelegeți, pînă găsești o altă tipografie, pregătești totul de la început, după aia tipărești, cere timp. Poate vreo zece zile.

— Nu, nu, îl întrerupse Terrasini. N-o mai facem.

— Cum adică? Renunțăm? Ne oprim aici?

Lui Maurili i se uscase gîtul. Tot își rotea privirile în căutare de ceva de băut. Dar în birou nu era nimic.

În loc să-i răspundă, Terrasini îi mai puse o întrebare lui Maurili:

— În afară de dumneata, cine mai știa de tipografie?

— Nimeni.

— Mmda, făcu Terrasini, reflectînd la toată treaba. Fotocopii avem și noi. Nu asta-i problema. Acum o să ne gîndim puțin și o să-ți spunem ce-am hotărît.

— Bine.

Crezînd că totul se terminase cu bine, Maurili se ridică. De abia aștepta să plece.

— Ce faci?! îl opri Terrasini. Vrei să ne părăsești imediat?

Îi prinse brațul, de parcă ar fi avut o gheară în loc de mînă.

— Hai să bei ceva cu noi.

Muzica orchestrei se pierdea în noapte.

Ieșind la aer, Maurili simți o amețeală ciudată. Se duse la bufetul cu băuturi și își reveni cu o limonadă rece. Plescăi din buze mulțumit. Puse la loc paharul gol și luă un altul, plin pe jumătate cu whisky. Se învîrtea printre mese, tremurînd de neliniște, ca un iepure care simte miros de cîine.

— Distrează-te! îl încurajă Terrasini. Cînd te hotărăști să pleci, am să rog pe cineva să te ducă acasă.

Avocatul îl urmări pe Maurili cu ochii pe jumătate închiși, cum se așeza din nou la masa cu băuturi.

— Ce zici de povestea asta? îl întrebă Carrisi.

— E foarte ciudat! În afară de noi, mai erau două persoane care știau. Una din ele a trădat: ori Maurili, ori Cattani.

Cattani dansa cu Olga.

— Știai că am să fiu aici? o întrebă el.

— Nu, deloc. Dar tu știai c-ai să mă întîlnești aici?

— Nu, nu știam.

Olga păru amuzată.

— Știi că-mi place asta, să nu ne dăm niciodată întîlnire. Să lăsăm ca totul să vină din întîmplare. E un fel agreabil de a fi împreună. Fără suferință.

Își puse duios fața pe umărul lui.

— Asta-i prima oară că ne arătăm în public. Îmi place. E foarte bine așa. Nu văd de ce ar trebui să ne ascundem.

Cattani îi simțea parfumul și fu cuprins de o fericire fără griji. Era aproape amețit, aproape narcotizat:

— Și ceilalți cum or s-o ia? întrebă în glumă. Or să fie scandalizați pentru că tu, pe jumătate mafiotă, te-ai încurcat cu un polițist?

— Crezi? E chiar atît de compromițător?

— O, da! Mai ales pentru tine.

Melodia se terminase. Olga reținu mîna lui Cattani într-a sa, așteptînd melodia următoare.

— Dragă comisare, continuă cu același ton ironic, să nu crezi că o asemenea ocazie au mai avut-o și alții.

— Ce ocazie?

— De a fi amantul contesei Camastra în văzul lumii.

— Sînt foarte onorat, doamnă contesă. Umilul dumneavoastră paj! Sau eunuc!

Ea începu să rîdă. Închise ochii și se lipi de Cattani în ritmul unui alt dans.

*

Trecuse, de o bună bucată de vreme, miezul nopții. Maurili era cu gura plină de sandvișuri. Se îndopa de mai bine de o oră, fără pauză.

Se apropie de el un tinerel cu mutră zeflemitoare, cu papion și cu un profil ascuțit de ciocănitoare.

— Avocatul Terrasini m-a însărcinat să vă conduc spre casă. Dacă vreți să mergeți...

— Da, aprobă cu gura plină Maurili, străduindu-se să mestece repede.

Își linse un deget. Își șterse mutra cu un șervețel și-l aruncă pe jos.

— Să mergem!

Îl urmă pe tînăr spre ieșire, unde erau parcate mașinile. Se așeză lîngă el într-o Volvo metalizată. Constată că în spate mai erau doi bărbați.

— Niște prieteni, îi prezentă tînărul de la volan. Îi duc și pe ei.

Și plecară.

*

Invitații începură și ei să plece. Mutra de vulpe a lui Terrasini apăru în spatele lui Cattani.

— Joci pocher? îl întrebă brusc avocatul.

Cattani se întoarse spre el:

— Hm, mă descurc. De ce mă întrebi?

— Pentru că prietenul nostru Carrisi ar vrea să facă o partidă.

— Mulțumesc, dar n-aș vrea să întîrzii prea mult.

— N-o să jucăm mult, insistă avocatul. Am rugat-o și pe contesa Camastra, care a primit cu

plăcere invitația noastră... Am văzut că în seara aceasta contesa aproape că v-a sechestrat.

Cattani păru că nu remarcă malițiozitatea și spuse:

— Chiar dacă mîine e duminică, trebuie să mă scol devreme. Am cîteva treburi importante.

— Dar dumneata ești un tinerel, spuse printre dinți Terrasini. N-ai nevoie să dormi mult.

Orice urmă de amabilitate dispăruse de pe chipul lui. I se reflectau în ochi luminile lampadarelor, sticlind amenințător.

— Haidem! Partida asta poate fi foarte importantă pentru dumneata.

Cattani înțelese că nu avea de ales.

*

În loc să înainteze pe Via Appia, mașina cu Maurili vră pe un mic drum lateral. Acum era în plin cîmp. În jur nu se zărea nici o lumină.

Maurili era descumpănit. Își tot mijea ochii, încercînd să priceapă unde se găseau. Dar nu reușea să distingă nimic, în întunericul apăsător de afară.

— Da' încotro mergem? întrebă cu sufletul la gură. Sînteți siguri că drumul ăsta duce la Roma?

Nimeni nu-i răspunse.

— Ei! făcu Maurili neliniștit. Ce se întîmplă?!

Se întoarse brusc cerșind o explicație de la cei doi. În penumbră îi văzu, impenetrabili, unul cu mustăți și o față lată, celălalt uscățiv, cu mărul lui Adam proeminent, urcînd și coborînd în timp ce mesteca gumă.

Deodată, mașina încetini, apoi se opri brusc. În lumina farurilor apăru conturul unei căsuțe de țară.

— A, am înțeles, păru că mai prinde inimă Maurili. Trebuie să vă faceți nevoile... Ați băut și voi... Simpatici!

*

Toți plecaseră. Muzicanții își luaseră instrumentele. Luminile erau stinse. Numai cele din salonul vilei mai rămăseseră aprinse. În jurul mesei, Terrasini și ceilalți jucau cărți. Rotocoale de fum urcau alene. Domnea o tăcere încordată, de parcă dintr-un moment în altul ar fi trebuit să se întîmple ceva îngrozitor.

— Deschid, spuse americanul. Două sute de mii.

— Bine, îi rspunse contesa Camastra.

— Două sute de mii? făcu Cattani. E în ordine.

— Și eu, închise jocul Terrasini. Cîte cărți?

Așezat într-un colț al mesei, Sorbi urmărea cu nervozitate. La auzul acelor numere, își umezi buzele.

*

Tînărul de la volan îi porunci lui Maurili să coboare.

— Ce, vrei să mă lași aici? protestă el.

Respira cu greu.

— Coboară!! urlă la el celălalt.

Cei doi care stăteau în spate ieșiseră din mașină. Unul din ei deschise ușa. Îl apucă pe Maurili de un braț și-l trase afară.

— Ei, da' ce vă veni?! se văită Maurili. Da' nu v-am făcut nimic. Da' ce vreți de la mine? Lăsați-mă în pace. Au! Ajutooor!

Îl împinseră în căsuța dărăpănată. Din lumina puternică a farurilor ajungea înăuntru o dîră slabă. Maurili se împiedică și fu cît pe ce să cadă. Cel cu mustăți îl ținu de un braț. Îl trase, făcîndu-l să se învîrtească pe călcîie, așa încît să-i vină în față. Îi trase un pumn. Maurili căzu pe spate cu un geamăt.

Celălalt îl prinse de rever. Îl puse în picioare.

— Cui i-ai spus numele tipografiei? îi țîșni întrebarea.

— Da' care tipografie? bolborosi Maurili.

Drept răspuns, încasă un pumn în plină față. Se izbi cu capul de zid. Era ametit. Din brațul rănit îi curgea sînge.

— Da' voi vreți să mă omorîți?! izbucni disperat.

— Vorbește! îi ordonă tînărul care mesteca chewing-gum. Dacă vorbești, te lăsăm să pleci.

Maurili se sprijinea de zid, abia ținîndu-se pe picioare.

— Nu știu nimic, gemu.

Mustăciosul îl lovi din nou.

— Nu știi nimic, ai? Tipografia a luat foc singură?

Maurili căzu pe jos. Se zvîrcolea de durere:

— Sfîntă Fecioară, vor să mă omoare!

— Cu cine ai vorbit? urlă ca scos din minți tînărul care condusese mașina.

Cel cu mustăți continua să se poarte cu sălbăticie. Îl lovi pe Maurili între picioare. Îl ridică,

dar el abia răsufla, cu fața însîngerată. Picioarele nu-l mai țineau și se sprijinea de călăul lui.

— Numele, insista acela, numele persoanei cu care ai vorbit.

Un alt pumn îl izbi în fața umflată. Maurili fu proiectat cu violență în zid. Înainte să cadă cu zgomot pe jos, mai încasă, direct în gură, un alt pumn nimicitor.

Maurili se văita, în vreme ce agresorii continuau să-l lovească cu furie.

— Numele! răcneau ca turbați. Spune numele!

Mustăciosul se aplecă. Îl apucă pe Maurili de părul lung și creț. Scoase un sunet sugrumat, bestial:

— Numele sau vrei să-ți crăp capul?!

Maurili era pe punctul să-și piardă conștiința. Cu un ultim horcăit, spuse numele:

— La... u... deeeo...

*

La vilă, partida de pocher continua.

— Două cărți, spuse Cattani, aprinzîndu-și țigara.

— Una și pentru mine, zise Terrasini.

Carrisi era pe jumătate beat. Abia putea să-și țină ochii deschiși:

— Doùă... Hîc!

Scrîșnetul unor frîne semnală că mașina se întorsese. Se auzi zgomotul a două portiere.

— Servită! zise contesa Camastra.

— E rîndul dumitale, făcu Carrisi întors spre contesă.

Toți ascultau la ceea ce se petrecea afară.

— Cinci sute de mii, lansă contesa.

— Pas, spuse Cattani.

Terrasini strînse din fălci.

— Un milion, propuse întărîtat.

Pe coridor răsunau pașii cuiva care sosea.

— Două milioane! relansă americanul.

Ușa se deschise și apărul tînărul care condusese mașina Volvo. Papionul îi era puțin strîmb. Într-un colț, geaca îi era murdară de pămînt. Toți ochii se fixară pe figura lui de ciocănitoare.

Tînărul îl privi pe Terrasini. Îi făcu un semn cu capul.

Avocatul aruncă pe masă cărțile:

— Contesă, n-aveai ce să vezi. Aveam doi regi și un as. Și acum putem să mergem să ne culcăm. Noapte bună!

Carrisi îl urmă clătinîndu-se, iar Olga, enervată de brusca întrerupere a jocului, bombăni:

— Ce purtare!

— Păi, îi explică Cattani, puțin îi păsa de joc. Partida trebuia doar să mă țină pe mine aici. Pînă cînd avea o anume veste. Așa-i, domnule Sorbi?

Olga se încruntă:

— Ce veste?

— Ei, nimic, încercă bancherul să bagatelizeze. Prostii!

— Întotdeauna e ceva care se desfășoară în culise, remarcă melancolic contesa. Am început să mă satur!

— Ai cîștigat sau ai pierdut, comisare? îl întrebă Sorbi.

— Am reușit să cîștig de data asta...

— Ai noroc, îi mai zise bancherul.

Și, privindu-l pe Cattani cum își număra bancnotele, își scoase limba afară, ca o șopîrlă care apucă o insectă.

Olga și Cattani plecară împreună cu mașina.

— Ce veste așteptau? îl întrebă.

— Nu știu bine. Dar am simțit la un moment dat că viața îmi atîrnă de ceva, care trebuia să se întîmple, să se lămurească.

— Te-au ținut ostatec!

— Așa-i. Dacă vestea pe care o așteptau nu-mi era favorabilă, n-aș mai fi ieșit viu. Și tu ce rol ai în toată povestea asta?

— Te rog!

Olga își lăsă capul pe spate.

— Știi că nu-i mai pot suferi. Dar sînt la mijloc și trebuie să-i suport.

Îi luă mîna și i-o sărută.

— Uneori îmi vin gînduri ciudate. Dacă tu m-ai iubi așa cum te iubesc eu, am putea pleca departe, departe. Să fim fericiți!

Cît de departe, își zise Cattani, și cît de fericiți?...

Privi prin parbrizul lateral în noaptea caldă și neagră. Simțea că cineva plătise cu viața în locul lui.

Își mușcă buza și apăsă pe accelerator.

ÎNCHEIEREA SOCOTELILOR

CANNITO PĂREA CĂ VREA SĂ SFÎȘIE CU OCHII JURNALUL, ÎN loc să-l citească. Era concentrat pe reportajul privind uciderea lui Maurili. Ziaristul, se spunea în articol, fusese omorît în interiorul unei vechi căsuțe de țară. Era un individ suspect, manevrat de serviciile secrete. În spatele morții sale se agitau povești de șantaj și de corupție.

Șeful Departamentului Z își pierduse cumpătul. Apăsă pe butonul interfonului ca să intre în legătură cu secretara.

— Domnișoară, v-am spus să mi-l chemați pe Laudeo!

— Nu-l găsesc, excelență. La hotel nu e, la birou nu se știe nimic despre el.

— Căutați-l și la biroul din Milano.

Cannito strîngea nervos din pumni.

— Găsiți-l neapărat!

— Bine, excelență. A, excelență, a sosit un plic pentru dumneavoastră. Să vi-l aduc?

— Da, adu-mi-l!

Era un plic verzui. Cannito îl ținu o clipă în mînă, cuprins de sentimente cumplite. Se temea acum de orice știre. Înăuntru, o serie de fotografii. De prima era prins un bilet scris la mașină: „Tipografia a fost arsă, dar copiile articolelor au scăpat. Împreună cu ele, vă prezentăm omagiile noastre. Vom găsi o altă tipografie!"

Abia respirînd, Cannito se prăbuși pe fotoliu. La început neclar, dar apoi foarte lucid, văzu prăpastia din fața sa. Făcu un efort suprem ca să mai întrevadă o geană de speranță. Își chemă din nou secretara:

— Vești despre Laudeo?

— Nici una.

— Trimite-mi-l pe Cattani. Imediat!

Deschise jurnalul de pe birou și-i arătă comisarului povestea cu Maurili.

— Știi ce fel de individ era acesta? Ai auzit vreodată de el?

— Vag, răspunse Cattani.

Cannito încercă să se stăpînească. Nu voia să lase să i se vadă îngrijorarea. Cu o detașare profesională, spuse:

— Ia ocupă-te tu de el! Aș vrea să știu ce se află în spatele poveștii. Mă interesează mai ales să știu dacă omorîrea lui e legată de distrugerea tipografiei.

Cattani rămase în picioare. În loc să-i asculte instrucțiunile, îl măsura cu atenție. Pe de o parte îi făcea milă, pe de alta îl disprețuia profund:

— Excelență, începu el cu prudență, dați-vă demisia! Ascultați-mă!

Cannito ridică spre el doi ochi înspăimîntați.

— Da' nu-ți dai seama?! Asta ar însemna sfîrșitul!

— Oricum e sfîrșitul!

Cuvintele lui Cattani cădeau ca niște lame de cuțit.

— Dacă plecați, vă mai puteți salva onoarea.

Dar Cannito nu voia să admită că e înfrînt. Oricum, devenise mai dispus să asculte. Începea să se obișnuiască cu ideea propusă de Cattani. Cu un glas ușor tremurător îl întrebă:

— După tine, îmi salvez onoarea. În ce fel? Or să spună că eu am comandat crima ca să împiedic apariția unui nou număr.

— Nu neapărat. Asta se poate aranja într-un fel oarecare.

Ochii albaștri ai lui Cannito se uitau la comisar, plini de speranță:

— După tine, n-am altă cale de scăpare?

— Nici una!

Cannito înghiți în sec. Obrazu-i neted părea acum plin de riduri:

— Dar ce să spun? Cum să plec așa, fără nici o explicație?

Cattani se așeză pe un scaun.

— Foarte simplu! Din motive de sănătate.

În receptor se auzi vocea secretarei:

— Laudeo nu-i de găsit. Probabil e plecat în străinătate.

Dar Cattani avea o altă explicație:

— E limpede, nu vrea să vorbească cu dumneavoastră. Laudeo joacă pe două fronturi. Este un cetățean oarecare. Puțin îi pasă. În schimb, dumneavoastră aveți o responsabilitate publică.

Cannito își duse o mînă la frunte:

— Dacă plec, cum pot fi sigur că această campanie împotriva mea nu va continua?

— Dacă plecați, încetați să mai fiți o țintă pentru ei. Cît veți rămîne aici, vor avea puștile îndreptate împotriva dumneavoastră. Plecați! Cu demnitate...

Se auzi din nou vocea secretarei. Cannito apăsă pe buton:

— Ce e?

— L-am chemat din nou pe profesorul Laudeo la birou. Mi-au spus că e plecat în străinătate și nu știu cînd se va întoarce.

— Am înțeles, spuse șeful Departamentului Z cu o expresie distrusă. Nu mă mai dați la telefon! Nu mai sînt aici pentru nimeni!

Se întoarse către Cattani.

— M-au abandonat!

În tonul lui se deslușea ura.

— Vor să mă sacrifice. Îmi vor pune totul în cîrcă.

Conștiința de a fi rămas singur îi dădea acum o luciditate acută. Arbora un aer de superioritate exaltată, ca omul care știe că nu mai are nimic de pierdut.

— Uită-te aici, zise și-i arătă fotocopiile articolelor care-l incriminau. Cum, nici măcar n-arunci o privire?!

— Le cunosc conținutul!

— Imposibil! Unde ai văzut porcăria asta?!

Lui Cattani îi tremurară ușor buzele:

— Eu le-am dat documentele după care au făcut articolele. Lui Terrasini i le-am dat...

— Tu!!

Cannito holbă niște ochi lipsiți de orice expresie.

— Tu... cum ai putut? De unde ai luat materialele?

— Mi le-a dat Ferretti.

— Deci, tu ești trădătorul!

Cannito își întoarse privirea de la el. Greutatea acestei destăinuiri îl sufoca. Se ridică încet, încovoiat, ca și cum, dintr-o dată, ar fi îmbătrînit cu zece ani. Tu...,repeta din ce în ce mai încet. Se îndreptă către fereastră, de unde se vedea un minunat cer albastru. În depărtare se pierdea un avion, lăsînd în urma lui un șir nesfîrșit de nourași albi.

— Tu? repetă cu un oftat.

— Da, continuă Cattani, eu. Dar nu vreau să vă ucidă. Pot s-o facă foarte bine. Știți și dumneavoastră. E mai bine să plecați. N-o să mă credeți, dar am făcut-o și din prietenie. Vă stimam foarte mult. Aș vrea să fiți omul de altădată, departe de intrigi.

— M-ai distrus! spuse Cannito printre dinți, privind pe fereastră, apoi, întorcîndu-se brusc, repetă: M-ai distrus!

Era alb ca varul, cu ochii sticloși și părea că nu mai poate face nici o mișcare.

— Nu mai puteam continua să mă prefac. Faceți ce credeți!

Cannito era prea deprimat ca să mai aibă vreo reacție. Se lăsă greu în fotoliu, cu fruntea sprijinită în palmă, și șopti cu voce abia înțeleasă:

— Ești nebun! Dintre toți, tu ești cel mai nebun!

— Dar de ce nu vreți să cedați? De ce nu vreți să pricepeți?

— Nu! Și, dacă vrei să știi, nici măcar nu te cred. N-ai putut face o asemenea monstruozitate.

Întotdeauna se crezuse un cunoscător al oamenilor și acum descoperea că se înșelase. Mai întîi Ferretti. Acum Cattani.

— Nu, n-ai fost tu!

Ca să nu admită că a greșit, preferea să ignore evidența.

Cattani adună articolele fotocopiate împrăștiate pe birou. Le rîndui și le împinse sub ochii șefului Departamentului Z.

— Eu le-am dat acest material, chiar dacă nu vreți să credeți.

Într-un neașteptat acces de furie, Cannito aruncă de pe birou hîrtiile pline de povești scandaloase, în care se adunase tot sensul unei vieți întregi. Se împrăștiară, cu zgomot de fluturi de noapte, nimerind pe fotolii, pe dulapuri, pe covor. Fragmente dintr-o existență care acum îl apăsa greu.

— Pleacă! îi spuse lui Cattani

Strîngea brațele fotoliului de parcă acestea ar fi fost ultimul lui sprijin.

— Am nevoie de cineva care să mă ajute să mă salvez. Nu de cineva care vrea să mă afunde și mai mult.

— Prea tîrziu! spuse Cattani închizînd ușa.

*

Americanul mînca alune. În salonul din vila lui Sorbi avea loc o reuniune care era menită să aducă pacea. Se afla Terrasini, dar și Laudeo. Era pentru prima dată, după scandalul care dusese la ruperea relațiilor, cînd șeful Asociației revenea în tabăra adversă. Voia să le explice cît de nesocotit fusese războiul dintre ei, în loc să găsească o modalitate mulțumitoare pentru toți.

— Da, mi se pare rațional, admise Terrasini. Însă pe Cannito nu-l vom lăsa în pace. Ca un avertisment pentru oricine vrea să ne pună bețe-n roate. Și, de altfel, și pentru că el e un om sfîrșit care trebuie să-și părăsească locul.

— Fără îndoială! confirmă Laudeo. Avem nevoie de cineva prezentabil care să-l înlocuiască. De altfel, se enervează prea ușor. Pentru orice fleac își pierde capul. Asociația mea va găsi omul potrivit pentru acest loc.

— Asta-i un lucru bun, remarcă Sorbi, căci toată treaba luase o turnură periculoasă...

— la auziți cum vorbește, mîrîi Carrisi cu gura plină de alune: „turnură periculoasă". Ce fel de limbaj folosiți voi, italienii?! Spune-i-o lui Laudeo, că doar el l-a cumpărat pe Maurili ăla!

— Nu pot nega, recunoscu Laudeo.

— Cred și eu! rînji Terrasini. Maurili a mărturisit imediat.

— Și ce puteam să fac, dragă avocate?! sări Laudeo. Să faci publice toate lucrările alea ar fi fost riscant și pentru voi. Putea să declanșeze o reacție în lanț. Mai bine să eviți scandalul!

— Păi, așa cum stau lucrurile, spuse Sorbi, sprijinindu-și capul pe spătarul fotoliului, e mai bine să-i punem punct. Pune-ți Asociația la treabă. Netezește-ne drumul pe plan politic și ne vom înțelege în ce privește procentele.

Cum auzea vorbindu-se de politică și de procente, americanul începea să se tulbure. Continuînd să mestece, îi atrase atenția lui Laudeo să-și micșoreze pretențiile.

— Putem să ne descurcăm și singuri. V-am făcut dovada!

— Ușor! spuse Laudeo. Eu îl scot pe Cannito de acolo, iar voi terminați cu șantajul.

— Mi se pare echitabil, încheie discuția Terrasini.

*

La telefon, vocea lui Cannito era clară, aproape senină.

— Corrado, e o seară de vară minunată. Hai la mine să bem un pahar împreună. Trebuie să-ți comunic ceva important.

Cînd Cattani ajunse la Cannito acasă, acesta îl duse pe terasă. Roma avea un aspect somnolent, învăluită în lumini palide. Undeva, deasupra acoperișurilor, un greier cînta vesel.

— Dragă Corrado, tu ai dreptate. Am să fac așa cum m-ai sfătuit.

Cannito se așează mai bine în fotoliul de răchită.

— Am luat hotărîrea să-mi dau demisia. Cererea e gata.

— Sînt fericit că mi-ați urmat sfatul! spuse Cattani.

— Da, da, părăsesc scena.

Cannito își ridică ochii spre cerul înstelat. Surîdea, cu o veselie nefirească, de om care se droghează.

— Plec să trăiesc în liniște. Să mă bucur de bunătățile pe care le gătește nevastă-mea. Dar bea, haide, bea! Servește-te singur!

Cattani își puse două cuburi de gheață în pahar și-și turnă un Campari.

— Mi-am dat seama, continuă Cannito, că ești într-adevăr singurul meu prieten. Ceilalți nu sînt decît niște complici.

Ridică amenințător o mînă, ca un leu bătrîn care-și înfige ghearele pentru ultima dată.

— O să plătească scump faptul de a mă fi abandonat. Am curățat arhivele. Am luat dosarele cele mai compromițătoare, le-am pus într-o servietă și le-am expediat azi–dimineață cu șoferul meu în Umbria, să le ascundă în casa mea de la țară. De ce mă privești așa? Îți inspir milă sau frică?

— Nu, răspunse Cattani. Mă bucur că vă văd din nou liniștit. Mă tem însă că ceea ce s-a întîmplat între noi nu va putea fi uitat.

Își ridică paharul și-l privi la lumină. Cuburile de gheață se topeau, formînd mici vîrtejuri transparente.

Cannito căzu pe gînduri:

— Nu am fost întotdeauna corect cu tine.

— Așa-i.

— Am greșit!

— Dacă măcar în seara aceasta ați putea fi sincer pînă la capăt!

Șeful Departamentului Z își încruntă fruntea:

— Despre ce ar trebui să fiu sincer?

— Despre adevăratele legături cu Terrasini. M-am întrebat mereu dacă ideea cu răpirea fetei mele venea de la Roma.

— Nu de la mine, răspunse evaziv Cannito. Vina mea e că nu te-am pus la curent cu anumite lucruri și că ți-am frînat cercetările.

— Dar Ferretti? nu-l slăbi Cattani. Dumneavoastră ați pus să fie omorît, nu-i așa?

— Cum poți să crezi una ca asta? se revoltă Cannito, răsucindu-se pe fotoliu. Știam ce se pregătea, asta da! Dar ordinul nu l-am dat eu...

Cattani se ridică în picioare. Cu paharul în mînă, se duse către marginea terasei de unde se vedea orașul, împăcat acum cu el însuși.

— Dar de ce v-ați lăsat tîrît în lucruri atît de murdare?

— Ce vrei să-ți spun?

Cannito se sculase în picioare:

— Setea de putere! Pofta de bani! Nu-ți dai seama, dar încetul cu încetul ești prins într-un mecanism de unde nu mai poți scăpa. În cele din urmă, nu tu ești cel care hotărăști cum să te porți, ci împrejurările.

Uitîndu-se la priveliștea care se desfășura în fața lui, adăugă:

— Uită-te ce frumusețe! Niciodată nu mi s-a părut atît de minunat. Poate că eram prea orbit ca să-mi dau seama... Și acum sînt bătrîn...

*

După plecarea lui Cattani, Cannito se așează la birou. Luă telefonul ca să vorbească cu nevastă-sa:

— Voiam numai să-ți spun noapte bună. Și să știi că te iubesc foarte mult.

— Sebastiano, ce drăguț ești! Poimîine e vineri. Te aștept să vii.

— Din păcate, nu pot veni sptămîna asta.

— Hai, te rog!...

— Am să fac tot posibilul.

Închise ochii, de parcă ar fi vrut să-și întipărească în minte vocea ei.

— Spune-mi ceva, ce-ai mîncat în seara asta?

— Ce crezi?! întrebă ea cu intenția celui care vrea să evoce amintiri vechi. Am mîncat ciorbă de fasole. Ce mult îți plăcea ciorba de fasole!...

— Da' cum să nu! Muream după ea. Îți aduci aminte de maică-ta? Gătea uneori asta, în serile de iarnă. Apoi ea se ducea să se culce și noi rămîneam singuri să ne pupăm. Îți amintești?

— Cum să nu! Dar acum e tîrziu, dragule. Du-te și te odihnește! Îți urez noapte bună!

— Noapte bună și ție!

Vocea lui Cannito se stinse deodată.

— Adio, iubita mea!

Șeful Departamentului Z așteptă ca ea să închidă, apoi puse și el receptorul jos.

A doua zi de dimineață, valetul îl găsi prăbușit peste birou. La tîmplă avea o pată întunecată. O mînă încă mai strîngea revolverul. Cealaltă atîrna, încleștată de receptorul telefonului din care ieșea semnalul de număr ocupat, ca sunetul unei ambulanțe îndepărtate.

*

Olga termină de dat cu rimel pe gene. Ieși din baie:

— Ei, lenișule! Nu cumva am abuzat de tine azi-noapte?

Cattani nu răspunse. Era întins pe pat și fuma cufundat în gînduri.

— Ei, ce-i cu fața asta de înmormîntare?

— Crezi c-avem motive să fim veseli?! i-o întoarse el cu sarcasm.

Ea se așează pe marginea patului:

— Pe cine ești supărat?

Cattani trase adînc din țigară.

— Pe cine sînt supărat? Pe cine mi-a otrăvit viața.

Își scutură țigara în scrumieră.

— Un grup de indivizi fără scrupule vor să pună mîna pe Italia. Tipi orbiți de putere și de bani. Mi-au omorît fata ca să mă oprească, pentru că nu suportau ca un polițai oarecare să le pună bețe-n roate.

— Și acum ce vrei să faci? întrebă Olga, mîngîindu-i o mînă. Vrei să te răzbuni? Vrei să-ți potolești ura distrugîndu-i? N-ai să poți! Știi foarte bine că sînt puternici și fără milă. Fiare!

Cattani îi dădu mîna la o parte. Se uită atent la ea, ca și cum ar fi vrut să vadă pînă unde îi înțelegea intențiile.

— Chiar credeai c-aș fi putut deveni aliatul lui Terrasini?! N-ai înțeles nimic atunci! Vrei să știi cine l-a făcut pe Cannito să se sinucidă?

O fixă din nou, așteptînd un răspuns. Cum Olga continua să tacă, reluă:

— Eu am fost acela. Și-i voi distruge și pe ceilalți. Pe toți!

— Dar ești nebun! murmură Olga înspăimîntată.

— Eram doi care voiam să curățăm locul de ei. Pe celălalt l-au ucis.

Cattani își strivi chiștocul în scrumieră, cu furie.

— Numai el știa totul despre mine. Și-i spuneam orice aflam.

Olga avu o tresărire și făcu niște ochi mari, plini de spaimă:

— Și ce-ți spuneam eu?

— Sigur!

— Atunci, cînd vorbeam...

— Nu vorbeam, te interogam!

— Ești un monstru! strigă Olga.

Se aruncă pe pat, hohotind de plîns.

— M-ai folosit ca pe o cîrpă! Te urăsc, te urăsc! Și acum mă arunci, pentru că nu-ți mai pot fi de folos. Cum ai putut?! Dacă aș avea tăria, te-aș ucide!

Începu să dea cu pumnii în el. Plîngea disperată...

— Poți s-o faci foarte bine, spuse Cattani cu răceală. N-ai decît să-i povestești prietenului tău Terrasini și sfîrșesc și eu ca bietul Maurili.

Se ridică și o lăsă acolo, în genunchi la marginea patului. Nu mai plîngea. Respira cu greu și mîinile i se crispau pe cearșaful încă plin de căldura lui.

PANICA

Noul șef al Departamentului Z era înalt, îmbrăcat elegant, ca un manechin. Un om cu care era imposibil să ai un dialog pentru că nu asculta niciodată cuvintele interlocutorului său. Cînd i se vorbea, el nu făcea altceva decît să-și netezească reverele hainei, să se îndrepte de spate, să-și miște capul de la dreapta la stînga, de parcă s-ar fi admirat continuu într-o oglindă.

Avea o adorație bolnăvicioasă pentru persoana sa. Mîhnirea lui cea mare din ultima vreme era că frumosu-i păr ondulat și mătăsos albea. Prin secretar dăduse instrucțiuni precise frizerului: Trebuie să-i vopsească părul fără să-i spună. Nu putea să suporte ca cineva să-i vadă firele albe.

Așa că, de fiecare dată, se repeta aceeași comedie:

— Ce faci? îl întreba încruntat pe frizer. Îmi dai cu vopsea?

— Nu, excelență! Este șampon.

— Bine, bine! E în ordine.

Cattani înțelese imediat că nu mai putea rămîne în acel birou. De altfel, și noul șef fu cum nu se poate mai clar.

— Am nevoie de oameni de încredere, îi spuse admirîndu-și unghiile la lumina lămpii. Noi nu ne cunoaștem bine, nu-i așa?

— Nu, nu ne cunoaștem bine, răspunse Cattani.

— Ei, vedeți? E nevoie de timp ca să fim pe aceeași lungime de undă. Dar nu avem la dispoziție acest timp. Cred că poliția ar fi fericită să aibă din nou un comisar de valoarea dumneavoastră.

— Nu, zise Cattani. O să cer un timp de gîndire ca să pot hotărî în liniște.

— Excelent! se entuziasmă șeful. O idee excelentă!

*

Soția lui Cannito îl îmbrățișă cu emoție.

— Știu de ce ai venit. Vrei servieta cu documente.

— Da, țin mult s-o am.

Ea îi surîse și făcu un semn de aprobare din cap.

— Ai s-o ai. Sînt sigură că soțul meu n-ar fi încredințat-o altcuiva decît dumitale. Așa că ți-o dau din toată inima.

Cattani se uită cu atenție la femeia aceea mărunțică. Îi păru mai mică, și mai fragilă. Ca și cum viața petrecută în umbra soțului ar fi împuținat-o.

— Sebastiano era un om slab. Striga ca să-și alunge neliniștea. Dar nu era rău. L-au distrus indivizii pe care-i frecventa.

— Se poate.

— Tremuram din pricina lui.

Își strîngea în pumn batista cu care-și ștergea lacrimile.

— Am sperat atîta că-l vei putea salva.

— Am făcut ce-am putut, doamnă.

— Știu, știu, răspunse ea punîndu-i o mînă tremurătoare pe umăr. Înainte de a ne părăsi, îl trimisese aici pe șofer cu servieta. Cît au mai căutat-o! Au telefonat de la Minister. A venit să mă vadă și un individ dezgustător, profesorul Laudeo. Și-a permis să-mi ofere bani! Au încercat s-o fure. Au intrat noaptea și au răscolit peste tot. Dar n-au găsit nimic. Servieta nu-i aici!

Îi făcu semn cu mîna s-o urmeze. Se urcară în mașină și ea îi arătă un drum printre copaci. Înaintau încet din pricina numeroaselor cotituri. După cîțiva kilometri, au ajuns lîngă o bisericuță, în spatele căreia se profila silueta masivă și lungă a unei mănăstiri.

Femeia trase clopotul de la intrare. Din interior se auzi un sunet răgușit. O măicuță cu fața rotundă și surîzătoare veni să le deschidă.

— Aș vrea să iau servieta, spuse doamna Cannito.

Măicuța se înclină și dispăru iute. Se întoarse după cîteva minute și-i întinse o servietă nouă, din piele, cu marginile îmbrăcate în metal.

— Nu știu ce-i înăuntru! se miră doamna Cannito, dîndu-i servieta lui Cattani. Nu înțeleg de ce atîția oameni au încercat să pună mîna pe ea. Dar orice ar conține, te implor s-o folosești în scopuri cinstite, și nu ca să mai sporești lanțul de nelegiuiri.

*

În vila lui Sorbi avea loc o altă consfătuire. Sinuciderea lui Cannito răsturnase multe planuri. Și nimeni nu știa ce trebuia făcut mai întîi.

— Da' ăla care i-a luat locul lui Cannito, ce fel de individ e? voia să știe Carrisi.

— Nu-mi inspiră încredere! spuse Terrasini care se pricepea foarte bine la asemenea treburi. Face pe filfizonul, dar are niște ochi hrăpăreți care nu te privesc niciodată în față. Un tip neplăcut.

Sorbi dădea semne de nervozitate:

— Să cumpănim bine. Dacă vom continua negocierile cu Laudeo, am putea să găsim o soluție.

— Nu, nu! zise Terrasini și făcu un semn cu mîna, ca pentru a-și sublinia hotărîrea. Deocamdată nu știm ce se va întîmpla. Ancheta asupra sinuciderii lui Cannito poate să aducă la suprafață povești vechi. Bîntuie un vînt de furtună. Mai bine să stăm liniștiți și la adăpost. Pentru moment, să nu mai vorbim de afacere.

— Nu! interveni Sorbi, aproape cu un strigăt de durere. Nu este o hotărîre înțeleaptă!

— Are dreptate Terrasini, fu de părere americanul. Cînd am aflat că a murit Cannito, uf!, am scos un suspin de ușurare. Eram fericit, *happy!* Însă aici sîntem în Italia și Terrasini m-a făcut să văd limpede ce complicații s-ar putea ivi. Mmda! Mai bine să nu continuăm.

Făcu o strîmbătură de dezgust.

— Domnilor, răbufni Sorbi. Riscăm să pierdem milioane de dolari!

Pălise.

— Dar ce te plîngi? făcu Terrasini. Din America ți-au intrat deja în Institutul financiar treizeci de milioane de dolari.

— *Yes, yes!* confirmă iute Carrisi. Numai că banii ăia trebuie să se întoarcă în America. Nu afacere, nu bani! Chiar astăzi mi-am anunțat prietenii să nu mai facă alte vărsăminte.

Disperat, bancherul părea că-și dă sufletul la auzul acestei vești.

— Ca să vă spun drept, hotărîrea voastră mă uluiește.

Rămas singur, Sorbi o chemă pe blonda Ellis.

— De ceea ce mă temeam, s-a petrecut. Am intrat în bucluc!

— Tăticuțule! încercă fata să-l încurajeze. O s-o scoatem noi la capăt. Tu găsești totdeauna ceva!

— Mulțumesc de compliment!

Chelia îi lucea în lumina lampadarului.

— Dar trebuie să ne mișcăm și să ne așteptăm la ce e mai rău.

— Eu sînt gata. Ce am de făcut?

— Golește toate seifurile, îi spuse bancherul fixînd peretele din fața lui și punîndu-și la punct în minte planul de fugă.

*

Aproape pretutindeni se simțea un aer de descurajare.

— Chiar mă gîndesc serios dacă nu e cazul să mă retrag undeva pentru cîtăva vreme, spuse Laudeo.

Acesta acceptase o invitație la masă din partea lui Sorbi. Mîncau languste într-un restaurant

somptuos. Două fete cîntau la vioară, iar melodia caldă și învăluitoare se răspîndea ca un fum.

— Toți se retrag, remarcă bancherul cu un ton lugubru. Poate că ar fi mai bine să ne unim forțele ca să facem față acestei situații critice.

Laudeo nu părea convins:

— Poate că ai dreptate. Mi-e însă teamă că acest Cannito să nu fi lăsat pe undeva hîrtii care ne pot pune în pericol. Dacă ele apar, va fi o nenorocire pentru toți.

— Știi cine-i de vină?

Sorbi își puse cuțitul și furculița pe farfurie și se uită la Laudeo cu ochi scînteind de mînie.

— Carrisi și Terrasini! Eu n-am fost niciodată de acord cu metodele lor.

Își clătina capul necontenit, ca și cum ar fi vrut să-și exprime profunda dezaprobare.

— Eu eram pentru pace între noi, ba chiar îi îndemnam să ajungem la o înțelegere. Credeau c-au să obțină ceva încolțindu-l pe Cannito. Și uite acum rezultatele! L-au făcut să-și tragă una în cap.

Ultimele cuvinte fuseseră pronunțate în șoaptă. Bătîndu-se cu un deget în tîmplă, încheie:

— Nebunie, ne-bu-ni-e!

— Ai dreptate! zise și Laudeo. O nebunie care ne poate distruge pe toți.

Bancherul tocmai ducea la gură un potir cu vin alb. Îl privi pe Laudeo prin lichidul auriu.

— Eu sînt deja ruinat!

Rămase apoi, cîteva secunde, nemișcat, cu paharul în aer. Îl puse la loc fără să se fi atins de el.

— Ruinat! repetă. Americanii au întrerupt vărsămintele și vor ca sumele deja vărsate să fie trimise înapoi. Îți dai seama?! Folosisem sumele ca

să acopăr un deficit. Și acum de unde-i iau ca să-i restitui?!

— Era un deficit mare?

— Îngrijorător de mare! E nevoie urgentă să intre alte sume. Dumneata știi că am o afacere în curs. Lipsește numai aprobarea comisiei tehnice.

— Înțeleg! spuse Laudeo reflectînd un moment. Din comisie face parte un membru al asociației mele. Cred că se poate aranja ceva.

— Ar fi tare bine!

Această fărîmă de speranță îl făcu pe bancher să se mai învioreze.

— Dumneata știi că nu sînt zgîrcit ca americanii! Sînt generos și nu uit serviciile făcute de prieteni.

— O, sigur că știu! Și, în clipa asta, generozitatea dumitale îmi poate fi de mare folos. Cu tot ce se dă acum în vileag, e foarte probabil că voi fi nevoit să plec în străinătate...

— Dar, scuză-mă, se aplecă Sorbi spre urechea lui Laudeo, nu-mi spuneai că ai o comoară?! Un obiect rar...

— A! Da!

Un surîs șiret se ivi pe buzele lui Laudeo.

— Pe ăla îl țin bine. E un fel de asigurare pe viață pentru cazul în care situația ar deveni disperată.

— Da' ce-i exact?

— Nu mă întreba, te rog!

Și Laudeo se porni pe rîs.

Cele două violoniste aveau bluze albe brodate și, înnodate sub guleraș, fundițe negre. Trecură pe lîngă masa lui Laudeo și Sorbi, cîntînd în surdină. Păreau a fi din altă lume.

*

Servieta lui Cannito nu-l decepționase pe Cattani. Conținea documente care puteau să distrugă anumite personaje politice din cercul lui Laudeo. Confirmau existența unui comerț clandestin de arme și plata unor comisioane uriașe la niște contracte pentru achiziționarea de petrol. Mai era și un listing de ordinator, format din vreo cincizeci de foi împăturite armonică. Tot ce putea Cattani să vadă era numai o înșiruire de sigle cu totul de neînțeles. Cum avea un prieten la Centrul Poliției pentru prelucrarea datelor, i se adresă pentru decodificarea ciudatelor mesaje.

— La o primă vedere, îi spuse tehnicianul, ar fi vorba de o listă de nume. Aproape o mie de nume. Lîngă fiecare e notat ceva, probabil un număr.

— Și cum fac să descopăr ce nume se ascund în spatele acestor sigle?

— Nu e ușor! Cine a făcut această listă codificată, a avut o metodă precisă: a luat literele fiecărui nume și le-a înlocuit cu alte litere din alfabet. De pildă, în locul lui A poate fi folosit G. Ar trebui să avem cheia acestui cod. Cheia, cum îi spunem noi în limbajul informaticii, se află în mod sigur pe o dischetă magnetică. Cine are discheta? Cu ea se rezolvă totul. O introduci în calculator și lista e descifrată, tradusă. Numele pot fi citite imediat.

*

Semăna cu o țigară de foi. Fuselajul avionului — un Caproni care se acoperise de glorie în tim-

pul primului război mondial — era ridicat. Cu nasul în vînt, de parcă ar fi adulmecat aerul altor vremuri.

Cattani îi admira aripile, ce păreau fragile, acoperite cu tablă luçitoare. În fața Muzeului Aeronauticii, pe malul lacului Bracciano, pînze albe lunecau pe ape. De jur împrejur, coline verzi se ghemuiau nepăsătoare, cu extremitățile întinse către lac, ca labele unui sfinx.

— Aici sînt!

În spatele lui Cattani apăruse un bărbat de vreo cincizeci de ani.

— Vă mulțumesc, spuse comisarul strîngîndu-i mîna. Sînteți un ziarist foarte cunoscut și serios. Lucrați pentru un ziar important. Cred că sînteți cea mai potrivită persoană pentru problema mea.

— Sînt gata să vă ascult, îi răspunse ziaristul.

Era slab. Ochelarii rotunzi aproape îi acopereau chipul ascuțit.

Cattani mîngîie fuselajul avionului.

— Am în mașină un plic pentru dumneavoastră. Veți găsi în el dovezile unei vaste rețele a corupției. Comerț clandestin de arme. Profituri ilicite din achizițiile de petrol. Export de valută... Planurile pentru a pune mîna pe țară!

Îl invită să facă cîțiva pași împreună. Ziaristul îl urmă printre aparatele de odinioară. Aripile păreau gata să-și ia zborul. Numai că roțile mici erau prizoniere pe pămînt. Altădată, aeroplanele de aici brăzdau cerul. Acum, ca niște bunici încărunțiți, îi distrau pe copii.

— Ați auzit vorbindu-se de profesorul Laudeo? îl întrebă Cattani.

— Vag, îi răspunse ziaristul.

— E o persoană ștearsă, dar foarte abilă. Cele mai murdare operații trec prin mîinile sale. Și-a creat o rețea de complici formidabilă. Veți mai găsi în plic o listă pentru ordinator care conține niște sigle indescifrabile. Cu siguranță că este lista celor înscriși în asociația lor.

— Mmda, mîrîi ziaristul uluit. Dar de ce-mi încredințați tocmai mie acest material? Nu era mai bine să-l dați magistraturii?

— Voi fi sincer pînă la capăt. Din punct de vedere profesional, dumneavoastră vă convine să aveți aceste documente. Iar mie îmi convine să le publicați. Sîntem chit. Îmi convine pentru că îmi lipsește cheia descifrării listei de nume. Cînd materialul va apărea în ziar, cineva își va pierde capul. Cînd își va pierde capul, va fi mai ușor să găsesc cheia.

— Încă un lucru, mai adăugă ziaristul. Nu cumva e materialul pe care Maurili amenința că-l va publica? Vă amintiți de Maurili, ziaristul care a fost omorît?

— Cum să nu. El avea numai o mică parte din ceea ce vă ofer eu. El avea informații despre Cannito, o verigă dintr-un lanț întreg. Iar eu vă ofer lanțul complet. Zornăiți-l!

TOATĂ LUMEA FUGE

Laudeo avea o față ciudată, palidă și hăituită. Se mișca cu gesturi încete, ca cineva care lucrează cu obiecte de cristal. Luă o garoafă dintr-un buchet așezat în mijlocul mesei și-i aspiră parfumul.

Un ospătar se apropie de el și, cu o plecăciune, îi întinse telefonul portativ:

— Excelență, sînteți chemat la telefon.

— Mulțumesc!

Laudeo luă aparatul și-i trase antena afară.

— A, tu ești, directore? Nu, nu mă deranjezi. Tocmai mă așezam la cină. Stai puțin să mă duc în cabină.

Îi spuse ospătarului să-i facă legătura.

Laudeo închise ușa cabinei, capitonată cu catifea.

— Cum îți merge ziarul?

— Excelență, am vești proaste! se văicări directorul.

Îi descrise materialul adus la redacție de ziarist și, cu o voce abia auzită, încheie:

— Sînt constrîns să-l public!

— Ce, ești nebun? strigă Laudeo.

Vinele de la gît i se umflară.

— Nu-i nimic de făcut, oftă directorul. E vorba de un ziarist de prestigiu, știți și dumneavoastră. Dacă-l refuz, îi asmut pe ceilalți. Or să-mi sară-n cap. Vor spune că cenzurez știrile. Va ieși scandal.

— Un scandal?! repetă Laudeo cu o voce plină de amenințare. O catastrofă! Asta o să se întîmple dacă publici materialul!

— Știu, îmi dau seama, se căină directorul. Dar nu pot să fac nimic. Sînt fotocopii. Cine știe cîte au făcut. Dacă nu le publicăm noi, or să le trimită la alte ziare.

— Ești un tîmpit, scrîșni printre dinți Laudeo. Și cînd mă gîndesc că eu te-am pus în fotoliul ăla. Imbecilule! Și cînd crezi că ne faci această plăcută surpriză? Cînd o publici?

— Mîine, murmură directorul.

— Idiotule! țipă Laudeo și trînti telefonul.

Mîine, își spunea singur, mîine!

Era turbat de furie. Însă încerca să gîndească repede și să stabilească ce era mai bine de făcut.

Se duse din nou la telefon și-l chemă pe Sorbi.

— Îți aduci aminte de obiectul prețios pe care-l păstrez eu cu grijă? Aș putea să ți-l vînd. Cînd?... Acum!

Laudeo renunță la cină. Sări într-un taxi și fugi la bancher acasă.

— Dumneata știai despre ce obiect era vorba?

— Îmi închipuiam, răspunse bancherul cu un aer de superioritate.

Laudeo își deschise servieta și scoase din ea un plic. Își introduse două degete și, cu solemnitatea cu care un preot ridică potirul, scoase de acolo un mic disc de culoare închisă.

— Iată-l! Conține cheia pentru a descifra lista membrilor Asociației.

Ochii îi erau goi, dar în el părea că se cuibărise diavolul. Sprîncenele îi erau zbîrlite ca părul unei pisici înfuriate.

— Cine îl are, stăpînește în acest moment o avere. Poate obține tot ce vrea, numai amenințînd că va da publicității lista. Încheie afacerea asta! Ți-l vînd pentru două milioane de dolari.

— Mmm, făcu Sorbi umezindu-și buzele.

Se ridică de pe divan. Înlătură pernele pe care șezuse și ridică o scîndură învelită în piele. Mai era un alt strat de piele înconjurat de un fermoar. Bancherul trase fermoarul si ridică un colt. Apărură grămezi de bancnote străine, dolari și franci elvețieni. Teancuri de bancnote nou-nouțe strînse în banderole.

— Îți place casa mea de fier?

Luă un carnețel negru, din care rupse un cec. Fără să clipească, îl completă și-l întinse lui Laudeo.

— Poți să-ți iei cele două milioane de dolari în Elveția. Dar de ce te-ai hotărît să-mi cedezi tocmai mie discheta?

— Pentru că numai dumneata poți plăti așa, într-o clipă, o sumă atît de mare. Iar eu am nevoie de o rezervă importantă. Plec! Toată Italia va ști mîine că eu manipulam un grup de persoane gata de orice, fără scrupule.

Laudeo își ridică fruntea cu mîndrie.

— Păcat. Încă puțin și deveneam stăpînii țării. Dar dumneata, cu obiectul ăsta, mai ai încă puterea în mîini. Ar fi păcat s-o lași să-ți scape... Succes!

*

Laudeo se întoarse în grabă la hotel. Se închise în cameră și începu să-și facă bagajele. Se uită la ceas: zece seara. Un avion tot o să găsească! Cineva bătu la ușă.

— Cine e?

— Sînt de la serviciul hotelului, domnule.

Laudeo deschise. Rămase împietrit văzîndu-l pe Cattani intrînd imediat în cameră.

— Închide ușa! îi spuse comisarul cu ton poruncitor.

— Dar ce vrei de la mine?!

Laudeo se retrase prudent și băgă mîna într-un sertar.

— Lasă-l acolo, îi ordonă Cattani.

Scoase pistolul și-l ținea acum îndreptat spre profesor.

— Te sfătuiesc să nu scoți revolverul!

Laudeo ridică mîinile în sus.

— Să nu mai încerci! îl amenință comisarul.

— Dar ce cauți? întrebă Laudeo înspăimîntat. Vrei bani?

— Nu, răspunse sec celălalt. Nu mă interesează banii voștri...

Pe chipul lui Laudeo se ivi un zîmbet sarcastic:

— Am înțeles ce vrei. Dar ai sosit prea tîrziu. Ești incorijibil, comisare! Numai naivi ca Terrasini și Cannito puteau să aibă iluzia că te-ai schimbat.

Același dintotdeauna! Dar nu-ți pot fi de folos. Am vîndut deja cheia de descifrare a listei.

Cattani se încruntă de supărare. Înaintă spre Laudeo și-i înfipse pistolul în piept.

— Cui ai vîndut-o!

— Bancherului Sorbi!

Laudeo era alb și nemișcat, ca o statuie de ceară.

— Poate că cinismul și viclenia dumitale te vor ajuta să te salvezi, îi spuse Cattani. Dar aici, puterea dumitale nefastă s-a terminat. Asta o știi și dumneata și ești gata să-i distrugi pe toți cei pe care i-ai folosit ca pe niște instrumente.

— Cîndva, oftă Laudeo, un rege afirma: „După mine, potopul!". Și era rege, micuțul meu comisar! Adică un om care făcea Istoria.

*

Sorbi pusese la loc sigur prețioasa dischetă. Începu s-o folosească drept sperietoare. Trecu pragul unui minister. Fu primit într-un birou uriaș, cu un cămin de marmură și tablouri în rame aurite pe pereți.

— Înțeleg motivul vizitei dumneavoastră, i se adresă în loc de salut un bărbat îmbrăcat în haine de culoare închisă.

Avea ochelari cu lentile groase de miop, care făcea ca ochii-i să pară ieșiți din orbite, ceea ce producea un efect ciudat.

— Vreți să solicitați finanțarea pentru a acoperi lipsa din bancă,

— Am neapărată nevoie de ea.

— Mmda! Numai că pentru mine e foarte riscant.

Omul îmbrăcat în haine întunecate deschise un tub din care luă o pastilă albastră. Și-o puse pe limbă și luă o gură de apă.

— Cred că mă înțelegeți!

Scoase din buzunar un ziar și-l desfăcu pe birou:

— Priviți! Am fost luați cu toții de furtuna asta. Nu va trece mult și ziarele vor descoperi că Institutul dumneavoastră financiar lucra mînă-n mînă cu Asociația. Dacă vă dăm tocmai acum aceste capitaluri, ne linșază.

— Ascultați-mă cu atenție! șuieră printre dinți Sorbi.

Așezat pe un scaun enorm, părea și mai mic. Picioarele abia dacă-i ajungeau la podea.

— În ziar s-a dat o listă de nume care nu pot fi înțelese, dar eu am cheia pentru a le descifra. M-ați înțeles bine?! Și de-abia atunci vor fi necazuri mari. Pentru multă lume!

Se sculă cu un mic salt. Omul îmbrăcat în haine închise îl văzu parcurgînd lunga încăpere și devenind diń ce în ce mai mic, pînă ce dispăru în spatele unei uriașe uși lăcuite.

*

— Parcă ar fi 8 septembrie, îi spuse Terrasini lui Carrisi. Tu nu erai în Italia la 8 septembrie '43. Fugeau cu toții. O panică generală. Așa e și acum. Cattani a dispărut. A plecat de la hotel și nu se știe unde e. Contesa Camastra s-a întors în Sicilia. Laudeo a șters-o în străinătate. Cred că și Sorbi e gata să-și ia zborul.

Se aflau la hotel, în camera lui Terrasini. Carrisi își scoase haina. Își desfăcu cravata și înjură:

— Dacă Sorbi fuge, am dat de belea!

Lovi cu pumnul în masă.

— *Thirty million*, strigă cu furie. Doar n-o să mă las tras pe sfoară de un escroc italian, de un provincial al acestei lumi!

Telefonul începu să sune. Răspunse Terrasini. Cînd închise, părea că tot calmul lui obișnuit se evaporase.

— Scîrba nenorocită! scrîșni din dinți. Sorbi are cheia descifrării listei de nume și amenință că o va folosi. M-a chemat cineva de la care tocmai a plecat.

Un colț al gurii lui Carrisi se strîmbă într-un rînjet de dezgust:

— Zici italian, zici pacoste!

— Trebuie neapărat să-l oprim pe Sorbi! spuse Terrasini. Trebuie să ne dea înapoi treizeci de milioane de dolari.

Trase un picior într-un scaun.

— Dar, mai ales, trebuie să scoatem de la el cheia listei. Și, cu asta, vom deveni din nou stăpîni pe situație.

*

În acest timp, Sorbi se cufundase în locul din spate al mașinii sale negre, marca Mercedes. Șoferul îl ducea la aeroportul Ciampino. Bancherul ținea strîns lipită de el o servietă și avea ochii holbați. Șoferul îi duse valizele la avionul particular.

Pilotul încălzea motoarele. Făcu un semn de salut bancherului, care țopăi repede pe scară și dispăru.

Șoferul își băgă capul în cabină.

— Călătorie bună, domnule bancher!

Se întoarse la mașină, îl urmări cu privirea pe pistă, văzu avionul desprinzîndu-se de pămînt și descriind un cerc larg înainte de a se îndrepta în direcția nord. Șoferul își aprinse o țigară. Intră într-o cabină telefonică și-l sună pe Terrasini la hotel.

— Domnule avocat, a plecat chiar acum. Destinația Zürich.

*

Plecau pe rînd, ca să nu bată la ochi. Blonda Ellis alesese trenul. Coborî din taxi seara tîrziu la gara Termini. Mergînd cu pas grăbit, intră în holul în care forfoteau călătorii. Părea puțin nervoasă și continua să arunce priviri în dreapta și în stînga. Se îndreptă spre peronul numărul 5, unde era un tren luat cu asalt de călători încărcați cu pachete și valize. Pe o tăbliță galbenă prinsă de vagoane erau indicate stațiile principale. După ce trecea de Italia și Elveția, trenul avea să-și încheie drumul la Stuttgart.

Ellis merse pînă la vagonul 367, unde era vagonul de dormit. Un tînăr în uniformă, cu o barbă mătăsoasă, îi controlă biletul, o ajută să-și urce valizele și o conduse pînă la cușeta rezervată.

De la distanță, Cattani urmărise toată scena. Se apropie de controlor, își scoase legitimația din buzunar și-i șopti la ureche:

— Sînt comisar de poliție. Aș vrea să știu încotro se duce blonda care a sosit adineaori.

Controlorul își netezi barba. Își trecu privirea de la legitimație la Cattani.

— Ia să vedem! zise frunzărind niște foi cu pătrățele. Deci, are cușeta 31. Da, iată! Coboară la Horgen, prima gară înainte de Zürich.

— Bine. Aveți și pentru mine o cușetă?

— Îmi pare rău, da' sînt toate ocupate! Veți găsi însă loc la clasa întîi.

A doua zi de dimineață, erau în Elveția. Trenul gonea pe sub un cer lăptos. De la fereastră, Cattani privea cum defilează prin fața ochilor pajiști, păduri și sate de munte. Totul era atît de curat și ordonat, încît părea ceva ireal, o închipuire. Se întrebă de ce aveau elvețienii acel respect nemaipomenit față de natură. Cine-l insuflase poporului? Poate Calvin? Cine știe?

La nouă și treizeci, trenul începu să încetinească. În cele din urmă, se opri cu o zgîlțîitură. De la megafon o voce de bărbat anunță:

— Horgen Bahnhof, gara Horgen!

Blonda Ellis își trase valiza pe cele trei trepte ale trenului, o așeză apoi pe rotile și începu să privească în jur neliniștită. Din șirul de călători care se îndreptau către ieșire, apăru Sorbi. Alergă spre fată:

— Draga mea, ai fost grozavă!

— Vai, iubire, eram atît de îngrijorată! oftă blonda. Își dădu capul pe spate și-și aranjă în fugă părul.

— În sfîrșit, sîntem în siguranță!

Chipul lor avea o altă lumină, un aer de victorie. Numai că, după puține minute, expresia de fericire se transformă într-una de disperare cînd Cattani le apăru în față și le spuse:

— Domnule Sorbi, și eu sînt bucuros că v-am găsit...

Fata se aruncă în brațele bancherului.

— Vai, ce proastă am fost! Nu mi-am dat seama că am fost urmărită. Iartă-mă, iubitule!

— Hai, calmează-te!

Sorbi o bătu cu mînuța-i scurtă pe umăr.

— Hai s-auzim ce dorește comisarul.

— Vreți să vorbim între liniile unei gări? întrebă Cattani.

Se duseră toți trei într-un apartament de la al patrulea etaj al unei clădiri elegante.

— Acesta-i refugiul meu, îi spuse Sorbi. Și acum, explică-mi ce vrei!

Cattani, în dreptul unei ferestre, privea afară. Departe, strălucea lacul Zürich. Își mîji ochii, să-i poată vedea mai bine pe trecători. Mișcările sale, pline de prudență, măreau neliniștea bancherului. Comisarul se întoarse și se trezi în fața lui Sorbi, care pur și simplu atîrna de buzele lui, îi sorbea fiecare cuvînt.

— Dumneata ai fugit. Poliția italiană te caută. Dar nu din pricina asta trebuie să-ți faci griji. Pentru că și unul din vechii dumitale prieteni te vînează. Și asta te înspăimîntă cel mai mult, nu-i așa? Ce-ai zice dacă telefonez la Roma și le spun unde-i ascunzătoarea dumitale?

Bancherul era în culmea disperării. Înghiți în sec și se lăsă să cadă pe un fotoliu.

— Ce vrei? murmură. Bani?

— Dumnezeule mare, da' ați învățat cu toții aceeași melodie, izbucni comisarul disprețuitor. Bani! Bani! Dacă aș fi acceptat toți banii pe care mi s-au oferit, aș fi acum miliardar!

Sorbi îl privea uluit.

— Nu! Nu vreau bani. Vreau cheia de descifrat lista membrilor Asociației.

Blonda se ghemui pe brațul fotoliului. Sorbi îi luă o mînă și păru că a prins curaj pe dată.

— Dumneata pentru cine lucrezi?

— Acum lucrez numai pentru mine și pentru cineva care nu mai este.

Sorbi își petrecuse toată viața cîntărind cu rapiditate situații critice. I se întîmplase să încheie pe loc afaceri care, altfel, i-ar fi scăpat din mîini. S-a mai aflat în împrejurări cînd a trebuit să deplaseze pe neașteptate sume uriașe. În aceste manevre neprevăzute era formidabil. Scăpa de adversari. Le-o lua înainte. Ca la o partidă de șah. Avea o minte antrenată să hotărască în grabă. Așa că, față de cererea lui Cattani, nu avu nici o șovăială.

— Sînt de acord! Îți dau cheia! M-a costat două milioane de dolari, dar dumneata mă iei de gît și n-am de ales. Însă, cu o condiție! Trebuie să-mi lași patruzeci și opt de ore. Am nevoie să găsesc un refugiu mai sigur.

Cattani fu de acord:

— Îți dau cuvîntul meu de onoare!

— Bine.

Sorbi își recăpătase siguranța. Deschise o mică valiză, aparent goală. Îi dădu pe fund cîteva lovituri cu mîna. Un colț se ridică. Bancherul introduse două degete în deschizătură și luă obiectul după care alergau atîția.

— Uite-o! Vino în birou!

Introduse discheta într-un computer portabil. Puse în imprimantă un sul nou de hîrtie. Apăsă pe

cîteva clape și imprimanta începu să țiuie, aspirînd hîrtia. Părea amuzat că jucăria funcționa.

În centrul foii se afla titlul: *Lista membrilor*. În cîteva minute apăru o listă interminabilă de nume. În dreptul fiecărui nume era notat un număr și, uneori, o literă.

Erau oamenii lui Laudeo. Vîrîți peste tot. În mintea lui Cattani numele acestea se transformară în tot atîtea tentacule vîscoase. Împreună alcătuiau o caracatiță monstruoasă.

Peste zumzetul imprimantei se suprapuse soneria telefonului.

— Răspunde tu, te rog, îi spuse Sorbi blondei.

— *Hallo*, făcu Ellis. Alo, alo... Au închis...

Cattani își luă privirea de la imprimantă. Își încreți fruntea și-l privi pe bancher.

— Așteptați un telefon?

— Nu.

— Știe cineva că sînteți aici?

Sorbi se gîndi o clipă și răspunse cu voce tremurătoare:

— Numai șoferul meu!

— Trebuie să plecăm imediat! spuse cu neliniște comisarul. Să plecăm fără să mai pierdem un singur minut!

Blonda începu să se văicărească:

— Vai, iubitule, să fugim! Hai să plecăm, te rog, te rog!

Cu toată isteria ei, Sorbi reuși să-și mențină calmul. Chemă un taxi, luă două valize, spuse blondei s-o ia pe a treia și se îndreptă spre alt orizont.

— Cattani, îi spuse cu jumătate de gură, mi-ai promis... Am nevoie de patruzeci și opt de ore de liniște.

Ieși, trîntind ușa.

*

După cîteva zile, cineva suna la ușa Elsei, în Franța. Nevasta comisarului se duse să deschidă și fu cît pe-aci să scoată un strigăt de uimire: În ușă era avocatul Terrasini!

Avea un surîs palid. Ca o pisică bătrînă care, nemaiputînd să fugă după șoareci, îi lingușește ca să-i prindă mai bine în gheare.

— Doamnă, vă mai amintiți de mine? Ne-am cunoscut în Sicilia.

— Else, invită-l înăuntru! se auzi din casă vocea lui Cattani.

— Vai, dar chiar am noroc! spuse Terrasini. Chiar pe soțul dumneavoastră îl căutam! Ce mai faceți, domnule comisar? Am fugit după dumneavoastră prin jumătate de Europă. De fiecare dată soseam prea tîrziu. Dumneavoastră erați deja departe.

Se uită de jur împrejur.

— Ce frumoasă căsuță! Felicitările mele, doamnă! Mă veți ierta că profit de amabilitatea dumneavoastră. Numai cîteva minute.

— Poți să pleci imediat! îi spuse Cattani. Ai făcut un drum inutil!

Dar Terrasini nu se descurajă:

— Comisare, ai fost mai iute decît mine. Discul acela mic, totuși, nu-ți folosește. Îmi folosește mie și prietenilor mei.

Îi făcu cu ochiul complice.

— L-ai luat ca să devii bogat, nu-i așa?

— Și dumneata îmi oferi bani?! se enervă Cattani. Nu, nu l-am luat ca să mă îmbogățesc. Iar dumneata ai sosit prea tîrziu și de data aceasta.

— Ce vrei să spui?

— Că puteai sta liniștit la Roma. Mîine dimineață ai fi avut pe masă lucrul pe care-l urmărești cu atîta patimă. Lista decodificată se află acum în posesia ziarelor, iar mîine dimineață o vor publica. Prea tîrziu, avocatule! Prea tîrziu!

Terrasini rînji:

— Mare greșală, comisare! Cea mai mare din viața dumitale!

— Vrei să mă amenințI?

— Nu. Vreau să spun numai că dacă lista rămînea secretă avea o valoare. Putea fi folosită ca armă de făcut presiuni. Cunoscută de toată lumea devine inutilă. Hîrtie de împachetat!

— Datoria mea, răspunse Cattani, era să fac publice numele unor indivizi ca dumneata, care au două fețe! Oameni care, în spatele unei aparențe respectabile, plănuiesc lucruri monstruoase și fac un trafic dezgustător. Dar de ce-ți vorbesc eu dumitale de datorie?

Pe figura lui Terrasini apăru o expresie de milă:

— Și în ce scop, mă rog? Ai cîștigat acum o victorie. Va fi puțin scandal. După care se va lăsa uitarea. Și totul va fi ca înainte. Cunoști povestea arabă cu pasărea Phenix? Renaște din propria-i cenușă.

Dădu din cap.

— Nu poți opri lumea! Au încercat și alții, unii chiar șefi de state, și n-au reușit decît să se facă de rîs și să se facă urîți! Niște copii!

— Sigur! Oameni de teapa dumitale nu dispar ușor. Un alt Laudeo va începe să-și țească pînza din umbră. Un alt Cannito îi va face jocul. Dar vor fi și alți oameni care vor face, ca și mine, prostii... Pînă la urmă, îi vor demasca. Războiul continuă, avocatule!

Fără să mai adauge ceva, Terrasini făcu un semn de salut cu mîna. Deschise ușa. Afară vîntul sufla în rafale, iscînd vîrtejuri de-a lungul străzii. Avocatul își frecă ochii plini de praf.

*

Cattani privea o fotografie a fetiței.

— Ce mult mă iubea, își aminti. Cînd a rămas singură cu mine, am înțeles multe lucruri. Am înțeles că multă vreme nu m-am ocupat de ea. Și că am făcut multe greșeli și față de tine.

Else ridică din umeri:

— Nu te mai chinui acum.

— Așa-i! Trebuie să privim înainte.

Cu un gest șovăitor, o mîngîie pe păr:

— Trebuie să plec...

— Știu. Întoarce-te cînd vrei. Voi fi mereu aici.

Comisarul își puse coatele pe cămin.

— Aș vrea să vii după mine în Italia.

Deși își dorise din toată inima această invitație, fu puțin tulburată.

— Crezi, șopti, că am mai putea să ne reluăm viața împreună?

El se întoarse către ea. Îi pronunță cu duioșie numele.

— Poate că ne-am și reluat-o...

La gară se îmbrățișară.

— Pe curînd! îi spuse el.

Else văzu trenul mișcîndu-se greoi pe șine. Chipul îi era scăldat de lacrimi. Soțul ei își agita brațul de la fereastră.

Începu să alerge.

— Corrado! Corrado!

Bărbatul de la fereastră deveni un punct îndepărtat în mijlocul vîrtejului.

Else rămase mult timp pe peron, atît de mult încît călătorii care soseau în gară credeau că așteaptă să vină un tren.

*

Își vorbeau în fiecare zi la telefon. Uneori chiar de trei ori pe zi. Amîndoi înțelegeau că o nouă afecțiune îi lega, fără putință de a i se împotrivi. Viața trebuia să continue și plănuiau s-o continue împreună. În ascunzișurile sufletului aveau aceleași răni. Numai împreună le puteau îndura mai ușor.

După două săptămîni, Else hotărî să nu mai amîne plecarea. Soțul ei se duse s-o aștepte la peronul numărul 9 la gara Termini din Roma. Trenul din Franța sosi la timp. Else și Corrado se zăriră printre capetele călătorilor. Se îmbrățișară cu o nesfîrșită tandrețe. Amîndoi aveau un nod în gît și nu reușeau să găsească cuvîntul potrivit în acel moment. În sfîrșit, Cattani murmură, abia auzit:

— Bine-ai venit! Am fost atît de singur!

În mașină, Else îi mîngîie mîna. Corrado o trase către el și o sărută pe păr. Străzile Romei aveau străluciri orbitoare. Era ora cea mai călduroasă a zilei.

Cattani parcă într-o piață străjuită de arbori înalți. Îi arătă o terasă la etajul al treilea al unei clădiri cărămizii.

— Acolo este noua noastră casă!

Else se apropie cu capul de parbriz și-și ridică ochii în sus.

— Foarte frumos!

Arăta ca un om fericit.

Pe cînd scoteau valizele din portbagaj, o motocicletă dădu năvală în piață. Atras de zgomot, Cattani se întoarse instinctiv. Pe motocicletă văzu doi oameni. Cel din spate îndrepta spre el un pistol.

„Nu iartă niciodată!" îi spusese în Sicilia Altero, adjunctul lui. „Într-o bună zi or să ți-o plătească!".

Pricepu imediat că ziua aceea sosise.

Simți cum glontele îi mușcă din brațul stîng. Se aplecă într-o parte sub șocul loviturii. Dar brațul celălalt avu o reacție fulgerătoare. Își scoase pistolul de la brîu, strigînd:

— Else! Else!

Era ca o rugăminte disperată ca să stea la adăpost, în spatele mașinii. La rîndul ei, Else îl strigă și ea. Fugi către el.

— Nu! strigă. Nu mi-l omorîți!

Se agita în jurul lui cu brațele desfăcute, ca și cum ar fi vrut să-l apere. Îl ținea acum strîns îmbrățișat. Ucigașul mai trase o dată de pe motocicletă.

Glontele o izbi pe Else în ceafă.

Pe moment, Cattani nici măcar nu-și dădu seama de ce se întîmplase. Ținti, trase și-l văzu pe asasin prăvălindu-se pe asfalt în vreme ce conducătorul pleca cu un zgomot asurzitor.

În același timp o zări pe Else care cădea. Ochii îi erau închiși și pe o parte a feței apăru o pată vînătă, din care curgea sîngele. Corrado înțelese imediat că nu mai era nimic de făcut. Se aruncă la pămînt, pradă disperării. Din brațul rănit îi curgea sînge. Ridică ușor capul Elsei cu celălalt braț și începu s-o sărute în tăcere. Acoperea cu sărutări fruntea și nasul presărat cu pistrui, frumoasa față aurie.

Cattani gemea înfundat, ca și cum ar fi vrut să-i încredințeze ultimul mesaj, secret și îndurerat. Lacrimi calde îi acopereau obrazul.

La cîțiva metri mai încolo zăcea asasinul. Glonțul îl lovise drept în piept. După profilul de ciocănitoare îndreptat către cer, putea fi ușor recunoscut: Era unul din tinerii aflați în serviciul lui Terrasini.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÎI 11

Cine l-a ucis pe comisar 13
Ducesa 33
Moartea unui polițist 53
Martor incomod 69
Cursa 83
Cioburile unei căsătorii 93
O inițiativă bună 105
Noii îmbogățiți 113
O idee contestată 127
Marea ofensivă 135
Profesorul 155
„O să-l facă să plătească“ 167

Un om prins în cursă 175
Revanșa 183
„Avem prieteni“ 191
Comisarul sub anchetă 201
Rămas bun 217
Răzbunarea 223

PARTEA A DOUA 237

Propuneri pentru comisar 239
Serviciile secrete primesc un telefon 251
Au lovit din nou 261
Sfîrșitul unui bancher 275
Un valet telefonează 287
O cale de scăpare 297
Un avocat foarte influent 305
O vilă pe antica Via Appia 319
Carrisi 331
Jocuri duble 341
„De aici se controlează țara“ 353
Conflictul 369
Contraofensiva 379
Vînt de furtună 389
Război pe față 401
Petrecerea 417
Încheierea socotelilor 435
Panica 449
Toată lumea fuge 459

Tehnoredactare, culegere și paginare

ADISAN
Departamentul editorial

ADISAN COMPUTER

Tiparul executat sub comanda 30 509
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA